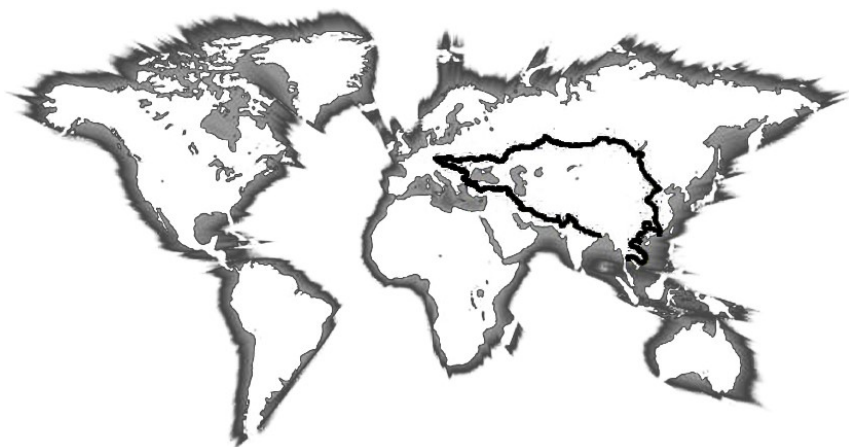

Toto je rukopis bez korektury! Obsahuje chyby a mnoho překlepů.

CESTA

z Evropy do Asie a zpět, na kole.

Li

www.seven-shards.com

...tak to začalo...

vrátil jsem se do mého rodného města Příbram a odsud pojedu k ostrovu Hong Kong. Z Evropy do Asie a zpět. Abych byl úplně přesný, tak z České republiky si pojedu za svým cílem/planém/snem a tím je Čína. V Číně si vlastnoručně natrhám zelený čaj a až se tak stane, tak dojedu k ostrovu Hong Kong, kde se otočím a pojedu zpět.

Žádný trénink, žádný zkušenosti s Asií, žádný podpůrný tým. Pojedu sám, bez sponzorů a pouze na vlastní pohon. Na obyčejném horském kole.

Od různých lidí jsem slyšel kecy typu : ty jsi v životě neujel na kole ani 40 kilometrů v kuse, tak nemůžeš dojet do Číny. Nejsi na to trénovaný. V životě jsi nebyl v Asií, to není Evropa, to nemůžeš sám zvládnout. Nejdál na Ukrajině tě v nejlepším případě okradou. Nezvládneš to, vzdáš to, do 14 dnů jsi doma atd. To jsou ale kecy od lidí kteří mě neznají, tak je ignoruju. Jsem si naprosto jist, že dojedu tam a zpět. Znam se a vím, co dokážu a nedokážu. Všechno záleží pouze na mojí vůli¹.

Ač se to asi nezdá, tak nejdůležitější smysl cesty je pro mě návrat. Absolvovat tuto část mého plánu bezpečně, zdravě a hlavně se vrátit. Není to o tom něco si dokázat nebo někomu něco dokázat. Není to o jízdě na kole. Není to o hazardování se životem. Je to o touze jít si za svým cílem/planém/snem. Srazit auto mě může i při cestě do krámu. Napadnout na ulici mě může vyfetovaný, ožralej nebo pouze agresivní blb při cestě z baru (ano, i toto se děje dnes a denně ve všech koutech světa, ale spousta lidí si to uvědomí až když se jich to osobně týká).

Vnímejte přísloví, citáty a pořekadla! Budu je často používat. Jsou prověřená miliony lidmi z celého světa a používají se x let. Jsou pravdivá a trefná. Já se podle nich řídím a usnadňuji mi život. Nemusejí se vždy hodit, navazovat nebo souviset, ale použiju je a na Vás bude, zda si spojíte souvislost v daném okamžiku nebo je využijete v budoucnu ve vašem životě.

¹Kde je vůle, tam je cesta.

Plánované destinace

Česko, Slovensko, Ukrajina, Rusko, Mongolsko, Čína, Hong Kong, Čína, Vietnam, Laos, Vietnam, Kambodža, Thajsko, Myanmar, Bangladéš, Indie, Pákistán, Irán, Turecko, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko, Rakousko, Česko.

Plánované velké body

Město Volgograd/Stalingrad, řeka Jenisej, jezero Bajkal, město Ulánbátar, poušť Gobi v Mongolsku, Velká čínská zeď, město Peking, město Pching-jao, Žlutá řeka, město Si-an, Terakotová armáda, řeka Jang-c-tiang, čajová plantáž, ostrov Hong Kong, homole u řeky Li, zátoka Ha Long, město Hanoj, město Luang Prabang, řeka Mekong, vodopády v Laoském pralese, vojenská fronta ve Vietnamu, město Hue, město Saigon/Ho-Či-Min, chrám Angkor Wat v Kambodži, chrámy z filmu Mortal Combat v Thajsku, Zlatá skála v Myanmaru, slam v Dháce, město Dáždžiling, řeka Ganga, město Kalkata, pomník Tadž Mahal, město Dillí, město Karáčí, citadelu ve městě Bam, město Isfahán, město Istanbul, hrad Bran v Transylvánii, město Viděn, město Český Krumlov.

Ve většině států mám něco naplánovaného. V některých státech 5 bodů, v některých 2 a někde nic. To se týče i měst. Někde mám jeden bod, někde 3 body a někde nic. Nebudu vypisovat všechny body, poněvadž jich mám naplánovaných opravdu hodně. Ty velký nebo pro mě důležité zmíním v určitých kapitolách a rozeptáš je.

KAPITOLA PRVNÍ - ČESKO

první kilometry

První den

Jsou 4:07 ráno a já vstávám do dalšího krásného dne. Vzhledem k tomu, že opravdu nerad pospíchám a na všechno chci mít dost času, tak toto dnešní ranní vstávání je součástí mého života. Raději si přivstanu a začnu den bez stresu a spěchu. Dnešního dne se vydávám na další etapu v mém životě a minimálně rok z plánovaných dvou prožiju zase úplně jinak než doposud. Podle plánu jsem měl vyrazit před pěti dny, ale nic mě nenutí dodržovat termíny (šéfredaktor, sponzor, spolucestující atd.), tak si můžu dovolit ten luxus a být opravdu pánem svého času. Raději jsem ještě pár dnů popíjel s lidmi po hospodách, chodil po návštěvách i restauracích a říkal si, že Čína a hlavně ostrov Hong Kong nikam neutečou. Jsou na druhé straně světa již několik stovek let, tak těch několik dnů navíc tam ještě setrvají. Konec konců mě čeká několik tisíc kilometrů jen na kole, tak opravdu není kam spěchat¹.

Hlavně se nemusím ničemu a nikomu podřizovat, přizpůsobovat, dožadovat. Než abych musel psát články, propagovat nějaké značky nebo organizace a nebo být na někom závislý, tak raději pojedu sám, bez sponzorů a podle svého uvážení. Budu si dělat co chci, kde chci, jak dlouho chci a hlavně, zapisovat a vyprávět všem, co jsem zažil bez ohledu na nějaké povinnosti, závazky, obavy nebo dokonce z vypočítavosti!

Udělal jsem si silnou brazilskou kávu a sednul na gauč. Koukám na obrovskou mapu světa pověšenou na zdi a říkám si: tuhle naplánovanou cestu v pohodě dám. Rozjímám o svém planu a těším se na to, až zase poznám daleké kraje které znám pouze z dokumentů, knížek, filmů a z vyprávění. Těším se, až si ověřím své znalosti o dalekých krajích a vyhodnotím, jak dalece se mýlím nebo si potvrdím, zda je moje uvažování správné. Uvažování nejen o těch krajích které mám naplánované, ale i o životě jakým způsobem ho žiju. Říká se, že na takových dlouhých, dobrodružných a osamělých cestách pozná člověk sám sebe. Přehodnotí životní priority, změní se a uvědomí si spoustu věcí. Myslím si, že se nezměním. Mám na svět a jeho fungování dost odlišný názor než někteří lidé, tak si myslím, že mě tato cesta nijak nezmění, ale ještě více obohatí. Životní priority a zásady mám už dlouhý čas pevně nastaveny, tak se podle nich budu řídit i na této cestě. Jedno ale vím jistě, jakmile vyrazím, tak už

¹Pomalů, dojdeš nejdál a ve zdraví.

není cesty zpět. Nic mě nezastaví a na všechno jsem dobře připravený¹. Zdraví jsem a kolo s potřebnými věcmi mám taky. Víza, očkování, peníze, informace, pojištění i základní plán cesty jsem již pořešil a tak už jen zbývá šlápnout do pedálu.

Rozloučil jsem se s mámou a ujistil jsem ji, že se vrátím živý a zdravý. Jako jediný jsme sdělil přesný plán cesty a vysvětlil, co udělám pro to abych se nedostal do nějakých problémů. A kdyby se cokoliv stalo, tak jak se z těch problémů dostanu a co budu dělat. Přeci jenom je to máma a jako každá máma má o děti strach. Brácha je momentálně pracovně v Kazachstánu, v jedné Americké rafinerii a já odjízdim taktéž do Asie na jakousi delší dovolenou, kde se budu muset spolehnout opravdu pouze sám na sebe. Na druhou stranu máma ví, že jsem v tomto ohledu maximálně zodpovědný. Dbám maximálně na bezpečnost, takže je pro ni moje cesta jen další z mnoha. Teď je to pouze jiným způsobem. Pojedu na obyčejném horském kole.

Vážím přesně 100 kg. Pořádně jsem se vykrmil smažákama, knedlíkama, pizzou a vším, co mi chutná. Předpokládám, že dost zhubnu, tak ať má tělo dostatek zásob energie. Můj odhad je, že první měsíc určitě 10 kg sundám a následující měsíc max. dalších 10 kg. Začátek bude asi obtížný, ale všechno je to hlavně o psychice. Počítám, že denně dám minimálně 40 kilometru. Odvodil jsem to z toho, že hodně lidí chodí po světě pešky a většinou za jeden den ujdou 30 až 40 km. Třeba když jdou poutní cestu do Santiago de Compostela nebo do posvátné Mekky. Já to tedy musím, v nejhorsším případě ujit taky a z kopce se navíc svezu.

Hlavně mám na paměti, že někteří zajatci za WW2 museli absolvovat pochody smrti, vojáci přesuny na fronty, civilisté přesuny z měst. Přežít to peklo dokázali jen ti nejodolnější. Všechno s podlomenou psychikou, bez jídla a vybavení, ale s jednou mocnou zbraní a tím je víra-TOUHA. Já tu víru, že to dokážu mám taky. Navíc bez toho utrpení již zmiňovaných lidí výše, takže když to zvládli oni, tak tuhle cestu musím zvládnout úplně v pohodě.

Kolo s výbavou váží 65kg. Záleží na tom, kolik vody a jídla vezu. Nyní ze začátku je to tato váha, ale počítám, že v budoucnu se to bude měnit. Kamarád Karel (specialista na všechny kola) mi doporučil dvojité ráfek na přední i zadní kolo, tak tu celkovou váhu snad unesou. Přeci jenom mých 100kg plus 65kg dá ráfkům, ložiskům, výpletu a celému kolu zabrat. Naložil jsem si vše na maximum, ať to ještě na konci ČR mužů

¹Je lepší být připravený než překvapený.

vyhodnotit. Nyní mám hodně vody i jídla, ale v dalekých krajích se to bude měnit. Kolo se řídí opravdu obtížně a nadzvednout předeek při jízdě přes malý hrbol je téměř nemožný. Zatáčení jde ztuha a vyrovnávat balanc na takto těžkém kole je docela obtížný. No, jsou to jen první metry, ale po pár kilometrech se na to dá určité zvyknout. Na tomto kole jsem jednou jel, ale s plnou výbavou všech věcí které potřebuji na cestu je to dnes moje premiéra. Musím uznat, že je to opravdu obtížné.

První pořádný kopec přichází asi po 15 kilometrech. Dlouhý krpál který jsem vůbec neočekával. Když jsem tudy jel několikrát autem, tak mi to vůbec nepřipadalo jako velký dlouhý kopec. Nyní když to mám šlapat na kole a ještě s takovou váhou navíc, tak je to nemilé. Asi v polovině slézám a tlačím kolo vedle sebe. Jsem tak zpocení, že se dá tričko doslova ždímat! Je něco po šestý hodině ráno, konec dubna a docela chladno. Kopec to byl dlouhý, ale konečně jsem se vyhrabal nahoru a teď už pojedu jen z kopce. Převléknul jsem si tričko a opět šlápnul do pedálů. Z kopce se jede o dost lépe, ale vjel jsem do údolí kde je ještě více chladno. Nezdá se to, ale když jedu 20 km/h, tak je chlad na nekrytých prstech a obličejí hodně znát. Nedá se nic dělat, ale беру si mikinu a pletený rukavice který mám nachystaný až na ruskou Sibiř. Poté, co jsem z údolí venku, nastává další stoupaní k Orlické přehradě. Opakuje se předcházející fiasko s dlouhým kopcem, ale toto stoupaní je o dost delší. Chvilí chůze chvíli jízda. Tohle беру jako takový trénink¹. Až budu v Karpatech nebo na Uralu, tak tam už to bude na ostro. No, na ostro už je to tady, ale furt jsem doma na domácí půdě a vlastně za humny.

Konečně jsem na přehradě! Již po několikáté v životě se kochám tím krásným výhledem na řeku a lesy podél. Převlékl jsem si další tričko a snědl sušenku Milu. Před sebou mám už jen menší kopec o kterým vím a pak už nebudu muset přemýšlet o dalším. Je pro mě opravu sťažejní a důležité jet po trase o které předem nic nevím. Nebudu totiž otrávený z toho, že mě čeká nějaký hrozný terén, nebezpečná oblast nebo něco, kde už to znám. To si odbydu v prvních 50 kilometrech a pak už si budu pouze ověřovat svoje znalosti, úvahy a představy. Znovu sedám na kolo, poněvadž mám před sebou ještě velký kus cesty. Takových vyhlídek a zastávek mě čeká ještě hodně. První velký naplánovaný bod je až v Rusku. Těch velkých bodů i úkolů mám po celé cestě hodně a jsem odhodlaný je všechny splnit.

¹Těžce na cvičišti, lehce na bojišti.

Pro ty z Vás kteří neznají Českou republiku, tak Orlická přehrada je nejvyšší vodní přehrada v ČR a leží na řece s názvem Vltava. Více Vás s ČR a hlavně městem Příbram seznámím v červené knize. Je to hodně atypický město plný různých druhů lidí a historie, ale podobných nebo ještě horších měst najdete všude ve světě opravdu hodně. Jen ve zkratce o mém rodném městě: obrovská kriminalita, hnízdo podsvětí, obří dodávky uranu do SSSR, zásobárna stříbra pro velkou část Evropy, nehlubší důl na světě, poutní místo Svatá hora, dopad Příbramského meteoritu (první meteorit na světě s rodokmenem), světově unikátní vodní-podzemní dílo (více v bílé knize), naleziště extrémně vzácného minerálu Příbramit (není tak tvrdý jako diamant, ale je téměř nemožné ho najít) a mnoho dalšího.

Po zhruba 50 kilometrech se už dostávám do té pozice, že se moje cesta mění v objevování a příjemný cestování. Je už odpoledne, vylezlo sluníčko, oteplilo se a potkávám prvního cyklistu. Hned jsem si vysloužil první pochvalu a obdiv. Pán se mě zeptal kam jedu a já mu povídám, že na konec Česka. Popřál mi hodně štěstí a jel si dál svoji cestou stejně jako já.

Než jsem vyjel, tak jsem si po předchozích cestovatelských zkušenostech řekl, že bude bezpečnější lidem říkat, že jedu jen na konec dané země. Já vlastně co nemusím, to neřeknu¹. Problém je, že když mě lidé spatří s takto naloženým kolem, tak jim dojde, že nejedu na projížďku po okolí. Speciálně v těch zemích jako je třeba Indie nebo Čína, kde bude navíc zřetelný, že jsem cizinec.

K podvečer už mám našlapáno pěkných 85 kilometrů a jsem šťastný. Jak jsem psal, tak můj odhad byl min. 40 kilometrů denně, v nejhorším případě. Realita je taková, že dnes bych ujel o něco víc, ale jsem domluven s kamarádem, že ještě projede trasu autem a ověří můj tachometr. Aby to neměl moc daleko, poněvadž se bude muset ještě vrátit, tak jsem zastavil na 85 kilometru. Zavolal jsem Faustymu, popsal přesnou trasu a místo kde mám rozdělaný stan. Dorazil a potvrdil přesnost tachometru. Urazil jsem tolik kilometrů a to je důvod k oslavě! Rozdělal jsem oheň a opekli burňa.

První den vyšel na 100% a ještě jsem dostal bonus. Myslel jsem, že první den se mi rozpadne zadek nebo budu mít jiné zdravotní problémy, ale nic se nedostavilo a to je ten bonus. Největší obavu mi dělala sedačka, ale jak se ukázalo, tak jsem měl šťastný výběr. Rozhodoval jsem se mezi gelovou, odpruženou nebo molitanovou sedačkou.

¹Zlaté slovo, které zůstane v ústech.

Také jsem slyšel o nějaký pleně pro cyklisty, ale to jsem zavrhl. Můj výběr padl na obyčejnou klasickou molitanovou sedačku. Je to z toho důvodu, že když mi jí někdo lízne a nebo nějakou část nevratně poškodím, tak budu muset koupit v daném místě to, co bude k maní. Z toho důvodu jsem neinstaloval na kolo ani kotoučové brzdy a další vymoženosti moderní doby.

Z bezpečnostních důvodu nejedu označen ani s žádnou statní vlaječkou. Pro jistotu jsem kolo ještě na některých místech přestříkal, někde poškrábal a udělal ho méně atraktivní pro různé chmatáky. Někteří lidé jsou schopni vás zabít pro pár drobných, tak to všechno raději eliminuji. Taková kamufláž. Nebojím se, že by mě někdo přepadl nebo by někdo ukradl moje kolo, ale kdyby se tak přeci jen stalo, tak by to znamenalo nějaké problémy a ty já opravdu nechci řešit¹. Víím, zní to divně, že z nového kola a vybavení jsem udělal staré a na pohled ošoupané věci, ale bezpečnost je pro mě nade vše. Té bezpečnosti jsem podřídil i svoji oblibu v černou barvu. Mám černé kolo, černý brašny, černý oblečení, ale přes zadní levý bok nosiče jsem přehodil zelenou reflexní pracovní vestu. Vůbec se mi ta zelená vesta nelíbí, ale abych byl bezpečněji a dobře vidět (tedy pouze na silnici v provozu), tak jsem jí tam dal. Po zhodnocení vydařeného dne jsem se rozloučil s posledním známým člověkem a odted' už jen všechno nové. Jdu spát, ať mám energii na další den.

Po vydařeném staru je zde první ranní vstávání v přírodě. Vylezl jsem ze stanu do dalšího krásného dne. Je 5:30. K mému údivu mě nic nebolí a naopak se cítím čilouckej. Provedl jsem ranní očistu a jdu balit. První skládání je docela dlouhé. Nezdá se to, ale těch věcí které musím na kolo zase naložit je hodně. Jsou to vlastně úplně všechny věci. Kvůli bezpečnosti jsem dal všechny zavazadla do stanu a kolo zůstalo zamčené pod plachtou před vchodem. Stan jsem si pořídil obyčejný kempovací a to z toho důvodu, že počítám s jeho výměnou. Černou barvu jsem musel taktéž oželet kvůli kamufláži, takže volba padla na zelený dvoulístný stan s jedním vchodem. Přeci jenom v něm budu spát dost často. Věci potřebuji uskladnit dovnitř, tak proto ta volba dvoulístného. Po půl hodině mám vše zabaleno. Ještě zkontrolovat plácek jsem něco nevytratil a můžu opět šlápnout do pedálů. Namlsaný ze včerejších kilometrů jsem plný elánu. Počasí mi přeje, tak doufám, že to bude v dalších dnech brnkačka.

Jede se mi každý den skvěle a už mám za sebou spoustu kilometrů. Při obědě zjišťuji, že jsem někde ztratil pumpičku. První problém. Vzhledem k tomu, že je to docela

¹Je lepší problémům předcházet než je řešit.

podstatná výbava na cestu, tak ji musím rychle někde koupit. Zrovna jsem ve městě Kyjov, ale nedaří se mi nalézt potřebný krám s cyklodoplňky. Nechávám to tedy na osudu a sázím na poslední a větší město při cestě k hranicím. Když jsem dorazil do města Veselí nad Moravou, kde se mi podařilo koupit pumpičku, tak se mi zase jelo dobře.

K hranicím Slovenska už je to kousek, tak je čas na rekapitulaci Česka. Z Příbrami na hranice Slovenska je to podle tachometru 415km. Jsem 1 km před hranicí. Za tu dobu jsem dvakrát spadnul z kola a to mělo za následek dvě věci. První je ta, že jsem demontoval a vyhodil klipsny z pedálů. Nechtěl jsem dál riskovat. Při prvním pádu jsem je tam ještě nechal, ale při druhém, když jsem opět nestihl vysunout nohu mě to tak vytočilo, že jsem je vyhodil do koše. Následek pádu byl ten, že mě bolelo předloktí, ale naštěstí to přšelo. Druhá věc je ta, že jsem se ponaučil a už nikdy nebudu přejíždět koleje zalité v asfaltu když mrholí. Kolo prošlo zatěžkávací zkouškou na výbornou a tak mužů bez úprav nebo oprav vyrazit skrz Slovensko¹. Váhu kola (proviantu) nechávám stále stejnou a odhaduji, že jsem zhubl po pěti dnech 1-2 kg. Lidé v pohodě a krajina také. Mírné kopečky a sem tam nějaký větší kopec. Někde hezké Moravské sklípky, někde hezké vinice. Začátek super a první kilometry s první zemí mám za sebou.

KAPITOLA DRUHÁ - SLOVENSKO

Nad Tatrou se blýská, Libor jede.

Den 5 až 10

Hurá Slovensko. První zahraniční návštěva. Ač to byli naši bratři, tak jsou to jsou stále naši bratři. Projevilo se to hned při prvním kontaktu se slovenským občanem. Dal jsem si v jednom motorestu slovenský národní jídlo halušky (můj první malý bod). S obsluhou jsem pokecal a ukázalo se, že to byl nějaký rekreační cyklistický závodník. Po výborných haluškách jsem zaplatil účet a nechal dýško. Za dobrý skutek jsem byl hned odměněn. Bylo mi nabídnuto zdarma přespat v jednom z pokojů, ale poněvadž bylo odpoledne, tak jsem s díky odmítl. Vzhledem k tomu, že hygienu provádím jen základní, v potoce, v řece, v kašně aj, tak jsem aspoň využil sprchu a dobil si telefon. Přeci jenom horká voda a šampón je něco lepší než studená voda. Mám dlouhé vlasy v culíku, tak jsem šampón po pěti dnech uvítal. Než jsem vyrazil dál, tak mi ještě

¹Dobrého koně prověří jen dlouhá a náročná cesta.

hostinský poradil cestu, abych se aspoň z části vyhnul velkým kopcům které mě prý čekají.

Po několika dnech se začínají projevovat zdravotní komplikace. Zatím jsem zaznamenal dvě. První je ta, že se mi udělala velká modřina na lýtku. Asi praskla nějaká žilka z té každodenní zátěže. Nebolí to, ale uvidím jestli rychle nezmizí. Druhá komplikace je o dostat závažnější. Hostinský měl pravdu když říkal, že budu projíždět hodně kopcovitou krajinou. Jsou zde velké převýšení a tak se to odrazilo na prstech. Jak neustále mačkám brzdy, tak je to znát. Nevím jestli je to zánět šlach nebo jen prostá únava z toho neustálého mačkaní páček (prohazovačky, brzdy), ale prsty začínají bolet. I s tímto problémem vyčkám dva dny a když tak to sfouknu i s tou modřinou někde na pohotovosti. Kopce jsou nepříjemné, ale aspoň jsem v dálce viděl zasněžené Velké Tatry a pár záblesků. Důležité je, že pokračuji vpřed.

K dnešnímu dni mám důvod k radosti. Poprvé jsem ujel víc než 100 km za jeden den. Přesně to je 116 km! Kempuji u jednoho potoka, tak si vyperu věci a ráno provedu očistu. Ani bych ten potok nenašel, protože nebyl v mapě, ale odpoledne jsem potkal starou babičku a ta mi o tomto místě řekla. Taky se hned začala vyptávat odkud a kam jedu. Řekl jsem jí, že jedu až na konec Slovenska a nestačila se divit. Zrovna v její dědině natáčela slovenská televize Joj nějakou reportáž a ta babička je chtěla volat. Prý bych měl být v televizi a dát nějaký rozhovor :o). Bylo to od ní hezké, ale řekl jsem jí, že o publicitu rozhodně nestojím. Nějak to nechápala, že prý kdejaký ňouma má reportáž a já jedu až na konec Slovenska z Čech a nechci o tom dát rozhovor. Popřála mi tedy šťastnou cestu a ať se zdraví vrátím domu. Že prý to zdraví je na světě nejdůležitější¹. Měla pravdu a plně s ní souhlasím.

Ani jsem netušil, že na Slovensku žije tolik Romů. Nestačím se divit, že jich je tady tolik. Zmiňuji je proto, že mě zaujala jejich mentalita. Zrovna dnes jsem viděl, jak si jedna rodinka před svojí chatrčí dělá cihly z hlíny. Nemůžu pochopit proč mají ve všech oknech elektronické žaluzie, na střeše satelit, ale žijí v tak zdevastovaném obydlí. Kdyby to byl ojedinělý případ, tak nad tím mávnu rukou, ale tohle už vidím po několikáté. Neuvěřitelná polorozpadlá chatrč, ale všichni mají el.rolety a Satelity.

Celou cestu, kterou jsem zatím absolvoval, tak na mě neustále utočí nějakí psi. Vždy kolem nějakého projezu a má to stejný výsledek. Buď dělají jako by nic a pak zaútočí

¹Dvě věci si náležitě neceníme, dokud je neztratíme - mládí a zdraví.

nebo zaútočí rovnu. Začíná mě to docela štvát, poněvadž se to stále stupňuje. Na Slovensku jich mají hodně, tak jsem zvědav, co mě čeká na Ukrajině. Ale všichni psi agresivní nejsou. Zrovna jeden byl úplně v pohodě. Projel jsem kolem něho a on si jen tak ležel ve škarpě. Ukázalo se, že to bylo štěně a zaujalo mě hned na první pohled. Jak jsem již psal, tak každý pes vždy vystartoval, ale tohle štěně ne. Napadlo mě, že je sražené nebo zraněné, tak jsem se otočil a zkontroloval ho. Když jsem se k němu přiblížil, tak začalo vrčet. Myslím, že se k němu někdo choval špatně a prostě ho vyhodil do škarpy. Udělal jsem starej mazáckej trik a nalákal ho na sušenku. Když zjistilo, že mu nechci nic udělat, tak se nechalo i pohladit. Rozříznul jsem prázdnou pet lahev a nalil vodu. Bylo vidět, že má žízeň a asi i hlad. Chvilku jsem přemýšlel, co s ním a pak mě napadlo vzít ho sebou do nejbližšího města. Přivázal jsem ho ke šňůře a pes běžel vedle mě. Jenže k nejbližšímu městu to bylo daleko a já nemohl jet rychle, tak se stalo, že se mnou pes zůstal přes noc. Večer jsem se s ním podělil o kus žvance a šel jsem spát.

Něco málo po půlnoci když jsem spal mě probudilo vrčení a štěkání. Vylezl jsem ze stanu a posvítil si baterkou. Nikoho a nic jsem neviděl, jen jsem slyšel něco nebo někoho utíkat skrz hustý keř. Chvilí jsem ve stanu ještě poslouchal jestli něco neuslyším, ale nic. Spoléhal jsem na to, že mě zase pes vzbudí a usnul jsem. Ráno jsem rychle zabalil stan a vyrazil na cestu. Zhruba po 50 metrech jsem narazil na starou obydlenou bytovku. Bylo brzo ráno, tak naštěstí nikdo nestál venku, ale byla to dost ponurá budova. To odporný místo se mi vůbec nelíbilo. Noční nepříjemnost možná souvisela s touto ubytovnou.

Po půlce dne jsem dorazil do města a královsky se pejskovi odvděčil. Stejně jsem měl v plánu nakoupit nějaké žrádlo pro psa, ale za tu večerní spolupráci jsem mu to zdvojnásobil. Zašel jsem do supermarketu a koupil 4 velký plechovky žrádla. Dvě jsem mu dal hned a další dvě při loučení. Na Ukrajinu by ho se mnou nepustili, tak jsem zašel na policejní stanici a požádal příslušníky o odvoz psa do nějakého útulku. Nejdřív mě poslali do háje, ale když jsem jim řekl, že jedu na Ukrajinu a pes mě neustále následuje, tak souhlasili. Myslím, že ho po mém odjezdu prostě vypustili a do žádného útulku se ani nedostal.

Blíží se konec Slovenska a já mám před sebou první zemi mimo EU. První zemi, kde se mluví úplně jinak a první zemi která bude úplně jiná. Slovensko bylo hodně kopcovitý, ale hezký. Hodnotím ho kladně. Lidé vstřícní a zdravotní komplikace částečně ustoupily.

KAPITOLA TŘETÍ - UKRAJINA

Kupředu! Zpátky ni krok!

Den 10 až 24

Jsem na Ukrajině. Od Příbrami na Slovensko- Ukrajinskou hranici je to 890 km. Na hranicích šlo všechno celkem bez problému, ale opustil jsem Evropskou Unii, tak jsem musel projít kontrolou a prohlídkou zavazadel. Celníci byli v pohodě a dost ochotní. Musel jsem nahlásit kam jedu a kde budu ubytovaný. Samozřejmě přišla otázka jestli se nebojím jet sám na Ukrajinu a přespávat ve stanu. Odpověděl jsem, že mám obavu z medvědů, ale nějak to zvládnu. Po vyřízení formalit jsem byl vpuštěn na Ukrajinské území a mohl jsem pokračovat směr Čína.

Když jsem si doma plánoval body které chci určitě navštívit, tak jsem si pohrával s myšlenkou, že to vezmu k Černobyli. Nakonec jsem to zavrhl z důvodu radiace a předpokládané dlouhé doby strávené v zamořené oblasti. Přeci jenom je velký rozdíl když tam jedete autem a ten samý den odjedete, než se tam pohybovat na kole a ještě tam přespávat ve stanu. Ani místní lidé stále netuší která část určitého metru čtverečního je více či méně zamořena a já bych si nerad rozdělal stan bez dozimetru na nějakém hodně zamořeném plácku. Určíte bych tam nejel hlavní cestou, ale nějakou vedlejší s nějakým místním převaděčem. Vždy když přemýšlím o Černobyli, tak si vzpomenu na film STALKER (1979). Film se odehrával v jiné oblasti, a jiné části tehdejšího SSSR, ale takhle nějak si představuji i okolní krajinu Černobyli.

Po prvních zkušenostech s ukrajinskou silnicí (cestě) jsem rád, že úvaha o Černobyli byla zavrhnuta. Takhle dojebaný silnice jsem v životě neviděl. Na konci Slovenska to byl nářez, ale tohle je něco neuvěřitelného. Po vedlejších silnicích se vůbec nedá jet, tak to stačím na Užhorod a dále budu pokračovat pouze po hlavní silnici.

Dorazil jsem do Užhorodu. Na jedné místní pumpě kde jsem si dal kávu ke mě přišel místní pán. Ptal se kam jedu a odkud jsem. Když jsem mu řekl, že pocházím z Čech, tak na mě spustil češtinu. Ukázalo se, že několik let pracoval v ČR. Hned mi nabídnul pomoc, tak jsem ji využil. Požádal jsem ho jestli neví kde mohu koupit mapu Ukrajiny v ukrajinštině. Zatím jsem všude narazil pouze na mapy v AJ. Tyhle mapy mi jsou k ničemu, poněvadž na značkách je pouze ukrajinština a v mapách anglické názvy. Netrvalo dlouho a donesl mi z jiné benzinky mapu v ukrajinštině. Zaplatil jsem mu ji a za ochotu ho pozval na kávu.

Prvních 1000 km. Jde to lépe než jsem čekal. Řekl jsem si, že každou tisícovku oslavím čokoládou. Rozbalil jsem tedy čokoládu a na počest první tisícovky jsem jí celou snědl. Já se tedy odměňuji každý večer abych měl hodně energie, ale tahle je extra. Podle odhadů už zbývá jen 33 až 36 tisíc kilometrů a budu doma ;o)

Jsem v Karpatech. Prvně se začínám obávat opravu velkých šelem- medvěda. Na Slovensku je také prokázán výskyt medvědů, ale není tam tak pusto jako v karpatských lesích. Přeci jenom potkat medvěda někde v lese je docela problém. Naštěstí bych Ukrajinskou část Karpat měl projet rychle, tak se medvědům snad vyhnu. Pro jistotu a také v rámci velké očisty si pro dnešní večer беру pokoj v motelu na který jsem náhodou narazil. Je to dvoupatrový srub a je jako z pohádky. Prvně využívám můj 200 litrový vak na přenos všech brašen a doplňku na kolo. Nebylo mi umožněno vzít kolo přímo na pokoj, ale manager motelu ho aspoň uzamkl v suterénu, ať mám klidné spaní. K mému potěšení zde mají i australské pivo (Foster's), tak si večer na pokoji dopřeju pár plechovek. Po návštěvě sprchy a vyprání věcí si jdu dát několik kousků lahodného piva a hajdu na kutě.

Po překonání docela kopcovité oblasti je Ukrajina celkem rovinatá. Všude obrovské lány černoze. Neuvěřitelně velká pole, že ani není vidět jejich konce. Je to přesně jako v knihách nebo dokumentech. Opět si musím vybavit jeden z mnoha dokumentů z WW2. Při pohledu na tak širá a rovinatá pole mi dochází ta rychlost s jakou německá armáda postupovala vpřed. Mě se také daří velice rychle postupovat vpřed. Nemám žádný problém ujet 100 km denně a dosavadní rekord mám 147 km za jeden den.

Dny a kilometry se zvyšují a tak to muselo přijít, první defekt. Očekával jsem ho daleko dříve než po 1370 km. Přišlo to zrovna když začalo pršet a na širé pláni kde se nemám jak schovat. Naštěstí jsem aspoň píchnul přímo na mostě, takže nemusím celé kolo odstrojit a mohu ho opřít o zábradlí. Vytáhl jsem pončo a jdu na to. Je to moje první výměna, tak to docela trvá. Nejenom, že stále prší, ale všechno se tak říkájící sere¹. Vzhledem k tomu, že pumpička nepracuje tak jak má, rozhodl jsem se ji rozebrat a pročistit. To je ale velká chyba, poněvadž mi vypadl těsnící kroužek a spadl z mostu do trávy. Po zhruba hodině se mi daří těsnění nalézt a mohu dokončit první výměnu duše. Naštěstí už přestává pršet a po celkových dvou hodinách, ano, dvou

¹Co se dneska posere, tak zítra bude dobrý.

hodinách je po problému. Můžu pokračovat dál a to je to nejdůležitější. Tyhle obtíže jsem očekával a v budoucnu jich bude ještě mnoho, protože k jízdě na kole píchla duše prostě patří.

Jestli si ještě vzpomínáte na problémy se psy ze Slovenska a mojí úvaze o Ukrajině, tak je to daleko horší. Tady těch psů je o hodně více. Na jednom úsek mě napadli dva vlčáci a to jsem měl opravdu co dělat abych jim ujel. Naštěstí už mám natrénováno a dokážu obstojné vyvinout velkou a stabilní rychlost. Zatím nebylo nic horšího než, tyto dva hnusy. Oproti tomu, když mě napadla jedna husa, tak to bylo docela úsměvný. Celou dobu když projíždím vesnicemi vyhlížím psi, ale najednou po mě jde husa. Tu jsem setřásl raz dva, ale psi jsou problém vždy. Už mě nebavilo pořád ujíždět a tak jsem se začal bránit. Vyřešil jsem to pořádným klackem který jsem začal vozit sebou. Nikdy jsem ho nepoužil, ale hrozba vždy zabrala.

Další dny pokračuji vpřed, ale mám nějaký ztráty a sluneční potíže. Co se ztrát týče, tak jsem ztratil mikinu, rukavice a brýle. Vzhledem k tomu, že se řídím heslem „kupředu, zpět ni krok“, tak jsem se rozhodl nikdy na cestě nevracet. Kdybych měl aspoň tucha kde mohla ta mikina vypadnou nebo kde jsem ji zapomněl, tak bych to možná ještě risknul, ale takhle bych se mohl vracet i 98 km a bez výsledku. Tolik kilometru jsem měl na tachometru když jsem zjistil, že mikina chybí. Dále jsem v dalších dnech ztratil rukavice a brýle. Rukavice mě nemrzí, ale brýle ano. Byl to dárek od kámošky Ivany s tím, že až se vrátím, tak brýle vrátím. Brýle ani rukavice jsem moc nepoužíval, poněvadž když svítlo slunce, tak jsem se opálil jen tam kde jsem nebyl zakryt nějakým předmětem.

Když jsem si po jednom slunném dni sundal brýle a rukavice, tak jsem vypadal jako nějaký exot z komedie. Proto jsem je uložil brýle i rukavice do sítky a při cestě někde vytratil. Co se slunečních potíží týče, tak ač jsem se sluncem počítal a vzal si opalovací krém (hlavně do pouště Gobi, Pákistánu a Iránu), tak jsem ho musel vyřadit. Vždy když jsem se namazal a pak se na čele díky horku potil, veškerý opalovací krém mi stékal do očí a to páliło. Nedalo se nic dělat a od mazání jsem musel upustit. To mělo za následek, že jsem si spálil obličej. Nej dřív jsem opuchnul, to jak se kůže smrškla a poté když mi praskala, tak se na nose udělali krvavé prasklinky. Naštěstí jsem to vyřešil kšiltovou a po pár dnech kůže tak ztmavla, že další spálení už nehrozilo.

Nějak mi tady na Ukrajině nejde karta. Stihá mě ztráta za ztrátou a do toho ještě technické problémy. Na 1932 kilometru mi praskl zadní plášť a bouchla duše. Je tedy fakt, že jsem ten plášť z předchozího dne viděl již řádně sešoupaný a opotřeбенý, čili se to každým dnem dalo čekat, ale byl zadní, tak nehrozila žádná nehoda a já to nechal dojít do úplného konce. Dále mi moji nešikovností praskla tyčka od stanu, ale podařilo se mi ji zafixovat. To samé se nedá říct o nafukovací karimatce a polštářku. Nějakým způsobem se mi podařilo píchnout obě věci ve stejný večer. Bylo to ten večer kdy mě ve 3 hodiny ráno probudila ukrutná bouřka. Pršelo a byl dost silný vítr. Musel jsem vylézt ze stanu a znovu zacvaknout plachtu zakrývající kolo. Úplně to plachtu vyrvalo z kolíku, ale naštěstí ji udržela karabinka která byla zaháknutá za stan, takže jsem o ni nepřišel. Vůbec jsem se tu noc nevyspal, ale ráno už bylo hezky, tak jsem zalepil karimatku i polštářek a mohl jsem pokračovat dál v cestě. A to je to podstatný.

Další nepříjemný zážitek se stal jedné noci. Vzhledem k tomu, že jsem nenašel žádný bezpečný místo k přespaní, tak jsem jel nějaký čas v šeru. Už byla docela tma a tak jsem si rozdělal stan uprostřed polní cesty. Doufal jsem, že tou cestou nikdo večer už nepojede, ale opak byl pravdou. Když už jsem usínal, přijeli dva opilí Ukrajinci a dožadovali se průjezdu. Stan a kolo jsem tedy musel přesunout a po průjezdu jsem vše opět vrátil na své místo a šel spát. Kolem 1 hodiny ráno dorazilo další auto. Vzbudilo mě světlo a burácení motoru. Ukázalo se, že se vrátili ti dva z předchozího průjezdu. Začali se vyptávat, co tam dělám, jestli jsem sám, kam jedu atd. Furt mě lákali, ať s nimi jedu popít nebo aspoň pokecat do auta. Nabyl jsem podezření, že to není jen tak samo sebou¹.

Někdy máte to štěstí, že poznáte šmejda aniž by vám něco udělal a zrovna toto byl ten případ. Připravil jsem si do ruky nůž, ale tak aby ho nevideli². Každý večer leží vedle mě. Opatrně jsem si sundal hodinky, aby nebyly vidět a dále s oběma komunikoval. Přeci jenom jsem jim skrz hodinky nechtěl dávat žádnou příčinu k pokusení a skrz nůž šanci mi něco udělat. Vysvětlil jsem jim, že jsem unaven a do auta s nimi chlastat nepůjdu. Po asi 15 minutách se tedy rozloučili, nasedli do auta a odjeli. Jenže než odjeli, tak jsem slyšel zaklapnout dveře. To byla známka toho, že tam byli tři, protože ti dva stali před vchodem do stanu a třetí musel být schovaný někde v keři. Bylo jasné, proč chtěli abych pokecal v autě. Měli v planu mě vylákat a ze stanu něco líznout.

¹Důvěřovat je dobré, ale nedůvěřovat je lepší.

²Bez důvodu netas, bez vítězství nezasunuj.

Vypadá to, že se karta obrací a problémy na Ukrajině jsem si vyžral před několika dny. Dnes mám další důvod k oslavě a rozbalení čokolády. Slavím 2000 km a ještě jsem dokázal stihnout vyměnit píchlou duši pod 30 minut. To je zatím rekord, poněvadž než celé kolo odstrojím, provedu výměnu a zase naložím, tak to nějaký čas zabere. Ještě to ale chce urychlit. Také mě zastavil jeden pán s manželkou, kterou jel vyzvednout na konec Ukrajiny. Hrozně mu vrtalo hlavou kam až jedu. Viděl mě před 4 dny jet směr východ a teď když se vrací, tak stále jedu. Prý kdo jsem a kam jedu. Dostal svoje odpovědi, zakroutil hlavou a popřál mi hodně štěstí.

Mám před sebou poslední den na Ukrajině a blížím se k hraničnímu přechodu Milove. Posledních cca 50 km a budu v Rusku. Po dosažení hraničního přechodu mě čeká nemilé překvapení. Jak mi pohraničníci sdělují, tak tento přechod platí pouze pro občany Ruska a Ukrajiny. Ani kdyby chtěli, tak mě nemůžou vpustit. Nemají jak zkontrolovat moje víza. Nedá se nic dělat a jedu jinak. Vzhledem k tomu, že k dalšímu přechodu je to zhruba 100 km, tak jen najdu místo ke spaní a utábořím se někde v lese. Přespím ještě jednu noc a do Ruska se dostanu až zítra. Nechci do žádného státu vjíždět na večer, ale raději až po ránu. Ráno, při cestě k dalšímu přechodu mě čeká další nepříjemnost. V dálce u silnice vidím zaparkovaná 3 vozidla a hořící pneumatiky v příkopu. Stojí tam asi 10 lidí a vypadá to na nějaký zjevy. Intuice mi říká, že se jim mám vyhnout. Jsou to typové, jak z článku černé kroniky. Rozhoduji se zda pokračovat dál v cestě, počkat až odjedou nebo to otočit a pokusit se je objet. Koukám do mapy a žádná objízdná trase nikde nevede. Vzhledem k tomu, že mě taky zmerčili, nezbyvá než projet kolem nich. Nejhorší bude když na mě budou mluvit. Poznají, že jsem cizinec a možná bude problém. Ač mám z mladí nějaký zkušenosti, tak proti 6 lidem nemám šanci (jsou tam 4 holky a 6 kluků). A i kdybych šanci měl, tak nechci riskovat žádné problémy na mojí cestě a jakýmkoliv problémů se chci vyhnout.

Čím víc se k nim přibližuji tím víc slyším jak jsou vykravený. Láhve v rukách některých jedinců mi dává odpověď proč a dochází mi kdo zapálil ty pneumatiky. Ještě na ně házejí klacky, tak doufám, že nepoletí jeden po mě. Projíždím pomalu kolem nich a už z dálky začínám hodně fučet a předstírat velkou námahu, ať si mě moc nevšímají. Sice je to cesta do mírného kopečku, ale já dělám jako kdybych zdolával prudký kopec. Taková moje malá kamufláž (taktika). A najednou to začalo, otázky a pokřikování. Jen jsem začal kašlat a zabrumlal, že jedu na hranici k Rusku. Z toho nemůžou vytušit, že jsem cizinec. Na další otázky jsem nereagoval a dělal, že neslyším. Rychle jsem vytáhl láhev s vodou a začal pít. Další kamufláž pro to, abych

nemusel otevřít hubu. I jim došlo, že asi nemám náladu odpovídat když táhnu takový náklad na kole a ještě do kopce. Naštěstí to prochází a já kolem projel dál směr ruské hranice. Tohle byl asi nejnejpříjemnější okamžik z dosavadní cesty.

Někdy je problém v jednici nebo dvou, třech lidech, ale takovéto partičky jsou nejhorší. Hlavně když chlastaj a potřebuj se předvádět před kumpánama a děvčaty. Jak jsem psal, pocházím z hodně divného města, kde rvačky a násilí byly běžná součást života, tak vím o čem mluvím. Naštěstí mě život připravil i na podobné situace a dokážu konfliktům nejen předcházet, ale je i obcházet. Nejhorší je když musíte bojovat. Na jednu stranu získáte zkušenosti, ale na druhou stranu dost riskujete¹. Tentokrát jsem vyhrál a nemusím řešit žádné problémy, čili je to dobrý a mužů pokračovat dal ve svojí cestě.

Blíží se konec Ukrajiny, tak je čas na rekapitulaci. Zaujalo mě pár věcí o kterých bych se rád podělil. Nevím jestli je zde sysel chráněné zvíře nebo se prostě jen přemnožil, ale je všude. Také zde žije početná skupina čápů. Ve městech na vesnicích i v přírodě. Jednoho dne se mi podařilo vidět na jednom místě dokonce 9 čápu. Lidé je mají vyobrazeny na fasádách domů a když je někde veřejná studna, tak jí občas udělají do tvaru železného čápa. V zadní části ocasu je zatížen závažím. Přední část zobáku drží zavěšený kus provazu a na konci kýbl. Prostou protiváhou zatáhnete za provaz a čáp se skloní do studny. Nabere v kýbly vodu a zaváží na konci ocasu navrátí čápa do vzpřímené polohy. Opravdu hezká myšlenka a hezky provedeno. Dále je zde hodně bouraček a pro výstrahu všem lidem jsou na vyvýšeném místě udělány odstrašující ukázky toho, co je čeká když budou jezdit jako dobytek. Na sloupu ve výšce 4 metů je vždy napíchnutý totálně rozstřelený vrak auta z nějaké nehody. Asi se to ale míjí účinkem, poněvadž tolik pomníčku podél silnice jsem zatím neviděl.

V CR a na SK jsou pomníčky taky, ale čím dál víc jedu na východ tím více jich přibývá. Smutné je, že na nápisech jsou celé rodiny a někdy je na jednom pomníku 8 lidí. Možná to mají z toho, že hodně aut má téměř černá skla, skrz které nemohou nic vidět. Takto upravená okna má místní omladina, starší obyvatelé a dokonce i policejní vozy. Rovněž v krámech je vidět jiná mentalita tohoto kraje. Lidé v obchodech často používají ruční počítadlo namísto kalkulačky nebo kasy. Dost často jsem se setkal s tím, že je zcela normální prodávat prošlé potraviny. Některé obchody mají zhasnuto, čili je tam dost šero. Slané sýry a korbáčiky mají skoro stejné jako na Slovensku a

¹Všechny životní zkušenosti jednou zúročíte.

očekávám, že tak dobré budou i na zpáteční cestě v Rumunsku. Lidé často prodávají před domem výplody ze své zahrádky, tak si při cestě můžete koupit skoro všude mléko, sýry, zeleninu a ovoce. Ještě mě dost překvapilo, že v některých městech chybějí poklopy od kanálu. Někde našťestí aspoň trčela tyč nebo kus klacku, ale jet večer městem a spadnout do nějakého kanálu na motorce nebo v mém případě na kole by bylo dost nepříjemné. Ač to byla jen transitní země a neměl jsem v ní žádný naplánovaný bod, tak mohu napsat, že lidé jsou většinou ochotní a některé části země jsou hezké.

Snad jsem si všechny nepříjemnosti odbyl a v Rusku to bude O.K. Po opuštění UA celnice projíždím nějakým pásmem mezi UA a RUS. Obrovský pás území kde nic není. Něco jako nárazníková zóna a asi je to pozůstatek z dávné doby. Podle mnohých cestovatelů, dokumentů, knížek, filmů, článků a cestopisů mě čekají první žádosti o úplatky a samé problémy. To se říká také o Ukrajině, ale Rusko je prý daleko horší. Moje zkušenosti s Rusy a Ukrajinci jsou jiné. Několik Rusů a Ukrajinců jsem poznal v Irsku. Někdy jsem s nimi pracoval a mohu napsat, že to byli dobří a ochotní lidé. Ostatně na Ukrajině jsem nezaznamenal na celnici ani náznak naschválu nebo žádost o úplatek, tak uvidím, co bude v Rusku.

KAPITOLA ČTVRTÁ - RUSKO

Přítel před branami

Den 24 až 82

Všechny víza, pojištění, povinnosti a požadavky daných zemí jsem si minimálně 3x ověřoval na různých místech, abych nebyl nějak nemile překvapen. Říkám tomu trojčlenka a spočívá to v tom, že si zavolám na ambasádu dané země kde se snažím ověřit a získat aktuální informace. V druhém kole si zavolám na ambasádu, konzulát ČR v dané zemi do které chci vstoupit a ověřím si tvrzení úředníků z předchozího rozhovoru. A do třetice si přečtu hodně informací na oficiálních stránkách daných zemí a dále pokračuji na netu k informacím s aktuálním datem. Tak eliminuji pozdější nepříjemnosti a mužů poděkovat jen sobě, zda jsem něco opomenul, na něco se vykašlal nebo něco podcenil. Znáte to, spousta lidí toho nakecá a potom když jste v nějaké situaci, tak je všechno úplně jinak. To platí pro úředníky, zaměstnance různých firem, ale i pro lidi bez funkce. Řeknou vám poloviční pravdu, neaktuální informaci nebo dokonce lež. Příklad: spousta lidí nadává na pohraničníky, že museli dát nějaký úplatek, ale už neřeknou, že si třeba předem nezjistili, že do různých zemí se nesmí

něco dovážet nebo vyvážet, že mají nějaké povinnosti nahlášení a odhlášení atd. Těch věcí je v každé zemi spousta a je třeba je jako cizinec dodržovat. No a když se někdo na něco vykašle nebo to neví, tak pak na hranicích kouká jak puk. Když někomu celník řekne, že nemůže do země dovážet víc jak dva fotoaparáty, a když už je u sebe má a nenahlásil je, tak je podezřelý z pašování. Hned se z daného celníka udělá zloduch který trvá na vstupních nebo výstupních podmínkách. Řekne si nebo je mu nabídnut úplatek, ale dle vyprávění a dokumentárních pořadů je vždy špatný pouze ten celník¹. Člověk který chce opustit nebo vstoupit do určité země, vyvézt nebo dovézt do dané země nějakou věc musí vždy dodržet dané zákony země, tečka. Já si raději všechny náležitosti obstaral i pro případ nějaké konfrontace s celníky, úřady a hlavně lidmi. Nehodlal jsem riskovat moji cestu na nějaký mojí blbosti, že jsem něco opomenul nebo se na něco vykašlal. Nenapadlo mě, že to nějak na hranicích udělám a budu řešit problém úplatkem.

Z ČR na ruskou hranici je to 2760km. Stojím 100 metrů před ruskou celnicí a pořizuji fotku. Přímo na celnici fotit nemůžu, ale před a za celnicí si focení dovolit můžu. Docela mám obavu, jak to všechno na celnici půjde, protože jsem si musel vyřídit jedny z nejdražších a nejobtížnějších víz. Vzhledem k tomu, že je Rusko obrovské, tak jsem si vyřídil obchodní víza s několika vstupy a delším pobytem. Tyhle víza se udělují podnikatelům a zvláštním osobám. Musel jsem volit tento typ, poněvadž bych Rusko na turistická, tranzitní a jiná víza projet nestihl. A prodloužit je v dané oblasti, kde bych se měl podle plánu nacházet také nelze. Ať shrnu moji obavu, tak na tomto přechodě, který nevyužívají obchodníci se vyskytnu na kole s vízy které si vizáží nemohu dovolit². Asi jako kdyby k Vám do firmy/obchodu/kanceláře přišel na první pohled šupák, bezdomovec, vandrák a prokazoval se něčím, co k němu vůbec nesedí.

STOP! Váš pas! Vyzvala mě hezká úřednice. Odevzdávám pas a čekám. Paní si mě prohlíží a začne se vyptávat kam přímo jedu. Dá mi vyplnit vstupní papíry a odchází kamsi do jedné z budov. Mezi tím, jak vyplňuji papíry, tak vidím, že některá auta projíždějí hranicí bez větších problémů. Po chvilce úřednice vyleze z budovy a ukáže na mě, ať jdu k ní. No a je to tady. Někomu se něco nezdá a budu muset začít vysvětlovat důvody mých víz. Jestli bude uvnitř nějaký úředník, který bude vymýšlet kravina a chtít úplatek, tak budu mít velký problém. Jak jsem již psal, tak většina

¹Nehněvej se na zrcadlo, máš-li křivou hubu.

²Zdání klame.

cestovatelů, ale i obchodníků mi vyprávěla negativní příběhy, ale když jsem je pak rozklíčoval, tak se ukázalo, že bylo všechno jinak. Jestli na mě bude někdo něco zkoušet, tak jsem odhodlaný podat trestní oznámení, ale stále věřím, že to nebude třeba. Všechny požadavky na vstup do země jsem dodržel, tak nevidím důvod k problémům.

Podle slov kterým jsem rozuměl mě úřednice vede přímo za velitelem celnice k pohovoru. Sám pan nejvyšší mě chce vidět. V hlavě mi probleskla myšlenka, že na kasírování cizinců, zde má monopol vyšší úředník a ostatní úředníci si dojí pouze místní a Ukrajince. Otevrou se dveře a jsem vpuštěn do kanceláře velitele stanice. Pán sedí v křesle, kouří cigaretku a vyzívá mě, ať se posadím. První otázka je dle očekávání. Jedná se o můj druh víz. Když jsem vše vysvětlil, tak pán jen pokýval hlavou, usmál se a zvolal; ty jsi odvážný muž. Začal se ptát na moji cestu, proč jedu zrovna na kole, proč sám a spoustu dalších otázek. Některým otázkám jsem rozuměl, některým ne, protože Ruština není Čeština.

Po 10 minutách se karta otočila a začal jsem se vyptávat já. Nejvíc mě zajímalo, kde se musím podle jejich pravidel registrovat. Věděl jsem, že některý hotely tuto registraci provádějí, ale nevěděl jsem přesně který. Jsou to jen velké hotely ve velkých městech. Pán vzal telefon a vytočil číslo. Zavolal do nejbližšího velkého města při moji cestě a zjistil mi, v kterém hotelu mohu provést registraci. Dokonce mi nakreslil plánec města s názvem hotelu. Paní recepční na hotelu oznámil, ať mě dnes očekává a razítko s formulářem, ať má již připravený. Potom se mě zeptal, zda pro mě může ještě něco udělat, tak jsem řekl, že jo. Požádal jsem ho, zda mi zjistí kde je v daném městě nejbližší banka nebo bankomat pro výběr hotovosti, poněvadž u sebe mám pouze dolary a eura. Chtěl jsem si totiž nakoupit jídlo a zaplatit hotel. Na konci Ukrajiny jsem nenašel banku kde bych mohl získat ruské Ruble. Zeptal se mě kolik potřebuju rozměnit, tak mu povídám, že pouze 20 euro. Mám nějakou hotovost jako železnou zásobu pro případ, že v dané zemi, na začátku než naleznu bankomat budu potřebovat něco zaplatit. Opět zvedl telefon a volal. Pak si zavolal svoji kolegyni a optal se jí kolik má u sebe rublů. Když mu řekla částku, tak mi sdělil, že volal do banky a podle dnešního kursu mi výměnní eura za ruble. Jestli souhlasím s dnešním kursem, tak mužem udělat směnu. Koukám jak puk a říkám si, že jsou mazaní a co za to budou chtít. Tak se rovnou ptám, co za to? Odpověď zněla nic.

Opravdu nemohou uvěřit vlastním očím a uším. Sedím na ruské celnici a místo úplatcích a nepříjemnostech směňuji eura za ruble a úředníci mi pomáhají s hladkým

pobytem v RU. Po hezkém povídání, pomoci a přáním hezkého pobytu opouštím velitelovo kancelář v doprovodu jedné z dalších sympatických úřednic. Dovedla mě zpět k mému kolu, vrátila pas s razítky a popřála mnoho zdaru. Zvedla symbolicky závoru, i když jsem jí mohlo objet, zamávala a usmála se. Jestli to půjde v celém Rusku takhle dobře, tak tomu nikdo neuvěří. Já jsem hodně potěšen a mám velkou radost, že se najdou i dobří úředníci a dokonce v dehonestovaném Rusku.

Po příjezdu do města Millerovo a vyhledání hotelu jsem si vyřídil registraci, vynesl kolo a zavazadla do pokoje a šel do města pro nějaký jídlo. Utratil jsem nějaké ruble, poněvadž večer na pokoji bylo veselo. Měl jsem velkou radost, tak jsem si koupil tradiční ruské pirožky, pivo, čokolády a jiné potraviny. Večer jsem si vypral všechny hadry, provedl očistu, zkontroloval kolo a pustil TV. Zrovna dávali Ženatý se závazky, ale v ruském provedení. Přesně jako hlavní protagonista, tak i já si otevřel pívko, přikusoval pirožky a říkal si : JO, JO, JO! Jsem tady, v Rusku! Doteď to bylo jen takový šolíchání, ale od teď začne opravdové dobrodružství a naplno si užiju každou zemi každý den.

Dosaženo 3000 km, což je důvod rozbalit další čokoládu. Zatím na mě Rusko působí dost dobře akorát jsem zjistil, že v jistém druhu kačíčků podél silnic se zdržují různá individua. Zrovna dneska, v jednom seděli dva výrostci kteří jen vyzvídali cenu kola, kolik mám u sebe peněz s kým jedu a další různé informace. Oba měli úplně vymlácenou hubu a místo pravých zubů pouze náhražky zlatého materiálu. Usoudil jsem, že bude lepší tyto druhy kačíčků nenavštěvovat, poněvadž to nebylo poprvé. Na druhou stranu v krámech a normálních zařízeních jsou lidé OK. Třebas v jednom krámu mi paní prodavačka dala zdarma 2x litr vody, ať se mi prý v Rusku líbí. Silnice jsou zatím všude perfektní a kupodivu i podél silnic je dost čisto. Jediný vroubek z počátečního úvodu na ruských silnicích je ten, že nějaký blb vyhodil flašku od piva z projíždějícího auta. Nevím jestli ji chtěl hodit po mě nebo byl je vypatlaný a hodil ji do příkopu, ale v každém případě ji mrsknul z auta ven.

Dorazil jsem do Volgogradu (dříve se město jmenovalo Stalingrad). Je to můj první velký cíl/bod. V tomto velkém a důležitém městě musím sehnat 3 věci. Jsou to: bankomat, mapa Ruska a plášť na kolo. První zvládám docela snadno, ale mapa mi dělá problém. Požádal jsem jedu paní o radu a ta mě nasměrovala do jedné části města kde je vícero knihkupectví. Podařilo se mi koupit velký autoatlas v ruštině, ale je to pořádně velká a těžká kniha. Z úsporných důvodů jsem vytrhal jen moji předpokládanou trasu a hned se z těžké knihy stal pouze přijatelný počet papírů.

Zbytek jsem položil na parapet, tak to snad někdo využije. Já vím, knihy se netrhají a za normálních okolností bych to neudělá, ale nemůžu sebou tahat tak těžkou a velkou automapu. Navíc jsem s tím počítal dopředu, poněvadž je nelogický abych si v ČR pořizoval mapu Číny, Indie, Ruska aj. To bych byl pojízdná knihovna s další váhou navíc. A navíc, v ČR jsem zkoušel sehnat například mapu Číny v čínštině a bylo to dost drahý. Ač mám nějaký základní mapy v telefonu, tak se na ně spoléhat nechci, poněvadž nejsou aktuální a když mi dojde baterie, tak budu v ... Při shánění pláště mi pomohl místní cyklista který hovořil dobře anglicky a oslovil mě když mě předjížděl. V jeho doprovodu jsem dojel před cykloservis a já si mohl koupit náhradní plášť. Sice mám jeden skládací zabalený v brašně, ale ten si schovávám jako poslední záchranu.

Když jsem se rozhodoval mezi návštěvou Moskvy a Volgogradem, padla volba na Volgograd. V Moskvě chci vidět pouze stanice metra, Rudé náměstí s Kremlem a Stalinovy sestry. Tento zážitek si nechám do budoucna. Ve Volgogradu toho je víc a kvůli historii toho města jsem mu dal přednost. Ve Volgogradu chci navštívit tři hlavní body. Sochu matka vlast volá, řeku Volhu, a břeh řeky, kde byla jedna z nejtvrdějších, největších a nejdleších bitev v historii lidstva.

Nejsem žádný nadšenec historie WW2, ale některý části války (zvěrstva, masakry) mě zajímají víc. Třeba když se děly zvěrstva jinde ve světě, v jiných válkách. Příkladem: Japonský masakr v Čínském městě Nanking. Masakr ve Rwandě, masakr USA ve Vietnamské vesnici My Lai. Tady ve Volgogradu to bylo taky hodně velký zvěrstvo. Tolik lidí kteří zemřeli na tak malém kousku země je něco naprosto šíleného. Doporučuji shlédnout nějaké dokumenty nebo aspoň film Nepřítel před branami.

Projíždím městem a konečně jsem u břehu té Volhy. Řeky tak velké a významné nejen co se historie týče. Je to jedna z největších řek na světě a takto na vlastní oči je opravdu obrovská. Když si uvědomím, co mě ještě čeká za obry (Jenisej, Jang-c-tiang, Mekong aj.), tak je Volha malá a Vltava v Čechách úplně trpajzlík.

Počasí mi na takto významný den přeje a tak si jdu dát káfe a trochu posedět. Když si tady tak sedím a přemýšlím, tak mě dohání stud nad tím, že zrovna zde, na místě kde si já dávám kávu, zemřelo po čase bojů x lidí. Raději dopíjím káfe a jdu si sednout přímo ke břehu. Vyhodnotil jsem to jako slušnější formu vzpomínky na padlé. Dříve to zde podle dobových fotografií a filmů vypadalo úplně jinak, ale teď mi okolí připomíná návštěvu Cannes. Tam jsem si kávu vychutnal při pozorování

zaoceánských lodí a krásných žen na pláži. Tady jsou taky velice hezké ženy, ale některé úvahy mi sem nějak nesedí. Musím se nad to povznést a přerušit některý tok myšlenek. Přeci jenom je to památní místo, tak si v sobě raději zařvu aspoň hůra na uvolnění (přesně tak, jako to dělali rudí vojáci před útokem) a ponořím se do historie. Je dobře, že se zde karta obrátila a Rusové otočili vývoj nejen této bitvy, ale celé války. Ať si někdo na Rusy nadává jak chce, ale upřít jim tu houževnatost a rozdrčení německé armády nelze. Byli to opravdoví hrdinové kteří si zaslouží úctu. Minimálně ti kteří bojovali ve Stalingradu. Jedu se podívat před památník Matka vlast volá a pak raději vypadnu. Je to tady pěkný místo, ale zároveň i smutný a proto z toho mám rozpolcené pocity.

V Rusku si chci pořídit dva suvenýry. Jeden je Bábuška a druhý suvenýr, je ručně vyřezávaná dřevěná lžice. Při cestě k mohyle jsem navštívil místní trh a plánovanou Bábušku koupil. Když jsem u sochy, tak jako naschvál, je zde zrovna nějaká oslava čehosi. Všude spousta lidí. Po zjištění účelu oslav (nějaký vítání kadetů) jsem si udělal pár fotek a chvíli poseděl pod sochou. Další bod splněn. Takto obrovskou sochu vidím prvně v životě. Co si vzpomínám, tak naposledy jsem stál s bráchou v Anglii pod sochou Anděl severu a oproti této dámě je Anděl severu malý kluk. Někde jsem četl, že i socha Svobody je menší než tato dáma. No nic. Nasedám na kolo a jedu o kus dál. Musím se vymotat z města a vyrazit k dalšímu bodu a tím je jezero Bajkal.

Mám za sebou první měsíc cesty a takový krásný číslo na tachometru 3333,33 km. To je důvod si dát čokoládu :o) Kolo zatím drží, jen jsem musel vyměnit jeden prasklý drát. Naštěstí to není drát u ozubených kol, ale ten vedle. Doufám a spoléhám na to, že tyto dráty u ozubených kol neprasknou, poněvadž to je jediná věc kterou bych nedokázal opravit. Náradí na vyměnění této součástky je dost těžký a komplikovaný, takže jsem se rozhodl ho nebrat.

Jednoho večera jsem si udělal hezký kemping na vyvýšeném kopci u řeky Volhy. Kvůli bezpečnosti jsem nerozdělával oheň, takže mě při západu slunce otravovali komáři, ale i na ně jsem byl připraven. Na dalekou Sibir si sebou vezu sítku proti komárům která se natahuje přes kšiltovku, takže mi západ slunce u Volhy komáři nezkažili. Cesta od Volgogradu je občas kopcovitá, ale dá se to.

Dorazil jsem před město Togliaty a prvně se setkávám s kontrolou u zátarasu. Zatím každé větší město má před vstupem nebo výstupem takzvané kontrolní stanoviště. Je to pozůstatek ještě z dávné doby, ale kvůli velké rozloze Ruska a lepší bezpečnosti se

tyto stanoviště využívají i dnes. Rozdíl je pouze ten, že kdysi dávno kontrolovali úplně všechny projíždějící auta a dnes je to pouze namátkově. V některých městech vůbec. Už jsem se s tím setkal ve městě Saratov, ale až tady jsem byl prvně zastaven. Jak se ukázalo, tak policisté chtěli vědět kdo jsem a kam jedu. Žádná buzerace nebo šikana. Poradili mi zkratku skrz město, poněvadž byla někde nějaká uzavírka a já si to štrádoval dál. Dost často se ve městech objevují reklamy na pivo Staropramen a Kozel. Dokonce mě oslovil jeden závozník ruského piva Baltika a chtěl mě obdarovat zdarma 4 kousky piva. S díkem jsem odmítl, protože když nejsem na hotelu, tak ve stanu kvůli bezpečnosti pivo nepiju. Ani bych si nemohl pivko řádně vychladit, tak to pán pochopil a popřál hodně sil.

Všude kolem silnic kvete nějaký obchod. Vzhledem k tomu, že projíždím nedaleko řeky Volhy, tak podél silnic jsou nyní různě naložené a připravené nákladáky s různým materiálem. Písek, šterk, kamení. Ale někde jinde jsem zas viděl i druhy dřeva jako jsou smrk, bříza, dub. V dalším úseku nebo ve městě se na nákladácích prodává uhlí, brikety paletky. Každý nákladák je plně naložen a vy, jako zákazník si jen určité kde vám to mají složit. A nebo si odeberete do svého nakládačku potřebné množství dle dohody. Docela zajímavý způsob obchodu.

Zkoušel jsem koupit místní sim kartu v jednom obchodě, ale narazil jsem na vládní předpisy. Mě jako cizinci nemohou prodat simku bez registrace a tak to budu muset zkusit v jiném městě. Podle prodavače je to prý kvůli tragédii v Beslanu, kde při teroristickém činu zemřelo přes 330 lidí. Dobře si na tu hrůzu pamatuji a je to opravdu velká tragédie. Pro ty z Vás kdo o tomto teroristickém útoku neslyšeli, tak koukněte na netu. A pro ty z Vás kdo ví, že když si někdo vezme za rukojmí přes 1000 dětí ve škole a jeho vinnou jich stovky zahynou tak, toho dotyčného nebo vlastně celou organizaci musí odsoudit.

Mezi tím, co jsem si v krámu zkoušel koupit simku se u mého kola zhrotilo šest lidí. Když jsem vyšel ven, tak se mě ptali kam až s tím naloženým kolem jedu. Zodpověděl jsem jejich dotazy, teda ty kterým jsem rozuměl a šlapal jsem dal. V dalším krámě, ale v jiném městě už to bylo o dost lepší. Vzhledem k tomu, že uvnitř pracovaly dvě krásné slečny, tak jednání o koupi sim karty šlo velice přátelsky. Jedné z nich jsem asi uhranul, poněvadž si stále prohlížela moje dlaně a neustále chválila nejen moje momentální opálení¹. Požádala kolegyni, ať mi hlídá kolo před krámem a vyrazila se

¹Na pěkný kvítek, i včelka letí.

mnou do dalšího krámu, kde prodávají simky bez smlouvy. Ale ani s její pomocí jsem ve třetím krámu nebyl úspěšný. Nakonec mě slečna požádala o nahlédnutí do mého pasu. Když viděla víza, registrační papír z hotelu a další víza připravený do Vietnamu, tak usoudila, že opravdu nebudu žádný bandita a dala mi svojí starou sim kartu. Podmínka byla ta, že až budu opouštět Rusko, ať sim kartu zničím. Očividně slečna nebyla vůbec hloupá a před vydáním si chtěla ověřit moji identitu. Také myslela na to, co se s kartou stane až ji nebudu potřebovat. Prostě někdo, kdo používá hlavu. Jsem z Ruska i lidí velice potěšen. Nejen tato slečna. Hodně lidí mě často zastavuje a zve na čaj, kafe nebo něco jiného. Docela mě udivuje, že jich je tolik. Opravdu přátelský a rozumný národ.

Blížím se ke konci Evropy a za Uralem už se bude rozprostírat širá Asie. Jsem za městem Ufa a již den a půl projíždím lesem. Nikde jsem takto dlouhý les nezažil. Sem tam nějaká mýlina, ale vždy je vidět ucelený les. Na jednom z nejvyšších bodů uralského pohoří, zhruba v polovině hor je naštěstí motel, tak si беру k přenocování jednu z místních chatek. Úplně jsem se vrátil do dětských let, poněvadž to vypadá jak na letním táboře. Společné sprchy, záchody a restaurace v jedné hlavní budově. Podél obou stran silnic jsou rozestavěné budky pro 2 až 4 lidi. No, jak se ukázalo, tak vzít jednu z chatek byla šťastná volba. Nejenom, že jsem již potřeboval po x dnech sprchu a vyprat si věci, ale začalo dost hustě pršet. V tom lijáku bych nechtěl hledat místo k přespaní někde v lese. Došel jsem si do restaurace pro kafe a pár pivek a teď si tady na terasce, před mojí chatkou popíjím. Tenhle motorest mi přišel přesně do rány.

Po načerpání energie, vyprání věcí a relaxu v chatce, sedám ráno na kolo a vyrážím opět směr východ. Les neustále pokračuje a už je to docela dlouhý. Druhý den a já jedu neustále lesem¹. Vlastně je to Tajga, její nejjihnější část. Na druhou stranu to беру jako přípravu na Sibiř, protože tam bude jenom les. Konečně, po třetím dnu vyjždím z lesa a za sebou nechávám Evropu a Uralské pohoří. Vcelku pěkná část a pravděpodobně hodně bohatá na lesní včelstvo. V této části Ruska chovají nebo využívají lesní včely, protože u silnice byli častokrát prodejci medu.

Asie nezačala moc dobře. Mám několik nepříjemností které jsme musel vyřešit. Nejdřív mi praskla součástka na předním držáku. Musel jsem to zafixovat k vidlicím, což mělo za následek uzamčení vidlic a nemožnost používat odpružení. Naštěstí jsou silnice dobré a kolikrát lepší jak v ČR. Samozřejmě se to týká pouze cesty po které

¹Žádná píseň není tak dlouhá, aby jí nebylo konce.

jedu já a o ostatních nic nevím. Taky už mám za sebou 5000 km a čas se posunul o 5 hodin vpřed. Je dost světla i po desátý večer a všude docela dost komárů, mušek a hovad. Vždy když dorazím do nějaké vesničky a města nebo zastavím u benzínové stanice, tak se to množství obtěžujícího hmyzu o dost sníží. Zato v lesích nebo když projíždím kolem močálů je to opravdu síla.

U čerpacích stanic na odlehlých místech mají jednu zvláštnost, vlastně dvě. První je ta, že ledničku s nápoji mají venku a je zamčená. Odemknou jí až po zaplacení určitého nápoje a ještě k tomu dálkovým ovladačem, aby nemuseli vylézat z kukaně. Druhá zvláštnost je ta, že peníze jim posíláte zvláštní rourou pod okýnkem, aby nebylo možné obsluhu napadnout (přepadnout). Viděl jsem to už několikrát když si kupuji nápoje, poněvadž se mi nechce zajíždět do města. Voda a Fanta je kupodivu stejně drahá jako v krámech, tak mi to šetří čas. Taky na všech benzinkách prodávají čokoládu kterou si dopřávám již od prvního města. Oříškovo mléčná čokoláda pod názvem Alpen-gold. Dopřávám si jí nejenom při každém tisícerém kilometru, ale skoro každý večer jako odměnu za ušlapaný kilometry. Rekord za jeden den jsem zvýšil na 189 km, ale k tomu mi dopomohl vítr v zádech a rovinky.

Na 5524 kilometru jsem píchnul první přední duši a to je hodně slušný. Jsem zvědav kdy odejde i přední plášť. Zatím drží, ale je vidět, že má něco za sebou. Zatím výměnu neřeším. Co řeším hodně je jídlo a voda. Začínají být často bažiny a pustiny, tak si v krámech kupují vícero jídla a vody. Vesnice a města jsou od sebe již vzdálenější, tak abych nestrádal.

Mám za sebou asi nejsevernější část cesty. Vzhledem k tomu, že jsem nevyřizoval víza do Kazachstánu, tak jsem si musel zajet trochu na sever a Kazachstán objet. Město Tumen je zatím nejseverněji bodem a myslím, že to tak i zůstane. Dále jsem projel město Omsk a lidé znají hokejistu Jágra který tam nějaký čas hrál. Město pro mě nebylo nijak zvláštní, zato jím protéká další velká řeka Irtyš. Také ta se řadí do nejdelších řek na světě. Ještě mě kousek za městem zastavili dva motorkáři. Ukázalo se, že šlo o německého novináře a jeho partnerku směřující do Uzbekistánu. Docela fajn lidé a dobře jsme pokecali. Po rozhovoru mě novinář požádal, zda si mě může vyfotit, že by o mě chtěl napsat v Německu článek. Autorizoval jsem mojí fotku a pokračoval dál na dálný východ. I setkání s cizinci v Rusku jsou dost přátelské a tento Německý pár nebyl výjimkou.

Pro hodně lidí působím jako magnet. Všichni jsou přátelští a chtějí se se mnou fotit. Jak cizinci, tak místní. Třeba když jsem šel koupit nápoje do jednoho motorestu. Skoro všechny motoresty v Rusku mají i grilovací část pro zákazníky, kde si hosté mohou ugrilovat tradiční šašlik. Na jeden takový motorest jsem narazil, ale byla tam jen uzavřená společnost. Když se mě dámy z osazenstva ptaly, co potřebuji, tak jsem jim řekl, že chci jen koupit zásoby proviantu. Když viděli moje kolo a zjistili, že jsem cizinec který jede až na Bajkal, tak mě hned pozvaly na jejich oslavu narozenin. Na oplátku jsem vyndal z brašny čokoládu pro jejich děcka a udělá si s nimi fotku o kterou mě požádali. Hodně nerad se fotím, ale je zdoluhavé a obtížné to lidem vysvětlovat. Takových setkání, kde to končí fotkou je opravdu hodně, čili budu zachycen v mnoha přístrojích.

Když jsem si na 6319 kilometru prvně měnil přední plášť (už na něho taky přišla řada), tak mě oslovil jeden Fin. Ten pán z Finska jel do Vladivostoku a měl jen turistické víza na jeden měsíc. Cestu tam a zpět měl v plánu stihnout za jeden měsíc. Každý den aspoň 800 km (podle jeho slov), což je opravdu hodně. Vylezlo z něho, že byl s motorkou na Gibraltar a tak jsme pokecali o opičácích jenž tam žijí. Skončilo to fotkou a každý jsme si jeli vlastní cestou. Když už jsem zmínil ten Gibraltar, tak Vám doporučím přečíst další moji knihu nejen o stopování z ČR na Gibraltar a zpět, ale také do Francie, Španělska, Monaka nebo stopování ve Skotsku a Anglii. Kniha je hlavně o cestování, práci v zahraničí a o bezpečnosti. Zkušenosti z různých evropských států. Německo, Irsko, Anglie aj. Více v zelené knize.

Za sebou mám další veletok- Ob a další zážitky. Řeka nic moc, tak jsem zvědav na Jenisej. Den střídá noc a noc střídá den. Jednoho rána jsem se probudil a hned vedle mého stanu se pásly krávy. Takový zpestření ranního vstávání. Večer jsem tam byl sám a po ránu tohle.

Projíždím krajinou, kde je dost jezírek a to má za následek zvýšený výskyt obtěžujícího hmyzu. Už nechci riskovat další vdechnutí mouchy, tak prvně testuji mojí síťku proti komárům v plném provozu. Tady na Sibiři je to něco úplně jiného než u břehu řeky Volhy. Hmyz je opravdu otravný, je ho hodně a všude. Po překonání obtížného úseku hmyzu, začíná úsek oddychový. Po několika kilometrech střídají hmyz motýli. Je to jak v nějaké počítačové hře nebo v pohádce. Po zkoušce ohněm přichází ráj. Ty motýli jsou všude a v tom kontrastu se zeleným pozadím je to opravdová nádhera. Jsou různých druhů, velikostí a barev. Čím rychleji jedu tím více se za mnou táhne něco jako závoj. Když zastavím, tak mě jakoby všichni obletují a

čekají, co bude dál. Jsou jich stovky a já stojím uprostřed jakoby válce nebo koule. Fakt zvláštní zážitek, ale je škoda, že tento úsek s motýly je o dost kratší než ten obtěžující hmyz.

Bliží se sedm tisíc kilometrů, ale na 6955 km mi prasklo lanko od zadní přehazovačky. Při demontáži krytu zjišťuji, že na výměnu potřebuju něco na co jsem zapomněl. Posranej, malej, křížovej, šroubováček! Šroubek je navíc zapuštěn v železe, takže ho nemohu vytočit nožem. Zrovna projíždím lesní kopcovitou krajinou a přehazovačku dost využívám. Je to opravdu mrzutý. Aspoň jsem omotal zbytek lanka kolem rámu, zafixoval to a jedu na střední kolečko¹. Sice jedu pomalu, do kopce jdu pěšky, ale postupuji vpřed a to je hlavní.

Podle mapy je vesnice nebo městečko v nedohlednu, takže šroubovák dnes neseženu. Nejbližší městečko je podle odhadu 40 km. Už se docela stmívá, ale naštěstí v dálce vidím barák. Konečně jsem u toho domu, ale vypadá to jak z nějakého hororového filmu. Nikde nikdo, šero, všude kolem les a všechno takový ponurý. Opravdu zvažuji, zda mám zabouchat na ty zapráskaný dveře nebo ne. No, vzhledem k tomu, že mi nic jiného nezbyvá, tak tluču. Znova tluču a nic. Vzadu ze dvora slyším štěkat psa, tak se jdu podívat do dvora. To, co vidím vzadu je ještě horší, jak zepředu. Všude vraky starých rozebraných aut, železné konstrukce, polorozpadlé dřevěné cosi a všude bordel. Do toho agresivní vlčák na řetězu, bahno a louže s olejem. Kam se hrabou kulisy hororového filmu. Křičím halo-halo, aby mě někdo slyšel, ale nic. Otáčím se a raději odsud padám. Najednou z baráku vylezou dva odhadem 18 letý kluci. Jeden v ruce nunčaky a druhý tyč. Za mnou se vynoří další 3 lidé a vedle, z toho dřevěného cosi další dva. Hulákají na mě, ale vůbec jim nerozumím. Snažím se jim mimikou vysvětlit můj problém s přehazovačkou a naštěstí to pochopí. Vůbec netuším jakým jazykem to mluví, ale už jsou vstřícný. Jeden z nich přinesl malý křížový šroubovák a já můžu provést opravu. Po opravě jsem jim na mapě ukázal moji trasu a snažil se ukázat odkad a kam jedu. Využili moji komplikaci se šroubovákem a naznačili mi, ať si šroubovák ponechám. Když jsem si šroubovák uklízel, tak se ukázalo, že byl vyroben v Československu. Nechtěl jsem před nimi vytahovat peníze, tak jsem jim za ten šroubovák dal 40 rublů v drobných. Sice to nechtěli, ale položil jsem jim to na jedno z rozebraných aut. Uklonil jsem se k rozloučení, poděkoval a vyrazil dál.

¹Nouze je matkou nápaditosti.

Další dny na Sibiři jsou jako přes kopírák. Lesy, bažiny a chladno. Když není chladno, tak se vyrobí obtěžující hmyz. Projíždím kolem jednoho motorestu a na teploměru je jenom 5 stupňů, což znamená, že když jedu, tak bude o další 2 stupně méně. Asi prochází nějaká studená fronta, poněvadž jinak je teplo. Vzhledem k tomu, že jsem se předchozí den nepřevlékl když přšelo, tak jsem zmokl a teď mám na sobě poslední suchý věci. Normálně to dělám tak, že když si vyperu věci nebo zmoknu, tak to potom doschne na kole. Teď už je třetí den chladno a já potřebuju nechat všechny mokré věci vyschnout. Rozhodl jsem se pro dnešní noc vzít pokoj a řachnout si v motorestu. Spaní v přírodě je super. Déšť ani vítr mi nevádí, ale někdy se pokoj fakt hodí.

Při cestě, hlavně u měst vídám dost lidí kempovat a v Rusku je to dost rozšířený způsob trávení volného času v přírodě. Občas mě napadne myšlenka, že se někde utábořím a rozdělám si taky oheň, ale já na sebe nechci upoutávat ještě větší pozornost. Už takhle mě dost lidí staví a ptá se na různé otázky. Kvůli mému momentálnímu opálení a dlouhým vlasům mě někdo považuje za Itala, někdo za Španěla a na první pohled je zřejmé, že nejsem místní. Většinou jsou otázky příjemné. Třeba když jsem projížděl jedním městečkem a byl jsem se podívat na centrálním náměstí. Tam před krámem, na zápraží seděly 3 hezký ženský (prodavačky) a hned spustily: odkud k nám přijel tento mladý krasavec a která z nás ho obslouží. Začaly se vyptávat odkud a kam jedu, zda mám doma dívku, jestli si nechci jednu z nich vzít a prostě taková přátelská konverzace. Jen mě trochu znejistily jejich poznámky, když mi řekly, že Krasnojarský kraj je špatná oblast, ať si dám pozor.

V Krasnojarsku se opět potvrdilo to, jak se zpívá v písničce od Daniela Landy-Touha. Zpívá se v ní: volej k nebi přání a všechno bude k mání. No a já si ty přání v duchu volám ne do nebe, ale k životu-osudu a oni chodí. Nejenom, že jsem na vlastní oči viděl řeku Jenisej (pro Vás to asi nic neznamená, ale pro mě je to něco o čem jsem mnohokrát četl, viděl několik dokumentů), ale ještě se stalo něco zvláštního. Celou dobu, co se pohybuji po Rusku mě lidé zastavují a pozívají na čaj, kafe, pivo, aj. Ať to jsou ženy nebo muži, mladí nebo staří. Prodejci, přepravci, dealeri nápojů aj. Posledních 7 dní si říkám, že mě zastavili snad všichni obchodníci různých značek, ale nikdo od Red Bullu. No a co se nestalo? Před mostem přes řeku Jenisej mě zastavil dealer od Red Bullu a podaroval mě 6 plechovkami. Já si je samozřejmě mohu někde koupit, ale ta síla podvědomí! Doufám, že se mi v budoucnu povede aspoň částečně rozklíčovat to, jak to všechno funguje. Občas na něco myslím a hned to přijde. Občas

to přijde za 7 dní (tento případ), občas za několik let a občas nikdy. S prodejcem jsme pokecali, udělali pár fotek a popřáli si mnoho štěstí v životech.

Každý den se děje tolik věcí, ale některé se dějí v noci. Ted' se nacházím v oblasti která mi dost připomíná Šumavu. Aut zde jezdí poskrovnu, ale zato začali jezdit kamiony s Čínskými znaky a nápisy na kontejnerech.

Jednoho večera, když už jsem spal nedaleko silnice mě probudila velká rána. Nedalo mi to a šel jsem se podívat, co se stalo. Poblíž mého stanu se vybouralo auto. Úplně zalítlo do lesa a ze silnice nebylo vůbec vidět. Kdyby nefičela pára z chladiče, tak bych ho vůbec neviděl. Bylo to spíš prvotní syčení než vidění. Nemám sebou žádnou dobrou baterku, jenom takovou tu na klíčku, ať mám neustále energii. Sešel jsem k autu a uvnitř seděl připoutaný pán. Krev mu odnikud netekla, ale nejsem žádný doktor a tak jsem nevěděl, zda s ním mám hýbat nebo ne. Co si pamatuji ze zdravotní, tak se nemá hýbat s lidmi při autonehodách, abychom jim neporanili míchu. Jedinou výjimkou je to když auto hoří. V tomto případě byl akorát sešrotovaný předek a když nic nesvítlo, což je náznak toho, že je baterka odpojena, tak mě napadlo, že ani nebude nic hořet. Podle všech nadstandartních Airbagů, opravdu luxusního vozidla a připoutání toho muže jsem usoudil, že mícha bude OK. Zafixovat jsem ji nemněl čím a zavolat o pomoc také nešlo.

Než jsem šel spát, tak jsem kontroloval mobilní signál, ale žádný nebyl. Do města to bylo taky daleko, tak jsem jednal. Pána jsem odpoutal a jediný, co mě napadlo bylo s ním zatřást. Nic se nedělo, tak jsem ho vytáhnul z auta ven a opřel za strom. Došel jsem do stanu pro vodu a polil mu hlavu vodou. Nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo, ale světe div se, pán se probral. Nebyl opilý, ale nějak divně mumlal. Feťák to taky nebyl, poněvadž byl docela statný a dobře oblečený. I auto bylo luxusní a to asi zapříčinilo to, že nebyl očividně nijak pochroumaný. Airbagy a bezpečnostní pás zafungoval na výbornou. Pán na mě koukal a já nevěděl jestli je v šoku nebo jestli mu přeskočilo. Najednou začal normálně mluvit a bylo poznat, že si zcela dobře uvědomuje, co se stalo. Furt mi říkal, že děkuje a ať nikam nechodím. Stál jsem tam jenom s baterkou a on si prohlížel rozbité auto. Po asi 10 minutách (ten čas mi připadal jak věčnost) se mě ptal, co tam dělám a kdo jsem. Řekl jsem mu celou pravdu odkud a kam jedu. Dovedl jsem ho k mému stanu který byl rozložen nedaleko a ukázal fotky z mojí cesty, i plánek do Číny a zpět. On mi jenom řekl, ať o té nehodě nikde nemluví. Hlavně trval na tom, ať nikomu nic neříkám a nechám si vše pro sebe. Vzal si moje tel. číslo a email, že mě v budoucnu kontaktuje. Neodpustil jsem si

v duchu poznámku, že mi asi splní tři přání. Pak se vrátil k autu něco z něho vzal a odešel směr Bajkal.

Ten večer bylo docela teplo, tak jsem stál na silnici v trenýrkách, botech a tričku. Pozoroval jsem toho typu, jak odchází a říkal jsem si, co se to tady stalo? Já mu nijak nebránil, protože jsem neměl vůbec tušení kdo to je, co se stalo a proč se to stalo. Jestli ho někdo vytlačil, byla to prostá nehoda nebo pokus o sebevraždu? Jediný co bylo jasný, že chtěl ať o tom nikde nemluví. Já už pak celý večer nespál a jak se ráno rozednělo, tak jsem si zabalil stan a vypadnul. Došel jsem se ještě podíval na auto pod kopečkem a z cesty nebylo vidět ani ve dne. Ještě jsem koukal jestli uvidím nějakou brzdnu dráhu a nic. Udělal jsem pár fotek a uložil je odděleně do paměti telefonu. Jen tak pro zajímavost, auto bylo Maybach S. S Viktorem jsem později mluvil, ale o čem se dozvíte v černé knize, protože mi tento zážitek pozměnil život¹.

Jednoho dne, když jsem zase nestihl nalézt vhodné místo k noclehu, tak jsem zabouchal na dveře policejní stanice. Jak jsem Vám už psal o policejních zátarasech ve všech větších městech, tak v odlehlých oblastech jsou i mimo města. Nevím, zda to je na všech cestách, ale na té mojí jsem se s tím setkal mnohokrát. U jedné z nich jsem musel povinně projet desinfekcí. Bylo to ještě kousek za Uralem. Ta desinfekce byla povinná úplně pro všechny a spočívala ve dvou pásových žlabech přes silnici. Každý byl napuštěn jinou desinfekcí a všechny vozidla musela projet tím bazénkem. Kamiony, auta, motorky, i moje kolo. Ale ať se vrátím k policejnímu zátarasu. Protože už byla noc a já se obával nejen medvědů na které je často upozorňováno, tak jsem oslovil policisty ve služebně, zda by jim nevadilo kdybych přespál u jejich zátarasu. Uvnitř budovy bylo pět příslušníků a zprvu mysleli, že žertuji a tvářili se kysele. Když jsem jim vše vysvětlil, tak odsouhlasili moji žádost. Sice mám pro strach uděláno, ale každá oblast je jiná s jinou energií. Někdy máte prostě ten pocit, že by bylo lepší udělat to a ono. Toho večera to bylo zrovna ono. Říká se tomu intuice. Občas je dobré jí poslechnout, poněvadž ať se nic nestane, tak tato schopnost nám nebyla dána pro nic za nic. Je to jako s očkováním. Naočkujete se, ale nikdy se nedozvíte, zda jste chytil nějakou nemoc. Ale když očkování vynecháte, tak nějakou nemoc silně pocítíte a někdy má nepříjemné doživotní následky².

¹Být ve správný čas na správném místě.

²Hodina přemýšlení, je lepší než šedesát let modliteb.

Další netradiční zážitek se stal později. Další pustá oblast. Všude kolem jenom les, bažiny a podmáčená půda. Jednoho dne, v pozdních večerních hodinách, jsem nemohl nalézt žádné vhodné místo k přespaní. Kam jsem šlápnul, tak všude to bylo podmáčené a půda se chovala jak nasáklá houba. Naštěstí, když už jsem byl docela v úzkých a byla téměř tma, tak se přede mnou otevřela planina. Kus louky která nebyla podmáčená. Uprostřed stály tři listnaté stromy a jako bonus ta louka byla i z části posekaná. Na konci té dlouhé louky, která se táhla podél silnice byla nějaká osvětlená budova. Prostě Sibiř, lesy, bažiny, noc, skoro tma. Bylo to jak z pohádky o perníkové chaloupce, kde se v černém lese, na konci planiny nachází světýlko. Po předchozí zkušenosti, při návštěvě hororového domu ohledně šroubováku jsem raději k té osvětlené budově nejel a šel si rozbalit stan na posekanou louku. Furt mi vrtalo hlavou, proč je ta louka z části posekaná a proč tam vůbec je. Když už jsem byl daleko od silnice a dělal poslední kontrolu podloží, tak jsem se rozhodl dojít k těm třem listnatým stromům a raději rozdělat stan u nich. Přeci jenom jsem byl poučen z Ukrajiny a raději jsem využil krytí vzrostlých stromů. Podlaží u stromu bylo perfektně hutné, tak jsem rozdělal stan, snědl odměňovací čokoládu a šel spát.

Ráno mě probudil neuvěřitelný hluk. Otevřel jsem stan a skrz stromy jsem viděl přistávat helikoptéru. Bylo to tak blízko těch stromů, že jsem cítil výtlač vzduchu a pořádně se to opíralo i do mého stanu. Najednou mi došlo proč byl ten trávníku posekaný. Když ten vrtulník dosedl, tak z něj vyskákali nějací fotografové. Začali natáčet a fotit vylézající lidi z toho monstra. Nevěřil jsem kolik lidí se do té helikoptéry vejde. Když došli k silnici, tak tam už čekala kolona aut s policií a ozbrojenci. Vytáhnul jsem mobil a začal natáčet skrz stromy přímo ze stanu. Mezitím se helikoptéra zvedla a zase odfrčela. Netušil jsem co se děje, ale najednou přiběhli 4 vojáci. Mířili na mě zbraněmi a vyloženě řvali. Neviděli, že něco natáčím. Musel jsem se legitimovat a vysvětlit, co tam dělám. Kolona s osazenstvem již odjela, ale všiml jsem si, že zabočovala k té budově na konci louky. Zůstal jsem tam jen já a vojáci. Furt něco řešili skrz vysílačku a ověřovali můj pas. Již po několikáté jsem ukázal mapu a vysvětlil moji cestu. Asi to pomohlo, poněvadž po pár minutách mi řekli, ať se okamžitě zabalím a vypadnu. Za jejich dohledu jsem zabalil stan a byl vyprovozen na silnici. Když jsem nasedl na kolo a dojel k té budově, kterou jsem viděl předchozího večera, tak se ukázalo, že je to další zataras skrz silnici. Od toho zatarasu vedla ještě jedna cesta do lesa a ta byla uzavřená bránou. Jestli tam byla nějaká vojenská základna nebo strategické místo netuším, ale po vykázání z louky a netradičním zážitku jsem to nechtěl zjišťovat. Měl jsem štěstí, že mě vojáci nechali odjet bez problémů.

Ta Sibiř je opravdu „nehostinné“ místo a nedivím se obyvatelům této části planety, že mají tak tvrdý život. Já ho zažívám jen při cestě, ale oni s tolika obtížemi musí bojovat celý život. Jednou z těch obtíží je hmyz. Komáři, mušky, mouchy, masařky, hovada a vše co vás obtěžuje a píchá. Zrovna zde, nedaleko (vzdušnou čarou cca 550 km ode mě), kde se stala Tunguská záhada (katastrofa-událost, informace o Tungusku si dohledejte na netu) je to opravdu síla. Na vlastní kůži pociťuji to, co museli dávní i současní badatelé podstoupit když si razili cestu na místo záhady. Já to pociťuji jen na pár metrech od silnice, ale i tak je to něco neuvěřitelného. Je to už poněkolkáté a musel jsem si na to vymyslet takovou ochranu (systém) kterou Vám teď popíši.

Když to jde, tak spím v motorestu, hotelu nebo na ubytovně. Když chci spát na hezkým místě rozbalím stan na nějaký hezký vyhlídce. Když to ale nejde, tak musím přespát zrovna tam kde to jde. Občas to vyjde na nějaké opuštěné místo v lese nebo na planině. To co se děje v těchto místech mi doslova pije krev. Taková mračna hmyzu jsem zatím viděl opravdu jen v dokumentech. Těm dokumentaristům kteří je točili (na Sibiři i na Aljašce) nepomohla, moskytiéra, rozdělení ohně ani různá kadidla. Při budování různých železnic, průplavů a cest nad tím pracanti zvítězí tak, že vytěží a poté vypálí kus dané oblasti. Jak je ta oblast vypálená, tak je daleko snesitelnější na veškerou havěť. Já to vyřešil tak, že když slezu z kola a vydám se do lesa hledat vhodné místo na spaní, tak si vezmu nepromokavé oblečení. Nasadím rukavice, kšiltovku, sítku proti komárům, kapuci a vše stáhnou utahovacíma gumičkama na konci oblečení¹. Pak hledám vhodný plac pro rozdělení stanu a nakonec stan i rozděluji. Problém je, že většinou je v takto utěsněném oblečení neuvěřitelný horko. Než rozbalím stan a narvu věci dovnitř, tak je to docela dlouhá doba. Když vlezu do stanu a zapnu vnitřní část, tak teplota ještě více stoupne a nic nekončí. Nejdřív musím vymlátit všechno, co nalétalo do stanu a vyčistit všechny vnitřní stěny. Pak všechno setřást z oblečení a znova vyčistit. Až potom, co jsem si jist, že je všechno eliminováno můžu sundat ochranný oblek. Ani netušíte jaké to je, když vám ve stanu zůstane jeden jediný přeživší komár. Opravdu je třeba sejmut i toho posledního parchanta, protože bych se nevyspal. Pod tropikem se do stanu dobývá tisíce dalších komárů a je to fakt hukot². Jak to bzučí, tak nevíte, zda to jde ze stanu nebo vně stanu a proto je třeba vybit všechno do posledního komára. Ráno si toto kolečko dám v

¹Můžeš bejt blbej, ale musíš si umět poradit.

²Slon je silnější než komár, ale tisíce komárů je silnější než slon.

opačném sledu akorát s tím rozdílem, že stan vyklepu a zabalím až na silnici. Nechci mít rozmačkaný komáry na stěnách stanu. Ještěže se tohle nestává úplně každý den, to bych byl opravdu nevrlý.

Beru to tak, že trénuji-posiluji svoji psychiku, svého ducha neboli draka. Je to dobře, poněvadž mě život naučil, že čím více toho zažijete (dobrého i zlého), tak se vám pak snadněji a lépe žije. Jen tak vás něco nerozhodí a nad spoustou věcí máte nadhled.

Dny plynou a já si v jednom obchodě vzpomněl na slova tří žen ze zápraží, ať si dávám za Krasnojarskem pozor. Asi věděly o čem mluví, protože v tom obchodě to vypadlo, jak v Detroitu. Do krámu byl umožněn vstup pouze přes zamčené dveře a uvnitř obsluha komunikovala pouze přes mříže. Objednáte si zboží, zaplatíte a pak jej v otočném válci můžete převzít. Ten válec byl udělán přesně tak, skrz který nelze sáhnout na obsluhu. Jako v bance, když přebíráte větší hotovost. Všude kamery a při odchodu vám dálkově zase otevrou zamčené dveře. Asi se v tom krámu muselo stát něco hrozného a zcela určitě, v okolí žili divní lidi. Tam kde jsou mimořádné zabezpečení bývají mimořádní dementi, to jsou jednoduchý počty. I silnice v této části Ruska jsou dost na pováženou. Někde nejsou vůbec (žádný asfalt) a někde vyjeté koleje nebo díry. Naštěstí to je jen někde a většinou jsou silnice OK. Je to jako se zážitky. Většinou jsou zážitky dobré, ale i nedobré. Všude žijí dementi.

Za tím Krasnojarskem nebo před Irkutskem je ta část Ruska opravdu jiná než předchozí části. Neustále nějaký otrapa a jeden mě vyložené vytočil! Zastavil mě nějaký hodně snědej vyvrhel s jeho manželkou. Přesně takový typ, kterému ta levota kouká už z očí. Ani nemusí promluvit a už tušíte svoje. Začal mi nabízet pravý zlatý prsteny. Jo, přesně ten známý trik z Evropy. Čisté zlato a že jsem na opuštěné silnici, tak dostanu slevu. Když jsem ho slušně poslal do hajzlu, tak začali kňučet, ať si koupím aspoň zlatý řetízek. Hrozně ho zajímalo, co všechno vezu v těch brašnách na kole. Že prej mužem udělat i směnu za kvalitní oblečení a trval na výměně aspoň něčeho. Byl neodbytný, tak jsem prostě sednul na kolo a jel. Celých pět minut jel vedle mě a hustil další a další nabídky. Nakonec tomu dementovy došlo, že nic nekoupím, tak mi schválně zkrížil cestu jako kdyby mě chtěl srazit a odjel, zmrd zsranej. Já to naštěstí tušil a proto jsem nejel přímo u kraje silnice, ale kdybych s tím nepočítal, tak jsem v příkopu a dost možná zraněnej. Opravu mě dost vytočil.

Taky jsem v celém Rusku narazil na pár uzavírek, ale většinou se to dalo lehce objet. Jenže jedna silnice po který jsem se mohl přemístit z bodu A do bodu B byla zcela uzavřena. Byl spadlý most, takže se to ani s kolem nedalo nějak obejít. Sice tam byla objízdná trasa, ale já nevěděl kudy vede a kde přesně jsem. Byl zase hustý les a už dost šero. Vůbec se mi nechtělo v těch místech spát, protože to byla snad nejpustší oblast kterou jsem projížděl. Měl jsem strach z medvědů a proto jsem si hlasitě zpíval. No, já spíš řval říkanky a mlel různý kraviny který mě zrovna napadly. Ono je totiž něco jiného, když jedete na kole které nevydává žádný hluk. Kolo není auto nebo motorka které zvuky vydávají a to plaší veškerou zvěř. Musel jsem nějaký ten hluk prostě dělat. Místního času už bylo po 23h a jak je známo, tak po půlnoci už vylézají i čarodějnice, strašidla a duchové. Měl jsem co dělat, abych z toho hlubokého lesa vypadl a rychle našel nějaké bezpečné spaní. To s těma strašidly byl samozřejmě vtip ;o). Ale vážně. Už jsem byl unavený, bylo 22:55 a mě se chtělo spát. Vůbec jsem netušil, kde jsem a za jak dlouho narazím aspoň na nějakou vesničku. V těch místech mi velice pomohlo (psychicky), že jsem měl na hodinkách svůj domácí čas. V tu ránu nebyla skoro půlnoc, ale hezké odpoledne které v Evropě většinou trávím u dobré kávy. Časový posun byl +8 hodin. Objízdná cesta vedla jen po úzké a prašné cestě lesem. Když už jsem propadal zoufalství jestli vůbec jedu správně a zda se vůbec toho večera vyspím, tak se za prudkou zátočkou objevil nákladní vůz.

Já okamžitě přestal rvát ty svoje nesmysle na zahrnutí medvědů a dojel jsem k nákladáku. Pod ním ležel jeden chlap a druhý mu asistoval s náradím. Oba na mě koukali jako na největšího dementa na Sibiři. Taky se hned ptali, co tam dělám v ten čas, proč jsem sám, kam jedu a hlavně proč v tom lese tak řvu. Když jsem jim vysvětlil svojí situaci a obavu z medvědů, tak se začali smát, ale chápali mě, protože medvědů na Sibiři žije opravdu hodně. Vytáhli svojí podrobnější mapu než jsem měl já a ukázali mi, že za par kilometrů bude vesnice. Tam můžu bez obav z medvědů v klidu přespat. Bylo to za minutu dvanáct, protože když jsem dorazil před vesnicí, tak už byla úplná tma. Rychle jsem rozdělal stan kus před vesnicí, aby mě nikdo neviděl a šel jsem hned spát¹.

Po několika dnech jsem kupodivu na další neasfaltové cestě potkal Francouze který jede podobnou cestu jako já. Opačným směrem, ale vynechal Čínu a Mongolsko. Starší pán který prodal firmu, koupil obytnou dodávku a přes Turecko, Indii, Vietnam aj. se přes Rusko vrací domů do Francie. Skrz Rusko ho doprovází jeho ruská

¹Noc spícího je krátká, ale noc bdícího dlouhá.

kamarádka, učitelka francouzštiny. Od toho pána jsem dostal první informaci o Myanmaru, že mi prý nebude umožněn vstup do země na kole. Kvůli nijakému vojenskému tažení jsou některé oblasti pro cizince zcela uzavírané a vstup/vystup se může uskutečnit pouze na jednom a tom samém hraničním přechodě. Tam, kde do země vkročíte tam se musíte i vrátit. Říkali mi to 3 Italové kteří chtěli projet skrz Myanmar na kole z Indie, ale nebylo jim to umožněno. Uvidím jaká bude situace za pár měsíců až tam budu a podle toho se zařídím. Stejný problém mám mít i na hranicích s Čínou, ale všechno to jsou neověřené informace. Ještě mi dal nějaké rady ohledně Indie a obdivoval mě, že jedu sám, bez sponzorů a bez doprovodu místních lidí. Že toho hodně procestoval, ale s někým takovým jako jsem já se setkal prvně. Musím uznat, že mě ta poklona potěšila. Trval na společný fotce a ať mu určitě napíšu až dorazím domů. I jeho kamarádka mi sklonila poklonu a všechno fotila jako do nějakého dokumentu. Udělala třeba hezkou momentku toho, jak dva cestovatelé na cestě po širé Rusi mají rozloženou mapu světa na kapotě obytnáku a debatují o nástrahách a krásách naší planety.

Ten samý den mě ještě na jedné vyhlídce, kde jsem si dával svačinu a pauzu oslovil Rus. Když zjistil, že jsem cizinec, tak mi nabídl čaj a z auta přinesl sprej proti komárům. Ať si ho nechám, že ho budu ještě potřebovat. Těch různých setkání je každý den tolik, že si to musím všechno zapisovat. Třebas jednoho německého učitele, který vlakem po Transsibiřské magistrále docestoval až do Vladivostoku a z něj jel na kole zpět do Německa. Neuměl ani slovo Anglicky zato perfektně rusky. Hrozně se rozčiloval, že to, co se šíří za informace v Německu o Rusku je čistá propaganda a že ani Hitler prý nebyl takový demagog. Když toto řekne 65ti letý německý učitel, tak to je opravdu důvod napsat to do této knihy. Já s ním souhlasím, protože tolik věcí, co se šíří nejen o Rusku prostě není pravda a na této cestě se mi to pouze potvrzuje. Že se najde nějaký užitečný blb, který něco papouškuje ještě pochopím, protože je to člověk prostý a nezajímající se cokoliv ověřit. Ale to, že spousta lidí šíří lidé kteří mají zkušenosti, ale z prospěchu je záměrně otočí, překroutí a dokonce lžou, to je čirá vychanost¹. Někteří lidé jsou totiž všehoschopní.

Osmý tisíc kilometr jsem oslavil pivkem na hotelu. Nebylo to v den dosažení, ale o něco později. V předchozím dnu jsem totiž strávil dva dny ve stanu, tak jsem chtěl udělat změnu. Když jsem před dvěma dny pokračoval směr Bajkal, tak se odpoledne dost rozpršelo. Když už uplynulo 5 hodin a stále pršelo, tak jsem rozdělal stan a zalezl

¹Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. (tímto příslovím se neřídím)

si do něj. Do večera nepřestalo, večer také ne a další den přšlo ještě intenzivněji. Přestalo až pozdě odpoledne a já aspoň stihl dojet do nejbližšího města a najít hotel. Přeci jenom když strávíte plných 27 hodin ve stanu bez možnosti se projít, přemístit a de facto jen ležíte v kobce, tak při první příležitosti si to vynahradíte. V tom stanu jsem snědl všechny zásoby jídla a všechno vypil. Jen jsem se převaloval, jedl a četl knihu. Někdy si zkuste nevytáhnout paty ze stanu na tolik hodin. Jediné, co je povoleno je rychle si zajít na záchod. Ale ani tohle nebylo nic ukrutně hrozného. Další trénink a utužování silného ducha. Navíc ten pocit, že kdybych se opravdu naštvál a chtěl jsem dojet za deště do nejbližšího města, tak to prostě udělám. Ale já jsem člověk líný a když mužů, tak se jenom valím a nic nedělám.

Nějaký čas se už nacházím v Irkutské oblasti a již po několikáté přejíždím Transsibiřskou magistrálu. Další zajímavostí o které jsem neměl ani ponětí jsou železniční přejezdy. Na všech důležitých úsecích, po celé širé Rusi jsou hlídači a nedobytné budovy. V totálně zamřížované budově (nádražní budce, boudě, baráčku) sedí obsluha tratě a ovládá přejezdy. Tyto přejezdy mají vždy před koleji zvedací ocelový poklop. Něco jako bariéru která se zároveň se spuštěnými závory vysune ze země a v zemi zůstane díra. Poklop se zvedne do určitého úhlu, aby eventuálně zastavil i nákladní vozidlo. Tyto poklopy jsou zbudovány z bezpečnostních důvodů, aby někteří agresivní lidé nemohli projíždět trať po sklopení závor. Většina vlaků je totiž nákladních a když jsem je občas počítal, tak mají od 100 až do 150 vagonů. Je docela doba než projede takto dlouhý a pomalý vlak. Nejednou se stalo, že když projel jeden, tak z druhé strany vyjel v opačném směru druhý. To se stává hlavně u měst. Takové čekání před koleji je i půl hodiny, tak není divu, že některým méně labilním jedincům prasknou nervy a jdou si mastit ego na nějakým zaměstnanci strážní budky.

Cestou k Bajkalu jsem už několikrát měnil píchlou duši, ale jedna mě vyloženě poškádčila. Když jsem vše vyměnil a nasadil zpět na kolo, tak se ozvala rána. Praskla na tom samém místě, kde jsem měnil tu předchozí. Po kontrole jsem zjistil problém a ukázalo se, že se shrnula izolace od drátů v ráfku kola. Ten samý den jsem ještě potkal stejného Fina jako před několika dny. Svoji cestu do Vladivostoku nemohl dokončit, protože mu praskla nějaká součástka na motorce a on musel v Irkutsku čekat na náhradní díl. Končila mu 30 denní víza, tak musel urazit víc jak 800 km denně, aby se stihl vrátit do Finska. To už není cestování, ale utrpení.

Jsem na předměstí Irkutska, ale večer se mi nepodařilo sehnat žádný nocleh, tak jsem požádal zaměstnance jedné benzinové non-stop stanice, zda bych nemohl přespát za

budovou. Koupil jsem mapu Irkutsku, sušenky a šel rozdělat stan. Večer mi lidé z benzinky přinesli do stanu čaj, protože tu noc bylo chladno a schylovalo se k dešti. Opravdu, skoro všichni lidé jsou dost ochotní a přátelští. Tedy až na toho dementa se zlatem a jednoho prodavače v ovocném stánku, co mi prodal 2 banány za 60 rublů. Zítra budu v Irkutsku a tam si musím vyřídit víza do Mongolska, takže to obnáší nalézt Mongolský konzulát, podat žádost, zaplatit víza a čekat.

Ráno mě probudil neuvěřitelný liják. Vzhledem k tomu, že jsem musel dorazit na Mongolský konzulát v dopoledních hodinách, tak mi nezbývalo nic jiného než zabalit stan za deště a v tom lijáku vyrazit. Celou cestu neuvěřitelně přšelo. Takovou průtrž jsem ještě za jízdy nezažil¹. Když jsem dorazil ke konzulátu, tak přesně v ten okamžik přestalo pršet. Kolo jsem zamknul uvnitř areálu k zábradlí, vytáhnu všechny potřebné dokumenty, vzal nejdůležitější věci z kola a šel dovnitř.

Otevřel jsem masivní dveře a v přijímací místnosti seděli tři lidé. černoch, číňan a běloch. Jak jsem se později dozvěděl, všichni tři byli kamarádi a cestovali Transsibiřskou magistrálou do Ulánbátaru. Všichni na mě koukali, jak na zjevení a já se jim vůbec nedivil. Přistoupil jsem k jednacímu okénku a začal jednat. Jak jsem byl opřený o pultík a postupně vyndával všechny potřebné dokumenty, tak ze mě stékala voda. Já byl jak vodník. Ten déšť, který před chvílí venku skončil byl opravdu hodně intenzivní. Celou dobu jsem jel rychle, abych to do dvanácté hodiny stihnul. Přijel jsem za 5 minut dvanáct, tak jsem se ani nepřevléknul a rovnou vtrhnul na konzulát. Za následek to mělo to, že co krok po mramorové podlaze to mokrá stopa. U přepážky jsem vytvořil velkou louži a na pultu také. Úřednice koukaly, co se to děje a jedna z nich mi podala utěrku, abych měl suchý pult na kterém jsem si vyplňoval papíry. Naštěstí jsem vysvětlil mojí situaci a chápaly to. Dokonce jedu z nich vylezla ze zapřepážky a šla to po mě všude vytřít. Sice jsem se omluvil a nabídl, že to po sobě uklidím, ale brala to s humorem. Nebyla to žádná zapšklá úřednice kterou její práce otravuje a navíc se nebála uchopit koště. Po vyřízení formalit jsem byl vyzván, ať si víza vyzvednu za 2 dny. Ta rychlost je až zarážející, protože v ČR to byl min. týden, dražší a požadovali více byrokratických formalit. Tady v Irkutsku to zvládají levně, rychle, profesionálně. Všechny tři dámy za přepážkou byly ochotné, příjemné a prostě super. Takhle kdyby to šlo na všech ambasádách.

¹Každý mrak se jednou vyprší.

Po opuštění konzulátu jsem se převlékl do suchého oblečení a jel si hledat nocleh. Nakonec mě napadla myšlenka, že ty 2 dny strávím u břehu Bajkalu. Původně jsem chtěl u Bajkalu spát až za několik dní a na protějším břehu, ale když mám takovou dobrou náladu, navštívím Bajkal ještě dnes. Provedl jsem nákup potravin, spěšnou prohlídku města a jedu.

Přichází zlatý hřeb Ruska a druhý významný bod mojí cesty. Ano, nejstarší jezero světa. Těch prvenství a zajímavostí má mnoho. Nebudu Vám psát základní údaje, ty si najdete na netu, popřípadě koukněte na nějaký hezký dokument, ale něco vám napíšu. Toto nejhlubší jezero na světě s výskytem endemických druhů živočichů má nějakých cca 1600 m ke dnu. Jenže dno až ke skále pokrývá podle vědeckých výzkumu 6000 m až 7000 m usazenin. Toto jezero shromažďuje 20% pitné vody (sladké povrchové vody) na naší planetě a zanedlouho se tý vody napiju.

Cestou k Bajkalu jsem překonal již mnoho překážek a veletoků. Urazil jsem několik tisíc kilometrů a teď jsem jen malý kousek od jezera. Poslední kilometry si velice užívám, ale hlodá mě jedna myšlenka. Když jsem jen cca 350 km od pramenu dalšího veletoku, řeky Leny, jestli by to nestálo za návštěvu. Určitě ano, ale nakonec jsem zvážil pro a proti a musím to odložit na jindy. Víza do Mongolska začínají mít platnost od určitého data a kdyby se něco pokazilo, tak bych nestihl projet Mongolsko v plánovaném termínu. Lena v plánu nebyla, ale chtěl bych ji vidět a kór když pramení jen 5 km od Bajkalu. Jenže jak jsem psal na začátku knihy, tak se v životě držím přísloví a tady je další z nich¹.

Projíždím kolem nějakého místního skanzenu- muzea dřevěné architektury. Na základech dávné pobřežní vesnice, která zde v dřívějších dobách hrála významnou roli se rozkládá několik dřevěnic. Něco tak nádherného bych přál vidět každému, kdo má rád dřevo. Nádherná vesnice vyšperkovaná do posledního detailu. Jak interiéry tak exteriéry. Sem se musím vrátit někdy v zimě. Zde nastal ten pravý čas na pořízení ručně vyřezávané dřevěné lžice. Není lepšího suvenýru než z místních surovin a ruční výroby. Úplně mi to zde učarovalo, že jsem zapomněl hlídat čas. Dnes už se v Bajkalu vykoupat nestihnu, tak budu rád když najdu nějaké vhodné místo k přespaní a Bajkal navštívím zítra.

¹Kdo che víc, nemá nic.

A je to tady, jezero Bajkal. Opravdu super zážitek když přetavíte svoje plány/cíle/sny v realitu. Jsem tady, urazil jsem několik tisíc kilometrů od mého domova a stojím na břehu tohoto zázračného jezera. Je to jak v dokumentárním filmu. Voda nádherně průzračná, krajina zelená a v dáli přes vodu jsou vidět masivní hory. Podél břehu se táhnou mola a u nich kotví lodě. Jsou jak rybářské, tak nákladní. Zahlédl jsem i záchranářské a policejní. Také jsou zde lodě výzkumné, poněvadž nevím do jakého typu bych zařadil některá prapodivná plavidla. Na pobřeží se táhne asfaltka, tak pokračuji dál. U silnice se vyskytuje hodně aut, hotelů, restaurací, domů, budov. Docela mě to nemile překvapuje. Sice chápu, že se každý chce někde ubytovat a většině lidí to bude vyhovovat, ale na můj vkus je toho dost. Barák nalepený na baráku a restauraci střídá kiosky. Všude mraky lidí a aut. Tolik lidí očekávám v Hong Kongu a neskutečně se těším, ale ne tady, v přírodě. Nedaří se mi nalézt žádný volný ubytování a kempovat daleko od břehu se mi nechce. Jdu si dát něco k jídlu a vymyslím co dál.

Po stráveném dni u jezera jsem vyhodnotil, že si to užiju dle plánu na druhé straně Bajkalu. Původně jsem na tento břeh neměl vůbec jezdit, ale aspoň jsem viděl tu nádhernou dřevěnou vesnici, která v mém plánu vůbec nebyla. Udělala mi o dost větší radost než tato část Bajkalu. Na večer jsem odjel dál od té předlidněné části a rozdělal stan kdesi v lese. Dalšího dne jsem v Irkutsku vyzvednul víza a udělal prohlídku města. Cestou z města mě oslovil Holanďan žijící v Mongolsku. Nepochodil s prodloužením dlouhodobých víz v Ulánbátaru, tak jel zkusit štěstí do Irkutského konzulátu. Převyprávěl jsem mu moji zkušenost s Mon. Konzulátem, tak mu snad taky všechno dobře dopadne. Dali jsme v jedné restauraci jídlo a já dostal celkem slušné informace o Čínské ambasádě v Ulánbátaru. Tam si musím vyřídit víza do Číny. Vzhledem k tomu, že mi Holanďan vysvětlil celkem přesný popis, kde se ambasáda nachází, tak si nebudu muset v Ulánbátaru kupovat mapu.

Ten život jde opravdu v mnohém každému z nás naproti. To, co zažívám na této cestě je doslova neuvěřitelný. Jsem rád za to, že se mi potvrzují určité úvahy o správném žití. Jsem zhruba ve třetině cesty a tak je na hodnocení ještě brzy, ale je to na velice dobré cestě.

Cestou podél Bajkalu jsem v lese narazil na jedno překvápko. Vnímám to jako Velikonoční vajíčko ve hře. Kdysi dávno jsem se na základce učil ruštinu a pamatuji se, jak nám učitelka ruštiny vyprávěla o samovaru. Pak jsem ho několikrát viděl v různých dokumentech a teď jsem na něj narazil v lese. Velký stříbrný kouřící se

samovar. Nějaký starý pár uprostřed lesa nabízí kolemjedoucím lidem čaj. Samozřejmě musím koupit aspoň jeden, tak slézám z kola a jdu si dopřát čaj z pravého samovaru. Další hezký zážitek k nezaplacení. Někdo má rád holky, někdo peče vdolky a já rád tradiční místní zvyky.

Další dny projíždím kolem Bajkalu a všude podél cesty lidé nabízejí uzené, sušené a čerstvé ryby. Mám na ně takovou chuť, ale na druhou stranu si říkám, že to nebudu riskovat. Nemám tušení, jak dlouho je nabízejí, ale každou hodinu, co na ně svítí slunce se urychluje jejich rozklad. Klidně se může stát, že to, co neprodali včera nabízejí dnes. Sice ty dravé ryby vypadají lákavě, ale nebudu riskovat. Nemám za sebou tým který něco vyřeší nebo partáka který se o něco postará.

Pro dnešní noc jsem si našel ubytování v jednom městečku a před rybami jsem dal přednost pivu. Koupil jsem ruské pivo Baltika. V tomto kraji je taková zvláštnost. Mají zde litrové plechovky s kterými se setkávám až od Irkutské oblasti. Má to několik výhod. Dáte si jen tři plechovky a musíte být na šrot. Ač jsou Češi národ pivařů, tak v tomto za Rusy zaostávají a já jen doufám, že se to někdy objeví i v ČR. Nejenom ten objem 1l, ale i systém číslování 1 až 9. Čím vyšší číslo, tím vyšší obsah alkoholu, čili 1= cca 1% alk. 2= cca 2% alk. Neplatí to vždy, protože rozlišují i piva na export, Já si pro dnešní večer koupil 2x Baltiku 7 jenom s 5,4 procenty, ale litrový objem.

Konečně jsem našel to pravé místo ke kempování u jezera Bajkal. Jsem tady jenom já. To je ta pravá divočina, ten pravý Bajkal. Přesně tak, jak jsem si ho představoval. Předě mnou je stará opuštěná dřevěná loďka a kamenná pláž z oblázků. Za mnou hory, pod horami les a v dálce pravá sibiřská vesnička pouze z dřevěnic. Nikde nikdo, jenom příroda a člověk z Příbrami, co si plní plán/cíl/sen. Protože mi počasí opravdu přeje, tak jsou hezky vidět hory na druhém břehu. Možná to je přesně to místo, kde jsem před několika dny stál prvně u Bajkalu. Rozdělám stan právě zde. Abych si mohl odškrtnout další věc ze seznamu, tak se musím vykoupat přímo v jezeře. Voda je hodně ledová a absolutně nechápu některý lidi které jsem viděl na protější straně v předchozích dnech, že v ní vydrželi tak dlouho. Někteří sice měli neopreny, ale ti bez nich byli ve vodě taky dost dlouho. Já se jen smočil, abych měl splněno a mohl říkat, že jsem se koupal v Bajkalu, ale ve skutečnosti to bylo jen takový šolichání. Je to tady opravdu super a jediné, co schází k souladu s přírodou je ohniček. Naštěstí zde nejsou komáři ani žádný otravný hmyz, tak užívám rozjímaní u Bajkalu a těším se na další zážitky které mě ještě čekají. Jsem nekuřák, ale do Číny na Velkou Čínskou zeď si

vezu krabičku cigaret. Mám v plánu si v Číně na zdi zapálit, ale silně uvažuji, že to odpálím už tady. Tak silný zážitek to tady pro mě je. Něco o čem sníte, plánujete, šetříte na to, představujete si to a najednou je to tady. Sedím u jezera Bajkal ke kterému jsem přijel na kole. Zdraví a za sebou tolik zážitků. Už takhle jsem toho na cestě dost dostal a to je teprve cca třetina cesty a třetí země, když nepočítám Česko. Mám za sebou přes 9000 km a před sebou toho ještě daleko víc, tak jdu spát, ať mám v budoucnu o čem psát.

Zrovna jedu nad Transsibiřskou magistrálou a občas vidím cestující ve vlaku. Napadá mě úvaha kolik cizinců v něm právě sedí a kouká na mě. Asi to musí být taky hezký zážitek když někdo cestuje po magistrále z Moskvy do Vladivostoku, ale vše má pro a proti. Třeba to, že cestující nemůžou zastavit tam kde chtějí a kochat se těmi krásami které vidí z okna. Já si to neuvěřitelně užil během přenocování na břehu Bajkalu a to oni nemůžou. Nebo zrovna teď. Projíždím most a přede mnou směr Bajkal vidím další železniční most. Pode mnou je řeka a tak si jdu nabrat čerstvou vodu. Podle mapy vytéká z hor a proti proudu není žádná vesnice, takže by to mělo být OK. U nás doma piju vodu ze studánek v Brdech (Brdy jsou uzavřena vojenská oblast) a můžu Vám napsat, že voda od Bajkalu je stejně dobrá jako z Brd. Dokonce jsem se smočil v řece a chvíli se opaloval, jak je tady hezky.

Dnes je poslední den, co projíždím kolem Bajkalu a tak jsem ještě naposled zajel přímo k vodě. Ve vesnici jsem dal kafe za 4 rubly (ten rozdíl oproti 80ti na druhém břehu) a na pláži pokecal s místním rybářem. Tato pláž byla písčitá a vítr dělal menší vlny. Už chápu proč místní lidé říkají Bajkalu moře. Opravdu to na některých místech vypadá jako u moře. Rybáři bylo 55, ale vypadal na 80. Celý život žije pouze v této vesnici a nikdy ji neopustil. Docela mi ho bylo líto a tak nějak jsem chápal, že ač bylo ráno už byl zlískaný. Taký jsem udělal radost dvěma malým klukům kteří prodávali šišky. Sice mi k ničemu nejsou a všude kolem se jich válelo tisíce, ale koupil jsem od nich dvě. Měli tu snahu přitáhnout stůl, židli a ceduli s nápisem Šišky na prodej. Připomnělo mi to scénku z filmu Život Briana (suprová anglická komedie), jak matka Briana koupila ve stánku kameny na kamenování a pytlík šterku, i když všechno měla kolem sebe na zemi a zadarmo.

Cestou do Ulan-Ude jsem zaznamenal poslední větší lesní požár. Za celou dobu, co Ruskem projíždím jich bylo dost, ale čím dál víc na východ, tím je nikdo nehasí. Některé jsou v dálce, některé už dohořely a některými menšími jsem projel. V jednom z dokumentů, co jsem o Rusku viděl říkali, že daleko na severu, v neobydlených

oblastech se ani ty velké požáry nehasí a je všechno ponecháno přírodě. Asi to praktikují i zde na jihu, ale jen u těch menších. Také jsem potkal dva Američany kteří jedou z Vladivostoku do Portugalska. Jsou zatím z Ruska nadšený jako já a říkali, že za Ulan-Ude je cesta hodně špatná. Já tam naštěstí nejedu, ale jestli je špatná cesta do Vladivostoku, tak k hranicím Mongolska to bude asi stejné.

79 den jsem ve městě Ulan-Ude narazil na pouličního žebráka. Za úplatu nechával lidi zvážit na své váze. Neváhal jsem a okamžitě stoupl na váhu. Mých předpokládaných 20 kilogramů bylo dole a navíc ještě 2 kg. Moje čistá váha tedy činí 78 kg. Žebrákovy jsem zaplatil o dost větší částku než požadoval, poněvadž cestou po širé Rusi se mi přihodila taková věc.

Jednoho dne, když jsem tlačil kolo do velice prudkého kopce jsem začal nacházet peníze. Nejdřív kopějky, pak ruble vyšší a vyšší nominální hodnoty. Bylo jich tolik, že jsem si po vzoru pohádkového Ivana z Mrazíka říkal, že nebudu ohýbat svůj hřbet a budu sbírat pouze vyšší částky. Pro kopějky, ať se ohýbá někdo jiný. Nejdřív mě napadlo, že to asi někdo vytrousil, ale když jsem přešel na druhou stranu silnice, tak peníze byli i tam a v každém směru. Dolů se mi vracet nechťelo, tak jsem pokračoval pouze nahoru. Bylo jich fakt dost a z kapes jsem je musel přemístit do brašny, abych mohl ve sbírání pokračovat. Po několika kilometrech jsem s kolem vyšel až na vrchol toho kopce a nahoře se ukázalo, že je to nějaký svatý kopeček. Hodně aut nahoře přibrzdilo a házelo směrem k jednomu stromu různé předměty. Ovoce, cigarety, peníze, vzkazy atd. Snažil jsem se zjistit o co tam jde, ale žádnou ceduli nebo označení jsem nenašel. Pouze strom omotaný různými fáborky a pod ním předměty. Z ničeho nic se v parném krásném dni zjevil vedle mě velký vzdušný vír. Písek který nasál před tím stromem ho ještě pořádně zvýraznil. Takhle blízko mě jsem nic podobného v životě neviděl. Vzhledem k tomu, že tam zrovna projíždělo několik aut, tak někteří lidi zastavili a začali natáčet i fotit. Než jsem stihl vyndat foťák já, tak vír zničeno nic zase zmizel. Jak rychle přišel, tak rychle odešel. To na co tam někteří věřící čekají a nebo k čemu hází své zlaťáky se mi zjevilo během mé cesty aniž bych o to stál a očekával to. Pro někoho to byla modla-zázrak, ale pro mě to byl jen vzdušný vír. Chudáci lidé, kteří v to věří a obětují své zlaťáky to neviděli, ale já, pouhý poustevník na cestě do Číny pro zelený čaj to mám naservírované přímo pod nos. Opět na správném místě ve správný čas. Život prostě není jenom náhoda a musíme jít tomu štěstíčku naproti.

Stejně jako já jsem štěstíčko potkal na cestě již několikrát, tak teď to vyšlo na toho starého žebráka s osobní váhou. Než abych vyhodil všechny nasbírané peníze pod ten

strom, tak jsem si řekl, že když už jsem je z té cesty sebral, tak je dostane další žebrák nebo nemohoucí člověk kterého potkám na své cestě. Pro mě ty peníze určený nebyly a strom nebo nějaký bůh je nepotřebuje¹. No a zrovna tenhle žebrák byl první na koho jsem narazil v nejbližším městě. Bylo to dost peněz, tak jsem dal půlku jemu a druhou opodál sedící žebračce bez nohy. Té jsem dal peníze i ze svého, protože přijít o nohu je opravdu špatné.

V Ulan –Ude si musím vyměnit ruble za Mongolský peníze, ale ukazuje se, že je to docela problém. Ve všech bankách které jsem zatím navštívil Mongolské peníze nemají. V poslední bance mě odkázali na nějakou centrální, že tam prý určitě pochodím. Po nalezení té pravé banky a výměně peněz jsme si projel toto město a ukázalo se, že je docela pěkné. Také jsem zde našel snad největší hlavu na světě. Skoro všude v Ruských městech a ve vesnicích mají sochu Lenina. Viděl jsem sochu zlatou, červenou, stříbrnou, černou, v životní velikosti, v nadživotní velikosti, bysty, ale tady v Ulan-Ude mají snad největší hlavu Lenina na světě přímo na centrálním náměstí.

Blížím se pomalu k Mongolským hranicím a potkal jsem švýcarského učitele fyziky. Cestoval zpět z Mongolska na motorce s kterou objíždí různé státy. Říkal mi, že přede mnou jsou nějakí 3 Francouzi kteří také cestující na kole. Jsou tak 150 km přede mnou a jedou do Číny. Také jsem narazil na největší vojenskou základnu kterou jsem v Rusku viděl. U každého většího města je nějaká základna nebo kasárny, ale tahle byla největší ze všech. Tolik techniky pohromadě jsem nikde neviděl. Z bezpečnostních důvodů jsem to nenafotil, protože jsem si řekl, že nebudu v žádném státě zbytečně provokovat. Je mnoho případů, kdy byli různí cestovatelé zatčeni na základě pořizování různých fotek. Aspoň Vám to popíšu. Několik druhů různé techniky od houfnic, helikoptér, tanků, vyprošťovací techniky až po nákladáky, obrněné vozidla, mobilní mosty atd. Kasárny pro několik tisíc lidí, spousta budov s další skrytou technikou a hangáry. Jakoby na té základně byla veškerá vojenská síla ČR.

Předposlední noc před vstupem do Mongolska se stala první a poslední nepříjemnost v Rusku. Když jsem hledal místo na přespaní, tak se najednou v pusté krajině zjevil Dánský farmář na své Hondě. Dal se se mnou do řeči a obdivoval mně, že si takhle cestuju sám na kole po Rusku. On byl v Mongolsku a vracel se domů. Říkal, že má dost nepříjemných zážitků nejen z Ruska a jestli by mi nevadilo, kdyby mohl

¹Lepší čestné srdce, než plný měsíc.

přenocovat se mnou. Že už se po některých zkušenostech dost bojí. Já samozřejmě souhlasil a tak jsme se utábořili u nedaleké vesnice. Podruhé na mojí cestě jsem večer rozdělal oheň a to byla velká chyba.

Když už jsem večer spal a měl jsem svoje kolo pod plachtou, tak se přihítlo 8 výrostků z nedaleké vesnice. Začali požadovat peníze a vyhrožovat napadením. Že prý to je jejich pozemek, ať buď zaplatím nebo vypadnu. Vzhledem ke zkušenostem jsem usoudil, že bude nejlepší je poslat rázně do hajzlu a nedat na sobě znát strach. Proti 8 výrostkům od 10 do 17 let neuděláte nic a kdyby mě napadli, tak bych se bránil. Problém byl v tom, že když seřezete dítě, tak pro jeho rodiče je úplně jedno za co dostal (třeba v Anglii a v jiných státech je dokonce nelegální dat vlastnímu dítěti pohlavek natož ho seřezat, i když vás fyzicky napadne). Přišla by parta chlapů z vesnice a dostal bych pořádnou nakládačku. Byla už tma a moje kolo nebylo pod plachtou vidět. Ten Dán, ale měl svoji motorku vedle svého stanu odhalenou a tak se přesunuli k němu. I na něho vyhrkli pohádku o jejich pozemku a on jim dal nějaký drobný, i s veškerým jídlem který měl u sebe. Pak ti dementi odešli a Dán to chtěl zabalit a odjet. Jenže když zjistil, že mu zničili zrcátka a do výfuku mu narvali kravský hnůj, tak šel spát a nechal odjezd na ráno. Ráno farmář zkontroloval a pořádně vyčistil výfuk i s motorkou. Zjistil, že mu ještě ukradly příruční baterku, tak byl dost nešťastný. On byl vlastě magnet na problémy a neštěstí samo. Co mi vyprávěl, tak mu totálně shořela nepojištěná farma i s barákem, manželka ho opustila s někým jiným a spoustu dalších problémů. Cestování pro něj mělo být útěchou, ale ani to mu nějak nevycházelo.

Na konci Ruska je třeba udělat rekapitulaci. Tak kde bych začal. Po tom všem, co jsem v Rusku zažil hodnotím tuto zemi velice kladně. Lidé jsou hodně přátelští a ochotní. Skoro všude je čisto a pořádek. Samozřejmě, že jsem narazil i na pár ožralů a v některých částech měst na bordel, ale to je i v Anglii, ČR nebo ve Francii. Přírodu a zdroje mají nádherné a nevyčerpatelné. Místní strava dobrá a dost podobná ČR. O těch všech negativěch, co se píše v západních médiích a lžích které jsou vyprávěny mnoha lidmi je mi až na zvracení. Tady jsem narazil na vícero ochotných a vstřícných lidí než při stopování v Německu. Třeba poslední cizinec kterého jsem potkal u hranic byl Rakušan. Dost nevrlý a nepřející člověk který při rozhovoru zjistil, že mám oproti jeho vízum delší dobu platnosti pobytu. On také cestoval na kole, z Austrálie, ale přes Rusko z Ulan-Ude do Moskvy měl naplánovaný vlak, protože měl jen turistická víza. Nestíhal by Rusko projet za 30 dní. Úplně záviděl moje víza a dal mi nepokrytě najevo, že já Čech si vyřídím lepší víza než on, Rakušan. No nic, zpět k hodnocení

Ruska. Úředníci velice ochotní a v mém případě se ani v jednom nejmenším případě nepotvrdily zvěsti o úplatcích a šikaně. Naopak se ukázalo, že když se chováte slušně, nad nikoho se nepovyšujete a před nikým se neponižujete, tak místní lidé ve všech odvětvích jsou skvělí.

Všude na začátku Ruska až po Ural jsou velké památníky na vzpomínku WW2. Podél silnic je dost hrobů, což značí o pravdivé informaci, že Rusové jezdí jako prasata. Naštěstí jsem nenarazil na žádného medvěda a ani mě nesežral tygr Ussurijský. Psi jsou stejně otravní jako na Slovensku a Ukrajině, ale hrozba klackem na ně platí stejně. Všude mají základní potraviny jako v ČR, ale když chcete něco speciálního musíte zajet do města. Tedy až na jednu výjimku. I v těch nemenších a nejzapadlejších krámech na vesnici narazíte na kaviár, lososy a vodku. Asi je to jako v ČR s pivem, hranolky a točeným salámem (to totiž taky v ČR koupíte ve všech krámech). Silnice jsou na hlavních tazích OK a ve městech také. Někdy jsem měl pocit, že jsou o dost lepší než v ČR. Nejhezčí část Ruska byla Irkutská oblast a samozřejmě nejlepší místo jezero Bajkal. Rusko bylo prostě super. Všem doporučuji navštívit hlavně jezero Bajkal a nedaleké muzeum dřevěné architektury. Otázkou je, zda jezero i muzeum navštívit v létě nebo v zimě, poněvadž obě období musejí být super. Já Bajkal a okolí zažil pouze v létě, ale do budoucna ho určitě navštívím i v zimě. A když to vyjde, tak to vezmu i k prameni řeky Leny a vezmu to po stopách Jana Eskyma Welzla.

Jsem na hranicích s Mongolskem a zrovna jsem narazil na ty 3 Francouze o kterých mi povídal ten Švýcarský učitel fyziky. Večer přespali ve městě a dnes se v něm zdrželi, takže jsem je dojel právě na hranicích. Mají problém s výstupními razítky a diví se, že já jsem prošel bez problémů. Ukázalo se, že o vstupní registraci nemají ani poněti a teď musí řešit co dál. Naštěstí úřednice viděla, že já mám všechno v pořádku a když viděla, že všichni jedem na kolech, tak nad jejich prohrěškem přivřela obě oči a nechala je projet do Mongolska.

KAPITOLA PÁTÁ - MONGOLSKO

Ani Olgoj Chorchoj mě nezastaví - nezlomí

Den 82 až 100

Na hranici Mongolska je to přesně dle tachometru a mojí cesty 9950 km. Mongolské hranice jsem překročil společně s Francouzi a na hranicích proběhlo vše rychle a bez problémů. Všichni jsme byli odbaveni během 20 minut. S Francouzi jsem se dohodl,

že první noc strávíme spolu na vyvýšeném kopci který nám padnul do oka. Všichni jsme si toho měli co říct a překontrolovat naše poznatky. Večer u ohničku a hraní na kytaru (kluci si sebou vezou hodně věcí tak říkajíc nazbyt) se ukázalo, že to jsou studenti z nějaké VŠ, která se zabývá vývojem zelené energie a toto cestování mají jako svůj projekt. Jedou v rámci sponzorů a školy do Indie zavádět nové technologie. Přes Rusko vlakem po Magistrále a od Irkutsku jedou na kolech. Do Indie jedou kombinovaně (kolo, vlak, autobus) aby se stihli vrátit na další semestr. Z Pekingu budou pokračovat vlakem dál přes Čínu dolů na jih a poté směr Indie.

Druhý den ráno kdy jsme toho ještě moc nenašlapali se mi na tachometru objevilo 10000 km. Dal jsem pokyn k zastavení a v rámci oslav jsem každému dal jedu tabulku zabalené Kinder čokolády. Kluci se nestačili divit, jak je možné, že ta čokoláda je v parném horku tak vychlazená. Ukázal jsem jim starý trik, co mě naučila máma, že když zabalíte vychlazenou věc do hadru a necháte ji zabalenou, tak vám vydrží chlazená celý den. Platí to i o teplém jídle, že když ho dáte do peřin, tak vydrží horké minimálně několik hodin. Tak jako jsem já koukal na ty jejich technologie který jedou předvádět do Indie, tak oni se mohli poučit z té „české“ termovakuací :o).

Projíždíme krásnou krajinou a jsou zde hrozně dlouhé rovinky. Všude po pastvinách se v dálkách prohání nějaké stádo a prvně na vlastní oči vidím opravdickou jurtu. Ne jako nějakou atrakci nebo nadšence který v ní chce bydlet, ale opravdovou jurtu v Mongolsku. Nedaleko od jurty se potuluje malý kluk a pase stádo koz. Když nás vidí, jak projíždíme jeho krajem, tak začne mávat a běží k nám. Zrovna on je ten pravý který dostane první z balíčků. Když jsem si doma balil věci, tak mě napadalo, že bych mohl přibalit nějaké hračky pro opravdu chudé děti v těchto krajích. Zabalil jsem několik autíček a hospodářských zvířat z naší kotliny. Tento malý kluk ode mě dostal policejní auto. Bylo vidět, že má velkou radost a dost to překvapilo i Francouze. Oceňovali to, že na to, kolik toho vezu mám ještě zásobu hraček. Že myslím i na takovéto věci jako jsou dary pro chudé děti v Mongolsku. Odvyprávěl jsem jim příběh který mě k tomu inspiroval a Vám ho napíšu taky.

Jednoho dne se mi dostal pod ruku dokument o pánovi jménem Josip Kleczek, astrofyzik. Doporučuji Vám dohledat informace na netu a něco si od něj přečíst. Tento velice moudrý pán vyrůstal kdesi v Jugoslávii a jako malý pásł hospodářská zvířata. Jednoho dne, při pastvě dobytka četł darovanou knihu (kterou podle jeho slov náhodou dostal) o hvězdách a už jako malý tedy chtěl být někým kdo o hvězdách bude něco vědět. Šel si za svým cílem a dnes je jedním z neuznávanějších astrofyzikem na

světě. Jeho knihy jsou překládány do mnoha jazyků a jeho práce jsou považovány a respektovány dalšími významnými vědci. Tomuto člověku změnila (nasměrovala) jedna kniha život a tak jsem si řekl, že vezmu něco někomu v dále, co ho třeba někam nasměruje. Uvažoval jsem, co bych tak mohl vzít, ale kniha to nebyla. Nemohu brát několik knih v různých jazycích dětem, které ještě možná ani neumí číst. Napadlo mě vzít nějakou hračku, protože to dítě osloví. A i když po nějakém čase zapomene, tak pohled na tu hračku mu v budoucnu připomene, že kdysi dávno zde projížděl cizinec a obdaroval ho jen tak touto hračkou.

Neříkám, že z toho hochy vyrostou astrofyzik, policista, řidič, ale určitě se bude zajímat o cestování a třeba se někdy v budoucnu taky vydá do světa aby poznal svět. Přesně jako pan Kleczek, který dostal jednoho dne knihu která nasměrovala jeho život, tak tento chlapec třeba jednou napíše někde větu proč začal cestovat. Ta hračka nikam nezapadne a nebude zničena jako se tomu děje u dětí v západní Evropě, protože těch hraček mají hodně a když je některá přestane bavit, tak ji buď odloží nebo zničí. U chudých dětí nejen v Mongolsku se věci dědí po generaci. I když se jeho budoucnost asi nikdy nedozvím, tak ta hračka zde zůstane a minimálně udělala klukovi radost. Až si ten chlapec jako dospělý možná bude prohlížet svoje děti, jak si s hračkou hrají, tak si zase vzpomene odkud ta hračka je. Nemyslím, že ČR od Libora který jí dovezl na kole až do Mongolska, ale od cizince který tímto krajem před mnoha lety projížděl a opět to v něm možná probudí otázku o cestování.

Po několika km jsme narazili na první místní restauraci. Když nás majitel obsluhoval, tak z něho vylezlo, že umí pár slov Česky. Jeho žena žila 5 let v Praze. Zde jsem se také prvně setkal s Mongolskou přípravou kávy. Tady na to jdou opačné, jak jinde ve světě. Nejdřív vám přinesou šálek horké vody a pak si tam vsypete požadované množství kávy. Nejdřív jsem myslel, že to je jen výplod pana majitele, ale jak se později ukázalo dělájí to i v jiných podnicích.

Jeden zážitek z Mongolska není nic příjemného. To, že si na mě lidé ukazují a volají na mě, na to už jsem si nějak zvykl, ale jedni místní policisté mě nemile překvapili. V jednom městě jsem stál s Francouzi na jedné křižovatce a rozhodovali se kudy bude nejlepší trasa. V tom, z policejní budky zazněla píšťala a jeden příslušník ukázal, ať jedem k němu. Po gestikulaci vyšlo najevo, že mám přijet jenom já. Francouzi i já jsem absolutně nechápali která bije, ale splnit pokyn policisty jsem prostě musel. Vešel jsem do místnosti, kde za stolem seděl další policista a asi měl rád Americké filmy. V hubě cigaretu a na očích velké sluneční zrcadlové brýle. Vedle na stole

položen obušek, dalekohled a další věci. Úplně suveréne na mě mluvil pouze mongolsky a dle jeho gestikulacíh jsem pochopil, že má zájem o moji pišťalu. Od kámoše Pavla jsem na cestu dostal propůjčenou vojenskou pišťalu k záchraně v nebezpečné situaci. To bylo pro případ kdybych měl nehodu a nemohl mluvit, tak abych mohl aspoň zapískat, ať mě někdo uslyší. Tu pišťalu jsem občas vozil na krku a to zřejmě zajalo místního policistu. Nabízel mi za ni jeho hnusnou stříbrnou pišťalku kterou měl připevněnou na vestě. Protože nemluvil anglicky, tak jsem mu nedokázal vysvětlit, že se jedná o propůjčený dar a směna není možná. Začal tam být dost nepřijímej a zvyšoval hlas. Vedle stál jeho kolega a něco si říkali. Pak zamkl dveře a furt něco mlel. Ještěže bylo odpoledne a Francouzi drželi venku moje kolo, protože mi došlo, že ten nátlak nebude tak hrozný¹. Ten blb o tu pišťalu opravdu stál a já se jí i kdybych chtěl, nechtěl vzdát. Myslel, že mě zastraší, ale narazil na něco s čím nepočítal. Prostě jsem na něj, podle jeho vzoru začal mluvit pouze česky, tvářil se taky výhružně a nakonec jsem se posadil do gauče který stál v místnosti. Po 5 minutách mlčení pochopil, že žádná směna nebude, tak našťavaně odemkl dveře a ukázal gesto ať vypadnu. Když jsem to pak venku vyprávěl klukům, tak jen nevěřicně koukali.

Při jednom obědě v restauraci jsme rozebírali různé druhy pokrmů, protože jsme si všichni objednali odlišný druh jídla. V tom přišla řeč na stravování během cesty. Kluci vytáhli všelijaké doplňky stravy a dokonce nějakou speciální dehydrovanou stravu pro sportovce, kterou pro ně vyvinula a připravila jejich spřátelená škola. Když jsme vše zhodnotili, tak mi dali za pravdu, že nejlepší strava je ta která vás zasytí a cítíte se dobře. Celou cestu zobali různé doporučené doplňky a dary od sponzorů a sami uznali, že je to k hovnu. Než jsem vyrazil na cestu, tak jsem taky zvažoval nějaké suplementy, ale pak jsem vyhodnotil, že až mi dojdou, tak stejně budu muset jíst to, co bude zrovna po ruce. A navíc mě žádný z doplňků nepřesvědčil natolik, abych si něco takového koupil. Odradila mě i ta přemrštěná cena produktů. Podle mě to je všechno hlavně v hlavě (psychika), jak se člověk cítí když se nají. Kluci mi udělali neskutečnou radost, když řekli pravdu o doplňcích které sebou měli a podpořili moje mínění. Problém je v tom, že to řekli jenom mě, ale jak sami říkali, tak sponzorům a v rámci reklam mají pohádku o superúčinnosti.

Tohle je přesně ten důvod, proč jsem nad nějakým sponzoringem vůbec neuvažoval. Prostě vám něco zaplatí (darují) a tím pádem něco nařídí (očekávají). Můžeme tomu

¹Nic není tak horký, jak to vypadá.

říkat dohoda, ale když potom něco nefunguje, tak se přivřou oči nebo ohne páteř. Začne se říkat jen polopravda, vynechá se negativní aspekt a někdy se dokonce začne lhát. V některých případech milosrdná lež, ale lež¹.

Já jsem po necelých třech měsících zhubl 22 kg a jestli budu hubnout i nadále, tak budu ochotný uznat, že se, co se stravy a výkonu týče pletu. Ale jisti se vrátím domů a budu mít předpokládaných 80-85 kg, tak si v životě žádný suplement nikdy nekoupím a zůstanu u mého názoru na tyto přípravky. Já se prostě na této cestě řídím tím, že místo proteinové tyčinky si dám tuňáka, místo energy drinku čokoládu a místo mulatáku ovoce. Samozřejmě se můj názor netýká všech odvětví sportu, poněvadž takový kulturista musí nabrat svalovou hmotu a to je úplně jiná kapitola.

Po společném obědě jsem se s Francouzi rozloučil a odebral se hledat hotel. Kluci se mnou chtěli pokračovat až do Číny, ale vysvětlil jsem jim, že to není možné. Já tuhle cestu chci a musím jet sám a už takhle jsem dohodnutý s bráchou na jižní Asii. Kdybych v každé zemi s někým jel, tak by to nebyla samostatná cesta, ale cesta s doprovodem. Klukům šlo hlavně o poušť Gobi, protože když jsem jim řekl, že jí přejedu na kole, tak se chtěli přidat. Oni měli naplánováno přejet poušť Gobi z Ulánbátaru vlakem a můj plán se jim zamlouval. Po poslední společné fotce jsme se rozloučili a popřáli si hodně štěstí. Byli to další dobří lidé který jsem na mé cestě potkal. Jediné co mě na nich udivilo byla jejich neopatrnost na kola. Pokaždé, za celou dobou, co jsem s nimi strávil si chodili do krámů i restaurací a kola si vůbec nezamykali ani nehlídali. To je, tak když něco dostanete od sponzorů a nějak vám na tom nezáleží².

Když jsem našel hotel, tak mě překvapila další Mongolská specialita. Podle místních teče voda jen v určité hodiny a to pouze studená. Udivilo mě, že i v hotelu (šel jsem si info. ověřit do jiné části města a je to pravda). Při procházce městem jsem si všiml ještě jednoho překvapení v Asii. Na tržišti, na stáncích mají celý den vystavené maso a na něm si hodují mouchy, lidé ho kupují, tak je to pravděpodobně zcela normální. Po návratu na hotel jsem vyměnil prasklou svorku v řetězu který držel jen silou vůle. Na to, že řetěz má za sebou již 10000 km je to fakt super, ale je třeba vyměnit ozubená kola na předních tácech, poněvadž ta zapříčinila poškození řetězu. Nějaký ten tisícový km to ještě vydrží, ale již jsou vidět ohlodané zuby, tak výměna bude nutná.

¹Se lží můžeš obědvat, ale do večera nevydrží.

²Z cizího, krev neteče. (tímto příslovím se neřídím)

Pokračuji k dalšímu bodu mojí cesty a tím je Ulánbátar. Cestou k němu jsem u silnice narazil na jedno umělecké dílo. Odhadem 10ti metrová socha z náhradních použitých automobilových dílů. Jedná se pravděpodobně o mechanika a dost možná místní reklamní poutač. Něco podobného stojí ve Skotsku. Ve městě s názvem Edinburghu, ale tam je sousoší žiraf. Dále narážím na modré fáborky obtočené kolem kmenů stromů nebo zavěšené na větvích. Lidé je často umisťují i na vrchol kopců a uměle vytvořené mohyly kolem cesty. Jestli se jedná o součást hrobu, modlitební místa nebo druh značkování netuším, ale je to docela častý jev všude podél silnic. Vzhledem k tomu, že jsou většinou pouze holé planiny a kopce, tak asi půjde o nějaký místní modlitební zvyk. Těch podivných zvyků je zde víc než dost. O některých vím o některých ne. Třeba jsem nic nevěděl o místní kultuře ohledně vypořádáním se s potřebou. Byl jsem svědkem toho, že u krajnice zastavil autobus a z něj vystoupil pán. Před zraky cestujících kteří na něj koukali skrz okno, začal provádět svoji potřebu hned vedle autobusu. Prostě jako by tam autobus plných lidí nestál a nikdo na něj nekoukal. Seděl na bobku a klidně tam sral, hnus.

Jedna veselá příhoda se odehrála v restauraci, kde jsem se snažil objednat jídlo. Menu bylo pouze v Mongolštině, paní neuměla anglicky a já mongolsky. S paní jsem si zahrál jako ve škole, hru na zvířátka. Vzhledem k tomu, že restaurace byla úplně prázdná, tak jsem ji zvukem a kroucením hlavou do stran ukázal, co nechci. kykyryký (kohouta) pochopila, že nechci. kokodá (slepici) taky ne, būůů (kráva) s ukázanými prsty na hlavě taky pochopila, že nechci, mééé (kozu) taky pochopila, že nechci. Snad po všech zvířatech které jsem dokázal ztvárnit a zavrhnout, paní odešla do kuchyně. Z ní přinesla lavor mletého masa a ona na mě udělala úííhahá (koně), že prý jestli nechci koně. Pro milovníky koňů se omlouvám, ale vybouchl jsem smíchy. V Mongolsku jedí koně úplně stejně normálně, jako u nás prasata, krávy nebo kuřata. Nejsem vegetarián, ale maso normálně nejím, tak jsem jí naznačil, že ani koně nechci. Načež to pochopila a přinesla mi ukázat rýži a vajíčko s čímž jsem souhlasil. Tato příhoda má ještě dohru. Když jsem to potom telefonoval bráchovi, tak on to převyprávěl ještě kámošovi. A tomu kámošovi to převyprávěl tak, že si to ještě přibarvil, ať je větší sranda. No a když jsem tomu kámošovi později volal, tak mi povídá, že prý slyšel tu veselou historku s koněm. Že mu brácha vyprávěl, jak jsem si v restauraci objednával jídlo a servírka mi přinesla na stůl celou hlavu koně ;o).

Všude narážím na dva druhy zvíře, mě známé pouze z dokumentů. Divoce žijící supy a Yaky. Koně jsou rozšíření nejvíce a je to vidět i na kostrách uhynulých zvířat podél silnice. Netuším, zda je zdechlé zvíře ponecháno na zemi záměrně, ale častokrát na

mršíně hodují již zmiňovaní supi. Nelze poznat, zda to jsou koně divocí nebo jsou v něčím majetku. Každopádně je to dost odlišný druh než který znám z Evropy. Tam jsou vyšlechtěné koně o dost větší. Zde se jedná o něco mezi poníkem a dostihovým koněm. Snad to není kůň Převalský, poněvadž by byl paradox, kdyby ho v Praze namnožili a tady zdechnul. Tyhle koně vypadají přesně jak v dokumentech nebo v starém Italském seriálu Marco Polo. Když už jsem u seriálu Marco Polo, tak Vám musím napsat další příhodu. Cestou do Ulánbátaru narážím na 6 Jurt. Některé jsou postaveny na dřevěném podlaží, některé stojí na zemi a některé na povozu. Ti z Vás, kdo jste seriál Marco Polo viděli nemusím nic vysvětlovat. Pro ostatní jen napíši, ať si ten Italský seriál (1989) pustí a hned se dostanou do obrazu. Když jsem ty Jurty spatřil, tak přesně ten seriál M.P. mi vyběhl z paměti. Ty pojízdné jurty byli jako z toho výpravného filmu. Nedalo mi to a hned jsem se k nim zajel podívat. Ukázalo se, že se jedná o nově otevírající se resort pro turisty. Přišel ke mě vedoucí tohoto resortu a nabídl mi ubytování. Některé Jurty byli zařízeny a na některých se teprve pracovalo. Já si vybral klasickou Jurtu s kamny uprostřed místnosti.

Další z nádherných zážitků na cestě. Vzhledem k tomu, že se ještě jednalo o nedokončený a neotevřený resort, tak jsem tam byl úplně sám. Večer jsem si udělal u potoku ohniček a užil si ten výhled u západu slunce mezi jurtami. Když už byla tma, tak přišel manager resortu jestli se mnou může pokecat. Nakonec jsem si dal několik kousků mongolských piv a prokecal s tím místním Mongolem půlku noci. Byl to reportér z Ulánbátaru a jako vedlejšáka si našel ještě tento projekt. Docela fajn člověk. Ráno, než jsem odjel, tak ještě přijel z Ulánbátaru a projevil zájem se svést na mém plně naloženém kole, samozřejmě jsem mu vyšel vstříc. Udělali jsme pár závěrečných fotek a já mu dal souhlas, že může o mém cestování napsat do místního média článek. Jediné na čem jsem trval, že se o mě zmíní až budu pryč z města a bude jasné, že jsem již mimo Mongolsko.

Asi se divíte mému uvažování, ale o nějakou slávu nestojím. Ač jsou Mongolové zatím přátelští lidé, tak v každém větším městě a hlavně hlavním městě se najde nějaký blb a já se mu raději vyhnu. O Ulánbátaru je dost známé, že v kanalizační soustavě žije hlavně dost dětí a lidí bez domova. Hodně organizací na tyto lidi pořádá sbírky a chtějí jim pomoci. Stinná stránka věci je ta, že mezi nimi jsou i různí vyvrhelové o kterých se už v propagačních materiálech nepíše a já nehodlal na tento typ lidí narazit. Smutné je, že těch vyvrhelů v kanálech je většina. Kriminalita v Ulánbátaru je vyšší a já na sebe nehodlám ještě upozorňovat nějakým článkem. Každá zmínka o cizinci v těchto končinách může znamenat problém navíc. Ať to nezní nějak

negativně, tak většinou, že jsem cizinec v dané zemi mi dveře otvírá, ale nikdy nevíte¹. Ostatně příhoda s Mongolským policistou vypovídá za vše.

Před příjezdem do Ulánbátaru mě dojel jistý muž pocházející z Německa. Oslovil mě pod vstupní bránou do města. Byla to taková místní brána a nad bránou vystavěná socha dávného Mongolského bojovníka na koni. Po pokecu se mě zeptal, zda by mohl jet se mnou. Ten Němec byl nějaký stavební inženýr, který projíždí svět na kole a letos měl vybrané Mongolsko. V Německu spolupracoval s Mongolem z Ulánbátaru na nějakém projektu a teď se mají ve městě na týden potkat. Během cesty z něj vypadlo, že u hranic s Mongolskem ho napadli dva Rusové na motorce. Prý kolem něho nejdříve projeli v protisměru a něco hulákali. Když už jim nevěnoval pozornost, tak se otočili a při předjíždění mu hodili velký šutr do helmy. Prý to byla taková šlupa, že padl z kola a byl v šoku. Nevěděl, zda ho chtějí pouze okrást. Naštěstí v té pusté krajině, v dálce zrovna jelo nákladní auto a tak ti šmejdi rychle odjeli. Ukazoval mi svoji prasklou přilbu a byl si jistý, že mu zachránila život. Kdyby takovou ránu schytl přímo do hlavy, tak to určitě nepřežije. Musel jsem mu dát za pravdu. Říkal jsem mu, že jsem o Mongolsku a hlavně o Ulánbátaru nečetl jenom pozitiva a proto chtěl jet do centra se mnou. Měl jsem již daný tip na hostel od toho Dána, kterého jsem potkal v Rusku. Jel jsem se ubytovat přímo tam. Hostel to byl pěkný a s horkou vodou non-stop. Doporučil jsem ho i němčourovi a ten se také ubytoval. Uvnitř hostelu jsem ještě narazil na Angličana, který jel na kole nějakou charitativní cestu z Ulánbátaru do Čínského města Si-an. Po ubytování a sprše v horké vodě jsem si šel prohlédnout město a nalézt Čínskou ambasádu. Vzhledem k tomu, že jsem přišel pozdě a před ambasádou byla dlouhá fronta, tak jsem se rozhodl vyřízení víz provést další den. Když jsem se potuloval po městě, tak mi nebezpečné dle různých informací nepřišlo. Asi to bylo tím, že jsem měl kolo na hostelu a po ulicích jsem se mohl pohybovat bez zátěže.

Nějaký čas jsem strávil na hlavním náměstí a tam mě fascinovaly 2 věci. Jednak vše kolem náměstí je zastoupeno mnoha bankami, což značí, že Mongolsko je jeden z daňových rájů pro optimalizace. A druhá věc jsou nádherné, perfektně a detailně vytvarované sochy. Jedná se o dávného vládce a dva válečníky. Opravdu měl někdo smysl pro detail! Kublaj by byl na svoji podobiznu hrdý.

¹Hřebík který vyčnívá, dostane kladivem.

Další den jsem se vydal na ambasádu vyřídit víza do Číny. Na ambasádě byl striktní úředník který trval na tom, že musím mít zpáteční letenku a rezervaci hotelu. Vysvětlil jsem mu, že cestuji na kole, tak do Číny, i z Číny budu cestovat pouze na kole, tudíž si letenku nehodlám kupovat a ubytování řeším dle potřeby. Pan úředník trval na svém jinak mi víza do Číny nevidá. Ani nebral v potaz to, že jsem si vše ověřoval předem na jejich konzulátu a bylo mi řečeno, že letenky v mém případě nepotřebuj. Dokonce jsem ho odkazoval na jiné Čínské ambasády ale trval na letenkách i rezervaci hotelu. Pojal jsem to tedy také po svém. Zašel jsem do nejbližší letecké pobočky a zajistil si letenku do Číny a zpět. Dále jsem si dle přání úředníka zajistil zarezervovaný hotel. Když jsem se vrátil na ambasádu, tak toho úředníka vůbec nezajímalo, že letenky byly okamžitě zrušený a hostel jsem zarezervoval pouze na jednu noc. Byrokratické kolečko bylo splněno a já mohl požádat o víza¹. Dokumenty jsem doložil, zaplatil poplatky a za několik dnů mám mít víz v pase.

Dny v Ulánbátaru jsem trávil přípravou na poušť Gobi a poznáváním města. Jednoho dne, při cestě k Budhistickému chrámů jsem narazil na restauraci s názvem Bohemia. Nedalo mi to a dal jsem si uvnitř českého Budvara. Po vychutnání pívka jsem pokračoval směrem k chrámu. Když jsem ho konečně našel, tak mě při vstupu do komplexu odchytil nějaký pobuda a vyžadoval vstupné. Vůbec netuším, zda to byl pravý vybrečí nebo ne, ale vůbec na mě, jako někdo oficiální nepůsobil. Bylo zajímavé, že peníze za vstup chtěl pouze po mě. Po nějaké době mi s ním došla trpělivost a poslal jsem ho do patřičných míst. Začal se tam rozčilovat a bránit mi ve vstupu. Když jsem viděl, že to dělá pouze tehdy, když tam nikdo nebyl, tak mě utvrdil v tom, že se jedná o nějakého podvodníka. Odstrčil jsem ho a šel do chrámového komplexu. Úvod do chrámu sice nebyl dle jejich budhistické filosofie, ale ten pobuda začal být agresivní jako první a začal na mě hrabat jako první².

V chrámu jsem prošel několik uliček a do hlavní modlitební místnosti která byla lemována modlitebními bubny jsem pouze nahlédl. Nechtěl jsem mnichy rušit v meditaci. Naštěstí jsem se trefil zrovna do přestávkového okna a všichni se vydali ven na nádvoří. Venku si sedli na lavičky podél oken a normálně mezi sebou komunikovali. Dost jich hovořilo anglicky, tak jsem se slušně optal, zda si je a chrám mohu nafotit. Nic proti tomu nenamítali a já měl svůj první chrám i s tradičními

¹Vlk se nažral a koza zůstala celá.

²Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

mnichy navždy zachycen v mém fotoaparátu. Tato návštěva chrámu nebyla plánována, protože na mnichy mám spadeno až v Laosu ve městě Luang Prabang, ale potěšilo mě to. Aspoň budu moci porovnat buddhistickou architekturu i v Číně a potom v Laosu.

Téhož večera jsem se dohodl s Angličanem z hostelu, že zajdeme na pár piv. Cestou do nějakého baru jsme narazili na partu cizinců které Angličan již znal. Ukázalo se, že mezi nimi byli i Francouzi, které jsem potkal na začátku Mongolska. S celou partou která čítala 8 lidí jsme zašel na večeři v místní restauraci. Krom Francouzů a Angličana tam byli ještě dva Kanaďani a jeden Američan. Náhoda tomu chtěla, že jeden z Kanaďanů měl Českou matku která s rodiči emigrovala do Kanady. Její otec, čili Kanaďanův děda se jmenoval stejně jako já¹.

Přichází důležitý den a já si jdu vyzvednou víza. Na ambasádě proběhlo vše rychle, tak mám cestu do Číny otevřenou. Před odjezdem jsem nechal ofotit jistou jídelní knížku od toho Němce, kterého jsem potkal před Ulánbátarem. Vyprávěl jsem mu příhodu s koněm v restauraci, když se mě ptal, proč si maluji na papírky různé druhy ovoce, zeleniny a zvířat. Ukázalo se, že cestovní obrázkovou knihu jídel už někdo vydal. Stačilo ofotit 4 stránky propůjčené příručky kterou mi nabídl.

Na silnici často potkávám sběrače vlny. Jedná se o nákladní vozidla svážecí různou vlnu. Je to tak objemné vozidlo, že protijedoucí osobní automobily musejí uhnout do krajnice a dát přednost těmto naprosto nadměrným nákladňákům. Také jsem daleko za Ulánbátarem na silnici potkal nešťastného Mongola který tlačil motocykl. Všiml jsem si, že má píchlou duši, tak jsem mu dal jednu ze svých záplat na kolo a společně jsme duši zalepili.

Jak jsem Vám již psal, tak některé příběhy se dějí i večer a další z nich stojí za zapsání do této knihy příběhů. Když jsem se přibližoval k poušti Gobi, tak na jednom z posledních úseků, kde byla ještě tráva jsem rozdělal stan. Večer, když už jsem ležel ve stanu, tak se najednou začala úplně chvět země a začal být velký randál. Zaposlouchal jsem se a zpozorněl. Otřesy a hluk se stupňovaly. Když už to bylo skoro vedle mě, tak najednou vše ztichlo, ale začalo řehání. Došlo mi, že to bylo stádo koní. Rozepl jsem vnitřní tropiko a chtěl se podívat, co se to venku děje. Najednou se nadzvedla trošičku plachta od stanu a koukalo na mě oko. Ukázalo se, že mě přijelo navštívit pět Mongolů na koni. Všichni suverénně mluvili mongolsky a furt mi

¹Svět je malý a o náhody tu není nouze.

ukazovali něco v dáli. Já jim nerozuměl ani slovo, ale nebylo to žádný agresivní jednání, takže jsem byl v klidu. Asi pět minut o něčem diskutovali, možná mi pokládali nějaké otázky a byla to taková veselá partička. Po chvíli se všichni sebrali, naskočili na koně a za doprovodu dunění kopyt odklusali.

Ráno, než jsem si stačil zabalit stan, dorazil jeden Mongol z předchozího večera a neustále mi ukazoval směr k jurtám v dáli. Pochopil jsem, že možná něco potřebuje, tak jsem si sbalil stan a doprovodil ho. V jurtě vzal mobil který nemohl odpojit od drátů a dal mi ho k uchu. Po krátkém rozhovoru s jejich kamarádem, který mluvil anglicky vyšlo najevo, že mě zvou na snídani. Že mě večer chtěli pozvat do jurty, ale hvězdy tomu nebyly nakloněny (jazyková bariéra). Byla to rodina která žila pohromadě ve třech jurtách. Jeden manželský pár s rodiči a sourozenci. Všichni dohromady chovali několik koní a byli to příjemní lidé. Když jsem si u nich dal kávu, tak zatoužili po projížďce na mém kole a na oplátku mi půjčili své koně. Já na koni jezdit neumím, tak jsem se na něj aspoň vyšvihnul, vzal za popruhy a úděl pár fotek.

Manželky a děti se mezitím převlékly do svátečních oděvů a požádali mě o jejich společnou fotku. Po nafocení celé rodiny mi napsali email, ať jim fotky v budoucnu přepošlu. Když už jsem byl u toho focení, tak jsem se s celou rodinkou v jurtě taky vyfotil. Jakmile jsme dopili kávu, tak mi ukázali zbývající dvě jurty a jejich věci k životu. Nějak jsem nepochopil, proč měli před jurtou zaparkovaný dětský kočárek, když všude okolo nevedla žádná cesta a určitě s ním nejezdili do města nebo po širé stepi. Jsou věci které v životě nedávají smysl, tak je třeba je jen přijmout. Když jsem se s touto rodinou loučil, tak jsem vytáhnul z brašny jeden z dalších balíčků a podaroval děti hračkami. Děti měly radost a dospělí koukali. Bylo vidět, že to oceňují a na důkaz vděku nebo poděkování mi podali ruku. Pak jsem nasedl na kolo a vydal se na jih do pouště.

Během přibližování k poušti Gobi jsem narazil na živé dvouhrbé velbloudy. Je opravdu zajímavý zážitek vidět tyto zvířata divoce žijící v přírodě. Ne pouze jako nějakou dekoraci pro turisty nebo zotročené na práci. Tráva se pomalu mísí s pískem a začíná se všude vyskytovat jakýsi keř. Ty keře mi začínají dělat starosti, poněvadž v sobě mají trny které hladce projedou pláštěm a mě to píchne duši. Jedná se o nějaký keř nebo keřík, který na sobě má delší bodliny. Když uschne nebo ho něco vytrhne z půdy, tak si s ním vítr pohrává po širé stepy. Za následek to má to, že se občas oddělí větvička s trny, které se potom válejí skoro všude.

Příjezdem do města Choir končí veškerá legrace! Docházejí mi záplaty a keříků je stále víc. Stále je asfalt, ale podle mých informací by měl končit. Musím sehnat lepení na duše, ale mám velkou obavu, že bude problém. Už v Ulánbátaru jsem sehnal lepení pouze v jednom hlavním obchodním centru na které mě všichni místní obyvatelé odkazovali. Cokoliv jsem sháněl, tak místní řekli, že to seženu pouze v tom obchoďáku a měli pravdu. Navíc město Choir je ten zapadákov, kde chcípnul pes. Po marné snaze sehnat lepení na jízdní kolo mě napadlo nalézt autoservis a pořídit klasické lepení na motocykl. Naštěstí byla moje úvaha správná a já si pořídit sadu lepení na motocykl. Velkou 80 ml tubu lepidla a různé velikosti gumových záplat. Většinou byly dost velké, tak jsem je ještě v servisu nastříhal. Nechtěl jsem to sice kupovat, poněvadž toho bylo hodně a řekl bych až nadbytek, ale nic jiného jsem nesehnal. Na konci města jsou jen staré vybydlené paneláky a vypadá to jako stará ruská vojenská základna. I asfalt končí, takže se otvírá opravdová poušť Gobi. Nejsem si jistý, zda začíná přímo za městem nebo o několik km dál, ale vzhledem k tomu, že končí asfalt, tak považuji začátek pouště právě zde.

Dostal jsem se do dalšího velkého bodu na mé cestě, poušť Gobi. Jediná poušť na světě, kde je i minus 40. Je to jedna z největších pouští naší planety a má mnoho nej, stejně jako jezero Bajkal v Rusku. Základní informace si zase dohledejte na netu, ale jednu informaci prozradím. V poušti Goby by měl žít Olgoj Chorchoj. Mělo by jít o velkého, ale někdo říká malého smrtícího červa, kterého nikdy nikdo neviděl. Někteří lidé věří v jeho existenci a ten, kdo se s ním potká tak zemře. Červ ho/jí sežere, otráví nebo prostě zmizí, tak zní jedna z mnoha legend. Snad tedy budu ten, kdo přežije a konečně prokáže jeho existenci, chci ho najít :o).

První dojem z pouště je divný. Všude jsou v udusané pískohlině vyježděné stopy od aut a je jasné, že budu mít problém. Každá stopa vede jiným směrem a lidé jezdí dle momentální úvahy. Já tedy nikoho jet nevidím, ale ty stopy zde nezanechal Olgoj Chorchoj. Vydávám se tady směr jih a budu věřit, že se dostanu k jedinému městu které mám vyznačené v mapě. Tím městem je město Sainshand a je zhruba v polovině cesty k Čínským hranicím. Na hranicích s Čínou mám být za několik dní, tak jdu na to. Po pár kilometrech v poušti mě udiví dvě značky. Stopka a hlavní silnice. Nevím, zda to je nějaká recese, ale umístit dvě značky na holou pláň v poušti mi připadá jako vtip. Začátek není nic příjemného, poněvadž se na ztvrdlé půdě dělají takový vlnky. Asi od předchozích průjezdů automobilů. Vzhledem k tomu, že mám zamčené odpružení na předních vidlicích, tak to dost drncá. Projel jsem něco jako vesnici o cca 12 domech a uprostřed vesnice, nějaký magor narval do země dlouhý

několikastupňový pás z rozbitého skla. Udělal to tak šikovně, že některý sklíčka byly ob půl metru. Nešlo jet na kole a přes všechny řady jsem musel kolo přenést. Vůbec netuším proč to někdo udělal, ale muselo to dát práci. Někdo byl asi pěkně zapšklý. Kvůli zpomalení dopravních prostředků to nebylo, protože vesnice byla úplně opuštěná a hlavně ten kdo chtěl vesnici objet to mohl udělat. Tohle jsem fakt nepochopil.

Jídla a vody mám zatím dostatek, ale už jsem v poušti druhý den. Jízda je hodně monotónní. Vlastně se zde nic neděje a je to jako jet v nějaké smyčce. Vlevo nic, vpravo nic, za mnou nic a přede mnou nic. Po x hodinách stále stejná písnička a tak mě nic nenutí se ohlížet, zda mě někdo nepředjíždí. Nemusím si dávat pozor na vybočení tu o metr doleva, tu o metr doprava. Prostě si to šlapu na jih a jedu po jedné z mnoha prašných stop od vozidel. Někdy jsou vyježděné koleje překryté pískem, takže kolikrát ani nevím zda jedu směr Jih. Když se někde zjeví stopa, tak jen věřím, že pokračuji stále k mému naplánovanému městu¹.

Jak si tak delší dobu jedu a nemám nutkání se otáčet, tak z ničeho nic mě napadne se otočit (intuice). To co jsem viděl mě ohromilo a musel jsem zastavit. Ze severu se na mě valí ohromná stěna písku. Je to něco jako vlna tsunami vysoká 200 metrů. Jedno z mých životních přání bylo zažít pořádnou písečnou bouři a najednou je to tady. Mám ukrutnou radost, ale zároveň i obavu. Jsem sám v poušti a to sebou nese několik problémů. Jeden je v tom, že jsem v poušti teprve druhý den a nemám se kde schovat. Zásoby vody už pouze na 2 dny, jídlo na půl dne a žádný záchytný bod. Vzhledem k tomu, co vím o písečných bouřkách, tak mi došlo, že problémů je víc a o dost vážnějších. Takovéto bouře mohou trvat i čtrnáct dní a v mnoha případech přišlo mnoho lidí o život. Asi nejznámější případ byl, když archeologové našli celou armádu vojáků pod nánosy písku. Výzkumem dokázali, že všichni a byli jich stovky, zemřeli v písečné bouři na nedostatek vody. Ztratili se v poušti, v prachu a došla jim voda. Dost drsný osud a když si říkám, že jich aspoň bylo několik, měli zásoby vody i jídla a přesto je to dostalo, tak... Jediné, co mě napadlo bylo to, že jsem vytáhl foťák a tu krásu jsem musel zachytit, ať to mohou vidět i ostatní. Udělal jsem pár fotek a hned se vydávám doleva, protože podle mapy měla být někde železnice.

To je také jeden z důvodů, proč jsem se i poušť Gobi rozhodl projet na kole. Železnice vede přes celou poušť a když se ztratíte a jedete v mém případě na jih, tak

¹Můžeš věřit v boha, ale pádluj ke břehu.

někde po levé straně musíte na železnici narazit. Nehodlám riskovat život. Raději si zajedu několik metrů nebo kilometrů a najdu záchytný bod-železnici. Je to za pět minut dvanáct. Když vidím trať, tak písečná bouřka je už skoro u mě. Znovu fotím, poněvadž ta masa písku se neustále zvyšuje a mě to fascinuje. Už mi ale nezbyvá čas, tak jsem rychle rozdělal stan a zatížil ho vybavením z kola. Kolo už jsem nestihl přikrýt, protože vítr začal vířit písek a já musím do stanu. Ten písek je tak jemný, že vás ochrání pouze látka přes ústa, aby jste mohli v klidu dýchat. A brýle, aby se vám písek nezasekával do očí. Naštěstí jsem ve stanu a brýle ani roušku nepotřebuji. Stan jsem postavil po větru, takže zatím náporu větru odolává celkem obstojně. Po dvou hodinách, co stan čelí písku a vichru na poušti, kde není žádné závětří, praskly náraz obě podpůrné tyčky. Z ničeho nic přišel boční nápor větru a je po stanu. Byl to dobrý stan, ale dělaný na dešť, trávu a normální podmínky. Tohle je prostě extrém. Místo trávy kámen, místo deště písek a vítr nejhoršího rázu na otevřeném prostoru. Ten stan vydržel víc než jsem čekal. Nebral jsem si s sebou žádné profi vybavení, ale klasickou výbavu na kempování. Naštěstí mám ještě plachtu na kolo, tak jsem se do ní zabalil a čekám až to přejde.

Ani nevím jak, ale únavou z náročného dne jsem usnul. Když jsem se ráno probudil, tak byla písečná bouřka pryč. Byl jsem rád za krásný zážitek a zároveň, že trval jen pár hodin. Teď už jen zažít lokální zemětřesení č.8, tornádo č.5 a mám tyto přírodní jevy odžité. Představuju si to někde v odlehlé oblasti, kde budu jenom já a nikdo nepřijde k újmě na majetku natož na životě.

Než jsem vyrazil dál na cestu, tak jsem ještě musel vyčistit všechny věci od písku (byl všude), včetně rozebrání kola a promazání olejem nejdůležitějších částí. Na tento krásný zážitek jsem si schoval do dózy ten nejjemnější písek který se dostal skrz sítku i do stanu a v budoucnu ho využiju jako suvenýr. Čištění kola a věcí zabralo přes 3.5 hodiny, což je v poušti hodně dlouhá doba, protože dochází voda. Veškerý jídlo jsem spořádal k snídani, tak se musím dnes večer nebo zítra ráno dostat do města. Během přibližování k městu jsem minul pískem zafoukaný vrak automobilu, byla vidět jen část. Vypadalo jak z filmu Mad Max 2. Torso plechu bez barvy a bez jediného šroubku. Takový pop-art pouště Gobi.

Všude jsou nějáci velbloudi, spousty ještěrek, ale obávaný Olgoj Chorchoj nikde. Začínám mít podezření, že Olgoj není smrtící červ, ale zlý duch. Přivedla mě k tomu myšlenka, že když jsem měnil píchlou přední i zadní duši a po nasazení všech tašek zpět na kolo, tak jsem za 5 minut píchnul znovu. Ten obávaný červ se určitě převtělil

do toho keříku který mi neustále ztrpčuje cestu. Do města jsem to do večera nestihl a kvůli neustálému defektu na duších už ani nemám vodu. Cítím se fajn, ale při posledním močení jsem vylučoval úplně hnědou tekutinu, což je příznak silné dehydratace. Naštěstí už je noc a slunce přestává pražit. Ráno budu ve městě a obnovím pitný režim.

Poučen z předchozích dní jsem se ve městě pořádně najedl a místo jídla nakoupil zásoby vody. Zatím to je rekord a myslím, že u toho i zůstane. Vezu neuvěřitelných 16l vody, v 8 dvoulitrových lahvích. Takový objem vody nelze zabalit do žádných hadrů, takže časem mi voda určitě zteplá a nebude to nic osvěžujícího. Taky jsem nakoupil několik sušenek a na dobrou náladu čokolády. Čeká mě nejdelší úsek pouště.

Pár kilometrů za městem jsem narazil na poslední jurtu u které si hrály dvě hodně malé děti. Koukaly na mě, jak na nějakého mimozemšťana. Když jsem zastavil a ukázal jim, ať jdou ke mě, tak to mělo opačný efekt. Přiblížily se víc k jurtě. Udělal jsem znovu starý mazácký trik a ten zabral. Poněvadž jsem již rozdal všechny hračky, tak mi zůstal poslední balíček. Těm dětem jsem z dálky ukázal dlaně, aby to dobře viděly a obsah dlaní jsem položil na zem. Když jsem se rozjel a přes rameno ty děti pozoroval, tak starý trik zabral. Jakmile viděly, že jsem dostatečně vzdálený, tak běžely prozkoumat to, co jsem jim na zemi zanechal. Sebraly si hračky ze země a za nějakého hulákaní běžely zpět k jurtě. Měly radost. Absolutně nechápu, jak v takto obtížných podmínkách můžou někteří lidé žít, ale to, že se jim zde rodí děti svědčí o tom, že to nějak jde¹. Tihle lidé mají opravdu těžké životy, ale stále jsou na tom o něco lepe než lidé hendikepování nebo děti z dětských domovů. Několikrát mne již zalil stud, že já mám hezký bezstarostný život a někdo nemá ani pitnou vodu². Udělal jsem dobře, že jsem si ty balíčky s hračkami pro tyto děti doma přichystal. Nyní, když to vidím na vlastní oči, tak je to o dost horší než o tom jenom číst nebo vidět v dokumentech.

Již poněkolikáté se mi podařilo nedopatřením odbočit z mé cesty a jet špatným směrem. Odhaduji, že tato chyba mě stála 20 km navíc a 2l vody. Naštěstí jsem v dálce zahledl něco, co se hýbalo. Foťákem jsem si to přiblížil a ukázalo se, že to je nějaký Mongol s koněm. Dojel jsem k němu a ukázal mu mapu. Porozuměl, co od něj očekávám a nasměroval mě správním směrem k hranicím s Čínou.

¹Když se chce, všechno jde.

²Mnozí mají málo, ale někteří nemají vůbec nic.

Olgoj Chorchoj dneska škodí jak může, poněvadž jsem vytvořil další z mnoha osobních rekordů na této cestě. Tento se nechvalně zapíše do méj cesty jako den píchlé duše. Je to neuvěřitelný, ale za jeden den jsem píchnul 7x! Zastranej keřík! Abyste byli v obraze, tak jedno píchnutí počítám tak, že musím kompletně odstrojít kolo a zalepit všechny díry v duši nebo v duších. Někdy jsou totiž obě kola probodaná a většinou je děr více než jedna. Čili jeden defekt může mít i 9 vpichů na dvou duších. Na jedné z mnoha fotografií (na mém webu www.seven-shards.com), je vidět 7 vpichů při jedné výměně předního kola! Za jediný den jsem zalepil 26 der! No řekněte, nejblo by Vám kdybyste byli sami v poušti, teplota 42 stupňů a do toho tohle? 26 děr! Ale ani tato zkušenost mě nezastaví-nezlomí.

Jediná pozitivní věc na tom všem je ta, že to zocelilo mojí psychiku. Mého ducha/draka/podvědomí. Takový další psychický trénink. S nákupem čokolád na lepší náladu to byl ode mě dobrý tah. Když už se to za den stalo po nekolikáté, tak si prostě v klidu sednete a sníte celou čokoládu. Jakmile to úspěšně zalepíte a naložíte všechno zpět na kolo, tak jen v klidu prohlásíte: a co tam máš dál? Tohle nic nebylo, nic horšího tam pro mně nemá? Takhle se totiž občas bavím se svým životem. Nakonec jsem se mu ještě vysmál a zeptal se, jestli si ze mně dělá srandu? Řekl jsem: hodně lidí na světě je hendikepovaných a některým lidem se dějí opravdu velké ohavnosti. A ty (můj život) na mě budeš zkoušet takovéto prkotiny? Tyhle maličkosti na mě neplatí. Tohle mě nemůže rozhodit. Naopak mi to pomůže v budoucnu, takže díky za trénink a já jedu dál ke svému cíli/planu/snu!

A to je to, co se Vám snažím napsat. Na spoustu věcí se nedívejte jako na smůlu/nezdar/naschvál, ale jako na trénink/posílení/zocelení. Protože v mém případě (nyní píchlá duše někde v poušti Gobi) anebo u Vás (ztráta, peněz, zaměstnání, domu, auta atd.) se dá všechno nahradit, opravit, vyřešit, vytvořit znovu. Ale zdravý, ztráta nejbližších a mládí se nahradit nedá. Já takhle uvažuju. Pokud jsou zdraví a v pohodě lidé na kterých mi zaleží a pokud jsem zdravý já, tak v mojim světě je všechno v pořádku. Říkal jsem si, ať mi ta duše píchne klidně ještě stokrát, onoho dne se to zastavilo na čísle 7, ale když jsem zdravý, tak můžu pokračovat dál. A to je podstatný, mohu postupovat vpřed a dokončit svůj cíl/plán/sen/¹.

Aby trampot v poušti Gobi nebylo málo, tak mě Olgoj Chorchoj zkusil zlomit jinak. Dalšího dne, při opravě jednoho z dalších defektů kolem mě projel poprvé a naposled

¹Ani veškerá temnota světa, nedokáže uhasit světlo jedné svíčky.

pouštní kamion. Zastavil u mě a vyskočili z něho dva Mongolové. Začali na mě mluvit mongolsky a asi byli překvapení, co v té poušti dělám. Když viděli, že zalepuji duši, tak mi nabídli úplně novou duši kterou měli v nákladáku. Odmítl jsem dar přijmout, protože duši a našťestí i záplat jsem měl dost. Ještěže jsem koupil tu velkou tubu lepidla a rozstříhal ty velké záplaty.

Ty pouštní vozidla křižují poušť a rozvážejí zakoupené zboží z Číny do odlehlých měst a městeček. Zrovna toto vozidlo vypadalo jako nějaká rekvizita z apokalyptického filmu. Tyhle „rekvizity, kulisy, výjevy” jsem použil v postapokalyptické příběhu z blízké budoucnosti (více o katastrofě a přežívání v bílé knize). Také řidiči mi připadali jak z nějakého filmu, knížky nebo prostě z jiného světa, co se oblečení týče. To, co následovalo 2 minuty poté když vylezli z jejich nákladáku opravdu z jiného světa bylo.

Když se jeden z těch mužů znovu vrátil do kamionu a přinesl mi jednu dvoulitrovou lahev vody, tak... teď bych rád napsal, ať si zakryjete oči, ale to přeci nejde, poněvadž byste nic nepřečetli... tak mezi tím si ten druhý řidič vytáhl toaleták, sedl si vedle mě a mého rozebraného kola, asi tak 1,5 metru (já stále zalepoval duši) a za neustálé komunikace směrem ke mě, začal vykonávat velkou potřebu. Normálně začal srát jako bych tam vůbec nebyl. Do toho na mě mongolsky mluvil a občas prohodil pár slov s jeho kolegou. Po úspěšném dokončení se očistil a po vzoru jeho kolegy mi podal ruku na rozloučenou. Nechtěl jsem pána nijak urazit, tak jsem tu ruku přijmul. Hned jak nastoupili do vozu a rozjeli se, tak jsem využil tu jejich darovanou vodu. Pořádně jsem se umyl a celou dvoulitrovou fľašku vody (která se mi v poušti fakt hodila, v té poušti, kde jsem jí tolik potřeboval) jsem vyplácal na očistu mojí ruky a součástí kola. Dotyčný pán ještě neopomněl hmatat na moje odstrojené věci pohozené na zemi a všechno si rukama prohlížet. Měl jsem strach, aby nezačal foukat vítr a ten použitý papír neskončil na mě, bicyklu nebo na zavazadlech.

V životě jsem toho zažil poměrně dost, ale tohle jsem v poušti Gobi opravdu nečekal. Vzpomněl jsem si na rok 1994 když mi bylo 15 let. Jednou jeden spoluvězeň šel při obědě na záchod a to bylo taky nechutný, poněvadž cela byla velká cca 3,8x2,3m (více o mém rodné městě v červené knize), ale tady to bylo úplně něco jiného. Prostě s někým jakoby komunikujete, vidíte se prvně v životě maximálně 5 minut a on vám během rozhovoru začne srát přímo před očima. Chápu, že to zní nechutně (zvláště, divně, překvapivě), ale musím se podělit i o ty negativa z mojí cesty. Nechci psát pouze hezké věci, hezky zabalené v krásném obalu jako to dělají někteří lidé.

Tady v Mongolsku to berou všechno trochu jinak. Vůbec se na ně nezlobím nebo je za to nesoudím, ale jsem překvapen. Už v Ulánbátaru na hostelu a v restauracích byly vždy a všude na záchodech nápisy, že použitý toaletní papír se nemá splachovat do záchodu, ale odkládat do umístěného boxu vedle. Beru to jako přípravu do Indie, poněvadž tam ani nepoužívají toaletní papír a po potřebě se očistí levou rukou. Proto se jí také říká ruka nečistá a proto Indové jedí pouze pravou. Tam to teprve bude řádný humáč. To, co o Indii vím, tak teď už vím, že na pána z pouště Gobi budu ještě rád vzpomínat jako na nějakou ojedinělou prkotinu.

Konečně se dostávám k hraničnímu městu a zítra už budu v nejočekávanější Číně. Nadohled před městem jsem narazil na nákladní mercedes. Švýcarský manželský pár zde kempuje před plánovaným zítřejším přejezdem do Číny. Dozvídám se od nich, že hraniční přechod bude zanedlouho zavírat a proto kempují zde. Švýcaři mě obdarovali vodou a nabídli přespání před jejich luxusním nákladňákem, ale vzhledem k tomu, že jsem chtěl provést očistu a ve městě se někde ubytovat, tak jsem jejich nabídku odmítl. Já už nemám nic k pití a pořádný jídlo jsem měl naposledy před několika dny, tak raději volím město¹.

Po příjezdu do posledního městečka v Mongolsku a po neúspěšném nalezení ubytování jsem narazil na jednu příjemnou Mongolkou. Bylo to po nákupu v krámu, před kterým mě oslovila, když jsem si dával Fantu, jogurt, jablko a nějaký těstoviny. Nabídla mi, zda bych si nechtěl dát teplou mongolskou polévku. Byla to studentka pocházející z Ulánbátaru a byla u svého bratra na brigádě. Uměla dobře anglicky, tak se s ní dobře povídalo. Pozvala mě do domu jejího bratra, který sousedil s jeho krámem.

Jeden ze zážitků na který nezapomenu se stal právě zde. Při hezkém povídání s tou slečnou se najednou rozlítly dveře a do kuchyně se vřítel její starší bratr. Nejdřív jsem myslel, že jde o nějakou žárlivou scénu, ale její bratr vzal ze skříně motyku a vyběhl ven. Když jsem se šel podívat, co se děje, tak on přesně věděl, že zanedlouho přijde déšť a začal rychle před svým domem kopat rýhu (zavodňovací kanálek). Ta rýha vedla okolo a k jedinému stromu v okolí. Najednou se spustil velký liják a on zachytil dost vody pro ten jediný strom. Jeho sestra mi pak vysvětlila, jak jsou tyto lijáky vzácné a proto se s vodou šetrně zachází.

¹Chleba za břichem nechodí.

Než jsem sourozence opustil, tak jsem jim za pohostinnost udělal ještě jeden kšeft v krámu. Optal jsem se, co mají ze sortimentu nejraději. Byl to vodní melou a v Mongolsku je dost drahý (tedy pro Mongoly). Koupil jsem jim jeden na důkaz díků. Ta polévka totiž byla zadarmo, tak jsem jim tu ochotu a vstřícnost chtěl nějak vrátit. Při cestě k hraničnímu přechodu naposledy zařadoval Olgoj Chorchoj. Hotel se mi nalézt nepodařilo, tak jsem si začal rozdělovat stan u nějakého plotu. Najednou přiběhl ozbrojený celník a vyhnal mě, poněvadž to byla státní hranice. Já neměl vůbec tušení, že už je to hraniční plot, tak jsem rychle vypadnul abych neměl problémy. Poslední noc jsem tedy přespal na nějakém odpočívadle pro kamiony.

Po ranní očištění se vydávám k přechodu a potvrzují se informace nejen od Francouze kterého jsem potkal v Rusku. Přes tento přechod mě Číňani nepustí na kole a musím jet autem nebo vlakem. Najímám si auto převozníka. Funguje to tak, že každý člověk musí přejezd absolvovat v dopravním prostředku a k tomu slouží převozníci. Zaplatil jsem přepravu, narval jsem kolo do zádi části Vazu a už se vezu. Necelé 4 kilometry hraničního pásma trávím v autě s dalšími pěti Mongoly. Na Mongolské straně jsem odbaven během 10 minut a už zbývá pouze vstup do další země.

Opustil jsem Mongolsko, tak je třeba ho nějak shrnout. Krajina je to místy hezká a lidé většinou vstřícní. Na tak obrovském území, opravdu žije jen minimum lidí a většinou jsou dost chudí finančně. Co se týče prostoru, tak jsou jedni z nebohatších a nesvobodnějších lidí na světě. Podle místních si můžete postavit svoji vlastní jurtu i v centru města a nikdo vás nemůže vyhodit. Když preferujete poušť, step nebo hory, tak prostě postavíte jurtu tam. S vodou se na jednu stranu hodně šetří (na jihu) a na druhou stranu si v potoce míjí auta (nahore na severu). Poušť Gobi byla nad moje očekávání a ještě jsem dostal hezký bonus v podobě písečné bouře. S Olgojem Chorchojem jsem se nesetkal, ale dal mi o sobě vědět. Začínám pomalu věřit, že možná existuje. Celé Mongolsko je dost chudé a projevovalo se to ve všech městech, které jsem navštívil. Ač mají Mongolové velké zásoby nerostného bohatství, tak v úrovni žití se to vůbec neprojevuje. Oproti neustále dehonestovanému Rusku je Mongolsko zemí hodně zaostalá země. A taková to byla obrovská říše. Smutný to úpadek, ale snad se zase zvednou a přejí jim jen to nejlepší. Mongolsko za návštěvu rozhodně stojí a všem ho doporučuji.

KAPITOLA ŠESTÁ- ČÍNA

Bezpečně pod křídly Čínského draka

Den 100 až 143

První metr v Číně jsem pohlédl na tachometr a zapsal údaj 10998 km. Na hranicích jsem zatím strávil nejdelší časový úsek, ze všech předchozích přechodů. Nebyl jsem v USA, ale v Číně je to obdobná procedura jako na hranicích s Amerikou. Musíte splnit všechny požadavky úředníků a strpět všechny jejich příkazy. Narazil jsem na dost nepříjemného celníka a k mé smůle vůbec nehovořil anglicky. Nejdříve mi změřil teplotu a pak mi přikázal vybalit všechny brašny. Po prohrabání vysypaného obsahu mě nechal všechno naložit do boxů a veškerá výbava projela rentgenem. Nějak se mu nezdál můj pas, tak ho šel někam ověřit. Po dlouhém čekání úředník přinesl můj pas a byl jsem vpuštěn do země. Oproti USA máte v Číně jednu velkou výhodu a to, že když už víza do ČLR dostanete, tak vás vpustí. Zatím jsem se nikde nedočel, neviděl nebo neslyšel, že by někoho otočili na hranicích jako se to děje v USA po získání víz. Do Číny vám buď nedají víza a pak tedy nemusíte investovat peníze a čas nebo vás na hranicích vpustí po předložení víz. Ve finále nejste odkázán pouze na libovůli daného úředníka, zda vás vpustí do země či nikoliv. Někteří úředníkům v různých státech je zcela lhostejný kolik času, peněz, úsilí jste museli vynaložit pro splnění všech podmínek, ale jakmile se jim nebudete zdát, tak vás prostě otočí s razítkem –nežádoucí.

Jsem zde, v dehonestované a zatracované zemi, kde se prý konzumuje pouze rýže a psi, nedodržují se zákony, cizinci jsou pod neustálým dohledem, a X dalších věcí které jsem četl a slýchal před odjezdem na mojí cestu. Co jsem si ale zjistil já, tak by to nemělo být tak hrozný a jak se ukázalo v Rusku, tak si troufám říct, že bude všechno úplně jinak. Podle mě, mě čeká ultra moderní země s velkou historií a rozmanitou přírodou. Různé druhy jídel, různá mentalita, různé mravy atd. Uvidím které informace jsou ty pravdivé a správné. Zda moje nebo mainstreamu. To, co se o Číně a lidech v ní žijících píše a propaguje v Evropě mě neuvěřitelně šve. To, že se každý stát snaží vykreslit v tom nejlepším světle je mi známo. To, že se státy navzájem haní, aby přitáhly víc investorů a turistů taky chápu, ale hodně věcí se opravdu přehání. Napíšu Vám pár příběhů a obrázků o Číně si udělejte sami, protože to, co se dělo pak, po vstupu do Číny bylo jak mávnutím kouzelného proutku.

Ze všech plánovaných zemí na této cestě se na Čínu těším úplně nejvíc. Ani na Írán se netěším tak, jako na Čínu. V Číně mám naplánováno nejvíce bodů. Velkých i malých a hlavně je zde můj nejdůležitější bod. Zde si vlastnoručně natrhám zelený čaj pro který si sem jedu.

První město Erenhot mi připadá jako výstavní propagandistická brána do říše středu. Je to neuvěřitelné, ale jsem stále v té nehostinné poušti Gobi. Pouze 4km od posledního Mongolského města Zamyn-Uud. Na tak malé vzdálenosti je vidět ta síla ekonomiky a rozmachu Číny. Je to jak mávnutím kouzelného proutku, když se z ničeho vynořilo toto město, oáza v poušti. Stejná poušť, stejné podmínky, stejní lidé, ale jiná ekonomika. Všude asfalt, chodníky, čisto, osvětlení, stromy, květiny, vodní fontánky, obchody všeho druhu. Na tržištích melouny, rajčata, okurky a mnoho dalších druhů ovoce a zeleniny. Všude krámy s elektronikou, restaurace, městská doprava, taxíky a prostě vše jako v normálním fungujícím městě v Evropě. Připadá mi to jako rozdělený Berlín velkou zdí. Je to jako město rozdělené na dvě. Město Zamyn Uud (Mongolsko), 4km široké pohraniční pásmo a město Erenhot (Čína). Na jedné straně nic a na druhé straně všechno. Je paradox, že v této „komunistické“ zemi se mají ekonomicky lépe než v „demokratické“ Mongolsku. To, co Mongolsko prožívalo v době největší slávy se teď projevuje v Číně. Dříve byli Mongolové schopni dobýt skoro celou Asii a dojet až do Evropy, teď to dělá Čína. Tohle město je toho prvním řádným příkladem.

Pro mě začínají i první komplikace a budu se s tím muset nějak vyrovnat. První dopravní značka kterou spatřuji je pouze v Mongolštině a Čínštině. Žádná azbuka ani Latinka. To platí i o restauracích a krámech. To, že je něco restaurace poznávám pouze podle vzhledu. To samé platí o obchodech atd. První úkol v Číně zní jasně – nalézt bankomat a vybrat místní hotovost. Dle různých hloupých informací by zde měly být západní karetní společnosti blokovány, tak snad projdu zkouškou ohněm. První bankomat vůbec nereaguje, druhý mi vrátí kartu zpět, poněvadž není v latince a já si nedovolím riskovat zmáčknutí nějakého tlačítka. U třetího jsem dosáhl kýženého výsledku a vybral hotovost. První mýtus je tedy zbořen. Mohu potvrdit, že karty fungují. To je tak, když některá banka nemá smlouvu s jinou bankou nebo cestovatelé před odjezdem pozapomenou nahlásit svojí bance, že budou používat kartu i v jiné zemi než obvykle nebo daná banka ani nenabízí možnost platit kartou v cizí zemi atd. Pak nějaký pablbl jen suše řekne nebo napíše, že v Číně je vše blokováno. Na dotaz, jak a čím platí miliony cestujících při cestách do Číny, se odpověď nedozvíte ;o).

Po vybrání hotovosti musím nutně sehnat ubytování. Na hlavní třídě vidím jediný mě známý název a tím je HOTEL. K mé smůle je plně obsazen a jsem poslán do sousední ulice. Ani napodruhé jsem nepochodil, tak zkouším štěstí jinde. Jsem překvapen, že v druhém hotelu museli zavolat manažera, poněvadž pouze on z celého personálu hovořil anglicky. Ač jsem četl, že moc Číňanů anglicky nehovoří, tak jsem očekával, že v hotelích to bude OK. Před vstupem do hotelu jsem si všiml, že jsou ve výloze vyvěšeny postavičky které asi značí ubytování. Určitě to je napsáno i na těch výlohách, ale já nejsem schopen nic čínský říct natož přečíst. Stejný tvar postaviček (modrá a růžová) a stejné znaky jsem viděl pod předchozím názvem Hotel. Možná to je místní značení pro ubytování.

Asi se divíte, že jsem si nepřipravil aspoň základní slovíčka a fráze, ale odpovím vám otázkou. Projedu celkově 20 zemí plus Hong Kong, z toho třeba v Číně se hovoří několika jazyky a třeba v Indii je několik desítek nářečí¹. Učili byste se do každého státu základní fráze a slovíčka? Thajsky, Vietnamsky, Mongolsky, Čínsky? A co Peršané a Turci, něco Rumunsky? Také nezapomínejte na různé nářečí. Příklad: když jsem nějaký čas žil ve Skotsku, tak se mi jedna Američanka svěřila, že častokrát Skotům nerozumí a to byl Aj. její jazyk mateřský. Nechci se nijak vymlouvat nebo to zlehčovat, ale když dělají různé nářečí problémy rodilým mluvčím, tak já se na nějaký učení vykašlal. Mě to učení jazyků dělá problémy, tak si problémy ani nebudu přidělovat. Já razím jeden názor a tím je slušnost. Stačí se uklonit a mimikou naznačit, co potřebuji. Vystačil jsem si s tím v Mongolsku a tady to půjde taky. Navíc věřím, že vždy na někoho anglicky hovořícího narazím a usnadní mi to cestu.

Podařilo se mi nalézt hotel a hned v následujících řádcích Vám ukážu, jak je ten svět/osud/život shovívavý. Opět bych připomněl píseň Touha. Úvaha s postavičkami ve výloze byla správná. Tam kde jsou postavičky je hotel. Po ubytování jsem zašel do města a nakoupil nějaké potraviny. Podle názvu vůbec nemá tušení co jsem koupil, ale podle chuti jsou to nějaké sušenky, párek a něco jako chlebová placka. Čím jsem si naprosto jistý je pivo. Bylo v zelené lahvi s bílou etiketou a vypadalo to jako evropská fľaška. Navíc bylo v sektoru alkoholu, kde bylo Saké. Saké znám z dokumentů, tak jsem o pivu nepochyboval. Koupil jsem 5 kousků a šel popít zpět na hotel.

K večeru, když jsem si užíval klimatizovaného pokoje, chladných nápojů z ledničky a oslavu 11000 km mé cesty, tak někdo zatřákal na pokojové dveře. Ukázalo se, že se

¹Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem.

jedná o syna majitelů hotelu který pracuje jako pohraničník. Vyslala ho rodina s dotazem, zda nepotřebuji nějak pomoc a na jak dlouho se v jejich hotelu zdržím. Přišlo mi to právě vhod, protože jsem zrovna vytvářel přesný plán pro Čínu. Vysvětlil jsem mu, že potřebuji nutně koupit čínskou mapu. Vzhledem k tomu, že už byl večer, tak mi řekl, že druhý den mě zaveze k jeho sestřenici a problém vyřešíme zítra. Na oplátku jsem ho pozval na pivo a na další oplátku z jeho strany, mě jménem celé jeho rodiny pozval na večeři. Dole, v jejich soukromém prostoru jsme všichni povečeřeli a byla mi nabídnuta ukázka nedalekého naleziště dinosaurů. To je věc o které jsem neměl vůbec tušení, tak jsem nabídky samozřejmě využil. V nedávné době, zde archeologové vykopali první zkameněliny a ukázalo se, že tato oblast je jich plná.

Zdůrazňuji, že jsem stále v poušti Gobi cca 10 km severovýchodně od města, ale k dinoparku se jede po asfaltce. Po čtvrt roce se vezu autem a je to pro mě ukrutná rychlost. Jak nejsem zviklejší na jízdu autem, tak tu rychlost vnímám úplně jinak. Už je večer, tak jsou všechny budovy zavřené. V rozsáhlém dinoparku jsou vyobrazeny modely různých prehistorických tvorů v životní velikosti. Některé vykopávky jsou originálně ponechány odkryty v zemi a nad nimi je tlusté sklo. Mají to hezky propojené s moderní architekturou a dokonce se zde snaží udržovat trávník. Neskutečný. Když si vzpomenu, že ještě před pár dny jsem čelil pouštní bouři a byl sám uprostřed ničeho. Tam nic a tady i zelený trávník.

Další den ráno mě přišla vyzvednout majitelka hotelu a zavezla mě k svojí neteři. Ta vyučovala na zdejší škole a Anglicky uměla perfektně. Pomohla mi s koupí mapy v čínštině a jeden úkol byl vyřešen. Po nákupu mapy se musela vrátit do školy, protože jí končila pauza na oběd. Rozloučili jsme se a já šel plnit další úkoly, které jsem měl v plánu. V první řadě je to koupit stan, náhradní díly na kolo, nějaké oblečení a pořádně se zorientovat v jídle. Stan je priorita, poněvadž v něm budu ještě nějaký čas bydlet¹. Opět mě potkalo štěstíčko. Na ulici mě oslovily dvě mladé slečny. Bylo jim 12 let a ještě chodily na základku, kde se dle jejich slov učí anglicky. Měly spoustu otázek a já taky. Doprovodily mě do jedné ulice, kde prodávali jízdní kola a kempingové potřeby. Stan i náhradní díly jsem tedy zakoupil a zbývalo pouze to jídlo. Slečny už musely jít, tak jsme se rozloučili a já zašel do restaurace.

Ukazuje se, že Číňani mají tak říkajíc „zvláštní kulturní specifika“ Zaráží mě chování některých místních lidí. V Japonsku je zvykem, že si po jídle decentně

¹Je lepší vlastnit vlastní chatrč, než bydlet v paláci druhého.

krknete (u přátel doma, v restauracích se to myslím nedělá) na důkaz dobrého pokrmu, ale zde, po jedné návštěvě restaurace jsem byl v šoku. Jeden místní chasník krkal na celou restauraci a plival po podlaze. Nemělo to nic společného s nějakým projevem úcty k majiteli restaurace, ale pouze prachsproště neurvalé chování. Určitě to není normální chování všech lidí. Ostatní návštěvníci restaurace se chovali slušně, ale vůbec jim to nevadilo. Usuzuji, že je to občas běžná praxe. S tím flusáním určitě, protože po jedné procházce městem jsem se míjel s docela hezkou Číňankou která se na mě usmívala, ale najednou z ničeho nic vyflusla hemra vedle sebe. Pak se na mě zase hezky usmála a šla dál. S tímto jevem jsem se setkal i u jiných lidí, ale je rozdíl když flusne starý muž než hezká mladá slečna. Beru to tak, že každá země má svá specifika. Třeba v Japonsku je hodně neslušné smrkat na veřejnosti (většina Japonců si to nedovolí), což třeba Evropanům přijde zcela normální.

Taky jsem toužil nalézt internetovou kavárnu, což se mi podařilo. Je to obdobný způsob hledání jako postavičky ve výloze v hotelích. Akorát s tím rozdílem, že u internetových kaváren jsou celé výlohy kompletně polepené postavičkami z počítačových her. Internetové kavárny se tak hledají velice snadno¹. Podle všeho jsou kavárny na každém rohu. Rychlost PC a připojení k netu je neskutečně rychlá. Oproti Mongolsku a Rusku, dokonce i ČR, Anglii a Skotsku je to opravdu rychlostní nářez. Takovéto kavárny jsem nikde nezažil. Windows je v čínštině a na ploše jsem poznal pouze ikonu internet Explorer. Nainstaloval jsem Skype a doufal, že vše bude tak jak má. Povedlo se, ale do češtiny nebo Aj už jsem to nastavit nedokázal. První hovor do ČR tedy proběhl normálně a nebyl jakkoliv omezen. Častokrát jsem četl, že západní programy v Číně nefungují, tak můžu potvrdit, že Skype šlapal normálně.

Když jsem opustil první město, tak nedaleko za ním byly dvě sochy Brontosaurů v životní velikosti. Vypadalo to jak nějaká brána v poušti. Stále poušť Gobi a nikde nic. Jen 4 pruhy silnic, uprostřed trávník a dva Brontosauři. Jejich obří těla jsou umístěna na každém kraji vozovky a nad silnicí jsou spojeny jejich hlavy, čili když je podjíždíte, tak je nad vámi dlouhý a mohutný krk zakončený hlavou. Toto by se hodilo na festival Burning Man v Nevadské poušti. Je to stejný bizár, jako ty dvě značky, které jsem míjel na začátku pouště Gobi v Mongolsku. Taky jak vystřižený z amerického festivalu Burning Man.

¹Kdo hledá, najde.

První dny v Číně jsou super a vše jde na výbornou. Všiml jsem si, že si nikdo nezamyká jízdní kola. Ani na vesnicích ani ve městech, ale na hodnocení bezpečnosti je ještě brzy. Také jsem na jedné cestě potkal nějakého chasníka, který na motocyklu převážel živé ovce. Všechny je měl svázané na zadním sedadle jeho motorčky. Asi to pro ně byl taky neuvěřitelný zážitek, stejně jako pro mě. Zatím jsem potkal různé vozítko převážející různé neživé věci, ale živé ovce na motorce? Bylo jich 5.

Další věc která mě v Číně vyškolila bylo bloudění městem. Při poznávání zákoutí jednoho města jsem se ztratil a nedokázal jsem se vrátit do svého hotelu. Vždy když se někde ubytuji, tak dotyčný hotel vyfotím. Kdybych se náhodou ztratil, tak jen ukážu fotku s názvem i adresou hotelu a nechám se tam odvézt třeba taxíkem. Jenže jednou jsem se opravdu ztratil. Je to podobné, jako když jedete autem. Když jste spolucestující a ne řidič. Nesoustředíte se přímo na cestu, ale koukáte všude kolem. A tak se i mě stálo, že jsem při procházce zabloudil. Navíc mi došla baterka ve foťáku a já nemohl použít fotku a adresu hotelu. Hodinu jsem se snažil nalézt cestu zpět, ale marně. Nakonec jsem to vyřešil tak, že jsem si najal místního drožkáře který vozí lidi ve vozíku taženém jeho vlastní silou. Něco jako v Indii nebo Japonsku- Rikša. Dotyčného pána jsem za ten den potkal asi pětkrát a neustále mi nabízel svoje služby. Když už jsem si nevěděl rady a potkal ho naposledy, tak jsem jeho poslední nabídku přijal. Nechal jsem se přes tři hodiny vozit po městě křížem krážem.

Po marném hledání mého hotelu jsem pána směřoval na sever města. Něco jako Krokodýl Dundee. Kouknul jsem na hodinky, na slunce a vypočítal směr severu. Née, kecám. Navigoval jsem pána podle mých hodiněk, v kterých mám digitální kompas, teploměr a výškoměr. Pán mě dovezl až na samý počátek města a já poznal tu trasu k hotelu kterou jsem absolvoval minulý den. Ještěže to bylo malé město a nestalo se to třeba v Pekingu. Tam bych na konec města a sever těžko trefil. Problém byl vyřešen a oba jsme byli spokojeni. Pán tedy asi dvakrát, poněvadž určitě nechápal, proč jsem mu ukazoval několikrát stejný směr do stejné ulice a nebo stejné části města. Nakonec se mě tedy zbavil a ještě si slušně vydělal. Řekl si o jistou částku, ale z toho důvodu, že se mi to zdálo hodně málo, tak jsem mu ji ztrojnásobil. Od té doby si nejen hotel fotím, ale vždy si беру i nějaký leták nebo vizitku hotelu¹.

Na 11282 km mi praskl ráfek. Ne, že bych už nemohl jet, ale nelze upevnit jeden spojovací drát ve výpletu. Úplně se vyštípnul a v ráfku je velká oválná díra. Docela to

¹Chybami se člověk učí.

naštvě, protože druhý den na hotelu, když jsem překročil hranice Číny, tak byla provedena generální oprava a údržba celého kola. Všechno jsem pořádně zkontroloval (vyměnil jsem všechny lanka a bovdeny, duše a pláště atd), ale náznak tohoto problému jsem nezpozoroval. Jsem zvědav, jak dalece a obtížně půjde jet s takto přetíženým kolem bez jednoho drátu.

Také jsem cestou k dalšímu plánovanému bodu potkal Angličana jedoucího z Pekingu do Ulánbátaru se zlomenou rukou. Byl to nějaký student a v Pekingu byl na výměnném pobytu. Zmiňuji ho proto, že mě zaujalo, jak se vypořádal s jízdou na kole když měl ruku v sádře.

Co mě zatím dost překvapuje, že jsem v žádné restauraci nenarazil na rýži. Ač si všechny jídla fotím a používám i ofocený seznam jídel, tak když ukážu, že chci rýži, nikde se mi nedostane kladné odpovědi. Všude jen maso, nudle, zelenina atd. Rýže nikde a to už jsem navštívil poměrně dost restaurací a pouličních vyvařoven. Zato smích v některých restauracích, že jím mojí vidličkou byl téměř vždy. Vyřešil jsem to zakoupením hůlek a od té doby, co jsem se naučil jíst hůlkami používám výhradně je. Jídlo je zatím dost různorodé a hlavně pestré. Některé druhy zeleniny, ovoce a hub ani nejsem schopen identifikovat.

Kolem silnic kvete čilý obchod s nápoji. Všude, ať jste ve městě, vesnici nebo za městem, tak podél silnic je umístěn mrazák. Je napojený na elektřinu do nejbližšího domu a u něj stojí obsluha. Prostě u mrazicího boxu zastavíte a dle nabídky si od dotyčného prodejce koupíte chlazený nápoj. Převažují čaje a neperlivá voda, ale sem a tam je i Pepsi nebo Coca-Cola. Poměrně často je nabízen i RedBull, ale ne ten který se prodává v USA a EU. Tady prodávají ten originální z Thajska, v originálním obalu.

K těmto prodejcům se váže jedna historka. Ve městech a městečkách jsou všude odpadkové koše. Na některých vesnicích jsou taky, ale někde jsou jen před a za vesnicí takový ohrádky, kam hází lidé odpad. Vzhledem k tomu, že to vítr občas rozfouká, tak si veškerý svoje obaly vyhazují pouze do popelnic. V jednom dni, když jsem nenarazil na žádný odpadkový koš jsem zastavil u jednoho prodejce nápojů. Koupil jsem si od něj nápoje a naznačil jsem mu, zda by mohl moje odpadky vyhodit. Předpokládal jsem, že někde v domě má popelnicu. Podal jsem mu tedy mojí tašku s odpadem a on ji úplně v klidu vysypal do kanalizační stoky stojící hned vedle něho. Celý den vozím odpadky aby se někde neválely, ale ve finále je potom někdo vysype do kanalizace, No není to ujetý?

Čím blíže se přibližuji k Peking, tím se stává toto území více a více zamořené smogem a prachem. Hodně jsem o tom četl a potvrzuje se to. Navíc jsou zde i uhelné překladiště černého a hnědého uhlí. Znečištění ještě umocňují nákladáky převážející tuto surovinu. Kamionů je zde více než osobních aut, tak ta inhalace různých nečistot je značná. Přirovnal bych to k ovzduší v Ostravě. Naštěstí jedu z kopce a do Peking to jede všude bez námahy, ale pro jistotu jsem vzal vedlejší silnici kde kamiony s uhlím tolik nejezdí.

Nedaleko Peking jsem najel na špatnou silnici a musím se k Velké Čínské zdi oklikou vracet. Původně jsem měl naplánováno, že jako vítěz projedu hlavní branou, ale co... Na druhou stranu potkávám prvního čínského dálkového cyklistu. Sice mu vůbec nerozumím, ale podle mapy kterou mi ukázal jede z nějakého města ze střední Číny a chce dojet někam do vnitřního Mongolska. Je vidět, že dálková cyklistika je rozšířena po celém světě, ale v Číně převažují obyčejní cyklisté. Pro všechny cyklisty mají ve velkých městech vyčleněn na každé straně ulice svůj vlastní pruh. Čili, chodník, silnice pro motorovou dopravu, zase pruh pro cyklisty a chodník. Jestli máte čas, tak mrkněte na film Kolo v Pekingu. Tam je docela hezky ukázáno, jak je kolo pro některé Číňany stále velice důležité.

A je to tady. Další velký bod na mé cestě. V Číně jich mám naplánovaných nejvíce a první bude Velká Čínská zeď. Zatím jsem viděl jen hodně staré rozebrané části zdi. Sice jsou všechny původní, ale já jedu přímo k hlavní bráně a přesně tam, jak to znám z dokumentů, knížek a filmů. Počasí mi na dnešní den moc nepřeje, tak návštěvu zdi beru jen spěšně. U hlavní návštěvní brány mě čeká nemilé překvapení a tím jsou davy turistů. Jak místních tak cizinců. Je jich všude opravdu hodně, ale co se dá čekat od hlavní brány u VČZ. Vzhledem k tomu, že mi Čína přijde jako velice bezpečná země, tak si jen připoutám kolo k zábradlí a veškeré tašky i s výbavou nechávám na něm. Z tašky vyndávám suvenýry, foťák, zapalovač Zippo a Marlboroky.

Mám následující plán. Po několika letech nekouření si zapálím cigárko přímo na týhle zdi a budu se kochat výhledem který doposud znám jen z dokumentů. Vydávám se vzhůru do strmých kopců přímo po zdi a na jedné z mnoha strážných bran, narážím na prvního Terakotového válečníka. Podle údajů, co zde píšou je to originální vykopávka ze slavné Terakotové armády. Super bojovník z dávných časů mě tedy vítá v jeho království a já stoupám víš na ten nejvyšší kopec k plánované vyhlídce. Když se prodírám tím množstvím turistů, tak přichází oblačnost a spouští se slabší déšť. Se smogem nebo co to je, se to smíchalo a z vyhlídky se rázem stala nevyhlídka.

Viditelnost jen na protější kopec a zážitek tedy dost pokulhává od mých představ. Ještě že vím, že mám před sebou a za sebou tolik zážitků, že mi to nezkaží pohled na celou Velkou Čínskou zeď. Za pár kilometrů si dám repeté a užiju výhledu z jiné části, ale kouření je definitivně pasé. Jsem zklamán, takže i začátek kouření ruším a na dalších pár let kouřit nebudu. Jó, život je někdy těžkej (to je samozřejmě žert).

Asi se ptáte, proč jsem chtěl začít kouřit na VČZ? Nu, to je tak. Před X lety, když jsem přestal kouřit, tak moje poslední krabička cigaret byla z Číny. Dovezl mi jí jeden kolega z práce který byl původem z Číny. Jednoho dne letěl z Irska domů na dovolenou a když se mě ptal, co bych si přál z Číny dovézt, tak jsem si jako dvaadvacetiletý mláďas řekl o krabičku cigaret. No a ta krabička cigaret byla poslední v mém životě, co jsem vykouřil. Ne, že by ty cigára byly hnusný, ale prostě jsem se hecnul a řekl si, že je to poslední krabička. No a já si na to vzpomněl před odjezdem do Číny a řekl jsem si, že když poslední cigáro bylo z Číny, tak si někde v Číně zapálím a určil jsem VČZ.

Po nevydařené návštěvě VČZ jsem se vydal k dalšímu naplánovanému bodu. V Pekingu mám naplánovaný 3 body. Jeden hlavní a dva vedlejší. V jednom dokumentu jsem viděl nově postavenou budovu a v ní operu Opičího Krále. Stejně jako ohledně Bajkalu a Gobi si bližší informace o tomto pohádkovém stvoření najdete na netu, ale jednu věc Vám prozradím hned. Opičí Král je inspirací hodně známého čínského románu (Putování na západ), který je populární nejen v Číně, je přeložen do mnoha jazyků. Pojednává o cestování do neznámých krajů jistých stvoření. Ať je to mnich, opičák, čuník aj. Já si taky tak nějak cestuji a přišlo mi na mysl, že když už se do Opery na představení nedostanu (lístky se většinou rezervují dopředu a já se neřídím datumy), tak se aspoň podívám na tu budovu. Ta budova je zvláštní tím, že nemá žádný vchod. Kolem dokola je uměle vytvořené jezero, tak se do budovy vchází pouze podchodem. Mám to skoro při cestě k hlavnímu bodu v Pekingu, tak proč toho nevyužít. Někdo se jede podívat na operu v Sidney, někdo na Carnegie halu v NY a já na halu v Pekingu.

Nějak nestíhám, protože návštěva zdi a operní budovy mě zdrželo. Tedy nejen ty. V Pekingu je tolik nádherné architektury jak ze současnosti, minulosti, i dávné historie. Testuji spoustu pouličních nabídek jídel a čas rychle utíká. Musím nalézt nějaký hotel, takže další dva body navštívím zítra. Hotelů je všude hodně a jsou dobře značeny, takže by neměl být nějaký větší problém. Nakonec se problém vyskytl. Několik hotelů mě odmítlo ubytovat buď z důvodu kapacity nebo jazykové bariéry.

První a poslední slovíčko který se v Číně učím je „mea“. No učím, domnívám se, že asi znamená nemáme nebo ne. Ve mnoha případech tohle použili, když jsem se chtěl ubytovat. Nakonec se mi podařilo sehnat nocleh v jednom hotelu který asi slouží jako lázně. Při registraci na recepci po mě požadují ponechání pasu, což odmítám. Mám v něm veškerý víza a je to můj doklad. Předkládám jim tedy druhý pas v kterém žádné víza nemám a jdu se ubytovat na pokoj. Po ubytování využívám služeb hotelu a jdu do sauny. Vzhledem k tomu, že je vše v tomto hotelu pouze v čínštině, tak jen doufám, že nevzkročím někde kam nemám. Nikde ani jeden cizinec, ale pouze Číňané. Jsem pro ně exot odjinud a proto na mě tak pohlížejí. Už jsem si na to zvykl z restaurací a obchodů. Co mě ale docela pobavilo, tak při sprchování po sauně se na mě chodili dívat, jak na nějaký výstavní kus. Neustále mi ukazovali na přirození a pokyvovali hlavou jakože dobrý¹. Aby to ovšem nevyznělo samolibě, tak zcela výjimečně použiju dvě přísloví a vysvětlím proč. O Asiitech je známo, že mají menší péra než Evropani (jsou menšího vzrůstu, tak mají i logicky [opticky] menší výbavu).

Po relaxu v sauně si jdu řáchnout na pokoj a zhruba po půl hodině někdo ťuká na dveře. Po otevření dveří se na mě spustila hromada čínských dotazů od pánů policistů. Nerozumím jim a tak mě odvádějí na recepci. Po přiložení telefonního sluchátka k uchu se z druhé strany ozve nějaký anglicky hovořící úředník a přikazuje mi, že musím předložit obsluze na recepci můj pas s čínskými vízy. Vysvětlil jsem dotyčnému z jakého důvodu nechci nechávat svůj pas uschovaný na recepci. Řekl jsem, že když bych večer opustil hotel, tak se nechci potulovat po městě bez platných dokladů a proto jsem na recepci zanechal druhý pas. Vše bylo tlumočeno i policistům. Ti něco vyřizovali s recepční která si veškeré potřebné údaje pouze opsala a pas vrátila. Nakonec mě anglicky hovořící úředník potvrdil, že není třeba nechávat pas na recepci v celé délce pobytu na hotelu, ale pouze k nezbytně nutné registraci. Problém byl vyřešen, úředník se omluvil a popřál mi hezký pobyt. Malá nepříjemnost zažehnuta, tak jdu konečně spát.

Ráno jsem se odhlásil z hotelu, poněvadž jsem se tam po večerní návštěvě policistů necítil dobře. Ti policisté byli přátelští, ale ten přístup recepční mě naštvál. Na druhou stranu musím uznat, že to třeba mají nakázané zákony, že musejí opsat víza a potřebné informace. Třeba se jen obávala, aby neměla nějaký postih.

¹Není důležitý, co máš mezi nohama, ale co s tím umíš.

¹Mezi slepými, jednooký králem :o).

Dnes mě čeká nejdůležitější bod z Pekingu. Nejprve pořádná snídaně na ulici a pak směle k Zakázanému městu. Již po nekolikáté snídám na ulici místní pochutiny a jsem velice spokojen. Jako vždy a všude mi je naservírované výborné jídlo. Možná bych i řekl, že většinou to pouliční jídlo je lepší než z restaurací. Ale jak je všude tak různorodé, tak na hodnocení jídel je ještě hodně brzy.

Nejdříve jsem si pořádně projel náměstí Nebeského klidu. Velké náměstí s velkou historií. Bod číslo dva tedy také škrťám. Zvenčí jsem ještě kouknul na Velký sál lidu a poté prozkoumávám okolí Zakázaného města. Teď stojím přímo před branou Nebeského klidu a zase se dostávám do toho blaženého pocitu skrz realitu. Něco, co už dávno znám z dokumentů stojí přímo přede mnou a čeká na můj příchod-příjezd. Ač jsem si ráno přivstal, abych se vyhnul davům návštěvníků, tak jsem se zase nějak zdržel a teď je opět všude neskutečný nával. Všude mraky lidí. Pořizuji pár fotek, znovu sedám na kolo a jedu k hlavní bráně.

Proplétám se malebnými uličkami které jsou stejně staré jako některé části Zakázaného města. Podél vodního příkopu míjím velkou rudou zeď a pomalu se dostávám k mému cíli. Tím je hlavní brána do ZM. Davy návštěvníků mi rozhodují úvahu a ruším přímou návštěvu vnitřku města. V počátečním plánu jsem ho neměl, ale pohrával jsem si s myšlenkou, že se tam možná dnes podívám. Mě ze všeho nejvíce zajímá ta hlavní brána. Nejenom, že je v mnoha filmech, knihách a dokumentech, ale přímo zde měl koncert J.M.Jarre. První západní umělec kterému bylo dáno povolení koncertovat v Číně ještě za starých časů (1981) a jediný západní umělec kterému bylo povoleno koncertovat přímo v areálu ZM (2004). Myslím, že jinému umělci se toto privilegium již nedostane. Pokud neznáte Jarreho a máte čas, tak doporučuji shlédnout koncert J.M.Jarre- Live at Beijing. Je držitelem několika světových rekordů (mj. 3 500 000 návštěvníků na jednom koncertě). Špičková muzika, neuvěřitelná show a perfektní atmosféra všech jeho koncertů z něho dělá světového mistra a průkopníka. Jestli máte více času, tak doporučuji koncert v Moskvě, v Paříži pod Eiffelovou věží a v Egyptě u Pyramid. A jestli máte spoustu času jako já, tak shlédněte všechny koncerty! Každý koncert je totiž úplně jiný. Jeden koncert zahajuje přelet bojových stíhaček v centru města, v dalším se spojí s vesmírnou mezinárodní stanicí MIR v přímém přenosu a v dalším koncertuje přímo mezi Pyramidami. Ale zpět k bráně.

Stojím si tady před tím masivem z cihel a dřeva a úplně mě to pohltilo. Ta starobylá rudá brána a čtyři věže se nade mnou tyčí jak nějaká hora. Zase se dostavuje to mrazení a pocit toho, že další věc o které jsem snil je přede mnou. Opět pořizuji pár

fotek a na chvíli se i posadím. Úplně slyším úvodní znělku z koncertu Jarreho, jako bych na tom koncertě byl. Paráda. Místní stromy už obrostly, ale jinak je vše stejné. No nic po hodině rozjímání se zvedám. Jedu se podívat ještě po okolí ZM a pak dál k dalšímu cíli. Mám toho ještě před sebou tolik, že nějaké vnitřní město mě moc netrápí, jsou i jiná města. Starobylé město Pching-jao, které mám naplánované a podle mě je o dost hezčí, tak tam se půjdu podívat i dovnitř.

Asi si říkáte, že je škoda, že jsem dojel na kole až sem a nepodíval se dovnitř ZM, ale já to беру trochu jinak. Pokusím se vám to přiblížit. Co byste dělali kdybyste byli v pohádkovém světě a dostali se do hory (jeskyně) plné cenných předmětů. Nalevo drahokamy, vpravo šperky, pod nohama zlatáky, před sebou perly atd. Prostě všude kolem vás je všeho spousty. Chtěli byste si z té jeskyně odnést úplně všechno, většinu, jen něco nebo pouze to pro co jste si původně přišli? Já si do Pekingu přijel pro tu rudou perlu a dva zlatáky. Toho se mi dostalo a navíc je přede mnou ještě několik jeskyní s dalším bohatstvím nejen zde v Číně, ale i v Laosu, Íránu, Rumunsku aj. Hlavně je důležitý, že se moje cíle nejen na této cestě plní a jestli mi k tomu dopomáhá Aladin, zlatá rybka, Opičí Král, Buddha, Alláh, Ježíš, kouzelný drak, nějaké kouzlo, dobro a jiné názvy (alternativy), je mi úplně jedno. Jdu si za svým cílem, jdu štěstí naproti, něco pro to dělám, ale zároveň vím, že nesmím být nenažraný.

Konečně jsem se vymotal z Pekingu a jeho aglomerace a jsem v horách. Značení a nápisy jsou už zase jenom v čínštině. Minul jsem několik částí VČZ, ale buď byla hodně vysoko na hřebenu kopce nebo jsem se na ni nedostal. Když už byla přístupná, tak rozbořená nebo rozebrána až k základům. Každopádně všude bez turistů, ale pořídit fotku s kolem na zdi se mi zatím nedaří. Vypadá to tak, že zbydou pouze fotky ze zdi a před zdi jen s mojí maličkostí.

111 den dosaženo 12000km, tak je čas na čokoládu. Energie a cukr přijde vhod, poněvadž hory, v kterých se stále nacházím jsou náročné. Kdyby nebylo tunelů, tak bych byl dost vyřízený, poněvadž mi dost usnadňují cestu. Čínští inženýři si poradili stejně dobře jako si poradili inženýři ve Švýcarsku. Občas je to jak ementál, ale aspoň pro mě je dobře, že je zde tolik tunelů.

Opět se na mě usmálo štěstí a stala se mi taková hezká příhoda. Jednoho dne se mi v horách docela špatně hledalo místo na přespaní. Všude kámen nebo stromy. Tam kde byl vhodný plácek na přespaní tam stál většinou nějaký dům. Když už se blížilo k

večer a já stále neměl vytipovaný místo k rozdělení stanu, tak se přede mnou zjevila taková chatrč. Na úpatí hor nikde nic nebylo, pouze chatrč a vedle ní hezký plácek na přespání. Nenapadlo mě nic jiného než si vedle toho baráčku rozdělat stan. Ten baráček byl oplocen, takže jsem usoudil, že nikomu na jeho pozemku rozdělovat stan nebudu. Když už byl stan rozdělaný a skoro tma, přišel z té chatrče starý pán a něco na mě mluvil. Naznačil jsem mu, že chci přespát na tom plácku a bylo vidět, že to pochopil. Po chvilce odešel, aby se záhy vrátil s miskou teplých nudlí a nějakou omáčkou. Nechtěl jsem to přijmout, protože bylo vidět, že je to hodně chudý člověk a jít měl v horách poskrovnu. Nedal se odbít a položil mi misku vedle stanu. Ač jsem mu ukázal, že mám jídla dostatek a na oplátku mu nabídnul z mého proviantu, tak nic nepřijmul. Jen se usmál a odešel.

Druhý den ráno jsem zabalil stan a šel zaťukat na toho poustevníka. Nikdo neotvíral, tak jsem nechal prázdnou misku i s hůlkami přede dveřmi. Jako poděkování jsem zanechal sušenky a pod nimi menší obnos peněz. Tady na tom zážitku se opět potvrdilo to, co se píše a vypráví v pohádkách. Tam vám taky nabídnou pohoštění nejchudší a skromní lidé. Ti bohatí a namyšlení vás přetáhnou rákoskou. Kdybych si rozdělal stan někde v Rakousku u baráčku někoho místního, tak mě vyřve a zavolá policii. I takové zážitky mám třeba z Rakouska když jsem cestoval stopem z Gibraltaru do Čech.

Když už jsem překonal hory, tak jsem si až dole v údolí uvědomil zvuky cikád. V těch horách to byl místy opravdu hukot. Než jsem hory definitivně opustil, tak mě ještě zaujala jedna opravdu dlouhá fronta. Nevím co se stalo, ale po nějakém čase, když jsem míjel několik za sebou stojících kamionů, tak jsem začal počítat kilometry. Když jsem dojel až k poslednímu nákladáku který se zrovna rozjížděl, tak jsem napočítal minimálně 46ti kilometrovou frontu. Na začátku jsem nic nezaregistroval a na konci také ne, ale kamiony stály v obou směrech a mezi nimi projížděli místní lidé na tříkolkách a prodávali jim občerstvení.

V dalším z mnoha měst jsem vyfotil prvního bezdomovce. V Číně jsou z nějakého důvodu všichni bezdomovci pouze v černých hadrech, oholení, ale s dlouhými vlasy. Zatím jsem tedy v různých městech potkal pouze takto vypadající lidi, ale je možné, že bezdomovci jsou i jiného vzhledu. V Evropě a různě po světě je spousta bezdomovců, ale pouze v Číně jako by měli všichni stejnokroj. Budu muset zjistit, co a proč toto chování zapříčiňuje. Stejně tak mě zaujalo, že v Číně jsem zatím nenarazil na žádný požár. Oproti Rusku, kde lesy čím dál víc na východ, víc a víc hořely, tady v

Číně jsem zatím nenarazil ani na jeden požár a dokonce jsem neviděl ani požární vůz. Tím vůbec netvrdím, že zde nikde nehoří, ale je to zvláštní. Těch prapodivností je vícero. Ač se všude neuvěřitelně staví a buduje, tak jsem nikde neviděl nákladní ješterku nebo manipulační vozík. Jsem si jist, že je určitě někde mají, ale pokaždé když vidím něco vykládat z kamionů, tak to všechno dělají lidé ručně. Třeba kompletně naložený nákladník cementovými pytli skládali jen lidé. Vůbec nepoužívají palety a paletové nakladače, ale každý jednotlivý pytel někdo z bodu A přenesl do bodu B. To se týká i jiného materiálu jako třeba pytle s kukuřicí, železné profily bambusové lešení atd.

Když už jsem zmínil to bambusové lešení, tak budovy jsou stavěny za pomoci bambusových kmenů a spojeny nějakou liánou. Podlahy jsou nahrazeny rozsekaným bambusem na půlkulatinu a vše má neuvěřitelnou nosnost. Když vidím, jak po tom vozi kolečka s maltou, tak žasnu, jak tato stará technologie funguje i v 21. století. Lešení používají jak na vesnicích, tak ve městech, čili to bude standart. Také jsem postřehl, že práce na silnicích jsou dost podobné jako v západní Evropě. To znamená, že na jednoho pracujícího člena party čumí dva a více spolupracujících. Jediný rozdíl oproti Evropě je v tom, že stařešina maká a omladina čumí. Nejde o nějakou řemeslnou práci, že by se ti mladí učili, ale jen prostě čumí jak starí pracují.

Dostal jsem se do další pohádkové jeskyně a ta se jmenuje Pching –jao. Tato jeskyně skrývá poklad v podobě starodávných budov, obrané zdi a několika věží. Toto město bylo kdysi dávno velice významné, ale rychle upadlo, což zapříčinilo zachování jeho architektury do dnešní doby. Jestli znáte město Český Krumlov, tak bych ho k němu přirovnal. V Pching – jao jsou také malebné uličky lemované restauracemi, krámky, zahrádkami atd. Starobylé budovy a krámky mají navíc svoje vlastní vnitřní zahrádky a některé vypadají jako Japonská zahrada. Všude fontánky, zeleň, bonsae, kameny, dřevo a rudé lampiony. Opravdová nádhera. Opět balsám nejen pro oko, ale i pro duši. Je neskutečný procházet se po kamenné uličce a nahlížet do vnitřku těch zahrádek. Z některých jsou udělané vstupy do hotelů, z jiných pouze odpočinková zóna. Všude nádherná architektura a všude mezi tím spousta pouličních restaurací. Opravdu parádní městečko, je to jakoby se vrátit v čase. Mrkněte na net a dozvíte se o tomto městě mnohem víc. Každému přeji tuto nádheru vidět na vlastní oči. Ta atmosféra která zde sálá z každého domku nebo uličky je až neuvěřitelná. I toto město bylo použito v několika dokumentech a filmech. Doporučuji třeba film Zavěste červené lucerny. Film je to smutný, ale byl natáčen zde.

Když už zmiňuji film, tak musím napsat, že si připadám jak nějaká filmová super star. Normálně si mě lidé zastavují a žádají mě o společnou fotku. Není to jako v jiných státech nebo oblastech, že mě zastaví 1-2-3 lidé, ale tady v tomto starobylém městě se udělá hlouček lidí a děláme společné fotky. Dokonce mě zastavil Čínský profesor kaligrafického písma který hovořil anglicky. Ptal se odkud pocházím a když jsem mu řekl, že z Čech, tak mě potěšilo, že Čechy zná. U něho lze žádost o fotku pochopit, protože jsem mu mohl sdělit, že jedu pouze na kole až z Čech, ale ostatní si mě fotí aniž by věděli, kdo jsem, kolik km jsem musel urazit až sem, co mám za sebou a co mě ještě čeká. Vůbec to nechápu, ale asi to dělá to moje kolo, které vedu vedle sebe. Je to jak nějaký poutač. Já jsem jen člověk putující světem a tohle mi hlava nebere. Aspoň mě ti lidé upevnili v názoru, že být mediálně známá osoba musí být obtěžující. Pro někoho je mediální sláva meta životního úspěchu, ale já po tom rozhodně netoužím. Někomu to možná dělá občas dobře, ale nevěřím, že jsou nadšení z toho, že při každém kroku je někdo fotí a sleduje. Pitvá jejich starosti a neúspěchy, nárokuje si jejich čas a nemají žádné soukromí¹. Někteří jedinci po nich hází vajíčka, uráží je, pronásleduje je, vyhrožuje jim nebo je staví do hodně choulostivých situací, i tyhle negativa celebrity zažívají². Neustále jsou všem na očích.

Tak nějak si projíždím krajinou a na jednom z kopců jsem zahlédl starý buddhistický chrám. Nedalo mi to a musel jsem se podívat dovnitř. Po zvládnutí asi stovce schodů stojím před masivní polootevřenou bránou. Za bránou se nachází obří hrnec který slouží k odkládání vonných tyčinek. Za hrncem je hlavní budova. V budově je velká socha Buddhy a kolem něho několik asi mytologických postav. Připomínají mi duchy z Opičího krále. Zastřešuje je střecha která je opět zdobena okrasnými trámy. A aby toho nebylo málo, tak hned vedle Buddhy je starý nástroj Moktak. Když už jsem na odchodu, tak mě staví mnich něco povídá a dává mi jablko. Uděláme společnou fotku, pokloníme se a já si jedu dál.

Dosáhl jsem mety 13000 km a spořádal další čokoládu. Taky mi praskl další drát na zadním kole, což jsem vyhodnotil tak, že je třeba koupit nový ráfek. Už to byl druhý drát který jsem nemohl vyměnit z toho důvodu, že byl vylomený upínací šroubek. Při koupi ráfku ho zdejší prodavač rovnou přepletl. Nějak jsem to nepochopil, ale za přepletení nechtěl vůbec žádné peníze. Vzal si pouze prachy za ten ráfek, ale nic za práci. Trochu mě štvě, že se čínsky nedomluví, poněvadž bych chtěl znát důvod.

¹Dej pozor, oč usiluješ dostaneš to.

²Každá mince má líc a rub.

Taky jsem si všiml, že čím dál více na jih lidé používají častěji klakson. Než aby něco nebo někoho objeli, tak na něj zatroubí. Možná je to ale tím, že na sebe jen upozorňují a dávají ostatní účastníkům provozu na vědomí, že budou předjíždět. Zde se předjíždí zleva i zprava a co mě nejvíce zaráží, tak zde chybí dvě dopravní značky. Vůbec nikde není dej přednost v jízdě a hlavní silnice. Jinak je vše značeno jako v Evropě. Ještě jednu věc bych rád zmínil která se týká dopravy. V Mongolsku jsem zažil, jak na jedné motorce jedou čtyři lidé, ale tady v Číně to ještě překonali. Normálně potkávám na jednom motocyklu 3-4-5 lidí, ale jedna motorka mi zůstala v paměti. Na jedné motorce jelo sedm lidí. Nestihl jsem to vyfotit, ale na řídítkách sedělo dítě přikurtovaný gumicukem, za ním řídil asi otec rodiny, za ním 3 děti a vzadu asi manželka s dalším dítětem na zádech.

Po dalších kilometrech a testování místních pochutin jsem dorazil k Žluté řece. Ani jsem si to neuvědomil, ale upoutala mě ta mohutnost a to žluté zbarvení. Z paměti mi vyskočila vzpomínka na jeden z dokumentů o této řece. Překontroloval jsem mapu a opravdu je to Žlutá řeka. Další bod dosažen. Sedím si na jejím břehu a pozoruji, jak se tato opravdu žlutě zbarvená řeka valí mezi skalami. Je to další řeka která je jednou z největších na světě. Vejde se do první desítky. Mám štěstí, že zde stojí prodejce placek, tak si můžu jednu vychutnat přímo u břehu řeky. Jedná se o jakousi vaječnou placku někdy s moukou, někdy se zeleninou, někdy s masem. Občas ji někteří prodejci dělají širší, někteří tlustší. Stejně jako prodejci s nápoji, tak i tito prodejci placek jsou všude ve městech, ale i mimo ně. Zatím se s tímto typem pochutiny setkávám po celé Číně.

Blížím se k městu Si-an a na silnici potkávám jednoho dálkového cyklistu z Číny. Doprovází ho Angličan s kterým jsem popíjel pivko v Ulánbátaru. Je to ten, který jede charitativní cestu z Ulánbátaru do Si-anu. Prohodili jsme pár slov a udělali společné foto. Pár kilometrů jsme jeli společně, ale kluci potom jeli k Číňanovi domů takže se naše cesty rozdělily.

Mám před sebou další důležitý bod méj cesty, tedy dva. Město Si-an a Terakotovou armádu. Po příjezdu do města musím najít ubytování, prodloužit víza a pak hurá k Terakotovým válečníkům. Když už jsem se dostal do města Si-an, tak jsem se ubytoval v hostelu. Většinou v Číně využívám hotel, ale ve městě Si-an padlo rozhodnutí na hostel. Musím napsat, že tak špičkový hostel navštěvuji prvně. Oproti zkušenostem s hostely z Evropy je tento vážně pěkný. Jasně, nemůžu na základě jednoho hostelu hodnotit všechny v Číně, ale můžu hodnotit ty v Evropě.

Po ubytování a vyřízení formalit jdu na místní policejní pobočku která slouží jako zástupný úřad pro prodlužování víz. K mé smůle je tato pobočka již nějaký pátek zrušena a přemístěna do centrální policejní stanice někde na periferii města. Naštěstí se jedna Číňanka z hostelu (pracuje na recepci a hovoří anglicky) nabídla, že mi pomůže s nalezením konkrétní policejní stanice i s příslušnou kanceláří. Po hodinové jízdě taxíkem dorazím i s doprovodem k hledané budově. Když už se mému doprovodu podařilo nalézt kancelář, kde se prodlužují víza, tak jsem byl vhozen do jámy lvové. Očekával jsem komplikace, ale úředník byl úplně něco jiného než úředník v Ulánbátaru na Čínské ambasádě. Příjemný, vstřícný a ochotný. Hovořil anglicky a po půlhodinovém pohovoru a předložení různých formalit mám přislíbeny další víza do 5 dnů. Ono totiž prodloužení víz v Číně není vůbec jednoduché a co jsem si zjistil, tak chtějí daleko víc formalit než když vám vystavují normální víza. Získat prodloužení turistických víz je těžší než samotná víza a chce to i štěstí na úředníka. Někteří vymýšlejí kraviny, ale to je celosvětový problém. Doložil jsem veškeré požadované věci a starost s prodloužením víz je vyřešen. Teď si to v Si-anu pořádně užiju, protože můžu pokračovat v cestě. Nemusím použít plán B, který byl záložní a dost komplikovaný. Další víza do Číny budu řešit až v Hong Kongu.

Tohle nádherné město je druhé, kde jsou i anglické názvy a dost zahraničních turistů. Zatím jsem potkal turisty pouze v Pekingu a zde. Jestli chcete, tak základní info. o Si-anu dohledejte na netu, ale několik poznatků a příhod napíšu. Začal bych asi tím, že v centru tohoto velkoměsta, které je více jak 3000 let staré, je obdélníková 15 metrů vysoká zeď. Když si zaplatíte vstup, tak můžete chodit po hradbách nebo si za další poplatek můžete půjčit jízdní kolo. Já zvolil procházku pěšky a na zdi jsem strávil dlouhý čas. Je to stejně masivní zeď jako VČZ. Když jsem se po ní procházel, tak jsem nepotkal žádného zahraničního turistu, ale pouze místní lidi. Přišlo mi to zvláštní. Všude na úpatí hradby jsou strážné věže a podél zdi rudé lampiony. Vnější zeď je ještě ohraničen vodním příkopem a zelení. Opravdu pěkné. Z té výšky je hezky vidět do ulic a uliček které jsem již navštívil. Uličky jsou všude plné různých krámků, restaurací a vývařoven. Těch vývařoven je opravdu dost a aby toho nebylo málo, tak mezi těmi všemi žrádelnami ještě projíždí spousty tříkolek a nabízejí lidem další a další pochutiny. Toho jídla je nepřeberné množství a různých variací. To je něco pro labužníky. Ale zpět k té zdi. V každé světové straně je skrz hradbu jeden hlavní vjezd pro auta a autobusy a dva vedlejší pro pěší, motorky, tříkolky a kola. Na těch vstupech je hezky vidět jak masivní hradba je.

Další z věcí která mě v Si-anu zaujala je nejstarší mešita v Číně. Tato starobylá budova zde stojí také stovky let a je součástí tohoto nádherného města. Před ní je i nejstarší dochovala brána a za ní nádherná zahrada. Všude velké i malé bonsae, kamenné potůčky, malé nádržky s rybami, lavičky, dřevěné a kamenné sloupy, velké vázy a dózy a meze tím vším dřevo, kámen a zeleň. Nádherná, ale i zde mě udivuje absence turistů. Pro mě je to samozřejmě dobře, ale divím se, že tuto krásu nechťejí vidět i západní turisté. Nechce se mi věřit, že sem jezdí každý pouze za Terakotovou armádou, když toto město nabízí tolik nádhery. Ani v Pching- yao jsem neviděl žádné západní turisty a to jsem to projížděl křížem krážem půlku dne, je to fakt divné.

Při čekání na víza jsem další den využil k plánovanému bodu a tím je Terakotová armáda. Opět vás odkážu pro bližší informace na net, ale jednu zajímavost vám napíšu. Těch zajímavostí je tedy vícero, ale pro mě je nejzajímavější informace ta, že z doposud odkrytých válečníků není ani jeden totožný. Všichni bojovníci jsou totiž předchůdci skutečných válečníků a každá socha má jiný obličej. Odhaduje se, že jich tam je minimálně 8000. Všichni v plné zbroji a v pozoru tam stojí (stojí) přes 2000 let. Čekají na můj příchod a konečně se dočkali. Právě na tuto armádu se jedu podívat. Jdu jim zavelet pohov, ať si můžou po tolika letech dát konečně voraz :o).

Vzhledem k jazykové bariéře a neschopnosti si zakoupit lístek na autobus si najímám motorkáře. Prostě mu ukazuji na mapě místo mého požadovaného cíle a vyjednáme cenu. Cena přijatelná, tak se nechávám odvez přímo před bránu toho velkého komplexu. Terakotová armáda leží kousek od města Si-an a když jsem přijížděl do města, tak jsem ten komplex míjel. Teď nastal ten den, kdy se jdu podívat i dovnitř.

Komplex je to opravdu rozsáhlý a sarkofág z dálky napovídá o rozlehlosti té armády. Po zakoupení vstupenky a propletením se parkem jsem stanul přímo před tou budovou. Přichází to o čem jsem doposud pouze četl a slyšel. Už zase ten pocit toho, že sny přetavím do reality. Jsem uvnitř a stojím v čele té armády. Na vyvýšeném místě se mi pod nohama rozprostírá pláň odkrytých válečníků. Vpředu jsou i znázorněny jejich koně a všechno působí impozantně. Při přiblížení fotoaparátem, ale i běžném pohledu je opravdu jasně vidět, že každý válečník má jinou tvář. Muselo dát neskutečnou práci to vyrobit a po těch tisících letech v zemi znovu zrestaurovat. Opravdu klobouk dolů. Když si prohlížím ty detaily všech soch, tak je až neuvěřitelné že se to v té zemi přes 2000 let zachovalo. Egypťani stavěli pyramidy, nějací pohaní stvořili Stonehenge, Májové vytvářeli svoje kalendáře a jistý císař, aby se po smrti nebál si nechal postavit tohle. Všichni válečníci stojí v řadách vedle sebe a některým

chybí hlava. Některým chybí ruka a někteří jsou zrestaurováni pouze částečně. Dokonce jsou zachovány původní řady valu v zemi, aby bylo vidět jak obtížné a komplikované je, než je vyhrabou, očistí a uvedou do původní podoby. Zbraně a všechny věci které podlehly zubu času jsou pryč, ale v dalších místnostech je třeba vytvořen voják v celé zbroji a barevně (taková rekonstrukce sochy, jak mohla vypadat po dokončení). V další z mnoha místností je dochované koňské spřežení s vozem a celé je z bronzu. Je až neuvěřitelně precizně vytvarované a udivuje mě, že již před takovou dobou zvládali staří Číňané takhle špičkově pracovat s materiálem. Když jsem prolezl i ostatní budovy a navštívil i jiné vykopávky z této hrobky, tak nezbývá nic jiného než se vrátit do města.

Při opuštění komplexu mě ještě napadlo pořídit si suvenýr který jsem chtěl koupit až na konci druhé návštěvy Číny. Nedalo mi to a koupil jsem ho dříve. Jedná se o klasický čínský rýžový klobouk a takhle ho budu mít spojen s Terakotovou armádou. Jediná nevýhoda je, že se klobouk špatně skladuje a proto budu muset vymyslet, jak ho budu přepravovat. Přeci jenom mě čeká ještě tisíce kilometrů, tak ať nepřijde k nějaké úhoně.

Když jsem se vrátil do města a toulal se uličkami, tak jsem narazil na první bar v Číně, kde čepovali pivo. Nevím, zda to je normální nebo jsem měl pouze smůlu, ale nikde čepované pivo nikdy nenabízeli. Ten bar byl první a navíc fungoval jako internetová kavárna. Spojil jsem tedy příjemný s užitečným a kejšnul pár piv. Když jsem vypil pět kousků, tak jsem ještě vyrazil na noční prohlídku městem a hezký den jsem završil pizzou.

Když už mám vyzvednuté víza v pase a připravuji odjezd dolů na jih, kde si vlastnoručně natrhám zelený čaj, tak se stala další prapodivná náhoda. Určitě si ještě vzpomínáte na ty tři Francouze, které jsem potkal na Rusko-Mongolských hranicích. Náhoda tomu chtěla a osud to zařídil, ale všichni tři a ještě jeden jejich kamarád se ubytovali ve stejném hostelu, v předposlední den mého odjezdu. Na tak obrovskou zem jakou Čína je, ve městě Si-an, kde žije zhruba 5 milionu lidí, kde jsou stovky možná tisíce možností ubytování si vyberou zrovna tento hostel v tento čas. Naštěstí mám fotky, videa, kontakty aj. Protože tomu lze jen z těží uvěřit.

Těch neuvěřitelných věcí na cestě, které se dějí a jak přicházejí je spousta. Jestli já nebudu převtělený opičák z Opičího Krále nebo dokonce ten mnich Tripitaka? To moje putování je dost podobné a taktéž mě musí něco doprovázet. Kouzelný drak,

který se s každým ušlapaným kilometrem mojí cesty zvětšuje a ochraňuje mě? Dobro které mě určitě doprovází celým mým dosavadním životem? Taký mohu být převtělený Marco Polo, poněvadž zanedlouho nastane zpáteční cesta po Hedvábné stezce a přesně jako dávní obchodníci, bojovníci, dobrodruzi, tak i já to pěkně pošlapu po svých. Kdo ví, jak život opravdu funguje, možná se to dozvím v jiném světě (jestli tedy nějaký po pozemském životě vůbec existuje), ale teď si to tady a teď neskutečně užívám. Nabíjím se pozitivní energií a jsem rád, že poznávám jiné pozemské světy. Čína není jenom jiný stát, ale je to úplně jiný svět. A to mě ještě mnoho států čeká.

Dny plynou a já mám za sebou 14000 km. Než jsem se k tomu došlapal, tak se stalo několik příhod. Předně jsem zlomil rekord v píchnutí duše za jeden den. To, co mi prováděl Olgoj Chorchoj v poušti Gobi, se rozhodl zopakovat nějaký zlý duch v Číně. Říkal jsem si, že by se měl dohodnout s Chorchojem, protože tohle už na mě zkoušel v poušti a nic. Asi je taky tíží jazyková bariera. Nemohou se na mě dohodnout, tak to zkouší zlý Čínský duch znovu. Když jsem projížděl jedním městem, tak asi z nějakého auta nebo nákladáku vypadaly kovové špony. Za celý průjezd tím městem jsem 8x píchnul. Naštěstí to nebylo jako v poušti, kde jsem měl i několik děr v jedné pneumatice, ale i tak to osmkrát za den stačilo.

Zase se mi potvrzuje, že na světě se nic neděje jen tak. Všechno má nějakou souvislost. V poušti Gobi mi do smíchu nebylo, ale zocelilo to mojí mysl. Říkal jsem si kdo s koho. Jestli budu zlomený já nebo Olgoj Chorchoj. Nakonec byl vytočený Olgoj a tady v Číně to odnesl nějaký zlý duch. Po osmém píchnutí, v Čínském městě s přisunem jídla a vody jsem se pouze smál a vůbec mě to neštvalo¹.

Dále jsem se setkal s hráškovým nanukem. Klasická zmrzlina na klacku, ale místo čokoládové polevy to byla hrášková směs a uvnitř nanuku hrášek. Musel jsem to zkusit a překvapilo mě, že to bylo docela dobrý. Občas testuju místní věci, který na první pohled jako pochutina nevypadá, ale většinou příjemně překvapí. To se nedá říci o ananasu s červenými papričkami. Otestoval jsem to po předchozí zkušenosti, když jsem si koupil oříšky se sušenými rajčaty a feferonkami. To bylo celkem dobrý a pálivý tak akorát. Jenže ten ananas byla opravdu síla. Myslel jsem, že my upadne huba. V té provincii, kde se zrovna pohybují je všechno nějak moc pálivé, ale tenhle ananas byl extrém. Taký jsem se prvně setkal s vakuovanými kuřecími pařátky. Pro

¹Myslím pozitivně, jednám pozitivně.

místní to je asi delikatesa, poněvadž na ulicích vidím tyhle pařáty jíst dost lidí, ale přijde mi docela zvláštní, když naproti mě jde hezká slečna a u pusy má kuřecí pařát který okusuje. Zrovna tohle zkoušet nebudu, ale jiné věci testuji rád.

Na dalším příkladu bych popsal místní podnikání. V každém městě je to zatím uděláno tak, že určitá ulice je vyhraněná určitému druhu zboží. Když potřebujete koupit nějaký železný materiál, tak zajedete do jedné ulice, kde jsou pouze prodejci s tímto druhem zboží. Pro různé nádoby, misky, skleničky, hrnce atd. zajedete do vedlejší ulice. A když toužíte koupit třeba náhradní díly na kolo (v mém případě tachometr který odešel na 13394 kilometru), tak musíte nalézt ulici s koly. Udivuje mě, jak si dokážou konkurovat a co vede kupující dát přednost tomu či onu. Ceny jsou víceméně stejné a nabídka taky, tak nechápu, jak se může v jedné ulici uživit třeba 50 prodejců kol. Ani to není tak, že by to byla nějaká firma která obsadila jednu ulici, ale každý prodávající je soukromá osoba s vlastním krámem. Tohle kdyby bylo v Evropě, tak teprve všichni poznají, co je tvrdý konkurenční boj. To, co popisují se totiž týká i továren všeho druhu.

Občas projíždím krajinou, kde jsou jen továrny zpracovávající dřevo. Někde na 50 kilometrech pouze výrobci armatur a jinde zase na 100 kilometrovém úseku pouze výrobci nudlí. Do toho spousta lidí pěstuje nějaké ovoce a jiní zeleninu, ale většinou je to tak, že kde se daří třeba kukuřici, tak všichni pěstují kukuřici. Takováto silná konkurence nutí srážet cenu hodně nízko a podnikání musí být opravdu složité.

Na 13616 km mi praskla svorka na předním držáku brašen. Nemohl jsem jet a kolo jsem musel dotlačit do jedné z ulic. Naštěstí pro mě je v každém městě tolik opravářů, že nalézt toho nejbližšího trvá max. 20 minut. Konkurence a nabídka je opravdu vysoká. Když jsem dotlačil kolo do správné ulice, tak jsem si vybral na pohled nejchudšího opraváře s autogenem. Ukázal jsem mu, co potřebuji vyrobit aby držák na kole opět držel a do 10 minut byla součástka vyrobená a nainstalovaná na kole. Divný na tom bylo, že dotyčný nic nechťel! Mě to na jednu stranu potěšilo, ale na druhou stranu si musím pokládat otázku, jak se má člověk takhle uživit když ani za tu opravu nic nechce? Samozřejmě jsem mu zaplatil i přes jeho odmítání. Peněz jsem mu dal o něco víc, poněvadž jsem mu chtěl oplatit jeho vstřícnost, ale také jsem to považoval za slušnost. V západní Evropě vás kolikrát nenechají dojít si v restauraci na záchod a když jo tak za poplatek, ale tady v Číně jsou lidé, tedy aspoň na mě, tak milý, vstřícní a ochotní, že se nestačím divit. Tohle totiž není první případ a už jsem se s tím setkal několikrát.

Nedá mi to a musím popsat jednu příhodu z Rakouska. Jednou jsem byl v rychlém občerstvení a po jídle jsem chtěl jít na toaletu. Obsluha v patře po mně vyžadovala účtenku nebo 1 euro za použití toalety! Vysvětlil jsem jí, že kdyby mě na kase upozornili, že bez účtenky nebudu moci použít bezplatně toaletu, tak bych si ji schoval. Když jsem totiž dojedl, tak jsem účtenku vyhodil do koše i s ostatním odpadem. Ta hajzlpani nebo jak ji mám nazvat mě odmítal na toaletu pustit. Zavolala manažera a i on trval na účtence nebo euru! Znovu jsem vysvětlil, že mě na uschování účtenky měli upozornit předem a ne až při vstupu k toaletě. Oba si trvali na svém a tak jsem jim řekl, ať si zkontrolují kamery, že jsem ještě před 20 minutami stál u kasy a platil jídlo. Z arogance moci mě manager poslal do hajzlu a vstup na toaletu mi neumožnil¹. Místo zaplacení eura za toaletu jsem šel koupit ještě jeden čízburger a s účtenkou došel na toaletu. Za tu jejich vychcanost a aroganci jsem jim naschvál ucpal oba záchody. Do každého jsem vymotal skoro celou roli papíru. A že jsem to ucpal pořádně svědčilo to, že ani mušle pak neodtékaly. Byl jsem také tak důsledný, jako oni. Myslím, že se jim to jedno neoprávněné euro hrozně vyplatilo.

Ač jsem četl Bibli i jiné knihy, kde se praví, že máme nastavit vlídnou tvář a že zlo plodí zlo, tak já s tou vlídnou tváří nesouhlasím. Ano, v tomto případě zlo zplodilo zlo a kruh se uzavřel, ale oni byli arogantní, drzí a vychcaní². Já byl ze začátku slušný. Byl jsem v právu a dal jim tři možnosti. Umožnit, neumožnit, shlédnout video a rozhodnout se. To byla moje nabídka. Vzali druhou možnost s tím, že s nějakým blbečkem nebudou ztrácet čas. Kšeft už jsem jim udělal, tak ať zaplatím znovu za toaletu. Někteří lidé si myslí, že se jim jejich arogantní a vypočítavé chování nevrátí, ale jak je vidět na tomto příkladu, tak se jim to vrátilo okamžitě. Manažer zcela jistě tu paní potom zaúkoloval, aby ty záchody vytřela a on sám musel povolat za firemní peníze firmu na vyčištění odpadu.

Proč jsem tuto příhodu napsal? Abych ukázal ten rozdíl mezi dehonestovanou Čínou a třeba vychvalovaným Rakouskem. V Číně mi lidé několikrát vyšli vstříc aniž by museli a v Rakousku, ač jsem měl na něco nárok, tak mě donutili znovu za služby zaplatit. Než mě začnete soudit za to, že to bylo nepřiměřené, že jsem nepochopil Bibli, Korán a jiné knihy které se snaží lidem ukazovat, jak se mají lidé chovat a žít, tak si přečtěte modrou knihu.

¹Na hrubý pytel, hrubá záplata.

²Není-li zlo potrestáno, hvězdy na nás shlížejí se studem.

Nejenom ten opravář který mi opravil držák na kole a zachoval se velice slušně, takže i já se velice slušně zachoval k němu, zaplatil jsem mu vyšší částku než bych musel. Na druhou stranu mě manager s hajzlpaní připravili o 1euro a ještě byli arogantní, drzí a vychcaní, tak se tedy se zlou potázali¹. Nebo mohu zmínit toho poustevníka z chatrče s nudlemi. V Rakousku mi na prokazatelně obecním pozemku vyhrožovali zavoláním policistů a vyhnáním jenom proto, že jeden starší neurvalec nechtěl, abych přespal v blízkosti jeho domu. Zde, nejenže schváleno přespání, ale ještě mi pán přinesl teplé nudle. Ale ani tento případ v Číně nebyl ojedinělý.

V jedné horské restauraci odmítli moji platbu a chtěli mi objednaný pokrm dát zdarma. Já to odmítl, protože se to stalo v restauraci která byla evidentně ráda za každého hosta. Až to zažiju v nějaké luxusní, honosné nebo normální restauraci, tak nabídku zdarma možná zvážím. To je ale hodně malá pravděpodobnost, protože jak jsem již psal, tak většinou se dočkáte ochoty a dobroty od chudších lidí. Není to pravidlem pokaždé, ale od těch ultra bohatých a vysoce postavených většinou nic pěkného nepřijde. To je nejen moje zkušenost, ale zkušenost mnoha lidí které jsem potkal v průběhu života. Ať to nevyzní nějak negativně nebo nedojde k nějakému omylu, tak to není tak, že chudí jsou dobří a bohatí špatní. Každý člověk je jedinečný s různými vlastnostmi. Poznal jsem chudého zmrda, i bohatého dobráka (nebo obraceně), ale vždy je to hlavně o člověku.

Další příhoda je z jednoho obchodáku. Když jsem projížděl jedno z mnoha měst, tak jsem narazil na větší obchodák. Opřel jsem kolo před vchodem a šel nakupovat. Najednou přispěchal asi majitel nebo manager obchodu a dal mi k ruce asistentku. Ta za mnou chodila s košíkem a vkládala mnou požadované zboží z regálu do košíku. Ač jsem ten košík mohl nes já a sám vše vkládat do košíku, tak ten majitel mi tu hezkou asistentku vyloženě přátelsky vnutil. Takovýto servis dostanete pouze v Londýně v obchodním domě Harrods. Tam když vědí, že jste bohatá klientela, tak dostanete k ruce minimálně jednoho poslíčka a ten vás doprovází během celého nákupu. Vše vkládá do připraveného košíku a objemnější věci zapisuje do notesu.

Když se ohlédnou na některá negativa, tak mi připadá, že se zde lidé k sobě chovají někdy dost hnusně. Nevím, zda to je jako v Evropě skrz nějaké sousedské hádky nebo jen když na sebe narazí dva neurvalci, ale byl jsem svědkem několika nepěkných hádek. Taky jsem si všiml, že vůbec nikde nejsou žádní postižení lidé a dokonce jsem

¹Dobro si zaslouží dobro, voják si zaslouží vojáka a zmrda si zaslouží zmrda.

neviděl ani žádnou stařešinu na vozičku. To mi přijde dost divný, poněvadž nevěřím, že zde tito lidé nežijí. Pouze jsem jednou potkal jakéhosi blázna a ten zastavoval auta tak, že jim vlez do cesty a stál před autem dokud nedostal nějaký drobáky. Chvíli jsem ho pozoroval a vždy když dostal drobný, tak se jen ušklíbal a šel si stoupnout do trasy dalšímu autu. S čím se naopak setkávám často jsou ti bezdomovci v černých hadrech. Já jim říkám Tarzani a jsou skoro v každém větším městě. Jednou jsem zkoušel dát jednomu pár juanů a on vůbec nereagoval. Jakoby v životě neviděl peníze nebo se nikdy nesetkal s někým kdo mu dává papírový prachy. Potom jsem vytáhnul nějaký ovoce s pitím a na to už zareagoval- vzal si to. Opravdu zvláštní.

Čím dál více na jih, tím více se začínají objevovat rýžové pole. Tam, kde jsou rýžová pole, tam se v nádržkách rochnají vodní buvoly. Ty využívají místní chudí farmáři k obdělávání polí. Občas se rýžová pole vystřídá s políčky, kde se pěstují buráky nebo papričky.

Na to, že je Čína velice bohatá země a všude se staví jsem si již zvykl, ale aby si místní lidé udělali z dálnice nebo čtyřproudové silnice sušičku plodin, tak to tedy koukám. V Číně je zcela normální, že vedle dálnice je ještě úplně nová čtyřproudá silnice. A na čtyřproudý sinici si každou stranu (jeden pruh) okupuje nějaký farmář. Normálně si rozloží buď sušenou kukuřici, buráky, papričky etc. přímo do silnice a takto zabere třeba 20 metrů silnice. Opodál jiný farmář dělá totéž a na protější straně jakbysmet. Asi to nebude nic nelegálního, protože projíždějící policisté na to nijak nereagují a ostatní účastníci silničního provozu s tím nemají žádný problém. To se týká i přetížených nákladňáků které neustále potkávám, ale mezi různými kontrolními branami si jezdí bez povšimnutí policejních hlídek. Na to jak jsou evidentně přetížení, tak nejsou v silnici žádné výmoly jako tomu je třeba v ČR, Francii nebo ve Skotsku.

Mám rád přírodu a hlavně lesy. V ČR nejraději chodím do Brd, kde je většinou smrkový les. Když jsem spal v Rusku v jednom březovém lese, tak to byla paráda. V borovém, listnatém nebo smíšeném lese je to taky super. Tohle všechno píšu proto, že se zrovna nacházím v bambusovém lese a je to špička. Problém je pouze v tom, že ještě není večer, tak doufám, že na bambusový les ještě narazím a budu v něm moc také přespat. Zkouším pružnost jednoho bambusu a je opravdu dost pružný. Je škoda, že jsem ztratil můj multinuž, poněvadž bych si určitě uřízl jedno stéblo jako suvenýr.

Jang-c-tiang, významná to řeka nejen pro Číňany. I tento veletok jsem již překonal. Ta lodní doprava kterou jsem na ní spatřil bylo něco jako osmy proudá dálnice. Na

úseku který jsem měl možnost vidět (jen 2 km šířka) nebyla tak široká jako některé části řeky Volhy (4, 6, 8 km šířka), ale Jang-c-tiang je třetí nejdelší řeka na světě. Jsem rád, že jsem ji viděl a překročil. Teď už zbývá pouze Mekong a Ganga. Zatím se mi nejvíc líbilo u řeky Volhy, ale Mekong bude taky super.

Před příjezdem do dalšího velkoměsta mímám jistého motorkáře který veze v košíkách podél motocyklu 8 čuníků. Stačil jsem to vyfotit protože si dávám oraz u mojí první Pagody. A to je vlastně další zvláštnost Číny. Pagody jako by vůbec nebyly na severu Číny. Jasně že jsou i jinde v Číně, ale já a ně narážím až teď. Začínají se objevovat až ve středu a tahle první kterou zrovna mímám je hezky zachovalá. Ostatní jsem ani nefotil, poněvadž byly dost rozpadlé.

Čas od času zajdu do Mekáče. Při jedné návštěvě zmíněné restaurace mě oslovil jistý Číňan. Pracoval v USA, ale pak se přestěhoval do Singapur. Vzhledem k tomu, že byl dost zcestovalý, hovořil anglicky a já toho večera zůstal přes noc ve městě, tak jsem se s ním dohodl, že zajdeme večer na pivko a on mi ukáže jeho město. Večer mě vyzvedl i s jeho dvěma kamarády kteří byli vysoce postavení policisté. Dospěli jsme k tomu tak, že v baru, kde jsme popíjeli, já pivo a oni 52% saké, jeden z nich vytáhl na stůl krabičku cigaret. Ukázalo se, že to je jedna z nejdražších značek na místním trhu. A aby toho nebylo málo, tak to byla zrovna ta značka cigaret kterou mě podaroval ten Číňan v Irsku a po které jsem přestal kouřit. Další Maktub na této cestě. Když jsem se ho ptal, jak si může dovolit takto drahý cigára, tak mi zcela v klidu řekl, že je to dar (poděkování) a že jsou i s kolegou policisté. Nevěřil jsem jim, ale ukázali mi i svoje průkazy a pak i soukromé fotky. Hned jsem toho využil a začal se ptát na dost nepříjemné otázky. Řekl jsem jim, že v Evropě a různě po světě má Čína špatnou pověst a já jsem zde, abych se dozvěděl skutečný názor a pohled na věci očima Číňanů. Probrali jsme, cestování, svobodu slova, pravidlo jednoho dítěte atd a můžu napsat, že jejich pohled na tyto problémy byli vcelku ok. To, co se píše na západě není tak horký, jak to vnímají samotní Číňané. Průběžně se ptám i ostatních lidí, ale zde jsem měl možnost se optat i policistů. Večer to byl vcelku věčný, zábavný a já dostal dost informací. Celý večer k našemu stolu chodili někteří přichmelení Číňani kteří neuměli anglicky a chtěli se fotit. Jeden z nich, vždy zhruba po 10 minutách přišel a zvolal Welcome to China. Pivo v tom baru bylo odporně teplý, protože ho jaksi nepodávali vychlazený, místo oříšků na stole byla krájena okurka a feferonky, ale jinak to byl skvělý večer se spoustou poznatků.

Při přesunu do dalšího města jsem jedné noci spal venku ve stanu a v noci mě probudil takový hodně nepříjemný zážitek. Když už jsem spal, tak mě probudilo to, jako by se na mě něco dobývalo z poza karimatky. Něco, jako by se prohrabávalo do mého stanu takovou rychlostí a razantností, že jsem vyletěl ze stanu jako papírový čert. Než jsem se odvážil kouknout do stanu, tak jsem vyčkal asi 1 minutu, protože jak jsem vylítnul, tak bez baterky a jen v trenýrkách. Ukázalo se, že mi odešla nafukovací karimatka. Z ničeho nic, uprostřed noci se najednou rozlepila a veškerý vzduch se navalil přímo pod můj hrudník do velké bubliny.

Dostavují se další zdravotní komplikace na cestě. Nejdříve jsem si zakoupeným šátkem stíral pot z čela a dostal jsem z něho vyrážku. Naštěstí to ten samý den zmizelo a šátek jsem pro jistotu vyhodil. Druhá komplikace nastala po pozření nějakého mléčného výrobku. Vypadalo to jako mléko ve fľašce a bylo to ochucené. Chtěl jsem to zkusit, ale to byla chyba. Po necelé hodině se dostavily střevní potíže. Naneštěstí jsem zrovna narazil na jeden pětihvězdičkový hotel ve kterém jsem se ubytoval a tuto nepříjemnost přečkal v hotelu. Ubytování v Číně je poměrně levné i když má hotel pět hvězd. Když má jenom 3 tak je to taky v pohodě, ale je to ještě levnější. Někde hvězdičky jsou a někde ne. Většinou i dole na jihu se hotely značí již zmíněnými panenkami které jsem prvně spatřil při první návštěvě hotelu.

Také jsem začal po vzoru Číňanů používat vějíř. Pořídil jsem si jeden ještě ve městě Si-an a druhý erární v horách. Ten ze Si-anu je pro mě dost cenný, poněvadž se jedná o ruční výrobu i s nádherně vyobrazeným zlatým drakem a vezu ho mámě jako dar. Erární využívám prakticky denně, protože začínají být čím dál tím víc větší a větší vedra. Pomůcka v podobě vějíře je velice účinná.

V jednom z mnoha dnů v Číně jsem narazil na nehezké město. Když jsem se ubytoval a šel jsem obhlédnout velkoměsto, tak jsem narazil na místní trh. Normálně na tržiště narážím v každém větším městě, ale tohle tržiště bylo smíšený. Od ovoce a zeleniny až po maso a domácí výrobu. Když jsem si to všechno fotil, protože ta pestrost nabízených druhů potravin byla opravdu velká, tak někteří lidé byli dost nevrlí a nechtěli abych si fotil nabízené produkty. O Číně je známo, že místní lidé a hlavně ti na jihu, kde sousedí s Vietnamem snědí vše co se hýbe. Je to pozůstatek z dávné doby, kdy se nejen v Číně hospodařilo jinak než dnes. Na tom tržišti byli různé pasáže s rybami, domácím skotem, plody moře, ale viděl jsem tam i psi. Když jsem procházel ty různé uličky, tak v jedné z nich porcovali veškerou drůbež, veškerý skot, všechny druhy ryby a prostě vše živé. Neuvěřitelný puch, všude na zemi krev, peří, srst a

takový chuchvalce všeho, co se nedalo zužitkovat. Všechny možný druhy zvířat byli připravený na porážku, ale pouze ti psi jako by vnímali, co je čeká. Opravdu nehezký pohled. Tento druh tržiště jsem spatřil prvně a až dole na jihu (v Číně se totiž nejedí psi všude a ani hojně). V Evropě se psi také konzumovali, ale nikde jsem se nedočtl, v jakém množství a jak to bylo rozšířené. To platí i pro Čínu.

Na konzumaci masa mám tento pohled. Pro muslimy je nepřípustné jíst prasata, pro Hinduisty krávy, pro Evropany psi, ale v Peru jedí morčata, v Mongolsku koně, v Japonsku delfíny. Ve Francii šneky na Aljašce tuleně a v Austrálii klokany. Do toho Židé nechají skoro všechno živé podříznout a vykrvácet, aby to bylo správně košer. Mohl bych pokračovat v různých praktikách (úchyláren). Ale posuďme to třeba z pohledu Hinduisty. Jak by se třeba Čechům líbilo, kdyby hlavní sdělení každého Inda o Česích bylo to, že jsou Češi šmejdi kteří jedí krávy. Každý Ind by všemi Čechy v nejlepším případě pohrdal. Většina článků a názorů v Indii by byla spojena s tím, že Češi žerou posvátný krávy a dokonce si fotí jejich konzumaci. Dokonce k tomu používají jakousi grilovací párty, kde se sejde několik lidí a vesele si konzumují steak. V televizích běží reklamy, jak tu posvátnou krávu pěkně naporcovat, okořenit a hezky spokojeně sníst. Z pohledu Inda je to neuvěřitelná a nechutná zvrácenost.

Každý národ, náboženství, kultura aj. mají svoje neduhy z pohledu někoho jiného¹. Snad jen vegetariáni jsou v tomto ohledu trochu z obliga, ale těmi zase pohrdají někteří vegani. A když se nad touto otázkou hlouběji zamyslíte, tak i vegany někdo pohrdá nebo je odsuzuje, poněvadž vegani jedí třeba brambory. Takový člověk, který je Frutarián je přeci podle jeho slov něco víc než Vegetarián nebo Vegan. Ale to jsou komplikované úvahy. Já zcela odbočil, tak se vrátím k tržišti.

Když jsem vše nafotil, tak jsem se vracel do hotelu a někdo mě neustále sledoval. Už jsem si toho všiml na tom tržišti, poněvadž některé reakce prodávajících byli nepřátelský a větší opatrnosti bylo na místě. Z jednoho pohledu se trhovcům a jejich reakcím nedivím, poněvadž dost lidí kteří Čínu navštíví ji potom pouze haní a nedokážou napsat aspoň objektivní názor natož pravdu. Místní trhovci si mě spojili s někým, kdo chce z Číny dělat zlo této planety a pouze ji pomlouvat. Po příchodu na hotel se zhruba za deset minut ozvalo tukaní na dveře. Na pohovor přišli dva policisté v uniformách a někdo v civilu (asi trhovce). Předložili mi doklady a chtěli po mě pas. Vůbec jsem jim nerozuměl, ale pas si důkladně ofotili a pote zase v klidu odešli.

¹Každý, ať nejprve zamete před vlastím prahem.

Když jsem večer při popíjení pívka zažíval moje oblíbené, ale roztržené tepláky, tak se ozvalo další tukaní. Otevřu dveře a tam stály dvě ženy. Mluvily na mě, ale já jim nerozuměl ani slovo. Až když mi jedna sáhla mezi nohy, tak jsem pochopil oč jde a kdo jsou. Blesklo mi hlavou, co když je to nějaká provokace. A druhá věc, co mě napadla byla ta, že jsem se někde dočetl kolik prostitutek je v Asii nakaženo virem AIDS. Jenom v Thajsku je to prý přes 200000, tak je možné, že v Číně to bude víc. Udělal jsem něco, co těm dvěma vyrazilo dech a vůbec s tím nepočítaly. Soudím podle toho, jak byly rozjařilé a plné elánu. Před nimi stojí Evropan, usmívá se, poslouchá jejich mluvu a najednou... Když mě ta jedna důkladně prohrábla mezi nohama, tak jsem se na ně taky hezky usmíval, zkontroloval jsem rám dveří, zda v něm nemají prsty, mluvil jsem na ně taky pouze česky a po dokončení dlouhé věty, jsem jim třísknul dveřmi přímo před ksichtem. Ty musely bej ukrutně vytočený, protože jak potom třískaly na ty dveře to byla síla. Já z toho měl ukrutnou srandu, ale ony to asi v životě nezažily.

Ty dvě ženy ke mě dorazily poté, co jsem se večer procházel po městě a shodou okolností jsem míjel jeden bordel. Byl poblíž mého hotelu. Na ulici na mě nějaký ženy pokřikovaly a lákaly mě do místního podniku, ale já bordely nemám rád a dá se říci, že je odsuzuji. Nejde o to, že bych zavrhoval jejich činnost, ale nevím, zda to ty prostitutky dělají opravdu dobrovolně. Nechci být součástí nějakého zla, které tyto podniky občas doprovází. Je to hodně složitý problém, ale zpět k místním ženám.

S nějakou místní sympatickou ženou se mužů seznámit třeba v baru, protože i tady je to stejný jako všude ve světě. Mrdalo se, mrdá se a mrdat se bude za jakéhokoliv času, režimu nebo názoru. Lidé jsou všude stejní a když muž se ženou chtějí, tak si udělají hezký večer, odpoledne nebo ráno bez ohledu na rasu, náboženství nebo kulturu. Tak to prostě je. Tohle píšu jenom proto, aby někoho nenapadlo, že jsem s těmi dveřmi třísknul z toho důvodu, že bych byl teplej, asexuál nebo nějak vybočující z řady. Jak říkal jeden můj kolega z práce, tak každá žena potřebuje lásku, i ta která jí hledá na jednu noc. Vůbec se jim nedivím, nesoudím je a naopak je plně podporuji. V tomto směru se da říci, že jsem velice ochotný člověk, který všem sympatickým, přitažlivým a hezkým ženám pomůžu. Jsem holt charakter- když můžu, tak pomůžu ;o). Tady v Číně jde pouze o to, abyste v případě mužů byli o něco lepší než jiní muži¹. V Číně je totiž více mužů než žen.

¹Silnější pes mrdá.

Některé zážitky jsou takové chmurné, jiné zábavné a jiné mi vyloženě udělali radost. Třebas ten z jednoho parného dne na jihu. Když už jsem v oblasti, kde má růst zelený čaj pro který jsem si sem přijel, tak mě na jedné silnici zastavil místní maník na motorce. Bylo mu tak kolem dvaceti a byl to další z případů proč mě mrzí, že neumím Čínsky. Když mě zastavil tak bylo vidět, že chce pokecat a furt se snažil gestikulovat rukama. Ukázal jsem mu moji cestu nejen skrz Čínu, ale kompletní cestu skrz Svět. Očividně z toho byl nadšen, ale pak sedl na motorku a odjel. Po dvou hodinách cesty, když jsem si pokračoval v hledání čajové plantáže se znovu objevil. Přivezl mi dvoulitrovou chlazenou vodu a v plastový misce nudle se smaženou zeleninou. Ještě než odjel, tak viděl, že jídla i vody mám dost, ale přesto se vrátil a takto mě podarovat. Opravdu hezké gesto.

Projíždím další části Číny a zase jsem v hornatý krajině. Už jsem se s tím setkal nahoře na severu, ale na jihu je to více rozšířené. Jedná se o záchytné retardéry pro auta, ale hlavně pro nákladáky. Nejenže skoro všechny nákladní vozy mají vodní chlazení na zadní i přední nápravě které jsou nasměrovány na kola tak, aby uchlادily v těch parných dnech tyto namáhavě části, ale z bezpečnostních důvodů jsou pro kamiony (kterým selhali brzdy) tyto záchytné bariery. Jsou všude tam, kde se vyskytují prudké kopce. Zatím jsem neviděl žádný retardér po použití, ale jako řidič kamionu bych se cítil dost bezpečně. A další zajímavostí tohoto kraje jsou chladicí a čistící stanice podél potoků a řek. Místní vesničané mají natažené výkonné čerpadla do zdrojů vody a projíždějící návštěvníci hor si můžou zchladit rozpálená auta chladnou vodou. Já to využívám k chlazení hlavy a těla.

Občas se v údolí mezi horami zjeví nějaký buddhistický chrám a některé i navštěvují, ale jeden z nich byl Top. Komplex tří budov s rozsáhlou zahradou a jezírky. Nevím zda to byl nově vytvořený chrám nebo nějaký starý zrestaurovaný, ale bylo to něco nádherného. Starobylá architektura je parádní. V hlavním chrámu bylo 57 soch v životní velikosti a všechny byly pozlacené. V největší místnosti byly posazeny na každou světovou stranu vzestupně k nebi. Vytvářelo to takovou pyramidu ze svatých lidí. Na stěnách výzdoba a nad hlavami těch světců ozdobné trámy. Bylo to něco úplně jiného, jak vyobrazení svatých v Evropě. Žádný smrad, taková ta zatuchlina jaká je v evropských kostelech, ale vzdušný chrám s ovocem a pestrobarevnými obrazci.

Další parný dny v horách a opět využívám chladicích stanic. Tam kde nejsou je naštěstí nějaký pramen stékající odněkud z hor. Užívám si hezkých výhledů a hledám čajovník. Všude je smíšený les a přirovnal bych to k džungli. Čajovník zde musí růst,

ale zatím se mi nedaří nalézt žádnou čajovou plantáž. Cítím, že jsem blízko, poněvadž v této oblasti by mělo být několik farem, ale raději jsem si nezjišťoval přesné souřadnice nebo adresu. Chci si vlastnoručně natrhat zelený čaj který mi zkříží cestu.

142 den, na 14926 km se mi v horách přihodila velká nehoda¹. Při jízdě z kopce a hledání nějaké té čajové plantáže jsem nedával pozor a spadnul z kola. Vzhledem k tomu, že v Číně jsou opravdu špičkové cesty i v té nejmenší a nejzapadlejší vesnici v horách, tak jsem si po několika týdnech zvykl na to, že je to všude bez sebemenšího výmolu nebo nějakého problému. Najednou jsem přelít přes řídítka na jednom hrbolku který měl v průměru tak 10 cm. Kdybych neměl tak naložený předeek se zavazadly, tak bych to na normálním kole přeskočil a tlumiče by to absorbovali, ale ty byli zamčený a předeek kola dost zatížený. I toto je součástí mojí cesty. Jediný výmol a já ho trefím když mám zamčený tlumiče a hledám čajovník. Naštěstí jsem byl poučen z dvou pádů ještě v ČR a nejel jsem rychle, ale i tak to mělo následky. Sedřený rameno, bolesti v obou zápěstích a ohnutý nosič brašen.

Do nejbližšího města to bylo několik km, ale bolest pravé ruky byla tak velká, že jsem ani nemohl tláčit kolo². Čtyři hodiny jsem seděl na kraji silnice. Čekal jsem jestli bolest ruky ustane a mezi tím přemýšlel, jak budu pokračovat dál³. Koukal jsem z kopce dolů do krajiny a říkal si: přeci nejedu přes půlku světa na kole, abych tady skončil! Přeci není možný, abych téměř po 15000 km skončil! Necelých půl roku na cestě a tohle má být konec mojí cesty, bez čaje, bez návratu? Hovno, ani omylem! Teď zase poznáš s kým máš tu čest (to jsem se zase bavil se svým životem, když mě nepochopil na Sibiři ani v Gobi)⁴.

Do konce platnosti víz mi zbývalo ještě 18 dní, ale ty jsem měl vyhrazeny na hledání čajové plantáže. Tj. 8 dní na čajovník a 10 dní k dobru kdyby se něco podělalo. Vzdálenost od nějaké čajové plantáže je možná 5-10-20 km (ale klidně 100-200-300 km), protože v této oblasti se jich prý několik nachází. Možná za dva dny, kdybych si dnes čaj natrhal, tak jsem mohl být v Hong Kongu, ale teď je všechno jinak.

¹Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech.

²Když jsi dojel tak daleko, že už nedokážeš ujet ani metr, tak jsi právě v půli cesty, kterou jsi schopen ujet. (upravené přísloví)

³Kdo chce hledá způsoby, kdo nechce hledá důvody.

⁴Pravá síla se má ukázat, až když je to opravdu důležité.

Jediné slovo v čínštině které jsem měl ofocené bylo slovo nemocnice. Zašel jsem do jediné vesnice která byla z dálky vidět a použil to kouzelné ofocené slovo. Naštěstí to místní muž pochopil a i s kolem mě naložil do svého minibusu. Po příjezdu před nemocnici, do městečka Ruyuan jsem se s pánem srovnal a šel na recepci. Ani jsem nedoufal, že v tak malém městečku bude nemocnice, ale byl v ní i rentgen. Po rentgenu se ukázalo, že levá ruka je v pohodě, ale práva ne. Přímou v zápěstí jsem si uštípl kus kosti. K mé smůle žádný z doktorů nehovořil anglicky, ale všichni byli ochotní a snažili se mi maximálně pomoci. Za rentgen jsem musel zaplatit, ale léky mi dali zdarma. Mast a prášky na spaní, tak jsem to aspoň pochopil od těch doktorů. Když mi zdarma ještě udělali sádrouvou dlahu, tak jsem koukal, že jediné za co jsem platil jako cizinec byl pouze ten rentgen. Další milá věc která mě na Číně překvapila. Sice nemůžu tvrdit, že to takhle funguje všude a pro všechny cizince stejně, ale u mě se tak stalo a zaplatil jsem pouze malou částku za rentgen. Abyste tomu rozuměli, tak Čína je sice komunisticky stát, ale ve skutečnosti vládne všude těžký kapitalismus a za všechno se platí. No, řekněte. Kdyby přišel v Evropě Číňan do nemocnice, tak by platil úplně za všechno. Příklad: když jsem žil ve Skotsku, tak ať jsem byl pojištěn a platil pojištění, tak i ten blbej recept na očkovací vakcínu stál 5 liber! Ne ta vakcína, ale pouze to vystavení receptu plus další prachy za vakcínu¹. Jo, jo. Evropa a Evropská Unie, stejné práva a povinnosti pro všechny občany.

Když jsem tedy zjistil, co je s mojí rukou, tak jsem se vydal najít hotel a večer si koupil 5 piv. Bolest ruky totiž pulsovala a nemohl jsem usnout, tak jsem to vyřešil pivem. Nerad používám jakýkoliv léky, tak jsem ty na bolest položil vedle na noční stolek a raději si dal pivko. To mě tak unavilo, že jsem usnul, ale ráno byla bolest stejná. Nedalo se nic dělat a definitivně jsem se rozhodl, že zbývajících 17 dní v Číně nevyužiju a raději se nechám dovézt do Hong Kongu autobusem.

A tak se i stalo a já jedu do HK autobusem. Tam můžu být 3 měsíce v kuse a vymyslím, jak budu pokračovat. Nejhorší na tom je, že jsem v tom autobuse a celá cesta, která se doposud konala pouze na kole je náraz pryč. Jsem poražen². Posledních 300 km do HK nejedu na kole, ale v buse. Ta potupa! Nejhorší, co mě za celou cestu potkalo je tenhle autobus. Kdybych to kolo mohl aspoň tlačit, tak bych to 300 km odtlačil, ale fakt to nejde. S tou dlahou je to o dost lepší a pár metrů jsem kolo zkoušel odtlačit, ale všechno hrozně dlouho trvá a je to dost namáhavý. Při sebemenším

¹Ani kuře, zadarmo nehrabe.

²Porážka, je matkou úspěchu.

nekontrolovaným pohybem se bolest ruky ještě zdvojnásobí. Navíc musím neustále upravovat přední držák, poněvadž po nehodě je ohnutý a drhne o kolo. Brzdí mě to a když trochu nakloním kolo na levou stranu, tak se cele zablokuje.

Škoda, už jsem se viděl, jak budu slavit 15000 km někde na čajové plantáži. Možná za dva dny budu na ostrově Hong Kong a budu v půlce mé cesty. Ala ejhle, ono nehoda. Někdy to tak prostě v životě chodí, že plány 100% nevyjdou, ale jde o to se z ničeho neposrat a jít dál. Všechno má svoje řešení a všechno jde nějak řešit. Jedno je jistý: ta moje touha tuhle cestu dokončit nekončí. Tu vůli stále mám a když mě doprovází celý život, tak ji znovu využiju¹.

Nedá se nic dělat, ale musím změnit plán. Mám jen dvě možnosti a ty jsou: sebrat se a odletět domů s tím, že tuhle cestu odpískám, poněvadž ta cesta měla být pouze na kole (žádná cesta kolem světa, ale pouze moje cesta do Číny pro zelený čaj a zpět domů, bez použití dopravních motorizovaných prostředků) nebo počkat v HK a provést rekonvalescenci. Beru druhou možnost protože ten pocit v tom autobuse, ta potupa, že jsem to nezvládl je dostatečný důvod to nevzdat². Navíc, do Vietnamu má přiletět brácha a jet se mnou až do Indie, takže mu přeci nemůžu zkazit plán. Jsem vytočenej a mám zlost na to, že se to takhle podělalo, ale budu pokračovat dál, protože tahle cesta je i boj³. Sice malý boj, ale boj.

¹Velké duše mají vůli, ty malé pouze přání.

²Ten kdo se jednou vzdá, poté se vzdává celý život.

³V boji je zlost stejně dobrá jako odvaha.

KAPITOLA SEDMÁ- HONG KONG

Nebeská zář a bod zlomu.

Den 143 až 150

Smutný konec ještě lepšího začátku. Přesně tak bych popsal příjezd do Hong Kongu a opuštění Číny. Ostrov Hong Kong má být jakýsi zlom mojí cesty, ale teď je ten zlom trošku jiný než jsem plánoval. Jsem tady, ušlapal jsem na kole 14926 km, ale bez vlastnoručně natrhaného čaje a zraněn.

Aladin, zlatá rybka, Opičí Král, Buddha, Alláh, Ježíš, kouzelný drak, dobro nebo Olgoj Chorchoj, zlý duch, temnota, ďábel, zlo aj., (můj život) mě pozastavili na mojí cestě a z nějakého důvodu přerušili můj plán/cíl/sen! Ano, pozastavili, přerušili, ale nezastavili. Musím použít kouzelné zaříkávadlo, abych se rychle oklepal a mohl znovu pokračovat. Každý člověk má svou víru, svého boha a já mám svoje přesvědčení. Každý člověk má svojí modlitbu, svojí mantru a já mám svoje zaříkávadlo.

Když už jsem tady, tak dojedu i zpět, byl to můj plán a tak ho i dokončím. Jestli si osud (můj život) myslel, že mě zastaví a donutí mě to vzdát, tak můžu napsat pouze toto - ne! Teď si vypůjčím jednu citaci z Rokyho 6, která mi pomáhá v obtížných situacích a vždy mi doplní energii. Je to takový kouzelný zaříkávadlo který používám. „svět není jen slunce a duha. Je to hodně zlý a drsný místo a i když jsi sebesilnější, tak tě srazí na kolena a nechá tě klečet když to připustíš. Nikdo nerozdává tak tvrdý rány jako život, ale nejde o to jak inkasuješ, ale o to kolik ran uneseš a přesto se znovu zvedneš. Kolik ran dokážeš přijmout a nezastaví tě! Jenom tak se vítězí. Chce to znát svojí cenu a jít houževnatě za svým. Ale musíš umět snášet rány a ne si stěžovat, že nejsi tam, kdes chtěl a ukazovat na toho a nebo na to, že to zavinili. To dělají jen zbabělci a to“ nejsem.

Ač jsem byl zraněn v cizí zemi, sám, bez možnosti komunikovat, bez možnosti se na někoho obrátit, tak všechno to byl důsledek mojí volby a moje rozhodnutí. I s tímhle jsem při startu počítal. Když jednou vyrazím, tak není cesty zpět. Tahle cesta skončí až ji ukončím já. A jak jsem psal na začátku knihy, tak lidé při pochodech smrti to měli 1000x horší. Když to zvládli oni, tak já tohle musím zvládnout bez nějakého fňukání. Hendikepovaní lidé mají opravdu těžký život, ale zvládají to. Tak i já musím tento dočasný hendikep zvládnout. Vždyť mám jenom jednu ruku v sádře a druhou bolavou, ale to neznamená, že končím. Jsou na tom lidé daleko hůř než já a zvládají

tolik věcí, že nějaká ruka v sádře mě nemůže a nesmí zastavit¹. Píšu to jenom proto, že přiznávám, že moje cesta pouze na kole skončila 300 km před HK, ale cesta pokračuje dál a já tu cestu dokončím.

Na hranicích proběhlo vše čistě a rychle, akorát jsem ztratil svoji mapu světa. Zde v HK můžu zůstat tři měsíce na rekonvalescenci, tak uvidím co a jak. První úkol je nalézt ubytování a anglicky hovořícího doktora, což by neměl být problém. Dále musím vyřídit další víza do Číny a opravit porouchané kolo. Při té nehodě se mi totiž ohnul přední držák a jeden hák na brašně. Musím to ohnout někde ve svěráku, poněvadž s tou pochroumanou rukou nezvládnou.

Když se mi k večeru podařilo dostat do Kowloonu, což je poslední pevninská část Číny, tak jsem byl totálně ohromen a připadal jsem si jak v nebi. HK a jeho okolí je další z mých důležitých bodů na mé cestě a jeden z dávných snů. Vše, co jsem o něm četl a viděl se opět zhmotněno do reality. Ten večerní příjezd mě tak nabudil, že se neskutečně těším až vstoupím na ostrov Hong Kong. Všude neony, poutače, ruch, výškové budovy atd. Je to neuvěřitelné, ale i zde na mě lidé koukají jak na nějaké zjevení. Dokonce i Evropani, Arabové nebo Amíci. Dělá to to moje kolo a většinou lidem dochází, že nejedu z vedlejší vesnice. Po zodpovězení otázky odkud až jedu se chtějí lidé fotit i zde.

Konečně se mi v jedné z výškových budov podařilo sehnat ubytování. Nevím zda to můžu nazvat za mrakodrap, ale jedno vím jistě. Hned v úvodu se potvrzuje, jak jsou Asiaté pověřiví. Ve výtahu chybí jisté číslo a prostě jedno patro neexistuje. Když už zmiňuji ten výtah, tak tam se mi podařilo udělat docela velkou paseku. Ti z vás, co jste již někdy výškovou budovu navštívili, tak mi dáte za pravdu, že je občas opruz než dojede nějaký volný výtah k vám a můžete do něj vstoupit. Já se šel ubytovat do svého patra, ale provoz výtahů byl v té budově enormně vytížen. Na všechny výtahy se dole čekala fronta. Když už konečně přišla řada i na mě, tak jsem vytočil všechny lidi kteří stáli za mnou. Já do toho výtahu musel narvat kolo, sebe a všechny zavazadla z kola. Do toho jsem to všechno dělal pomalu a opatrně protože jedna ruka v sádře a druhá bolavá mi nic jiného neumožňovala. Když jsem tam všechno narval, tak už se tam nikdo kromě mě nevešel a ti lidé byli úplně vytočení. Pro ně to znamenalo, že musejí znovu čekat než já vyjedu nahoru a přitom si mě budou stopovat další návštěvníci kteří jedou z mezipatra do vyšších pater a pak další kteří se budou chtít dostat z

¹Šetři si lucernu na temné časy, mohl bys jí potřebovat.

nejvyšších pater dolů. Takový čekání na jedno svezení může trvat 10 minut i déle a tak všichni za mnou měli právo být na mě pořádně vytočený.

Po kýženým naleznutí pokoje jsem všechno naházel do malé místnosti a šel se schladit. Po chladné sprše už jsem ten večer neměl na nic náladu a šel si řachnout. Přeci jenom ten přesun z Číny do HK mi zabral s tou bolavou rukou skoro celý den. Než jsem to zalomil, tak jsem si ještě vychutnal výhled z okna na rušnou ulici pode mnou a i přes tu bolavou ruku jsem se zase opájel blahem, že jsem v další části dokumentu, v další pohádkové jeskyni, v dalším bodu mé cesty. Před usnutím jsem udělal ještě jednu důležitou věc. Vzhledem k tomu, co vím o výškových budovách a nebezpečích které je provázejí, tak jsem nelenil a seběhl jsem až dolů po únikových schodech, abych si zkontroloval únikovou cestu. Hledat bezpečnou cestu až když se něco stane je podle mě dost obtížný a tak jsem si to raději chtěl pojistit. Ne, že bych očekával nějakou katastrofu, ale zemětřesení a různé živly se této části kontinentu vůbec nevyhýbají. Byl to docela zahul, ale pro klidné spaní a poznání té budovy mi to za to stálo. Mám v plánu zde nějaký ten pátek zůstat, tak si tu budovu raději prověřím.

Hned druhý den k večeru se potvrdila moje úvaha o živelných pohromách a ještě se mi otevřel jiný úhel pohledu na mou nehodu. Jak se ukázalo, tak ta nehoda byla asi štěstí v neštěstí. Do HK jsem dorazil o dva dny dříve než jsem myslel (kdybych našel čajovou plantáž a měl natrhaný čaj, tak bych to v Číně zabalil). No a druhý den k večeru zasáhl HK a okolí silný tajfun. Stupnici (sílu) hurikánu neznám, ale lámalo to stromy, bralo střechy, vyrvávalo billboardy. Prostě hromy, blesky, déšť a silný vítr. Moře bylo tak rozbouřené, že byla zastavena veškerá lodní doprava. Když jsem si uvědomil, že jsem chtěl kempovat na jednom z vrcholku před HK, tak mi došlo, že bych měl minimálně 2 dny protivítr v obličej (což je několikrát těžší šlapání na kole), do toho silný déšť a večer bych kempoval venku pod stromem, který se mohl nápirem větru zlomit a zasáhnout můj stan. To je podle mě asi to štěstí v neštěstí. Ta nehoda mě rychle přesunula sem do HK před vypuknutím toho tajfunu. Možná si tento úhel pohledu jen namlouvám, ale co jsem se zatím od života naučil, tak se nic neděje jen tak. Myslím, že mi občas život ukáže nějaké znamení, jako třeba toho anglána kterého jsem potkal, který jel se zlomenou rukou v sádře z Pekingu do Ulánbátaru. Není to sice pravidlem a nemůžu to tvrdit vždy a stoprocentně, ale občas se tyto věci dějí a jim občas zpětně přikládám nějakou váhu- myšlenku. Ted' si myslím, že to bylo z toho důvodu aby mi bylo ukázáno, že i se zlomenou rukou se dá jezdit na kole, poněvadž jsem si na to hned vzpomněl když jsem řešil, jak budu dál pokračovat.

V průběhu dne mě čekalo spoustu zařizování. Nejdřív jsem musel najít anglicky hovořícího doktora. Ukázalo se, že to je zatím nejzapeklitější věc kterou musím řešit. V nemocnicích to funguje stejně jako v GB a na všechno se musíte objednat. Nikdo není schopný a ani ochotný nějaké konzultace natož okamžitého zrentgenování nebo vyšetření méj ruky. Jediná cesta vede přes pohotovost, ale tu já nepotřebuji. Navštívil jsem tři nemocnice a všude stejná pohádka. No nic no. Vyřešil jsem to tak, že v jedné internetové kavárně jsem svůj rentgenový snímek ruky (v Číně jsem si ho od doktorů vzal) ofotil na místním LCD panelu. Sice na mě lidé sedící vedle mě koukali jak na nějakého doktora, ale nic jiného mě v tu chvíli nezbyvalo. Když jsem připevnil rentgenový snímek na LCD a zapnul bílé pozadí, aby to dobře prosvítalo a byl vidět každý detail kostry ruky, tak jsem to jednoduše ofotil a nahrál do e-mailu. Účel to splnilo a já měl ofocený obraz připravený k odeslání. Pak jsem zavolał do ČR na ortopedii jednomu lékaři a telefonicky jsem s ním zkontualoval můj problém. Když shlédł snímky které jsem mu poslal e-mailem, tak potvrdil názor čínských lékařů a sdělil mi, že rekonvalescence potvra minimálně 14 dní až měsíc. A tak se stalo, že jsem měl naordinovaný pobyt v HK. Ale když doktor říkal minimálně 14 dní, tak já si řekl maximálně týden. Po sprchování jsem totiž zjistil, že když mám dlahu sundanou a neotáčím s dlaní do stran, tak to moc nebolí a já se můžu pohybovat i bez dlahy.

Když už jsem znal svoji přesnou diagnosu a věděl jsem předpokládaný termín odjezdu a dobu rekonvalescence, tak jsem vyřídil víza na Čínské ambasádě a musím napsat, že ta ambasáda byla zatím nejrychlejší ze všech, co jsem navštívil. Nechtěli vůbec žádné dokumenty, ale pouze jsem zaplatil poplatek za rychlost vyřízení víz. Žádný letenky, žádný prokazování cestovního pojištění, žádný zajištění ubytování. Pouze nahlášení datumu kdy chci mít víza v pase a zaplacení poplatku.

Dále se mi podařilo najít dílnu a opravit můj ohnutý nosič i s hákem na brašně. V HK je to jako všude jinde ve světě. Spousta lidí se živí různým řemeslem, tak nebyl problém nalézt nějakou dílnu. Ochotný pán mi dovolil ve svěřáku a za pomoci kladiva navrátit věci do původního stavu.

Opravu kola mám již tedy také za sebou. Všechny úkoly jsem tedy splnil, tak je čas na zábavu. HK toho nabízí opravdu dost k vidění a v plánu toho mám hodně. Mám to štěstí, že jsem narazil na Irskou hospodu kde točí pivo Guinness. Nemohl jsem samozřejmě odolat a pár kousků jsem vypil až jsem se z toho připil¹. Musel jsem se

¹Květina je nejhezčí polo rozkvetlá, opilost také.

odměnit za skvěle zvládnutý pracovní den. Po vyřízení nejdůležitějších věcí už mě čeká pouze zábava a poznávání tohoto kosmopolitního místa. Jestliže jsem psal, že na Čínu jako stát se těším nejvíce, tak na HK jako ostrov se těším úplně nejméně z celé cesty. HK je nejdůležitější poznávací bod z celé cesty.

Jak byl ten tajfun, tak jsem se nemohl pohybovat po všech ulicích a nemohl jsem využívat vodní dopravu. Nejenže bylo dost budov a úřadů zavřených, ale dokonce i některé ulice, kde se stala nějaká nehoda byly uzavřené. Ty přeplněné ulice lidmi, jak je znám z dokumentů byli liduprázdné, tak si musím na ten pravý HK ještě počkat. Jedinou výhodu tajfunu spatřuji v tom, že třeba na ambasádě nebylo plno a metro bylo liduprázdné. Když už zmiňuji to metro, tak je obdobné třeba Pražskému, Pařížskému nebo Londýnskému které jsem měl možnost také využít. Všechny trasy jsou rozděleny podle barev.

Další dny v HK jsou jako v pohádce. Všechno o čem jsem ohledně HK snil je zhmotněno v realitě v které se najednou pohybují. Jsem jako v nějaké počítačové hře, v dokumentu nebo ve filmu. Procházím ulicemi kde se natáčelo nespočet filmů a dokumentů které jsem viděl. V ulicích o kterých jsem četl desítky článků a četl několik příběhů v knihách. Všude samé výškové budovy, neonové a klasické poutače. Různé typy lidí, různá kultura, různé zboží z celého světa atd. Už plně chápu tu inspiraci a naprosto přesné zhmotnění vize třeba ve filmu Blade Runner od režiséra Ridleyho Scotta. Jestli máte tento film rádi, tak se aspoň jednou za život přijďte do HK podívat. Je to fakt paráda, hlavně v noci.

Když už jsem zmínil film Blade Runner, tak musím napsat jeden z poznatků (zážitek) který jsem zažil v Číně. V úvodu filmu, v první scéně se Harrison Ford dohaduje s obsluhou (Číňanem) restaurace na objednané porci jídla. A jelikož Číňané mají odlišné číslovky (znaky na prstech) které značí různá čísla, tak se v tom filmu navzájem nechápou na počtu objednaných surovin. Já si taktéž v jednom krámu objednal 2 láhve vody a dvoje sušenky, jenže číslo 2 na prstech v Evropě znamená něco jiného než v Číně. V Číně číslo 2 značí číslovku 8 (když máte otočenou dlaň a prsty v jiné poloze). Takže místo dvou, mnou požadovaných lahví a sušenek mi obsluha začala sázet na pult osm lahví a osm sušenek :o) Je to trochu složitější na přesnou formulaci, tak Vás odkáží na net.

Ostrov HK je dost členitý a do kopců mají eskalátory. Tam, kde to nelze vyřešit jezdícími schody je krátká rovinka nebo výtah. Některé části ostrova HK mi

připomínají Monte Carlo v Monaku, poněvadž i tam mají eskalátory a výtahy, aby tamní lidé nemuseli šlapat do kopce. Nad rušnými ulicemi HK, kde projíždějí patrové autobusy, patrové tramvaje, auta a nákladáky jsou nadchody a lávky. Jednoho dne jsem vyzkoušel, že od pobřeží, kde jsem vystoupil z lodě a pokračoval nadchodem do jedno z mrakodrapů, tak se dá pohyboval pouze skrz mrakodrapy a různé průchody, podchody, eskalátory i výtahy skoro až k lanovce, která by mě dovezla na samotný HK Peak. Čili když chcete, tak nemusíte šlápnout na „pevnou zem“ a od pobřeží se dostane až nahoru pouze po různých vymoženostech moderní doby. Výškový rozdíl je z 0 až 400 m.n.m. Taková HK výšková turistika :o). Já se nahoru, na Peak Tower (Victoria Peak je ještě vyšší má cca 500 m.n.m) vydal v jednom z dalších dnů. Je to další velký bod mé cesty. Nádherná vyhlídka nejen na pulsující lodní dopravu mezi ostrovem a pevninou. Je to krásný ve dne, ale snad ještě hezčí v noci. Když jsou ty mrakodrapy osvětlené a na vodě se to hemží stejně jako v ulicích, tak je všechno hezky vidět. Ta doprav všeho druhu (auta, lodě, helikoptéry, tramvaje), různé výškové rozdíly budov a rozměrné světelné poutače všeho druhu vytváří z HK nebeskou zář. Když je zataženo a jsou mraky (nebo je jen ve vyšších částech ostrova mlha), tak se ta zář všech neonů a reflektorů odráží zpět dolů k zemi. Mezi ulicemi a uličkami se prohánějí známé červenobílé taxíky které jsou tak tradiční, jako žluté Taxíky v NY nebo černé Taxíky v Londýně. Ale tady v HK vám taxíky (některé tu automatiku nemají) i automaticky otevřou zadní dveře. Hned jsem to vyzkoušel když jsem šel z vyhlídky. Nahoru jsem šel pěšky, abych si vychutnal každíčký kousek tohoto ostrova a prošel co nejvíce ulic a zákoutí, ale když jsem se večer vracel, tak jsem si stopnul taxíka, abych zkusil i tuto netradiční věc, kterou znám z dokumentů. K moji smůle jsem stopnul taxíka bez automatiky. Svezl jsem se jen několik metrů a řidič na mě koukal jak na idiota, když jsem mu řekl, ať mi cca po 300 m zastaví, že už vystupuji.

Kolikrát jsem četl názor, že HK je jen betonová džungle, ale opak je pravdou. Na dost místech je nějaká zeleň, park nebo zahrada. Skoro všechny vrcholky jsou zelená džungle a sem/tam (na těch vrcholcích) je nějaký dům nebo honosná vila. Na jedné části pobřeží je pláž a na dalším vesnička. Někde skalní útes a někde na molech postavené dřevěné baráčky. Někde jsou přístavní lodky propojené do plochy která vytváří plovoucí zastřešenou „vesnici“. Je to hodně různorodé. Jsou části kde je opravdu jenom beton, ale to je snad ve městě zcela normální. Naopak, tam kde je beton, tam se to hlavně v noci promění na tu nádheru s neonovými poutači. V uličkách místní lidé vytáhnou svoje stolky a nabízejí buď jídlo nebo nějaké předměty. Tady o tom místě se dá opravdu říci, že žije i v noci.

Každý večer je v HK night lights show (laser show) oficiálně se to nazývá A Symphony of Light. To je něco neuvěřitelně parádního a přesně to zapadá do prostředí tohoto ostrova. Než začne samotná show, tak se z megafonu a reproduktorů představí sponzoři, budovy a všichni ti kteří mají něco společného s tou nádherou. 3x v týdnu je předmluva odříkaná v Angličtině a 4 x v Čínštině. Po představení a zablikání nebo rozsvícení všech budov, neonů a poutačů začíná ta pravá show. Já ji viděl několikrát, poněvadž je to fakt bomba. Prvně jsem si koupil několik piv a usadil se přímo na nábreží naproti HK ostrovu. Na podruhé jsem si vytipoval jednu budovu a vylezl na ochoz/terasu abych nemusel stát nebo sedět se všemi mačkajícími se lidmi na nábreží. A na potřetí jsem zajel přímo na ostrov mezi budovy a pohyboval se přímo pod těma blikajícíma mrakodrapama. Ta show je hodně populární a každodenní představení tomu odpovídá. I počet návštěvníků je enormní, ale ať Vám popíšu průběh show. Během cca 15 minut se za zvuků hudby a synchronního osvětlení budov nebo probliknutí poutačů na protějším břehu (tj. vy stojíte v Kowloonu a díváte se na ostrov Hong Kong přes mořský průliv) rozzáří více než 40 mrakodrapů. Různé efekty od laseru, světel uvnitř budov nebo neonových trubek se v tu dobu různě rozsvěcí a zhasíná, a na tom panorama HK to dělá nádherný představení. Něco jako kdyby ty obrovské budovy na 15 minut ožili a pak zase zbytek večera jen vytvářeli to nádherný panoram. Do toho mezi pobřežím a ostrovem plují osvětlené lodě a Džunky a to ještě umocňuje tu atmosféru.

Vůbec nechápu, jak jsem zrovna toto představení vůbec nezaregistroval před mojí cestou. O HK i jeho historii par informací vím, ale o tomhle jsem neměl ani páru. Je to jako představení J.M.Jarrehu a pro mě je to další hezký bonus na mojí cestě. Takový netypický pestrobarevný žlutomodročervenozelenobílej diamat, který jsem dostal u východu z další pohádkové jeskyně kterou jsem na své cestě nevšvil. Jestli máte možnost, tak si otevřete internet a koukněte na nějaké video, ať víte o čem píšu. Sice je to jen nahrávka a zážitek jako z koncertu mít nebudete, nepocítíte tu atmosféru, ale aspoň uvidíte a uslyšíte to, co jsem se snažil trochu popsát.

Ač je těch zážitků nejen v HK mnoho, tak jsem dostal naděleno ještě daleko víc, než jsem si plánoval. Možná se Vám zdá, že jsem až příliš nadšen z prkotin nad kterými někteří mávnou rukou, ale někdo má rád auta, někdo oblečení, někdo vaření atd. Někdo miluje obrazy, někdo sochy a někdo hudbu. Je to jak s koníčky. Ten sbírá odznaky/hodinky, ta kabelky/boty a já sbírám zážitky. Raduji se z věcí které se mi podaří naplnit v mém životě a hlavně dojít k cíli. Teď jsem tady v HK a pořádně si toužívám. Jsem v ráji. Pro někoho je ráj někde na pláži s koktejlem, pro někoho je ráj

někde v horách na lyžích a pro někoho je ráj někde v hospodě u piva. Každý člověk je jiný a má svoje vidění světa. Každému dobrému člověku přeji, ať se dostane do svého ráje, do svojí kouzelné jeskyně, ať si splní sny. Mě momentálně nejvíc těší to, že jsem skoro do HK dojel na kole a splnil skoro polovinu plánu. Zažil jsem toho dost a navíc toho mám ještě hodně před sebou. Ten problém s rukou mě nemůže zastavit, protože neúspěch a porážky k životu patří¹. Já se pokusil zvládnout celou cestu na kole, ale nepodařilo se to. To ale neznamená, že to vzdám. Jízdu autobusem jsem přiznal a tím i neúspěch cesty pouze na kole. Pojedu dál a tu cestu dokončím. Natrhám si zelený čaj a dovezu ho domu. A proč? Protože mě ta cesta neskutečně baví².

Tady v HK se tak dobývám pozitivní energii, že mi vydrží nejen na návrat domů, ale na dalších X let života. Když už jsem u toho pozitivního dobývání, tak další energetický bod který mě neskutečně dobývá leží v České republice. Je to v Brdech a jmenuje se to U poustevníka. Les, potůček, pramen, houby, borůvky, zpěv ptactva, troubení jelenů, šumění protékající vody, zvuky praskajícího ohničku. Prostě a jednoduše, je to pro mě další ráj na zemi a neskutečně se tam dobývám. V hlubokém lese, kam má mnoho lidí desítky let zakázáno chodit, leží tajemné malé černé jezírko. Je tak tajemné, že ani lidé specializující se na tento koutek světa nevědí, kdy se tam vytvořilo, kdo ho vytvořil a za jakým účelem ho vytvořil. Je to takový tajemný Stonehenge. Dost lidí ho zná, dost lidí ho navštívilo, ale nikdo nezná podrobnější historii toho pěkného jezírka s bílými lekníny. Nedaleko je zázračný pramen. Tu vodu která z toho pramene vytéká, kterou tam piju již několik let, tak z ní čerpám tolik energie, že jsem dojel až sem do HK. Nejde jen o tu vodu, ale o celou atmosféru toho kouzelného místa. No a HK se pro mě stal dalším energetickým bodem. Takových bodů mám více a každý je jiný (Brdy, Monako, hospoda Sheep Heid v Edinburghu aj.), více v zelené knize

Další věci které mě v HK nadchli jsou zejména lešení, mrakodrapy a chodník slávy. Nejprve k tomu lešení. Jak už jsem psal, tak v Číně jsem se několikrát setkal s lešením z bambusu. Používali ho hlavně na menších budovách, ale i tak jsem dost koukal. V HK jsou s bambusovým lešením postaveny i moderní mrakodrapy. Třeba odhadem 100 metrová budova je obehnaná bambusovým lešením a podlahy jsou z rozsekaného bambusu spojeného nějakou liánou nebo lýkovým provázekem. Absolutně nechápu, jak to může projít schvalovacím procesem, ale kdyby to bylo nelegální, tak by se to asi hojně nevyužívalo na všech frekventovaných místech.

¹Bez porážky nepoznáš, jak chutná vítězství.

²Co tě baví, to tě neunaví.

Dále zde mají velký počet mrakodrapů. Dokonce je jich víc než v NY. poněvadž HK drží prvenství v počtu mrakodrapů na km². Nedalo mi to a musel jsem jich pár navštívit. Pokaždé mě hned na začátku u recepce vykárali, poněvadž jsem neměl propustku do vyšších pater. Tam kde jsou krámy a restaurace je to OK, ale ty jsou většinou v přízemí a já toužil navštívit nejvyšší patro. V jednom z mrakodrapů se mi podařilo dojet až do nejvyššího patra, ale tam byla pouze spěť chodeb do kanceláří bez možnosti pořádné vyhlídky. Při cestě dolů jsem se optal místních, zda by mi mohli doporučit nějaký veřejný prostor, kde bych se mohl kochat vyhlídkou a pořídit fotografie. Dostal jsem tip na jeden mrakodrap, který měl v nejvyšším patře restauraci a jako bonus posledních cca 30 pater se jelo proskleným výtahem. Ten rozhled z toho výtahu byl tak perfektní, že už jsem do restaurace ani nešel a udělal pár fotek pouze z výtahu. Opravdu parádní pohled. Tak mě to nadchlo, že jsem tam jednoho večera zašel ještě udělat noční fotky. Bylo to úplně něco jiného než vyhlídka z HK Peak, poněvadž v tom mrakodrapu jsem jel vertikálně nahoru proskleným výtahem a pode mnou jsem míjel konce (střechy) ostatních mrakodrapů, které byly nedaleko. A že jich bylo.

Poslední zmiňovaná věc je chodník slávy. Tak jako mají v Hollywoodu chodník superhvězdy, tak v HK mají svůj chodník slávy asijské hvězdy. Myslím, že nemusím představovat tak zvučná jména jako Bruce Lee, Jackie Chan nebo Jet Li kteří zde mají svojí hvězdu. Je zde mnoho dalších umělců, ale nedokáží si vybavit jejich obličej s konkrétním filmem. Co si ale dokážu vybavit je to, že v HK natáčel i Belmondo, Spencer a mnoho dalších hercu kteří na chodníku otisky dlaní nemají. Těch zajímavostí je zde velmi mnoho a všechny je za svůj krátký pobyt navštívit nestihnu ač bych samozřejmě chtěl. Projdu to, co v plánu mám. Nebudu psát úplně všechny body a bodíky ze všech velkých bodů na této cestě protože bych jen o HK mohl napsat samostatnou knihu zážitků. Napíšu poslední dvě maličkosti a přesunu se zpět do Číny.

Jednou z důležitých věcí HK je historie. Nejen ta novodobá, ale i ta jak vůbec HK vznikl a jak k němu Angličani na sto let přišli. Z dávné doby je zde zachováno ještě poměrně dost úkazu a tím jedním je jedna z nejstarších budov na ostrově HK. Je mezi novými mrakodrapy a jedná se o Soud konečného odvolání. Stojí si tam už 100 let a kolem vyrostli ti giganti kteří z ní dělají „malý kůl v plati“. Hned za tou budovou se tyčí další významná budova a tím je centrála banky HSBC. Tato budova je novodobá a pro změnu je to výplod moderní technologie. Někde jsem četl (ale myslím, že mi to říkal bracha), že je postavená a navržena tak, aby se dala kompletně rozebrat a zase sestavit na jiném místě kdekoli na světě. Je totiž sestavena z prefabrikátů a v HK byla ta budova jen složena.

Dalším přežitkem z dávné doby a jsem velice rád, že ho zde zachovali je přeprava mezi ostrovem a pevninou. I zde fungují jakési „doubledeckery“ patrové lodě v podobě převozu. Jedná se o staré výkone lodě pro přepravu osob a jsou hojně využívány. Já je využil pokaždé, když jsem se přepravoval na ostrov, poněvadž ta vyhlídka z těch lodí je taky parádní. Můžete samozřejmě využít i metro nebo rychloloď, autobus a auto tunelem, ale tohle je taková jiná dimenze a dostanete se jakoby zpět do minulosti. Celý interiér lodi je zachován z dávné doby. Dokonce i žetony pro přepravu. Abych byl přesný, tak žetony už jsou z plastu, ale výdej a odevzdání obsluze je zachován jako kdysi. I v čekárně na přívoz se podle dobových fotografií nic moc nezměnilo (v některých samozřejmě jo, protože přístavních čekáren několik na obou stranách).

V jedné z čekáren na přívoz jsem dokonce narazil na starou dobovou váhu. Hodíte do ní minci a můžete se zvážít. To jsem samozřejmě udělal a vypadla mi malá papírová kartička a na ní několik vět. Ta kartička mi připomněla film s Tomem Hanksnem-Velký. Taky jemu po vhození mince vypadla kartička z jednoho automatu, že jeho přání bude splněno. Mě vypadla kartička s údajem o mé váze a s dvěma věty které mě potěšily. Jedna v Angličtině a druhá v Čínštině. První věta ve zkratce zněla, že jsem muž činu. Doslovně, že jsem osoba která jedná a málo mluví a že má práce mluví sama za sebe. Druhá věta ve zkratce zněla, že vyhrávám a vyhraju. Doslovně, že neříkám spoustu věcí, znám fakta a pravdu a proto vítězím- vyhřávám. Tak jsem aspoň obě věty po přeložení pochopil já.

Poslední den v HK se cítím natolik svěží a nabitý energií, že jsem se rozhodl zkusit vyrazit domů a podělit se o své zážitky. Pořádně jsem zafixoval ruku do dlahy, aby se nějak nehnula, poněvadž na ní teď stojí testovací jízda. Co by to bylo za cestu na kole do HK, kdybych s kolem na ostrově nebyl. Naposled jsem si koupil žeton (tentokrát tři- tam, zpět a jeden na památku) a nalodil se do spodní části převozu. Tu spodní část lidé moc nevyužívají a tak se stalo, že na poslední cestě jsem byl tam i zpět dole úplně sám. Paráda. Je to tak nízko hladiny, že se ji můžete skoro dotknout. Je až zarážející, jak zde, v takovém provozu je to moře čisté. Už jsem si toho všiml dříve, ale teď to pozoruji detailně a daleko od břehu.

Také v dolní části paluby jsou opěradla lavic uzpůsobená tak, že se pouhým překlopením v před nebo v zad změni poloha sezení cestujících, tak aby vždy jeli čelem k svému cíli. Naposledy spatřuji plachetnici s červenými plachtami (tzv. Džunka) a vyloďuji se na ostrově HK. Dávám si testovací kolečko kolem budovy HSBC a

budovy Soudu konečného odvolání. Dělán pár fotek a definitivně se rozhoduji dnes opustit HK. Mám před sebou minimálně 15000 km, spoustu naplánovaných bodů (pohádkových jeskyní) a jasný cíl¹. Zatěžkávací zkouška ruky proběhla dobře, takže není čas ztrácet čas a jdeme do druhé poloviny mojí cesty.

Abych nezapomněl na konečný souhrn HK, tak jedním slovem musím napsat NÁDHERA. Naprosto splnil moje očekávání a dokonce ho i předčil. Nebylo to jako některé destinace o kterých čtete a vidíte pouze nejlepší fotografie. Tady to bylo všechno jak z dokumentů. Ani o píd' víc nebo míň. Jen je škoda, že jsem se do HK nedostal o několik let dříve, poněvadž bych mohl zažít a navštívit dvě zaniklé místa o které se taky zajímám, ale již neexistují. Je to bývalé lešitě v HK Kai Tak, kde vám nad hlavou mezi domy přistávaly a vzlétali 747 a na obloze to dělalo nezapomenutelný zážitek všem cestovatelům. A druhá věc je již zaniklé město ve městě zvané Kowloon Walled City. Pro většinu lidí nezajímavé, ale pro pár jedinců doporučuji shlédnout aspoň nějaký dokument o tomto městě. HK určitě doporučuji každému navštívit, poněvadž na tak malém prostoru toho nabízí opravdu hodně. Ráno, odpoledne, večer. Neustále se někde něco děje a je tam spousta zábavy i poznání.

KAPITOLA OSMÁ- ČÍNA 2

Z pohádky do pohádky a draží území plané zlata

Den 150 až 179

Tak mi to pokračování druhé části cesty začalo celkem příjemně. Nejen, že jsem opět v té krásné a fascinující zemi zvané Čína, ale hned ze staru jsem mohl rozbalit další čokoládu. Pokořil jsem 15000 km a jsem zhruba v polovině cesty. Už to není tak, že jedu dál a dál od domova, ale vracím se blíž a blíž domovu. Po balzámu nejen na duši zvaném HK jsem zase na cestě k zelenému čaji. Ted' pojedu ještě víc opatrně abych eliminoval další nehodu a konečně si vlastnoručně natrhám zelený čaj pro který jsem si sem přijel.

Předchozí dny když jsem překračoval hranice do Číny z HK, tak jsem byl zadržen čínskými pohraničníky. Původně jsem měl na oficiálním přechodu nasednout do vlaku nebo autobusu a přes hranice se nechat převézt jako všichni ostatní. Ale proč jet autobusem, když mám kolo. Ještě je možnost pěšky a to zvláštním přechodem který

¹Kdo má cíl, ten má cestu.

jsem chtěl využít. Tam mě ale odmítli vpustit do ČLR, protože ten přechod byl určen pouze pro místní. Obdobný problém jako na UA-RU hranici. Otočil jsem tedy kolo a následoval oficiální přechod pro ostatní lidi s tím, že jsem nenasedl ani do auta, autobusu nebo do vlaku. Celý cca 1km přejezd a všechny stanoviště až k poslední čínské kontrole se mi podařilo projet bez problémů, ale na posledním zátarasu mě zachytila policie a na dvě hodiny zdržela. Po šetření a vyjasnění pravidel, že i když mám víza a vše potřebné k vstupu do ČLR, nemohu použít svůj vlastní dopravní prostředek kterým moje kolo je. Slušně mě příslušníci otočili zpět do HK, ať si projedu hranice jako všichni ostatní předepsaným dopravním prostředkem. Povinně jsem tedy navezl kolo do nízkého autobusu a hranice překonal dle jejich požadavků. Hned na hraničním přechodu se opět projevila neurvalost některých Číňanů. Většina je jich slušná, ale najde se dost jedinců kteří opravdu flušou kde mohou a navíc úplně suveréně předbíhají ve frontě. Slušné slovo nepomáhá. Platí na ně pouze to, že když vás předběhnou, tak je musíte předběhnout taky, aby pocítili na vlastní kůži jaké to je. To se pak hrozně čertí a nadávají, ale já se jim pak už jen směju do ksichtu a to je vytočí ještě víc.

Na hranicích žádný jiný problém nebyl, i když jsem očekával nějaký záznam nebo něco skrz tu návštěvu policistů která proběhla onedny na pokoji, co jsem si fotil to tržiště. Přeci jenom o té Číně jde tolik hrůzostrašných pověstí, že jste neustále monitorováni, sledováni, omezováni atd, že by mě po jakémkoliv incidentu nebo prohřešku vůbec neměli do té Číny vpustit ;o)

Zrovna projíždím městem Guangzhou a jedná se o jedno z největších měst v Číně. Vlastně je to megapole. Číňani mají v plánu z něj udělat jedno z největších měst na světě. Chtějí spojit všechny okolní prorůstající se města a aglomerace do jednoho názvu a tak vznikne město s počtem obyvatel cca 60 000 000 lidí. Ty čísla ohledně počtu obyvatel mohou být zavádějící, poněvadž někdo započítává různá navazující města a někdo je zase vynechává. Ale když přihlédnu pouze na dvě největší města, tak prozatím mají zhruba 30 000 000 obyvatel. De facto již to město propojené je, protože když se podíváte na mapu, tak město navazuje na město. Já ho projíždím dál a dál na západ, a ani po druhém dnu mu není konec. Přestože je to již docela únavný, tak se mi to velké město zrovna hodí. Jsou zde většinou rovinky a ubytování se shání velice snadno. Teď mi to pomohlo skrz tu ruku, poněvadž rozdělovat stan by byla komplikace navíc.

Na začátku, než jsem vypadl z HK, tak to bylo hodně kopcovitý, ale po opuštění Nových teritorií je to většinou placka. V těch kopcích za HK jsem dal levé ruce pořádně zabrat. Všechno jsem totiž táhnul pouze na levou ruku abych tu pravou v sádře, co nejmíň namáhal. To mělo za následek to, že levá začala bolet o dost víc než pravá. Brzdil jsem pouze levou a přehazoval pouze na přesmykač. Naštěstí jsem to zvládnul a den ode dne je to lepší a lepší. Důležité je, že pokračuji dál a to je to podstatné. Když si uvědomím, že někteří lidé mají opravdu těžký život a přesto jim nezamrzne úsměv na tváři, tak mě to akorát přivádí k myšlence, zda mám tu ruku v sádře vůbec zmiňovat. Oproti celoživotním zraněním je to úplná prkotina.

Dost bylo ruky! Jdeme na další příhody. Už se mi to stalo vícekrát, ale narážím na to čím dál tím častěji. Když jdu do restaurace nebo do nějaké vyvařovny objednat jídlo, tak mě občas Číňané vezmou sebou do kuchyně. Než abych jim ukazoval druhy jídel nebo mnou požadované ingredience, tak otevřou všechny lednice a různé přihrádky s potravinami. Já si jen vyberu, co chci a oni mi to připraví. V jedné restauraci to, ale dotáhli daleko dál a nechali mě nejen si vybrat veškeré ingredience, ale dokonce si to samostatně uvařit. Tohle nemělo nic společného s jiným druhem restaurací. V Si-anu, ale i jinde ve větších městech jsem se setkal s restauracemi, kde máte uprostřed vašeho stolu velkou pánev a pod ní hořák. S přáteli nebo samostatně si z regálu berete různě připravené maso, zeleninu, nudle a pak si to pouze za přimíchávání různých omáček a dochucovadel připravujete sami dle chuti. Něco jako bufet.

Každé větší město nejen v Evropě má svůj neduh v podobě bezdomovců a to platí i o Číně. Již po několikáté jsem potkal dalšího Tarzana. Opravdu mě zajímá a musím to někde nějak zjistit, proč mají všichni bezdomovci pouze černé hadry a vypadají všude skoro stejně. Není to tak, že by ty hadry byly jen špinavý, ale všichni mají černé oblečení. Možná to jsou bývalí trestanci nebo feťáci, ale ten, co jsem mu dával peníze a reagoval až na ovoce s vodu mi připadal spíš jako blázen. Opravdu zvláštní lidé tihle Tarzani. Možná to jsou mentálně postižení lidé nebo něco jako takzvaní nedotknutelní. Nedotknutelní jsou nejnižší kasta lidí kteří žijí v Indii a ostatní spoluobčané jimi pohrdají. Chovají se k nim hůř než k dobytku a jejich životy bych přál všem namyšleným, arogantním, bezohledným, prospěchářským lidem, aby aspoň na jeden týden poznali jaké to je žít takový život. Více o nedotknutelných napíšu v kapitole Indie.

Tak jako v Rusku, kde se podél silnice prodávali různé materiály od dřeva až po železo a místy různé potraviny od ovoce po zeleninu, tak v Číně je to obdobné. Zrovna projíždím krajinou, kde se hojně daří broskvím. Všude po cestě si mohu koupit broskve a plynule se to střídá s oblastí, kde se pěstují vodní melouny. Každý den se několikrát zastavím u místního prodejce a koupím si několik broskví nebo melounů. Občas dělám i to, že koupím jeden melou pro sebe a druhý pro prodejce který ty melouny prodává. To dělám pouze u těch jedinců, u kterých je zjevné, že to jsou farmáři a prodávají třeba jen 20-40-60 melounů. Taková podpora místních chudých lidí, kteří přijedou ráno se svým vozíkem k silnici a snaží se prodat svoje plody. Ty ceny jsou ukrutně nízko díky obrovské konkurenci, tak jim chci dát na přilepšenou aspoň jeden meloun. Dýška v Číně přípustná většinou nejsou a někteří se dokonce mohou urazit, tak místo spropitného jim kopím meloun a na to všichni reagují pozitivně. Sednu si s nimi u silnice, koupím dva melouny, nakrájím je a jeden dám dotyčnému nebo dotyčné. Mezitím, co pojídáme tu sladkou pochutinu, tak se jim snažím ukázat na mapě odkud a kam jedu a občas se vyfotíme.

Tam kde neprodávají ovoce jsou prodejci bonsajů a různých jiných druhů komodit. Některé bonsaje jsou vystříhané do různých druhů zvířat. Nevím, zda se to dá ještě nazvat bonsaj, ale je to hezké. Bonsaje se prodávají různých odrůd a velikostí. Od stolních až po venkovní v nadživotní velikosti. Obchodní činnost kvete v každé oblasti a ta konkurence je znát hlavně na těch cenách. Všechno je neuvěřitelně levné a zatím to platí v celé Číně, ve všech odvětvích. Můžete narazit i na dražší a předražené věci, ale normální věci k běžnému užití jsou za pakatel. Další věc která mě hodně překvapila je ta, že se vás nikdo nesnaží ošidit nebo okrást. I ten nejposlednější farmář u silnice vám vysází peníze do posledního centu.

Už zase mohu spát ve stanu, tak mě napadlo, že si tentokrát rozdělám stan pod banánovníkem. Nedá mi to a pro dnešní noc rozdělám stan hned vedle malé plantáže. Být to někde v Evropě, tak si úplně v klidu třeba u ovocného velkosadu natrhám pár jablek, poněvadž tam jsou dotace snad na všechno. Ale tady, ač mám na ty banány nejen chuť, ale rád bych si jeden i jen tak rád urval, tak díky tomu, že je to jen malá plantáž raději nechám banán na svém místě a nebudu nějakému chudásovi trhat jeho plody práce. Kdyby si každý člověk utrhl jeden banán, tak by mu nic nezbylo. Pod broskvoní jsem již taky spal, tak uvidím, co mě čeká příště. K večeru se na mě přišli podívat nějací vesničané a kupodivu jedna paní hovořila anglicky. Přátelsky jsme popovídali a já ráno cestoval dál na severozápad.

Ovocnou oblast střídají rýžová pole a to, co jsem hledal nahoře na severu Číny je zastoupeno na jihu. Všude samá rýžová pole, která střídají bambusové lesy. Sem tam se objeví ještě nějaký prodejci broskví, ale pomalu ustupují a přichází nadvláda rýže a bambusu. Doufám, že na nějaký bambusový les narazím k večeru abych v něm mohl také přespat.

Další parádní podívaná, zážitek. U jedné říčky se mi podařilo nafotit místní tradiční lov ryb. Místní rybáři používají k lovu dvě zásadní věci. Bambus a ptáky. Číňané tuto metodu využívají již několik stovek let. Pět bambusových tyčí svážou dohromady liánou a vytvoří z nich vor. Dalším bambusem se poté odráží ode dna říčky nebo řeky. Na konci nebo uprostřed bambusového voru mají velký koš kam s pomocí ptáků házejí nacytané ryby. Ptáky využívají tak, že je odmala trénují na spolupráci při lovení ryb. Podvazují jim hrdla, aby chycenou rybu nemohli spolknout a při vynoření ptáka z vody jim rybu vyvrhnou ze zobáku. Na konci dne jim hrdlo rozváží a kormoráni si naloví ryby i pro vlastní potřebu. Většinou mají dva kormorány, ale viděl jsem na jednom voru i pět ptáků. Viděl jsem to několikrát v dokumentu, ale na vlastní oči je to hezčí.

Dnešní den se zapíše do cesty jako (další) den D. Skoro po půl ročním putování nejen po Asii se dostavuje to, pro co jsem si do Číny přijel. Stojím na vrcholu jednoho z kopců a přede mnou se na úpatí hory rozkládá čajová plantáž. Snáším kolo k prvnímu čajovníku a kochám se tím pohledem na tu zelenou krásu. Nedaleko je asi obslužní budova a v řadách čajovníků jsou vidět tři sběrači. Vytahuji fotoaparát a pořizuji několik fotek. Poté už se nemohu dočkat a jdu přímo mezi ty hezky zastřižené keříky i s připraveným sáčkem. Mimikou naznačuji sběračům, zda si mohu natrhat několik lístků a je mi to samozřejmě dovoleno. Vybírám jen ty nejkvalitnější a nejmladší rozvinuté a skoro rozvinuté mladé lístky pod vrcholkem keře. Je až neuvěřitelné, jak ten malý keř, když se nestříhá, může dorůst výšky i 30 metrů a doložený rekordman měl prý 60 metrů. Už jsem to psal několikrát a několikrát to ještě psát budu, ale zas je to tady. To ježení vlasů. To brnění na kůži. Ta radost, že se vám něco splnilo. To oč usilujete je náhle tady a je to ještě lepší než jsem si to představoval a plánoval. Stojím si tady mezi čajovníky a vlastnoručně si trhám zelený čaj. Ten čaj, který si v budoucnu vychutnám při zvláštních příležitostech. Ten čaj, kterému jsem tímto dnem dal přiběh. Ten čaj, který se stal skutečným když jsem si ho vysnil v mojí hlavě a šel si za svým cílem¹. Ten čaj pro který jsem si přijel z Příbrami na obyčejném horském kole a teď

¹Není důležitý cíl, ale ta cesta k němu.

ho jen dopravím domů. Doma, v Evropě, v České republice, v mém rodném městě Příbram nyní hodně lidí spí, poněvadž jsem posunut +8 hodin a spousta lidí má zrovna teď mnoho snů, ale já si stojím v Číně uprostřed čajové plantáže a jeden plán/cíl/sen jsem přetavil ve skutečnost. Prostě paráda.

Když už jsem si natrhal svůj sáček čaje, tak ještě přišel jeden z těch sběračů a z obslužné budovy mi přinesl již usušený ručně trhaný čaj taktéž nejvyšší kvality. Obdarovali mě z jejich plantáže a tak se stalo, že jsem měl rázem sáčky dva. Jeden již připraven ke konzumaci a druhý čerstvě vlastnoručně natrhaný, ale ještě před usušením. Byla to menší plantáž s třemi zaměstnanci nebo vlastníky. Jeden trhal lístky ručně, což svědčí o tom, že jde o opravdu kvalitní čaj s řádnou péčí. I po shlédnutí jeho nůše jsem viděl, že trhá pouze mladé lístky pod vrcholem keříků, což značí o profesionální přístupu sběru.

Během další cesty jsem čaj průběžně sušil na slunci a při večerech na hotelu ho vždy částečně roloval. Když už byla provedena částečná fermentace (i když se to u zeleného čaje nedělá, ale já chtěl zamezit plísním a znehodnocení čaje) tak můžu napsat, že čaj je připraven ke konzumaci a dlouhodobému skladování. Tímto je moje cesta pro zelený čaj u konce a teď to bude „pouze“ cesta domů. Na té cestě mě čeká ještě hodně bodů (pohádkových jeskyní) a dnů s velkým D. Ještě ale musím dokončit tuto cestu, abych měl splněnou další část mého velkého plánu a pak budu spokojen. Mám mnoho zážitku a ještě jich mít mnoho budu, tak tu cestu musím úspěšně dokončit, aby měla smysl i pro ostatní. Přeci jenom mě čeká ještě Pákistán s Tureckem a o těch zemích jsem nečetl jen samá pozitiva. Nebojím se a ani nemám obavu, že bych svoji cestu nedokončil živej a zdravěj, ale nejsem ani optimista ani pesimista. Já se považuji za realistu, poněvadž jsem se již několikrát střetl s životem, že ať uděláte maximum, tak to dopadne špatně. Ať uděláte minimum, tak to dopadne dobře. Ale všechno, tak říkajíc správně vyvážit a vybalancovat to je um. Je štěstí a smůla. Zatím mám v životě víc toho štěstí než smůly a vlastně se dá napsat, že mě zatím nic hrozného nepotkalo. Já totiž věřím v dobro a zlo. Z nějakého důvodu se mi děje víc toho dobra který mě doprovází celý život. A i tady v Číně. Samé hezké zážitky.

Třeba zážitek z jednoho parku v menším městečku. Relaxuji si a piju ledový čaj. Najednou se ozve něco jako hra na housle. Opravdu nádherná melodie. Nedalo mi to a šel jsem po zvuku. U jedné z palem s fontánkou seděla starší, ale velice pěkná, musím napsat až krásná neboli nádherná žena která hrála tu pěknou melodii na nástroj zvaný Erhu. Jedná se o dvoustrunný nástroj na který se hraje pomocí smyčce. Z dvou strun

dokážou lidé vytvořit tolik neuvěřitelných tónů až to dá nějakou hezkou melodii. Naposled jsem tento instrument slyšel znít na koncertě J.M.Jarreho v Pekingu. Když jsem koncert na DVD viděl prvně, tak mě to nadchlo. Je opravdu neuvěřitelný um z tohoto nástroje zahrát tak ladnou melodii. V tom parku jsem to slyšel poprvé v životě na živo. Navíc v hezkém parku s nádhernou ženou. Byl jsem tam pouze já a ona. Kolem ozdobné keře a ona seděla pod palmou vedle fontánky. Když jsem přišel blíž, tak mě zaregistrovala i ona a jen jsme se na sebe hezky usmáli. Chvilí jsme se dívali do očí. Ona pak cudně sklopila zrak a pokračovala dál v hraní. To bylo asi podruhé, kdy mě štválo, že neovládám jejich řeč ale...

Jak cesta ubíhala, tak jsem již spatřil první homole. Není to ještě zdaleka ono, jak mají Číňané vyobrazeno na bankovce a v každém propagačním letáku, ale první náznak tady je. Homole jsou jeden z dalších bodů ke kterému teď jedu. Aby ta cesta nebyla jen samá radost, tak mi život naděluje i starost. Co by to bylo za radosti, když by člověk nepoznal i starosti. Já jich tedy během cesty již pár zažil. Toho pozitivita jednoznačně převyšuje, tak i ty starosti беру nějak v klidu. Po jedné výměně ráfku je na řadě již druhý. Již několik dní jedu na kole které má na zadním ráfku tři prasklé dráty u ozubeného kolečka a dnes praskl čtvrtý. Bez tří to ještě jelo, ale bez čtyř už to nejde. Pokaždé, když to jakžtakž vycentruji, tak po dvou třech šlápnutí do pedálů se okamžitě udělá velká osmička a nejde to. Celé zadní kolo se zablokuje a je konec. Ráfek jsem úplně zničil, protože jsem chtěl zjistit jaké je maximální zatížení při jízdě bez několika drátů. Nedá se nic dělat a do nejbližšího města kolo tlačím. Naštěstí pro mě, mi z ničeho nic zastavil autobusák a nabádá mě, ať si kolo hodím do autobusu, že mě sveze. Asi mu došlo, že bych rád jel po svých, ale když viděl, jak to kolo v džungli tlačím tak usoudil, že mám problém. Zdarma mě dovezl do nejbližšího města a já začal shánět ubytování a krám s cyklo doprky. Obchod jsem po ubytování našel, ale zavřený. Vrátil jsem se tam druhý den ráno. O co víc bylo obtížnější krám znovu nalézt o to víc bylo potěšující poznat majitele a zaměstnance toho krámu.

V krámu byl pouze kluk a holka. Nehovořili anglicky, ale snažili se mi maximálně pomoci. Já potřeboval přeplést ráfek, ale oni neměli ráfky (36 děr) a nářadí. Problém byl v tom, že ten krám prodával jen jízdní kola v celku. Furt někam volali, ale asi ani jiní prodejci nic neměli. Po cca hodinovém čekání přijel další kluk. Byl to vášniví cyklista a přijel na vlastním kole. Po rozpravě s prodejcem a prodavačkou shlédl moje kolo a nabídl, že mi dá zdarma svoje vlastní zadní kolo. Pochopil jsem ho správně, ale to jsem nemohl přijmout. Potom se tam zase o něčem dohadovali, telefonovali a pak přijela další holka. Ona hovořila perfektně anglicky a vše mi potom dávalo smysl.

Vysvětlila mi, že se snažili obvolat své kolegy prodejce, ale ráfek s 36 dírkami nikdo nemá skaldem. Bude nejdřív zítra k večeru a to ještě není jisté. Proto přijel její bratr na tom kole a nabídl mi svoje zadní kolo v celku, ať mohu pokračovat v cestě a on si objedná nové později. Tak jsem jí na to řekl, že jsem to pochopil a chtěl to zadní kolo jejímu bratrovi zaplatit, ale on odmítal vzít mnou nabízené peníze. Na to mi jeho sestra řekla, že to odmítá z toho důvodu, že jsem v nouzi a že jim to čest nedovolí. Ať prý zadní kolo přijmu jako dar, že jsou rádi když mohli pomoc někomu ze západu. Já na všechny nevěřicně koukal a již po několikáté jsem nevěřil vlastním uším (tohle je ta zlá Čína, tole jsou ti zlí Číňané. Stejný nebo hodně podobný úkaz jako v Rusku a historky o Rusech...). Vysvětloval jsem jim, že toto zase nemohu přijmout já a že v žádné velké nouzi nejsem. Že už jsem toho v životě hodně procestoval, ale tohle, že je jen menší problém který bych rád vyřešil ke spokojenosti nás všech. Byl to takový souboj cti. Nakonec jsem tedy navrhl, že já přijmu od nich zadní kolo, ale na oplátku oni se mnou půjdou na oběd do nějaké místní restaurace a nechají se pozvat. Dohoda tedy byla uzavřena a po bezplatné výměně zadního kola jsme se odebrali do restaurace. Po hezkém povídání a zjištění dalších faktů o tom, jak to v Číně doopravdy funguje a jak se zde žije místním lidem jsem se rozloučil. Na památku jsem si od každého nechal vepsat do poznámkového bloku něco v čínských znacích, že si to nechám přeložit až budu doma, protože mi bylo ctí, že jsem je mohl poznat. Ještě jsme udělali pár fotek a já vyrazil dál k poznávání nejen této nádherné krajiny, ale i místních lidí. Čína a většina místních lidí je fakt super.

Další město a další paráda. Když jsem se přesunul do dalšího města, tak jsem šel po nalezení ubytování prozkoumat zákoutí města. V jednom z parků jsem narazil na jakousi zahradu mudrců. Všechno je pouze v čínštině, ale jak je mi známa některá historie, tak půjde o staré filosofy, lékaře a nebo svaté. Někteří mají v rukách svitky, někteří trychtýře na bylinky a někteří nadpřirozeně velké čelo, což značí již zmiňované mudrce. Někteří z nich mají vedle sebe položené knihy. Všechny sochy jsou v životní velikosti a mezi nimi jsou i nějakí válečníci a ženy. Když procházím dál parkem, tak objevuji staré budovy před kterými cvičí lidé na popud jednoho školitele. Již jsem se s tím setkal dříve i v jiných částech Číny, ale lidé většinou cvičí ráno nebo večer. V tomto parku všichni cvičí v pozdním odpoledne, tak je to taková změna. A navíc jsem zde narazil i na 3 jedince kteří cvičí s meči a různými válečnými nástroji. Všechno má samozřejmě tupý hrot a čepel, ale vypadá to jak z nějakého filmu nebo dokumentu. Není to nic akčního, ale ladné a pomalé pohyby.

Po nepříjemnosti s naložením kola do autobusu, když praskl čtvrtý drát a také po té nehodě s rukou při které jsem jel cca 300 km autobusem jsem se rozhodl, že si dám „trestní kolečko“. V této oblasti se již nacházejí ty zmiňované homole, tak stejně hledám nějaké vhodné místo, kde bych mohl projíždět v jejich blízkosti a občas i z větší vzdálenosti. Chci je totiž nafotit z různé vzdálenosti abych zachytil tu monumentální krásu z několika pohledů.

Večer když jsem dorazil do dalšího města, tak jsem navštívil jednu z mnoha internetových kaváren a na doporučení jejího správce sítě a majitele podniku jsem ještě zvážil návštěvu jednoho města. To město je prý hodně populární v celé Číně. Jedná se o nějaké město Guilin, kde jsou významné Pagody a prý bych to měl vidět. Když už pojeďu ten „trestní okruh za jízdu autobusem“, tak to tedy protáhnu až do toho města. Přesvědčila mě hlavně pohostinnost v té internetové kavárně. V Číně jsou nejenom inter. kavárny špičkově technologicky vybavené i v té nejmenší vesnici, ale ve městech je nadstavba v podobě luxusu. Již jsem jich za celou cestu po Číně navštívil desítky a tak mohu srovnávat a tvrdit, že ta rychlost připojení, rychlost PC v jakékoliv kavárně je nejen moderní, ale daleko převyšují západní Evropu! V té kavárně měli navíc vedle normálních židlí a křesel i místnost kde byla honosná kožená křesla a každý ze stolu měl svůj větrák. Ač celá místnost byla klimatizovaná, tak těch nadstandartních prvků tam bylo více. Mě třeba celý večer zásobovali hroznovým vínem. Vždy když jsem dojedl, tak pan majitel přinesl další. Samozřejmě to nedělal pro všechny zákazníky kavárny, ale podle jeho slov byl poctěn, že jsem si z mnohé konkurence vybral zrovna jeho kšeft a tak se mi chtěl odvděčit. Nejdřív jsem uvažoval o tom, že na konci mé návštěvy bude všechno zpoplatněno, ale cena byla obvyklá jako jinde.

Po několika dnech jsem rád, že jsem dal na doporučení lidí a navštívil město Guilin. Město bylo pěkné a obzvlášť dvě pagody v centru. Víc než město Guillin mě zaujalo městečko Yangshuo. Zde jsem totiž nalezl to, co jsem v této oblasti hledal. Homole a mezi nimi protékající řeku Li. Můj další plánovaný bod z cesty. O tomhle bodě jsem věděl, ale nevěděl jsem, kde přesně leží. Věděl jsem pouze oblast. Nechal jsem to na osudu stejně jako s tím zeleným čajem¹. Věděl jsem, že to najdu, že to přijde, ale byla to taková další zkouška (ověření), jak vnímám život. Jak asi skrytě občas funguje. Je to podvědomí, touha, intuice. Šestý smysl. Ale zpět k řece Li.

¹Co má přijít, to přijde. Nebo-li, co opravdu chcete to přijde.

Neskutečná přírodní nádhera. Obrovské tupé kužely jakoby vyrostly z té řeky. Některé jsou zarostlé stromy, keři, bambusem a některé mají část čistě bílou asi z vápence. Konečně jsem se tedy dostal do posledního velkého bodu v Číně. Jsem v další pohádkové jeskyni a další světový unikát, který se mi nesmazatelně zapsal do paměti. Tou nádhrou jsem byl tak nadšen, že jsem musel vzít telefon a aspoň to zavolat a popsat mámě. Ještěže už existují mobily a mohl jsem volat přímo uprostřed toho všeho. Mobilní signál je v Číně prakticky všude. Dokonce i v horách je samozřejmostí a ještě se mi nestalo, že bych byl někde bez signálu!

Normálně nejsem z věcí tak nadšen, ale tady v Číně toho zažívám všude tolik, že si připadám jako bych cestoval z pohádky do pohádky. Co oblast to pohádková jeskyně plná zlata (vice se o pohádkových jeskyních dočtete v oranžové knize). Opravdu nevím, jak přesně to vystihnout, ale je to tak, jako bych jel nějakým územím kouzelného draka a všude mi bylo naloženo do jedné bedničky zlato. Ta bednička se čím dál tím víc zvětšuje s větším a větším objemem zlata. A nejlepší na tom je to, že se to dá unést. Vůbec necítím to, že bych už neměl zlato kam dávat nebo že bych ho neunesl. Do toho mi sem tam něco nebo někdo dá pár diamantů, perel, ozdobných předmětů. Stále a stále to jenom přibývá. Tak jako zlato mužem rozdělit na červené, žluté a bílé, diamanty na modré, růžové nebo zelené, tak je to i s těmi zážitky. Ač je to stále příroda, lidé, kultura, tak všude je to úplně jiné. Stát od státu, oblast od oblasti, kultura od kultury.

Ještě bych to mohl přirovnat k sexu. Ač máte první sex, tak druhá a třetí žena je úplně jiná než 11, 12, 13. Taky se jich nemůžete nabažit a je to stále jiné, chcete poznávat víc a víc. Ten chtíč poznání, tu bedýnku zlata nemůžu naplnit a to jsem kousek za druhou půlkou mojí cesty. Není to tak, že bych se hnal pouze za tím zlatem (zážitkem), ale jedu si svojí cestu, plním si svůj cíl/plán/sen a jakoby za odměnu dostávám víc a víc od života¹. Tolik zážitků, zkušeností a krásy přeju každému dobrému člověku.

Již druhý den se pohybuji mezi těmi homolemi a některé oblasti jsou dost komerční. Není divu, že se sem chce podívat tolik lidí a je to jedna z nejnavštěvovanějších oblastí Číny. Naštěstí to je tak rozsáhlé a těch homolů je všude tolik, že si dokážu najít i dost samostatných částí nebo oblastí bez turistů nejen z Číny. Některé homole jsou propojeny lanovým mostem a některé mají na sobě vyobrazeny různé tvory. Mě třeba

¹Není důležitý, jak jste staří, ale kolik jste toho prožili.

na jedné z homolí zaujal obří motýl. Z té dálky a výšky nebylo poznat zda je motýl vytesán do toho vápence a nebo byl nainstalován odlitek z betonu. Také jsem narazil na jednu homoli která v sobě měla velkou díru. Taková obří přírodní průrva skrz celý ten masiv a díky ní bylo vidět skrz.

Jestli se mi podaří nález nějaký bambusový vor mimo komerční oblast, tak ty homole ještě projedu na voru, ale zatím nalézám jenom přelidněné okružní plavby. Dále, od té nejznámější oblasti již nejsou žádní turisté, ale řeka svým směrem již není. Jsou zde pouze menší říčky s rybáři kteří loví ryby pomocí kormoránů a to je fakt pecka. Zase jako z nějakého dokumentu. Homole, před nimi malá říčka a rybáři. Na hlavách mají rýžové klobouky, sedí na bambusovém voru a loví pomocí kormoránů.

Dál na jihozápad jsou přímo mezi homolemi asfaltky, silnice a dálnice. Také jsem již spatřil, jak je jedna úplně rozřezána. Obří stroje se do ní zakusovali a těžily vápencové bloky. Když jsem k jedné z nich přijel blíž, tak to byla spíš žula, ale na tu dálku není možno určit druh horniny.

Mám za sebou hezkou oblast a je čas otevřít další čokoládu. Hned po ránu se na tachometru objevilo 16000 km. Večer dorazím do města, tak to zapíju i pivem. Po příjezdu do města jsem našel ubytování a navštívil místního holiče. Pán mě sice pochopil, že potřebuji ostříhat, ale nechápal jak, tak mi vrazil holicí strojek do ruky, ať se ostřím sám. Naštěstí se sám stříhám a tak nějak jsem doufal, že mi bude strojek svěřen. Po úspěšném ostřihání mi zbývá čas na prohlídku města. Nevím co se děje, ale vše je připraveno na velkou oslavu. V každé ulici nějaká výzdoba a centrum města uzavřené pro nějakou parádu. Vůbec nechápu, jak můžou vědět, že dnes zapíjí další kilometry a že jsem dnes přijel do jejich města, ale je to od nich milý. Takový přivítání jsem nečekal. Žert, sranda, kecám. Ta výzdoba a uzavření centra bylo kvůli něčemu jinému. Koupil jsem si na pokoj pívko a udělal si oslavu zmiňovaných 16000 km. Když už byla tma a já si otevřel další pívko, tak vypukla ta velkolepá oslava. Po půl hodině velkých ran a záblesků z venku jsem se šel podívat, co se děje. Ta velká oslava bylo výročí založení komunistické strany Číny. Tak pompézní ohňostroj jsem ještě neviděl a asi už v životě neuvidím. Celý ohňostroj trval celou hodinu a to, co Číňané předvedli v tomto městě mě opět utvrdilo v jejich megalomanství. Nepřetržitý hodinový ohňostroj různých typů. Na obloze vykreslili srdíčka, hvězdice, různé druhy ornamentů a bylo to úžasné. Ohňostroje a různé oslavy k Číně patří, konec konců i ten střelný prach vymysleli oni, ale hodinový ohňostroj je hodně dlouhá doba. Na druhou stranu to bylo dost pestrobarevný a za celou dobu se dalo na co kukat.

Pomalu se blíží konec Číny a já jedu k poslednímu většímu městu. To město se jmenuje Nan-ning. Než k němu dorazím, tak chci ještě zmínit jednu zajímavost z Číny. Všude se neuvěřitelně hodně staví. Silnice, budovy, letiště, nádraží, tunely atd. Některé budovy a sklady jsou ještě prázdné, ale to nemění nic na tom, že se po celé Číně neuvěřitelnou rychlostí a ve velkém počtu všude a všechno staví. Mě zaujaly mosty, protože jsem již překročil mnoho a jsou všeho druhu. Od ultra moderních, vysoko položených až po bambusové. Ty bambusové a lanové v horských oblastech jsou obzvlášť hezké. To platí i o budovách. Všude ve městech jsou moderní budovy a někde i netradičních tvarů, ale mě více zaujmou ty staré, které mají již nějakou historii. Třeba stará kamenná vesnička s rudými lampióny a vstupní bránou mě zaujme o něco více než novodobá budova v Pekingu. Z té kamenné vesničky je cítit ta historie Číny. Při pohledu na starou kamennou vesnici mi zas a znovu vyskakuje myšlenka, že Čína a její obyvatelé jsou jako jeden národ, jedna země na této planetě víc než 5000 let. 4000 let doložených, ale mnoho badatelů se přiklání k 5000. Neskutečně dlouhá doba jednoho národu a jedné říše.

Konečně jsem dorazil do města Nan-ning. Je to docela hezké město ve kterém jsem narazil na jednoho Američana který si zde otevřel restauraci. Při prozkoumávání města mě sám oslovil na ulici a pozval mě do jeho restaurace. S ním, s Francouzským spolumajitelem a jejich manželkami jsem vypil několik piv. Pocecali jsme a já dostal zase trochu informací. Je to již několikátý Američan, kterého jsem v životě potkal a neříkal mi o Americe jen samé pozitiva které slyším a čtu z novin. Nejvíce mě asi překvapil odpovědí na mou otázku, proč se přestěhoval z USA do Číny. Odpověď zněla, že dost věcí v Americe je blud a prezentují se jinak než je skutečnost. I podnikání je prý snazší v Číně než v USA. Tedy konkrétně srovnával chod a pořízení nezbytných povolení pro restauraci. V Číně se prý v tomto odvětví podniká svobodněji. Tento názor zastával i ohledně různých nařízení a zákazů v USA. Třeba nemožnost se v některých státech koupat v rybníce a řeče z toho důvodu, aby se někdo neutopil. Prostě se to zakáže všem a je po problému. Když tyto příběhy slyším od rodilých amíků, tak tomu přikládám daleko větší váhu než nějakému článku z tisku. Amíci a ani já to netvrdím, že jsou USA pouze špatná nebo jen dobré. Prostě je to jako s Čínou. Každý stát má svoje negativa a pozitiva. Každý ať si udělá obrázek na základě vlastní zkušenosti a ověřuje informace z vícero zdrojů. Já to tak dělám a proto mám na dost věcí svůj vlastní názor.

Také jsem ve městě narazil na Wal-Mart. To je síť amerických obchodů která je v USA velice rozšířená, populární a nejvýdělečnější společností, co se maloobchodu týče. Znáám ho z Anglie a Skotska, ale tam se jmenují ASDA. Zde v Číně se to jmenuje asi taky jinak, ale já ty znaky nedokážu rozluštit. Kdyby to nebylo napsáno malým písmem v latině, tak bych to nevěděl. Zkoušel jsem srovnat kvalitu a nabízené zboží. Západní výrobky od piva, sladkostí až po různé potraviny a hygienu jsou neskutečně drahé, ale místní pochutiny a vše spojené s místní kulturou je naopak za příznivou cenu. Taký mě v tom obchodě zaujalo oddělení čaje. V Číně máte všude různé čajovny a prodejny různých druhů čajů, ale v tom supermarketu to byl extrém. No extrém. Prostě jako v Evropě s pivem. V jednom obřím regálu pouze plechovkové ledové čaje různých druhů a naproti v dalším regálu pouze lahvéové varianty. Když projdete celou řadu cca 20 metrů a jste na konci, tak máte další regály s čajem sáčkovým a naproti čaje sypané- balené. No a aby toho nebylo málo, tak úplně na konci je cca 50 velkých kádí s čajem sypaným, který si nabereíte dle vlastního objemu nebo váhy. Já to podle jejich písma nepoznám, zda se platí za objem či váhu, tak píši obě alternativy. K tomu obchodu se váže ještě jedna věc. Když jsem si nakupoval různé pochutiny, tak za mnou chodilo dost Číňanů a sledovalo jaké věci si já, jako Evropan kupuji. Když jeden odešel, tak hned přiskočil jiný nebo i pár a důkladně shlédli můj košík. Nebylo to nic nepříjemného, ale pouze mě ta jejich zvědavost zaujala. Nejvíce je zaujalo pivo a vedle něj led. To je vlastně další zvláštnost kterou jsem zde poznal. Pivo mi zatím úplně všude, i v baru prodávali nevychlazené. Nevím, zda je to normální v celé Číně, ale pivo zde nechladí. Já to vyřešil tak, že jsem si led bral v oddělení ryb. Většinou jsem to řešit nemusel, ale v Nan-ningu jsem sehnal hotelový pokoj bez ledničky, tak jsem musel najít jiné řešení, jak vychladit pivo.

V Nan-ningu jsem neplánovaně strávil několik dní navíc, poněvadž při odjezdu z města mi praskla zadní osička v náboji kola. Náhradní jsem neměl, tak jsem se musel do toho města vrátit. Než jsem našel krám s cyklo doplnky a provedl opravu, tak jsem navštívil dost krámů a obchodních center. To mi připomíná další zvláštnost Číny. Třeba jeden třípatrový obchodní dům pouze s mobilními telefony a vše s tím související. Každé patro bylo napěchováno několika desítkami malých a větších obchodů s mobily různých značek. Takováto konkurence jen v jednom obchodě je něco neskutečného. Opravdu Číňanům nezávidím ten konkurenční boj o zákazníka. To není 6 krámů na jedno město, ale třeba tři sta obchodů a obchodů pouze v jednom baráku! Nebylo to ojedinělé, co jsem podobný typ obchodě navštívil. Jsou jich tisíce po celé Číně a je to ve všech odvětvích PC, TV atd.

Další ze zvláštností Číny je ta, že pokaždé když jsem byl někde ubytován, tak z nabídky několika desítek programů se vždy aspoň na jednom programu promítala pohádka, film, divadelní nebo operní představení Opičí král (v originále Putování na západ). Buď jsem měl neuvěřitelné štěstí nebo to prostě jede každý den v nějaké smyčce na jednom z kanálů. Aspoň mohu napsat, že je to jediný film, pohádka, představení kterému rozumím a nepotřebuji ani český dabing :o).

Poslední příběh z Číny jsem nechal na konec, ale stal se v polovině Číny. Bylo to setkání s jedním pastevcem. Většina lidí, které jsem doposud potkal na mě začala úplně automaticky hovořit jejich mateřským jazykem, i když bylo zřejmé, že jsem cizinec. Dokonce i poté, když pochopili, že jejich jazyk neovládám, tak na mě stále většina hovořila jejich jazykem a očekávali odpovědi. Ti, co ovládali i jiný jazyk samozřejmě hned zkusili Aj, Fr. atd. Jednoho včera, když jsem si rozdělával stan, tak ke mě přišel pastevec koz. Jednoznačně mu to myslelo a jako jediný ihned pochopil, že když mu naznačím, že nehovořím Čínsky, tak nadále nebude komunikovat a požadovat mluvené odpovědi¹. S tímto pánem jsem si pomocí gest dokázal sdělit vše, co jsem potřeboval a i on mi vše „vysvětlil“ pouhou mimikou. Rozhovor se týkal cestování, jídla, ubytování, spaní, počasí. Nebylo toho moc, ale ten přístup a pochopení z něj jednoznačně udělal někoho, kdo zcela určitě neměl pást kozy v horách, ale měl se rozvíjet někde jinde. Ale třeba to byl již starý moudrý muž který pochopil, že se nemá cenu za něčím neustále hnát a klid našel v pastvě koz kdesi v horách. Byl to hodně starý pán, a tak nějak mi uvízl v hlavě stejně jako ten poustevník v horách, který mě obdaroval nudlemi. Oba ti staří pánové jako by byli nějakí staří filosofové a v klidu, o samotě kdesi v horách rozjímali o životě. Nejenom Čína, ale hlavně život je o přemýšlení. Když už jsem u té filosofie, tak jestli máte čas a chuť, přečtěte si knihu Smysl lidského života nebo knihu Smysl lidské existence. A jestli máte více času, tak knihu Filosofie tváří tvář zániku. Poslední zmiňovanou knihu mám zrovna rozečtenou na této cestě a jako ty dvě zmiňované v předchozích řádcích, i tato kniha je opravdu silná kniha. Všechny jsou od stejného autora, filosofa jménem Milan Machovec-moudrý muž. Měl jsem možnost poslechnou mnoho jeho přednášek ještě na kazetových páscích, které mi propůjčil kamarád. Machovec ty svoje úvahy, dokázal vysvětlit tak lidsky, že jsem je asi několikrát pochopil i já. Stejně jako Kleczek a jeho pojetí astrofyziky a pojetí světa. Oba vzdělaní, moudří lidé kteří dokázali svoje myšlenky předat i pouhým amatérů. Já se totiž ani o filosofii ani astrofyziku nijak moc nezajímám, ale v jejich podání si přečtu, poslechnu podívám na skoro každý záznam.

¹Kdo nerozumí jednomu pohledu, nepochopí ani dlouhé vysvětlování.

Když jsem opustil poslední velké město, tak už jen zbývá hraniční přechod do Vietnamu a zhodnocení celé Číny. Začal bych tím, že tahle země je neuvěřitelně bezpečná a podle mého úsudku se kriminalita musí držet na úplně spodní hranici. Oproti Rusku jsem nezaznamenal ani jednu vážnou nehodu nebo požár, což mi přijde jako další zvláštnost, přičemž netvrdím, že se tyto nehody v Číně nedějí. Zato policejních stanic a aut je všude neuvěřitelně moc. Tak jako má Rusko v každém větším městě vojenskou základnu, tak tady má i ta nejmenší vesnička svojí policejní stanici. Je to opravdu znát na té bezpečnosti. Ve večerních hodinách jsou ulice nejen velkoměst hodně bezpečné a to podle mě není způsobeno jen tou všudypřítomnou policií, ale mentalitou lidí. Opravdu hodně bezpečná země. Tohle je názor i lidí, kteří Čínu navštívili nebo kteří v ní žijí. Tím myslím trvale žijících cizinců.

Bezpečnost zde zajišťují i hodně probírané a odsuzované kamery, ale když to porovnáme s Velkou Británií, kde jsem několikrát zažil, že vás kamera snímá i na toaletě u umyvadel, v autobuse, ve vlaku, v podchodě, na mostech, před vchode do parku, východem z botanické zahrady a vrchol všeho je to, že ve všech veřejných budovách včetně hromadné dopravy všechny nahrávají, co si kdo říká, tak se Čína může ještě hodně učit. Místní lidé jsou dost poctiví a vůči mě se vždy a všude chovali velice slušně a přátelsky. Ani jednou se mi nestalo, že by mě někdo chtěl při placení ošidit, podvést nebo okrást. Když srovnám ceny různých produktů a služeb, tak jsou po celé Číně víceméně stejně a celkově mi Čína přijde jako hodně levná země.

Dále bych zmínil přírodu a kulturu. To co se v Číně nabízí k zhlédnutí je jako několik světů v jednom. Od moře a pouště až po hory a pláně. Mají zde všechny čtyři roční období, ale když jste dole na jihu, tak pouze tropické počasí. Další zvláštnost je, že mají pouze jedno časové pásmo. Jižní část Číny mi připadala hezcí s větším množstvím možností které stojí za návštěvu. Vlastně mohu napsat, že v každém koutu Číny který jsem navštívil jsem poznal něco nového. Ať se jedná o druhy a přípravy jídel, tak po ráz krajiny aj. Každému doporučuji a přeji aspoň jednou v životě tuto zemi navštívit a poznat, poněvadž stojí opravdu za to. Každý ať zváží svoje putování po Číně. Bude rozdíl, jak jsem poznal Čínu já oproti lidem kteří do ní přiletí a nechají všechno pouze na cestovce nebo průvodci. Lidé jsou k cizincům velice přátelští, ale zažil jsem i chování místních k místním a nebylo to nic hezkého.

Z mého pohledu jsem od Číny dostal to, co jsem očekával a v mnoha případech mě i dost překvapila. Třeba ten rozvoj technologií je na takové úrovni, že by se lidé na západě měli hodně rychle obávat nástupu této velmoci. Jak se říká, tak 19 století

patřilo Anglii, 20 století Americe a 21 století bude patřit Číně. To, co jsem zde viděl je neuvěřitelně vyspělá společnost s dávnou historií, že do dalších 30 let úplně převálcuje Ameriku i s Evropou dohromady. Jestliže se o Číně říká, že všechno zkopírovala od západu, tak si každý může dohledat, co západ zkopíroval od Číny a je to na mnoho stránek. Spousta lidí buď záměrně nebo z nevědomosti Čínu hodně podceňuje, ale já jako laik a z pouhé tříměsíční zkušenosti mohu napsat, že Čína zanedlouho znovu předvede celému světu proč její historie trvá již 5000 let a jen tak nezanikne. Jednou je nahoře jednou dole, ale teď jde opět strmě nahoru v rekordně krátké době a celý svět se bude hodně divit¹. Jak jsem již psal, tak každému doporučuji Čínu navštívit a udělat si vlastní názor. Za týden nebo dva ji nepoznáte, ale ani já si netroufám říct, že jsem ji za těch pár měsíců poznal. Co si ale troufám říct, tak spousta bludů které jsou o Číně psané na západě není pravda. Je to stejné jako s Ruskem. To se samozřejmě nebavím o politice. Já hodnotím Čínu tak, jak jsem ji zažil a jak se ke mě chovali místní lidé. Co jsem měl možnost spatřit mimo turistické destinace a co jsem měl možnost navštívit.

Stojím před bránou Čínské celnice a odbývají moje poslední minuty v Číně. Tento přechod do Vietnamu se dá projet na kole nebo projít pěšky. Vzhledem k tomu, že můžu projet i na kole, tak si to prosvištím z kopce přímo do Vietnamu a budu v další zemi. Na celnici si tedy vybírám pruh pro pojízdné prostředky, ale udělal jsem chybu. Nějak jsem to špatně pochopil a přímo projet hranici nelze. Na samém konci přechodu mě doběhli dva pohraničníci a už mě vedou do jedné z budov. Teď sedím už hodinu v jedné z místností a čekám, co se bude dít dál. Po zdlouhavém čekání je mi vrácen pas s výstupními razítky a mohu Čínu pěšky opustit. Nedopatřením jsem vjel do jiné brány průchodu než byla určena pro turisty. To mělo za následek toho hodinového zdržení.

KAPITOLA DEVÁTÁ- VIETNAM

Sám na jedné lodi

Den 179 až 188

Začátek Vietnamu začíná velice pěkně. Po překročení hranic můžu hned slavit. Nejenom, že se na tachometru po několika kilometrech za hranicí objevilo 17000 km a já mohl sníst čokoládu, ale zároveň jsem potěšen, že jsem vstoupil do Vietnamu. Na Vietnamské celnici proběhlo vše rychle a bez nějakých problémů, ale stejně jako na

¹Každý chvilku, tahá pilku.

Čínských hranicích s Mongolskem, tak i zde mi měřili teplotu. Kdyby ji měřili všem, tak se nad tím nepodivuji, ale byl jsem jediný z celého davu lidí.

Vietnam na mě působí dost domácky, poněvadž zdejší silnice, svodidla, umístění značek a všechno, co se silnic týče je totožné jako v ČR. Lidé jsou dost usměvaví, ale pod tím úsměvem se skrývá jakési nedobro (taktová faleš). Jsou zde dost rozdílné ceny což značí to, že někteří jedinci se mě snaží natáhnout. Usmějí se, jsou příjemní, ale za nabízené zboží které normálně stojí libru chtějí 2 až 3. Neděje se to furt a všude, ale jakoby těch vychcanejch lidí přibývalo. Později budu moc porovnat jací lidé budou dole na jihu. V severním Vietnamu mám pouze dva hlavní body takže se moc nezdržím, ale oba hlavní body jsou blízko sebe takže jdeme na to.

První velkou zastávku ve Vietnamu mám ve městě Ha Long. Město je pojmenováno podle zátoky Ha Long kam mám namířeno. Jedná se o jednu z nejnavštěvovanějších destinací zahraničními turisty ve Vietnamu a pro bližší informace Vás zase odkážu na net. Jednu zajímavost napíšu. Jedna stará legenda vypráví o tom, že zátoku obýval velký drak a ta nádhra která se tam skrývá je jeho dílo. Je tam zhruba 2000 skalních útvarů tyčících se z moře a ten, kdo najde správnou kombinaci několika ostrůvku oživí toho zkamenělého draka. Několik ostrůvků je totiž ten vlnící se drak a jeho zkamenělé části těla vylézají z moře. Já se tedy pokusím k těm ostrovům doplout na lodi a když budu mít štěstí, tak toho tvora opět přivedu k životu mocným kouzlem :o).

Ve městě Ha Long jsem narazil na jeden mladý manželský pár který pracoval v místním hotelu jako personál. Vzhledem k tomu, že se mě nesnažili při zjišťování ceny za nocleh natáhnou, tak jsem se ubytoval zrovna v jejich hotelu a byla to správná volba. Z toho mladého páru se vyklubali docela příjemní lidé a večer jsme dali společnou večeři s přípitkem rýžové vodky. Na druhý den jsem je požádal o zajištění lodě k přepravě do zátoky Ha Long. Jelikož byli velice vstřícní a ochotní, tak mi jízdenku a dopravu k lodi zajistili. Nejdříve se mi cena zdála hodně vysoká, ale pak jsem si řekl, že když už jsem tady, tak jí tedy zaplatím. Nalodil jsem se na dvoupatrovou loď pro 40 sedících lidí (kapitán říkal, že maximum osob na palubě je 80) a čekal na odplutí. Když jsem zpozoroval obsluhu, jak odpoutává loď, tak jsem se šel zeptat, co se děje a kam plujeme. Kapitán mi doslova řekl: loď sis zaplatil, tak vyplouváme. Na otázku, kde jsou další turisté mi sdělil, že žádní turisté už nebudou. Loď jsem si totiž zaplatil pouze pro sebe. Já si nedopatřením nekoupil jenom nějakou místenku, ale pronajal celou loď. Asi jsem to tomu manželskému páru špatně vysvětlil nebo mě špatně pochopili, ale výsledek je ten, že mám celou loď jen pro sebe.

Abych rozepsal plavbu na lodi, tak hodina tam, hodina zpět a dvě hodiny proplouvání lodí mezi ostrovy! Ale ať Vám tento příběh popíši podrobněji, poněvadž to stojí za to. Jsem sám na jedné lodi. Loď je cca 15 metrů dlouhou a široká je zhruba 4 až 5 metrů. V podpalubí motor a provozní místnosti. Na palubě velká místnost s barem, naproti baru stoly i lavice a vzadu místnost s toaletou. Nadstavba té velké místnosti se využívá jako terasa se zábradlím a odpočinkovými lehátky. Nad nimi se tyčí kapitánský můstek. Můstek je samozřejmě místnost s kormidlem, ale navíc je uvnitř postel kde odpočívá kapitán. Tohle všechno jsem zjistil během plavby tam. Trávil jsem dlouhou chvíli, tak jsem se zeptal obsluhy, zda by jim nevadilo kdybych si celou loď důkladně prolez a nafotil. Nic proti tomu neměli a naopak byli velice milí, servírka i kapitán. Servírka nebo jak tu pni mám nazvat mě provedla úplně všude a za jejich ochotu a vstřícnost jsem každému koupil pivko. Já si pivek samozřejmě během plavby dál několik a dokonce jsem to pocítil v hlavě, ale komu se poštěstí být sám na jedné lodi a určovat si směr kterým chce plout. Kapitán mě vozil od ostrovu k ostrovu, ale samozřejmě bral v potaz to, že se držel nějaké stanovené trasy. Takhle nějak žijí miliardáři. Mají svoje jachty pouze pro sebe a k ruce kapitána s personálem. Jen jim ukážete směr a už se pluje. Já si to tedy rádne užil a vždy když jsem měl dopito, tak jsem požádal obsluhu o další pivko. Občas jsem zašel za kapitánem, ať to vezme k onomu nebo tamtomu ostrůvku¹. Kombinaci pro dračí znovuzrození se mi nalézt nepodařilo, ale loď pouze pro mě byl fakt super zážitek, takže jakési kouzlo se i v tomto případě dostavilo:o). Zátoka Ha Long je opravdu nádherná a je to něco jako ty homole v jižní Číně. Akorát ve Vietnamu jsou zatopené nebo ponořené v moři. Ač zážitek s lodí hodnotím velice kladně, tak homole v Číně jednoznačně vítězí.

Další příběh a další bod je v hlavní městě Hanoj. Tam mám v plánu pouze jeden park a jednu povinnost. V Hanoji si musím vyřídit víza do Laosu takže hurá k dalšímu bodu. Po dalších dnech jsem dojel do hlavního města a hned zašel na Laoskou ambasádu. Vzhledem k tomu, že se změnila pravidla ohledně vyřizování víz, tak jsem se rozhodl vyřídit víza do Laosu, až na hraničním přechodu. Před příjezdem do Vietnamu jsem si několikrát ověřoval, zda si můžu nechat vystavit turistická víza do Laosu na hranicích a z oficiálních míst mi bylo řečeno, že ne. Při příjezdu na Laoskou ambasádu mě ale úředníci ujistili, že to již lze a dokonce je to rychlejší než na úřadě. Na hranicích je to na počkání a za stejnou cenu, takže jsem změnil plán a jel pouze navštívit park v centru města. Byl to můj jediný bod v Hanoji, takže jsem se ani

¹Kdo platí dudáka, ten vybírá písničku.

nezdržel přes noc. Park a v něm jezero kouzelného meče (navraceného meče) je obestřeno několika legendami. Ostatně jako skoro každé jezero, řeka, skála v Asii. Mě na tomto jezeře nejvíc zajímal starý dřevěný červený most. Prostě a jednoduše jsem ho chtěl pouze vyfotit, poněvadž jsem ho kdysi viděl v jednom dokumentu a líbil se mi. Do parku k jezeru a mostu jsem dorazil, udělal několik fotek, ale všude bylo neskutečně moc turistů. Jak na mostě, tak na ostrůvku, kde se má nacházet nefritový chrám. Ještě jsem pořídil několik fotek jakési želví svatyně nebo chrámu želvy. Hanoji jako město mě nijak nenadchlo a ani jsem od něho neočekával nic extra. Naopak mě udivilo to, že v ulicích bylo hodně západních turistů a kurev které očekávám až dole v Ho-či minově městě (Saigonu). Navíc se v Hanoji hodně projevila ta faleš místních lidí. Skoro všichni a všude se mě snažili na všem natáhnout. Jakmile zbystří západního turistu, tak se nahodí úsměv a natáhne cena. Nejlepší je chodit do bočních uliček, kde jsou jakoby vytlačeni ti poctivější prodejci a ti nabízejí zboží obvyklé cenám.

Již nějaký čas trávím v horách a zatím je to neobtížnější úsek celé cesty. Ač jsou zde opravdu krásné výhledy na zarostlou džungli, tak jízda na kole je velká dřina. V Číně také byly vysoké kopce a poté velké klesání, ale zde není ani signál, ani prodejci s nápoji, ani restaurace nebo hotely. Už třetí den je to hodně náročné. Pouze džungle, kopce a žádná restaurace, obchod ani hotel. Vlastně na jeden hotel jsem na začátku hor narazil, ale to byl spíš takový hampejs. Majitel to zjevně pronajímal jako hodinový hotel, poněvadž ta fluktuace osob a vzhled těch žen mi naznačovalo o co běží. Na druhou stranu jsem s majitelem a jeho manželkou povečeřel a dobře se najedl, což bylo poslední vydatné jídlo v horách. Aby toho v horách nebylo málo, tak mi ještě jednoho večera praskla tyčka od stanu a hned po jednom ránu jsem píchnul obě kola. Naštěstí jsem už blízko Laosu, ale podle mapy ty kopce jen tak nepřestanou. Měl bych je zdolávat nejméně do města Luang Prabang. Navíc je Laos o dost chudší stát než Vietnam, takže s infrastrukturou a službami to bude asi ještě horší.

Konečně jsem dorazil k hranicím. Na Vietnamské straně proběhlo vše rychle a bez jakýchkoliv problémů. Vybral jsem si malý přechod v horách, poněvadž chci do města Luang Prabang přijet ze severu. Jak se ukázalo, tak volba tohoto malého přechodu nebyla šťastná. Není zde vůbec žádná možnost koupit jídlo ani vodu do zásoby. U jakéhosi posledního stánku kupuji pouze dvojce sušenky. Vlastně to ani stánek není protože to byl veškerý sortiment který jsem mohl koupit.

Vietnam zatím hodnotit nebudu, poněvadž se do něj ještě z Laosu vrátím.

KAPITOLA DESÁTÁ- LAOS

Plavba po Mekongu k tyrkysovým vodopádům

Den 188 až 213

První den v Laosu nezačal vůbec dobře a to je předzvěst těžkých dnů. Došlo mi veškeré jídlo i voda a ani na Laoské straně hranic nebyla možnost cokoliv koupit. Hotovost mám pouze dolary a eura které nemohu nikde směnit. Navíc mě na Laoské hranici neskutečně vytočil jeden celník, poněvadž mě podvedl o dva dolary. Jak mi na Laoské ambasádě tvrdili, že je možné zakoupit víza přímo na hranici, tak to je sice pravda, ale místní neřád mě jaksi natáhnul. Podle předchozích informací měli víza stát 30 dolarů a platí se v hotovosti. Ten neřád po mě chtěl 32. Raději jsem se předem slovně ujistil, zda mi dá doklad o přijaté hotovosti. Nějak mi tam totiž nehráli ty dva dolary. Úředník za přepážkou mě ujistil, že na všechno dostanu potvrzení a dokonce mi ukázal již vlepené a orazítkované víza v pase. Když jsem tedy zaplatil za víza a dostal paragon o zaplacení, tak na něm bylo vypsáno pouze 30 dolarů. Na otázku, kde jsou zbývající dva mi ten neřád pouze sdělil, že jsem mu dal jen těch třicet a tak je vše v naprostém pořádku. Měl obrovské štěstí, že jsem byl hladový a dost vyčerpaný z předchozích kopců. Chtěl jsem nejrychleji dojet do nejbližšího města a pořádně se najíst, protože jsem zdolával nejobtížnější úsek z celé dosavadní cesty. A další hodně náročná etapa mě ještě čekala. Holt se o spravedlnost postará osud a ne já¹. Za normálních okolností bych si nechal zavolat nadřízeného a ty dva dolary bych řešil celý den jenom proto, aby si to hovado pak řeko, zda mu to za ty dva dolary stálo. Abyste to dobře pochopili, tak mě nešlo o tu sumu, ale o toho úředníka. Když jemu stojí za dva dolary udělat problém, tak mě taky.

Další komplikace které mě opět čekaly byly již zmiňované kopce. Takové krpály nahoru a dolů jsou dost náročný. Převýšení průměrně 500 metrů, ale dosavadní rekord byl od Vietnamského pobřeží. Od nuly jsem musel vyšlapat nebo vytlačit 1000 metrů. Tady v Laosu je to stejný jako ve Vietnamu. Dvakrát nebo třikrát za den 500 m dolů a 600 m nahoru. Fakt záhul. Nemám žádné jídlo a poslední sušenky s vodou jsem už spotřeboval. Naštěstí můžu pít vodu z pramenů která vytéká odněkud z hor, tak aspoň ta voda je mojí záchranou. Jsem tak vyčerpaný, že dnes do plánovaného města nedojedu. Musím si rozdělat stan. Jelikož jsem v džungli a panují zde neskutečný vedra, tak stavím pouze tropiko, ale i v něm je dost vedro. Normálně bych spal pod

¹Netrestá se proto, že se stala chyba, ale proto, aby se to neopakovalo.

širákem, ale je zde různá havěť a nechci riskovat nějaké zdravotní problémy. Komáři a jejich bodnutí mi může přivodit horečku, ale jedovatý pavouk, had nebo škorpión mi může udělat velice zlé zdravotní komplikace¹. Jdu spát a snad poberu nějakou energii spánkem, když jsem už 2 dny nejedl.

Jsem totálně vyčerpaný a dnes padl další z mnoha osobních rekordů. Ač jsem se vyspal a doufal, že aspoň naberu nějakou další energii do dalšího dne, tak se tak nestalo. Po prvních dvou hodinách jsem ujel a ušlapal pouze 3 kilometry. Je jasné, že budu rád když se dneska dostanu do plánovaného města a pořádně se najím, protože takhle bez jídla to opravdu nejde. Sice jsem na dně fyzicky, ale ne psychicky a to je to nejdůležitější. Říkám to furt a znova, ale jakmile nemáte pevného ducha, tak je to hodně špatný. Na psychice zaleží daleko víc, nesmíte se nechat zlomit, ba naopak, zlomte toho, to, něco, co Vás chce zlomit.

Po odjetí a od šlapaní 17 kilometrů konečně dojíždím do městečka Sam Nuea. Problém je, že ani zde nechtějí brát dolary nebo eura. Netuším z jakého důvodu, ale všichni a všude chtějí pouze místní měnu. Další problém je ten, že zde není ani banka. Nemůžu peníze směnit nebo vybrat. Po náročným úseku mě čeká další náročné kolečko se sháněním místní hotovosti. Od místních se dozvídám, že jediný způsob výběru hotovosti je na terminálu místní pošty která otevírá až v poledne. Já si ráno přivstal, abych se vyhnul vedrům odpoledne, takže nyní, v tomto městečku je skoro všude zavřeno. Nedá se nic dělat a musím si tedy počkat až odbyde dvanáctá hodina a budu si moc vybrat peníze z místní pošty. Konečně odbyla dvanáctá a místní pobočka otevřela svoji jedinou přepážku. K mému údivu, zde nemají žádný bankomat, ale peníze vydávají jakousi formou nákupu. Do mobilní čtečky vložíte svoji kartu potvrdíte zapsanou hotovost na displeji a po schválení transakce vám personál vyplatí místní měnu. Samozřejmě vám strhne něco za kurz a manipulační poplatek. Je to něco jako nákup v supermarketu a takzvaný Cashback. Po získání hotovosti jedu ihned sehnat něco k jídlu, poněvadž mám neskutečný hlad a jsem totálně vyčerpaný. K mojí další smůle nenarážím na žádný otevřený krám nebo restauraci, tak беру aspoň první hotel na který jsem narazil už ráno. Výhled z okna mi připomíná německý Pasov, protože se v tomto městečku slévají dvě řeky a každá má jakoby jiný odstín. V Pasově jsou sice řeky 3, ale 2 mají také jiný odstín.

¹Proti bodnutí škorpiónem pomáhá jen škorpióna předem zabít.

Byl jsem tak vyčerpaný, že po vypití asi 2 litrů vody z kohoutku jsem na posteli okamžitě usnul. Po probuzení již bylo pozdní odpoledne a já se vydal do nejbližší restaurace kterou jsem ráno našel při hledání pošty. V restauraci jsem si objednal 3 porce jídla a další 3 jsem si vzal sebou na pokoj.

K tomu jídlu se váže další historka, tak Vám ji teď popíšu. Když jsem po sprše opustil hotel a zašel do restaurace, tak naproti u jednoho stolu seděli dva maníci. Nejdřív mě pozorovali a když jsem všechny tři porce jídla snědl a čekal jsem na přinesení dalších tří porcí, tak jim to nedalo a oslovili mě. Ukázalo se, že to byli nějací Němčouři. Nejdřív se vyptávali s kým tam jsem a proč objednávám tolik jídla. Když jsem jim řekl, že sám a veškerý jídlo je pouze pro mě, že ho hodlám všechno sníst, tak se ptali proč mám tak velký hlad. Když jsem jim převyprávěl již psané výše, tak se začali ptát odkud až jedu. No, když jsem tomu jednomu odpověděl, že až z Čech, tak mi úplně suveréně řekl, že mi nevěří, že kecám a vymýšlím si.

Oni totiž někteří Němci, ale také Rakušané nemají Čechy moc v lásce a dost jedinců to dává Čechům nepokrytě najevo. Je to podobné jako se nemají rádi někteří Poláci-Rusové, Angličani - Francouzi a jiné národy. Na jeho výpad jsem mu tedy odvětil, že mu taky nevěřím, že je Němec a ten blb se úplně vytočil. Začal mi tam argumentovat, proč by si vymýšlel, že je Němec, jaký by k tomu měl důvod a cosí a kdesi. Na to jsem mu v klidu odpověděl, že si sám odpověděl. Ten jeho kolega to okamžitě pochopil a něco tomu druhému německy vysvětloval. Pak se za něho omluvil a ujistil mě, že on mi věří. Jemu jsem nakonec ukázal nějaké fotky z foťáku o mojí cestě. Ještě jsem mu nabídnul, že jestli ho to opravdu zajímá, tak se může podívat na moje kolo, jak vypadá po ušlapání více jak 17000 km. Oběma pak bylo jasné, že si nevymýšlím, zvedli se a šli kamsi do dálí¹. Já si potom odnesl zbývající tři porce jídla na pokoj a v klidu si ho po pivku vychutnal. Nechtěl jsem to všechno zhltnout najednou, protože když skoro tři dny nejíte, tak by to nemuselo dělat dobrotu.

Na hotelu jsem si dal pár pivek a zažil moje oblíbené tepláky které se už podruhé trhly. Jak se mi najednou hodilo to, co jsem se ještě učil na základce jako domácí výuku a máma mě to ještě donaučila k lepší dokonalosti. Při tom zažívání jsem si připadal jako Stallone z filmu Demoliton Man. Tam se velký drsňák učil v hibernaci krejčířským dovednostem které se mu v budoucnu hodily aniž by to v životě tušil ;o)

¹ Jsi-li opravdu dobrý, nemusíš to dokazovat.

Když jsem nabral další sílu a energii po zatím nejnáročnějším úseku, tak byl čas na noční zábavu. Je opravdu parádní zjištění, jak tělo po mém totálním vyčerpání, tak rychle nabere energii zpět. Spravili to 3 jídla, čokoláda, nějaký ovoce a pivo. Tady se zase ukazuje ta potřebná síla ducha neboli psychika. Ten hlad a náročnost terénu mě sice nezlomily, ale když nemáte potravu, tak ta hmotná energie jde prostě dolů. Zato energie myslí je tak neuvěřitelně mocná zbraň která vás dovede k cíli. Po 6 hodinách jsem byl zase čiloučkej a plný elánu. Problém byl v tom, že ve městečku toho nic moc k vidění nebylo natož k noční zábavě. Dokoupil jsem tedy nějaký pivko, zásobu potravin, nápoje a šel na pokoj pořádně prostudovat mapu Laosu. Podle mapy mě čekal ještě obtížný terén a to až do města Luang Prabang, ale naštěstí jsem měl již hotovost a cestovní vaky naplněné jídlem a nápoji.

Další dny v Laoské džungli jsou už úplně v pohodě a s hotovostí si můžu dát jídlo v restauracích při cestě. Ta nepříjemnost s vyčerpáním se tedy týkala pouze toho úseku u hranic a teď se jede úplně v pohodě. Dokonce mi ani nevadí ty závratný převýšení a vedra. Jediné, co mi dělá trochu starost jsou cedule s upozorním, že se v této oblasti vyskytují tygři. Tahle šelma je většinou plachá, ale třeba v Indii je běžné, že zaútočí a odtáhne si do pralesa i dospělého člověka. Asi bude nějaký útok na člověka zaznamenán i v této oblasti, poněvadž ty cedule podél cesty nebudou jen pro randu králíků. Je to už podruhé, kdy se s touto výstrahou setkávám. Prvně to bylo ještě na konci Sibíře za Bajkalem a jednalo se o tygra Ussurijského. V Laosu by měl žít tygr indočínský a po tygru Ussurijským je druhý největší na této planetě. Večer jsem narazil na jakýsi „hotel“ v džungli, který spočíval v tom, že to byla chatrč z palmových listů a uvnitř 4 dřevotřískové stěny jako pokoj. Aspoň, že v něm byla moskytiéra proti nočnímu hmyzu a sud s vodou nahrazoval sprchu. Pro jednu noc v tygří oblasti jsem využil této služby a raději přespal uvnitř.

V další rádobě restauraci mi přinesla obsluha objednanou rýži pouze v dlani a rovnou mi jí vložila na talíř. Pak utrhla zeleninu hned vedle odpadků (taková skládka kam se vše z restaurace vyhazovalo) a po opláchnutí a osmažení mi to nandala na talíř. Ještě mi nabízela asi pečený nebo grilovaný kuře nebo co to bylo. Pobavilo mě, jak ho paní majitelka měla vystavený ve skříni uprostřed místnosti. Byla to stará zavřená almara které chyběly skla (taková vitrínka). Celá byla prázdná a uprostřed, v prostřední polici to leželo. Lítalý na to mouchy a bylo to bizarní. S díky jsem odmítl. Bohatě mi stačila ta rýže z ruky a zelenina od odpadků. Ještěže jsem se před odjezdem na tuto cestu pořádně proočkoval. Zároveň to беру jako další z tréninků na Indii a Bangladéš, poněvadž tam to bude opravdu síla a řádná nechutnost, co se některých standardů týče.

Dnešním dnem jsem pokořil metu 18000 km. Bylo to zrovna na jednom mostě a již po několikáté jsem viděl, jak místní veškeré odpadky sypou přímo z mostu přímo do řeky. Zatím se s tím setkávám úplně všude a pro místní je to asi zcela normální. Prostě přijede auto nebo někdo přiveze kárku s odpadky a vše svrhne z mostu dolů do jakékoliv říčky nebo řeky.

Další věc, co mě zaujalo byl školní dvorek. Při průjezdu jakousi vesničkou stála na konci vesnice škola. Před ní si hrálo cca 15 dětí. Zajímavé bylo, že hned vedle jedné chatrče z palmových suchých listů si ty děti hrály s rozdělaným ohněm. Byla tam tři ložiska a nikdo nejančil nebo se nesnažil oheň uhasit. Všem dětem nebylo víc jak deset let a nikdo je nehlídal. Do toho si jedno dítě (zhruba 5 let) hrálo s obrovským nožem jako by drželo v ruce kus tupého klacku. Když jsem u nich zastavil a začal je fotit, tak se některé děti rozutekly schovat do té školy. Úplně vidím ty učitelky a maminky v Evropě, jak by z těchto her udělaly exemplární případ trestu a povinné školení, že nuž a oheň do ruky dětem nepatří. Zdejší děti si s takovými prkotinami hlavu nelámou, poněvadž mají úplně jiné starosti. Dospělákům to taktéž nevadilo, protože za celou dobu, co jsem je pozoroval, kolem prošlo 5 dospělých a v klidu si pokračovali vlastní cestou. Problém nebyl ani nuž ani ohně. Více než z ohňů a nožů v rukou dětí mají místní lidé strach z pozůstatků Vietnamsko- Americké války. Když Laos Američané několikrát vybombardovali a podle historiků i vědců, Američané shodili v Laosu, Kambodže a Vietnamu víc bomb než se shodilo za celé druhé světové války, tak některé ty bomby nevybuchly. Jsou neblahým pozůstatek i v této krajině. Několikrát jsem o tom četl a viděl pár dokumentů, ale s tímto neduhem jsem počítal až ve středním Laosu a ve středním Vietnamu. Ukazuje se, že i tady na severu je to dost palčivý problém, poněvadž skoro všude u cesty jsou výstražné a informační cedule, ať lidé a hlavně děti nesahají na různé miny, bomby, granáty a další opravdu nebezpečné Americké pozůstatky. Častokrát mám obavu, při stavbě stanu, šťouchnout kolík do země a proto raději kempuji jen u cesty nebo na nějakém plácku, kde je zřejmé, že nebezpečí tolik nehrozí. Válka je svinec a to, co tady předvedla Americká vláda je daleko horší než ve Vietnamu. O Laosu se toho moc nepíše, ale z doložených dokumentů a svědectví z několika stran se naznačuje, že i zde se stala neskutečná zvěrstva. Kdo máte zájem o bližší informace, tak si je dohledejte na netu.

Pomalu se dostávám k memu dalšímu bodu a konečně jedu pouze z kopce. Když jsem v rychlosti vyjel z jedné zatáčky, tak jsem překvapil místní ženy. Zrovna se svlažovali pod jedním pramenem který vytékal z hor. Všechny se rozutekli a asi se mě bály.

Pravděpodobně to způsobilo to moje kolo, poněvadž zepředu vypadá jako nějaký rozzuřený býk. Ty černý brašny, široký řídítka zakončený rohy a celková mohutnost celého kola působí jako nějaké zvíře, který se žene kupředu.

Už se to zase dostavuje. To kouzlo přetavení snů do reality. Konečně jsem dorazil do městečka Luang Prabang. První dojmy jsou dost dobré. Stará Francouzská koloniální architektura mi ožívá vzpomínky na Francii kterou jsem také kdysi dávno procestoval. Ty staré honosné vily a dřevěné okenice jsou i v této krajině nádherné. Do toho občas nějaká slaměná chatrč z palmových listů a všude nějaký chrám. Všem dominují dřevěné domky místních lidí, ať na kůlech nebo pevně spjaté se zemí. Já se ubytoval zrovna v jednom z nich. Z města mám radost a dost mě potěšili i místní lidé. Skoro všichni hovoří anglicky, takže se dá dobře domluvit. Všude je dost zahraničních turistů, hotelů, restaurací a obchodů. Ve městě strávím několik dnů, protože všechny hlavní plánované body navštívím odsud. V Laosu mám tři hlavní body a všechny jsou blízko sebe. Jedná se o toto městečko s jeho chrámy a mnichy. Dále tyrkysové vodopády v džungli a řeku Mekong která protéká vedle městečka.

První ráno využívám k nafocení a pozorování místních mnichů. Je to můj první bod. Mniši mají takovou tradici. Každé ráno procházejí uličkami a v řadě za sebou sbírají jídlo. Místní lidé (mohou i turisté) jim dávají z připravených hrnců do jejich misek porce jídla. Každý mnich si během průchodu kolem sedících lidí vezme trochu rýže a naplní si svoji misku. Mniši totiž jedí pouze ráno nebo odpoledne (jak kde, v každém státě mají jiná pravidla) a toto jídlo je jejich veškerý příjem potravy. Podle nějakého základního buddhistického učení se nemají starat o potraviny, poněvadž stravy se jim dostane od lidí¹. Oni se mají starat pouze o učení Buddhy (to jen ve zkratce na vysvětlenou). Když jsem je fotil, tak mě napadlo, že si taky stoupnu do řady a obdaruji několik mnichů nějakou čokoládou, plechovkou piva nebo cigaretou, ať jim to trochu zpestřím. Místní a turisté jim totiž dávali pouze rýži, zeleninu a ovoce, tak abych jim dal něco na přilepšenou. Tahle myšlenka mě napadla z toho důvodu, že i tomuto náboženství se nevyhýbají jisté neduhy jako je pokrytectví. Při veřejném rychlém průzkumu jednoho z chrámů jsem viděl, jak v místnosti, kam nemají přístup obyčejní lidé, jakoby za zavřenými dveřmi, normálně mniši kouří. Až když mě viděli, že si je chci s cigaretou v ústech vyfotit, tak mě rychle vykázali a nějak se čertili. Ne, že bych nějaké dveře otevřel, ale dvorek byl volně přístupný a dveře otevřené. Já pouze

¹Pečení holubi, nelítají zadarmo do huby.

zahlédl něco, co jim nebylo příjemné. Na to, že se mají těmto neřestem vyhnout a mají přijímat od lidí pouze dary které je nasytí mi ta jejich filosofie nějak nesedí, poněvadž je otázka, kde ty cigarety vzali nebo kde na ně vzali.

Po raním průchodu mnichů jsem se vydal na celodenní návštěvu mnou naplánovaných klášterů. Většinou je ta architektura stejná a liší se pouze velikost daného chrámu nebo svatyně. Na té budhistické filosofii a znázornění božstev se mi líbí to, že se všichni bůžkové usmívají. Ne jako v Evropě, kde to s prominutím ve většině kostelů smrdí a z kříže nebo obrazů na vás shlíží pouze utrápené postavy. Tady jsem narazil na Buddhu sedícího v pohodlném křesle, Buddhu ležícího s rukou za hlavou, Buddhu vzhlízejícího a užívajícího pohledu do kopců atd. Ani jeden však nebyl zarmoucen nebo přímo naštván. Všichni pouze blažený úsměv a čísel a z nich taková pohoda. Chrámů a Buddha je ve městě několik a za celý den se nedají všechny projít a i kdyby si s tím někdo dal tu práci a všechny je navštívil, tak pak na něho čeká nejbližší okolí a pak ještě vzdálené okolí.

Dalšího dne jsem si naplánoval návštěvu tyrkysových vodopádů v džungli. Nejdřív mě napadla myšlenka, že k nim dopluji na loďce, ale pak jsem to přehodnotil a plavbu po Mekongu nechám na další den. Tyto vodopády jsou jednou z dalších pohádkových komnat na mojí cestě. Kdysi dávno jsem je viděl v dokumentu a proto jsem je zařadil do mojí cesty. Ta nádhera se nedá ani popsat, tak Vás zase odkážu na můj web. Co se popsat dá, to je moje reakce a některé reakce přítomných lidí. Třeba jeden Australský turista který se tou nádhrou také kochal prohlásil, že objíždí svět a navštěvuje a fotí hlavně vodopády. A tento vodopád je zatím to nejkrásnější, co v životě viděl (na svém kontě jich měl přes 30). Já jich taky v životě viděl několik, ale tolik jich nebylo. Když si vzpomenu na jeden, který mi zůstal v paměti, tak je to ze Skotska pod horou Ben Nevis. Tam jsem byl několikrát s bráchou a to bylo taky nádherný (o dost vyšší a mohutnější), ale úplně něco jiného než tady. Zde je nádherně tyrkysově modrá voda která protéká mezi kmeny a rostlinami v pralese. Místy se přelévá v kaskádách níže a níže, a jakoby uprostřed když tu oblast celou prolezete se tyčí ten nevyšší skok (stupeň) z celé kaskády. Nejlepší na tom je, že nikde není žádný zákaz koupání jako se tomu děje ve většině evropských parcích. Těch vodopádů po okolí je několik, ale tento je udělán i se stezkou a za to se platí. Jestli chcete navštívit nějaký vodopád bez placení, tak jediňte bez upravené cestičky, bez prosekaného výhledu a bezpečnostních opatření. Je to výlet na celý den a s kopačkou vám to uteče jako ta voda.

Poslední den v L.P. jsem si zařídil cestu po Mekongu. Řeka Mekong je předposlední velká řeka kterou mám v plánu překročit, ale první a poslední na které se chci i plavit. Dohodl jsem se s jedním místním rybářem, že mě vezme kam budu chtít na malé tradiční loďce. Jedná se o jakousi otevřenou delší kánoe kterou používají chudí rybáři. Ti movitější ji mají opatřenou i malým motůrkem, poněvadž řeka Mekong má silné proudy. Po nalodění jsem se i s rybářem vydal po proudu k dalším tyrkysovým vodopádům. Nějak jsem se tou nádherou a super zážitkem na Mekongu nechal unést, že jsem k vodopádům ani nedoplul. Už se začalo stmívat a já si vychutnal nádherný západ slunce uprostřed řeky Mekong. Představte si to: jedna z největších řek na světě protéká v pralese mezi velkými kopci a nikde nikdo. Jen vy, loďka, žlutě zbarvená řeka, po stranách zeleně zbarvené kopce zarostlé pralesem a západ slunce. Paráda. Na zpáteční cestu jsem již nechtěl pádlovat (bylo to proti proudu), tak rybář zapnul motor a já si jen uskrával pivko. Opravdu nádherný zážitek a další bod můžu škrtnout.

V den odjezdu jsem se rozhodl, že ještě neodjedu a dám si den navíc. Po včerejším opojení na řece Mekong si ještě pořádně projdu město a navštívím noční tržiště. Přeci jenom ty výlety zabraly celý dny a na samotné město nezbyl čas. Třeba bych se ochudil o poznatek, že v L.P. jsou snad jenom hodináři. Všude se prodávají hodinky a hodiny a všude se i opravují. Co ulice, to nějaký prodejce hodinek. K večeru jsem zašel na noční bazar a ten spočíval v tom, že se kus hlavní ulice úplně uzavře pro auta, motocykly i kola a místní si roztáhnou skrz celou ulici stánky se suvenýry. Hned jsem toho využil a koupil další jídelní hůlky. Tyhle hůlky jsou ručně dělané, ozdobné a mají pouzdro z bambusu. Poslouží jako suvenýr z Laosu. To co se mi nepodařilo sehnat v Číně, tak se mi naskytlo zde. Ještě jsem si došel nafotit ty francouzské domy které byly přes noc snad ještě hezčí než ve dne. Nádherně nasvícené a udržované domy. Jediné, co mě při pohledu na tu krásu dost štválo, že se za nimi táhne spousta utrpení z dob kolonizace Laosu Francouzi. Opět Vás odkážu na net.

Tak je tady další odložený odjezd z L.P. Tentokrát to není úmysl, ale nutnost, necítím se dobře. Ke všemu jsem zjistil, že mám na zadním kole prasklý druhý drát u více kolečka, tak jen doufám, že to vydrží až do Saigonu. Tam plánuji velkou opravu kola.

Při cestě z L.P. do hlavního města potkávám hodně cizinců různých národností a všechny na kolech (Němci, Američané, Korejci, Poláci, Angličani, Rusové). Buď jeli samostatně nebo ve dvojicích. Ti zmínění šlapali dlouhý kopec z Vientiane až do L.P. Ostatní a bylo jich taky dost se nechali autobusem dovézt až do L.P. a dolů do hlavního města jeli na kolech. Jde o to, že z L.P. je jen pár těžších oblastí (stoupání) a

pak jedete furt z kopce. To jsem si opravdu užil, oproti tomu obtížnému úseku který jsem zažil před několika dny. Taky už je všude signál a podél silnic spousta restaurací i s hotely, takže opravdu bezproblémová jízda.

Město Vientiane mě vůbec nezaujalo, zato mě zaujal místní hotel na kterém jsem byl ubytován. Měl jsem pokoj s vyhlídkou přes řeku Mekong do sousedního Thajska. Druhá věc kterou chci zmínit je ta, že v pokoji běžel nějaký pořad na ruském kanále a tam Kocáb s Havlem řečnili z balkonu. Kdo by to byl řekl, že tyhle politický kydy budou vysílat na ruském kanále v Laosu. Navíc to ještě Rusové opatřili titulky a nadtitulky ještě Laosané.

Když jsem opustil hlavní město, tak jsem znovu potkal jednoho Korejce na motocyklu kterého jsem již potkal v severním Laosu. Stalo se to, když jsem si zrovna dával odměňující čokoládu za dovršení 19000 km. Zastavil u mě, pokecali jsem a každý si zas jel svojí cestou. O několik dní později jsem potkal dalšího motocyklistu a tentokrát to byl Ital který z Itálie jel do Japonska za svojí přítelkyní. V Laosu jsem zatím potkal nejvíc západních cestovatelů na různých dopravních prostředcích (kolo, motocykl, skate, koloběžka, auto, dodávka). Taky jsem musel vyměnit dvakrát lanko na zadní přehazovače a dvakrát přední plášť. Asi jsem koupil nějaké zmetky, protože po tak krátké době se mi tohle ještě nestalo.

Pomalu se blíží k Vietnamským hranicím, tak je čas na rekapitulaci Laosu. Krajina je to hezká a pro turistu toho nabízí opravdu hodně. Je zde stejný neduh jako v severním Vietnamu a to je ten, že se vás někteří místní lidé snaží natáhnou při jakémkoliv placení. To se ale netýká lidí v horách na severu, protože tam moc turistů nejedí a místní jsou rádi za každého jednotlivce. Tam jsou lidé čestní a ceny nenavýšují. Těm jsem to naopak navýšil já formou dýška. Od města L.P. jsou někteří lidé pokřivení a do největšího extrému to dotáhl jeden místní debil. Ten mi nabízel svojí dceru jako prostitutku. O tom, že se v Laosu děti zneužívají jsem viděl dokument a něco jsem o tom četl, ale vždy z toho byli obvinění (po právu) západní lidé, kteří se schovávali za dobré úmysly neziskových organizací. Tento blb mě utvrdil v tom, že kde je nabídka musí být i poptávka, čili se to týká všech, nejen neziskovek. Některé státy jižní Asie mají jeden velký nešvar, velká prostituce. Vietnam, Laos, Thajsko. Vytvářejí to hlavně mužští západní turisté, pracovníci, dobrovolníci. Ale nejedná se jen o prostituci, ale i o drogy. Ne nadarmo se Laosu, Thajsku a Barmě říká zlatý trojúhelník. S drogami si mohou podat ruce i západní děvčata, které rády nějaký hašiš, trávu nebo i silnější drogy (to se samozřejmě netýká všech, ale zatím jsem tento typ

lidí poznal skoro všude v Laosu a co vím, tak by se to až do Thajska mělo jenom zhoršovat. Hlavně Saigon a Bangkok). V Laosu hlavně v turistických městech jsou západním turistům neustále nabízeny drogy a je to až otravný (třem dementům řeknete, že nic nechcete a stejně se odněkud vyříít čtvrtý s další nabídkou).

Jinak strava a služby většinou odpovídají místním možnostem, tak nelze očekávat něco extra nebo standard. Když vám někteří cestovatelé budou tvrdit, že Laos je hodně levný a dá se najít ubytování a strava za nízkou cenu, tak se nezapomeňte zeptat, jak to ubytování vypadalo a jaká porce (druh) jídla to byla. Laosané mají úplně jinou představu o tom, co je standartní porce a co je standartní ubytování. Když chcete normální pokoj a normální porci jídla, tak si musíte vždy připlatit. Levné to rozhodně není a samozřejmě počítejte se snahou cenu ještě navýšit z důvodu, že jste cizinec. Severní Vietnam je levnější než Laos když zhodnotím cena služby, cena objem, cena nabídka, ale k hodnocení celého Vietnamu se vrátím až ho dokončím. Na otázku zda bych se do Laosu ještě někdy vrátil odpovím ano, ale pouze k těm nádherným vodopádům a navštívil bych i ty na které my nezbyl čas. Podobné vodopády můžete nález i v Thajsku nebo v Kambodže, takže bych se ještě rozmyslel, zda bych nedal přednos jiným.

Výstup z Laosu proběhl rychle. Šlo projet skrz hranice a nikdo by mě nekontroloval, ale já se zastavil pro výstupní razítka. Celníci provedli zběžnou kontrolu, dali razítko do pasu a já se řítit dál do Vietnamu. Poslední laoský prachy jsem utratil za kokos. Narazil jsem totiž těsně před hranicí na jednu paní která prodával čerstvé kokosy s brčkem, tak jsem si vychutnal zrovna utržený kokos přímo ze stromu (z palmy).

KAPITOLA JEDENÁCTÁ- VIETNAM 2

Sokol čeká na přilet Orla

Den 213 až 243

Opět ve Vietnamu a opět na hranicích proběhlo vše rychle a bez problémů. Na celnici jsem potkal bandu Francouzů a ti mě posílali na Tour de France. Co se týče víz, tak ty už jsem řešit nemusel. Víza do Vietnamu jsem si nechal udělat ještě v ČR několikavstupové a půlroční. Je to sice o dost dražší a komplikovanější než normální turistická víza, ale vzhledem k tomu, že má přiletět do Saigonu brácha a ještě jsem měl rozdělen Vietnam do dvou návštěv, tak jsem potřeboval tento typ.

Hned za hraničním přechodem mímím Ho Či Minovu stezku a jsem kousek od bývalé oblasti demilitarizované zóny. Kupodivu to zde vypadá stejně jako v Rambo filmech a dokumentech o Vietnamské válce. Myslel jsem, že zde bude nějaký vývoj nebo posun k moderním technologiím, ale v této oblasti to vypadá jako kdyby se zastavil čas. Staré mosty, domky na kůlech stavěné pouze z palmových listů a bambusové chatrče. Na fotografování je to sice velice hezké a jak píšů, tak je to jako se vrátit v čase, ale přeci jenom jsem očekával modernější budovy. No, tím lépe pro moje fotky.

Stejně jako v Laosu a v severním Vietnamu, tak i zde je stejná mentalita: cizinec = oslíčku oťres se. Po ubytování na hotelu a návštěvě jednoho místního tržiště se mě snaží někteří jedinci zase natáhnou. Hezká příhoda je z prvního hotelu, kde jsem se večer po vstupu do Vietnamu ubytoval. Hned ze startu mě podvedl jeden místní chasník. Normálně mě zkasíroval za ubytování nějaký host, který se pasoval za majitele hotelu. Ubytování jsem totiž platil dvakrát. Když jsem ráno odjížděl z hotelu, tak za mnou majitelka vyběhla, že prý ještě nemám zapláceno. Řekl jsem jí, že jsem platil předchozí den pánovi který stál vedle ní u recepcce. Ona argumentovala, že to byl nějaký host hotelu a že se platí pouze jí. Takže jsem vlastně narazil na takového typu, jako byl inženýr D. Králík z filmu Vrchní prehni ;o)

Dorazil jsem do města Hue a to je jeden z další bodů na mé cestě. Zde totiž leží stará královská pevnost. Mě na ní nejvíce zajímá hlavní vstupní brána (Meridian gate). Jedná se o jakousi kopii hlavní brány v zakázaném městě v Pekingu. Ona vlastně celá ta pevnost je jakoby kopie zakázaného města a dokonce se tak vnitřní část této pevnosti nazývá. Není to tak rozsáhlé, ale je to zmenšená kopie do Vietnamského stylu. Ještě než se tam pojeďu podívat, tak musím nalézt ubytování. Vietnam je zatím dobrý v tom, že ubytování je celkem levné, když ho seženete a nenatáhnou vás. Ve městě Hue je dost komplikovaný najít normální hotel. Zatím mě všichni neskutečně natahují na ceně a již navštěvuji pátý hotel.

U posledního odmítnutí mě oslovil nějaký motocyklista, že mi sežene ubytování za běžnou cenu, ať ho následuji. Vyloženě byl dotěrný. Po půl hodinovém ježdění po městě mě nasměroval do jednoho hotelu a cena byla úplně nejvyšší z celého dne¹. Úplně mě vytočil, tak jsem ho poslal rázně do háje. Jenže ten šmejd za mnou pak další dvě hodiny jezdil a vždy když jsem šel ověřit cenu do jiného hotelu, tak mě předběhl a na recepci vždy něco vietnamsky řešil. Za výsledek to mělo to, že mi všude dávali

¹Vede-li tě skuhrající havran, dovede tě k mršině.

stejnou přemrštěnou cenu. Nejradši bych mu dal výchovnou facku za ten jeho přístup a naschvály, ale vyřešil jsem ho jinak¹. Řek jsem mu, že jsem člověk s neomezeným časem a když si chce hrát, tak si tedy budeme hrát. Chvilku jsem jezdil po městě a zastavoval se u různých hotelů aniž bych šel dovnitř. Blbeček tam vždy vlítnul a já jel dál. Mezitím jsem si objel celou pevnost a nafotil si všechny brány pevnosti, vodní příkop s lekníny a obrané zdi. Jít dovnitř jsem v plánu neměl, tak mě ten jeho „doprovod“ vůbec nezdržoval a nevalil. Když jsem měl vše nafoceno (akorát u hlavní brány bylo hodně lidí, tak jsem se rozhodl, že ji nafotím až ráno), tak jsem mému „doprovodu“ řekl, že si dáme svačinu. Vyndal jsem si sušenku, posadil se, usmál se a pomalu svačil. Pak jsem se zvedl a ukázal můj stan. Zeptal jsem se ho, co s tím hodlá dělat. Načež se ten blb sebral a odjel. Došlo mu, že poslední dvě hodiny v jeho životě ztratil škozením úplně zbytečně. Hloupost a zapšklost některých lidí je neuvěřitelná. Ti Vietnamci jsou opravdu zvláštní národ, tedy někteří.

Při dalším průjezdem městem mě oslovil další pán, ale tentokrát vezl na motorce manželku a dítě. Taktéž mi nabídl ubytování, ať ho následuji. Z předchozího vyškolení jsem se s ním ani nebavil a protože jsem jel jeho směrem, tak jsem za ním chvilku jel. Po chvilce se někde ztratil, ale po cca 20 minutách se zase objevil. Že prý kde jsem a proč ho nenásleduji. Převyprávěl jsem mu zmíněný příběh o tom blbečkovi. Ujistil mě, že on žádný podvodník není, ať ho následuji. Nakonec se z něj vyklubal učitel matematiky a fyziky (zajímavé je, že na dosavadní cestě potkávám dost učitelů fyziky). Ubytoval mě doma u své rodiny a to zcela zdarma. On šel večer ještě na nějakou přednášku, tak mě nechal samotného s manželkou, dětmi a jeho starým otcem v jejich domě. Ráno jsme dobře pokecali v místní kavárně a ještě se mi omluvili za celý Vietnam a jejich mentalitu. Do kavárny jsme zašli proto, že odmítli přijmout finance za přespaní, tak aspoň přijali ranní kávu a zákusek. Jeho manželka a děti byli taky velice příjemní lidé a já měl opět potvrzeno, že všichni Vietnamci nejsou vypočítaví, ale těch dobrých je málo². Rozloučil jsem se a jel nafotit hlavní bránu pevnosti. Opravdu je to taková zmenšená kopie té z Pekingu. Není rudá, není tak vysoká, ale je to taky hezký architektonický kousek.

¹Dokud neodejdou ti špatní, dobří nemají kudy vstoupit.

²Jedna facka, je víc než tisíc slov.

Na cestě k dalšímu plánovanému bodu mě někteří Vietnamci stále přesvědčují, že jsou zatím nejhorší národ a za nimi někteří Laosané. Zastavil jsem se u jednoho stánku, abych si koupil pití. Paní která si koupila napoj přede mnou platila o dost nižší částku než jsem měl zaplatit já. Prodavače jsem dal nejdřív bankovku vyšší nominální hodnoty a když mi vrátila pouze malou část rozměněních peněz, tak jsem si spočítal na kolik mě kupovaný nápoj vyšel. Ta babizna mě neskutečně natáhla. Zatím to bylo nejvíc ze všech předešlých nákupů a tak jsem to s ní rychle vyřešil. Naznačil jsem dotyčné, ať mi vrátí celou bankovku, že mám drobnější peníze. Když mi vrátila mojí bankovku, tak jsem si od ní už nic nekoupil. Hrozně se rozčílovala a šla s cenou dolů. Dokonce se dostala i pod cenu kterou platila ta paní přede mnou, ale já šel na just vedle do stánku. A aby to dobře viděla, tak jsem nakoupil nápoje od konkurence¹.

Ta mentalita některých Vietnamců je opravdu zářezující. Třeba jsem nepochopil, proč všude prodávají filmy se Stallonem- Rambo 2. V tom filmu Američani masakrují Vietnamce (Vietkong) a oni to zde v klidu prodávají. Je to podobné jako kdyby jsme v Čechách prodávali německý film, kde nás Němci okupovali (terorizovali) a Němci by v tom filmu byli za dobrý a Češi za ty špatný (pro ty z Vás kteří neznáte historii ČR, tak odkážu na net, poněvadž je to pochmurná a ostudná historie). Když přihlédnu k tomu, že sem jezdí dost západních turistů a pro ně je to asi nějaký druh suvenýru, který se někteří prodejci snaží zpeněžit, tak já bych to rozhodně jako Vietnamec neprodával. A je mi jedno jestli se ve filmu masakrovali severní Vietnamci-komunisti. Byla to válka na Vietnamském území se spoustou nevinných obětí z řad civilistů a proto mi to přijde dost divný. Já se nad ten film dokážu povznést, ale pokoušel jsem se nad tím zamyslet z pohledu některých Vietnamců. Jinak Rambo 1 až 4 výborná akční odpočinková podívaná.

Kvůli malým bodům (zážitkům) jsem cestu do Saigonu vybral podél pobřeží a ne vnitrozemím². Dny a někdy i večery jsem trávil koupačkami v moři. Vždy jsem se ubytoval v nějakém hotelu a když se mi tam hodně líbilo, tak jsem tam pár dní setrval. Tohle je obrovská výhoda sólového cestování. Když se vám někde líbí, tak tam zůstanete a když jste nespokojení, tak se přesunete jinam. Žádné handrkování s cestovkou, žádné zklamání z toho, že není pěkné počasí, žádný spěch nebo stres ohledně času. Do příjezdu brachy jsem měl totiž spoustu času. Na některé hotely a restaurace vzpomínám rád, na některé nerad. Příklad: ubytoval jsem se na jednom

¹Kdo s čím zachází, s tím také schází.

²Malé ryby, taky ryby.

hotelu, ale kolo i s brašnami jsem nechal v suterénu. Nebyl to žádný zaprášený hotel, ale tříhvězdičkový. Druhý den ráno jsem zjistil, že tři brašny, kde jsem měl sladkosti prožraly myši. Ze čtyř brašen jsem měl tři prokousané a nebyly to malé dírký. Musel jsem to vypodložit kartonem a kvůli obavě z promoknutí jsem všechno dal do igelitových pytlů. Z toho plyne, že žádná hvězda vám nezaručí, že vše bude na dobré úrovni¹. Kolikrát se mi stalo, že dvou hvězda byla lepší jak tři hvězda. Hlavně ve Vietnamu. Osobně nehledám hotely a ubytování podle počtu hvězd, ale podle ceny. Nechám si ukázat hotel a když se mi to líbí tak se ubytuji. Někdy byla pěti hvězda levnější jak tři hvězda, tak proč toho nevyužít. To se dělo hlavně v Číně. Hostely a spaní ve stanu nebo pod širákem jsou nejlevnější. Problém je v tom, že hostely jsou většinou pouze ve větších městech. Druhá věc je ta, že ve městě, ve stanu nebo pod širákem spát nemůžu a hlavně nechci, to je hodně nebezpečné.

S restauracemi je to obdobné. Většinou jsem si dal chutné bezmasé jídlo, ale nezapomenu na jednu objednávku, kde jsem našel v jídle nějakou larvu. Málem jsem se pozvracel. To, že občas najdu v talíři nebo v misce mravence či mušku jsem přehlédl, ale ta larva mi zůstala v paměti. Restaurace a hotely jsou ve Vietnamu většinou v pohodě, ale najdou se i takové excesy. Kolikrát pro mě bylo přijatelnější dát si bagetu se sýrem ve stánku než navštívit nějakou restauraci. A vůbec mi nevadilo když tu bagetu prodávající většinou rozstříhli nůžkami a namazali lžící.

Pokořil jsem 20000 km a samozřejmě jsem to oslavil čokoládou. Zrovna jsem projížděl oblastí, kde bylo dost tradičních modrých rybářských lodí. V jednom městě jsem přenocoval, poněvadž jsem v něm narazil na starý chrám s hezkým výhledem na kotvící lodě. Byla to taková zátoka a nad ni, na kopci byl hezký chrám. Z toho chrámu bylo vidět na celou zátoku s loděmi a na fotkách to vypadá moc hezky.

Další dny když už jsem věděl, že přílet bratra úplně v pohodě stíhám a nemůže se stát, že bych přijel do Saigonu pozdě, jsem se rozhodl ubytovat v jednom centru. Někaký zábavní park se třemi bazény s různými teplotními rozdíly. Bylo tam i dost restaurací, nějaké sauny a prostě pohodíčka. V tom centru jsem strávil několik dní a předposlední den než měl přijet brácha jsem vyrazil do Saigonu. Relax v resortu jsem si dost užil, poněvadž koupání v moři moc nemusím. Daleko víc si užívám u bazénu, u jezera nebo v řece. Když mám možnost volby, tak dám přednost bazénu před mořem. V moři je sůl, všelijaká havěť, spodní proudy a řekl bych dost nebezpečno, medúzy atd.

¹Není zlato vše, co se třpytí.

Čím déle jsem ve Vietnamu, tím více mám podezření, že zde jedí více psů než v Číně. Všude jsou klece se psy a čím víc dolů na jih, tím víc se jich prodává ke konzumaci. Také jsou zde podobné praktiky přepravy jako v Číně. Bizarní bylo když na motorce jeden člověk převážel dvoupatrovou ledničku (na stojato) nebo jiný typik za motorku zavěsil paleták s plně naloženou paletou a jel s ní po silnici.

Sokol čeká na přílet Orla: to byla moje stroze odeslaná SMS bráchovi který zrovna přistával v Ho Či Minově městě (jestli tu SMS zachytili někteří lidé [roboti] od různých bezpečnostních organizací, jako že jo, tak museli uvítací kód rychle rozluštit a jestli ne tak nemají u BIS, CIA, SIS, MSS, FSB atd. co dělat:o)). Radek měl docela náročný cestování, poněvadž z Kazachstánu, kde momentálně pracuje v jedné Americké rafinerii (TCOV) u Kaspického moře, musel doletět domů do ČR, zabalit věci a z Prahy přes půlku světa doletět do Vietnamu. Čili letecky z pouště malým služebním letadlem do Atyrau, z Atyrau do Amsterdamu, a z Amsterdamu do Edinburghu. V Edinburghu vyzvednout osobní věci a letět do Prahy. Z Prahy do Příbrami a zpět do Prahy. Potom do Jívní Koree a nakonec do Vietnamu. Nevím co je horší, jestli to z Evropy do Asie odšlapat na kole nebo doletět letadlem. Každopádně se bude muset aklimatizovat a překonat „jet lag“. Je dobrý, že na to má spoustu času. Vzal si pětíměsíční volno a teď zažije další parádu v jeho životě.

Protože už jsem předem sehnal ubytování, tak jsem se na letiště vydal taxíkem. Hned ze startu měl brácha možnost vidět mentalitu Vietnamců. Za cestu na letiště jsem zaplatil určitý obnos, ale za cestu nazpět chtěl jiný taxikář 5x tolik. Někteří taxikáři jsou stejná verbež všude ve světě. Nejenom, že se vás snaží natáhnout, ale jsou i tací kteří se vás pokoušejí vyloženě okrást. Čest výjimkám, ale většinou je to všude stejná svoloč. Nechápu lidi kteří jim ty prasárny jsou ochotný zaplatit. Já to dělám tak, že si nejdřív zjistím cenu a až potom nasednu do taxíku. Tak to bylo i v tomto případě. Když na nás taxikář vyhrknul tu sumu, tak jsme ho okamžitě poslali do hajzlu. Koupili jsme si pití a posadili se na lavičku. Při kecání k nám chodili další taxikáři a nabízeli jejich služby za přemrštěné ceny. A tady se dostávám k těm výjimkám, poněvadž přišel jeden normální taxikář a po dovyprávění předchozí zkušenosti a sdělení mojí nabídky nás odvezl zpět do centra za normální cenu.

Po uložení věcí na pokoji jsme zašli pokecat na jednu z nejrušnějších ulic v Ho Či Minově městě. Je tam živo i po půlnoci a vlastně je to pro spoustu lidí takový ráj všech neřestí (alkohol, drogy, děvky). Taková menší příprava na Thajsko. O Thajsku je známo, že tam jezdí sexuální turisté, ale Saigon je velký konkurent. Teď sedíme s

bráchou na chodníku a pozorujeme všechny ty lidi a noční život. Občas u nás někdo zastaví a nabízí svoje služby. Je to až otravný, ale mezi tím vším jsou i normální prodejci nápojů a jídla. Toho využíváme a dáváme si od projíždějící pojízdné restaurace jarní závitky se sójou. Já si k tomu navíc koupil v obchodě pívko a je to jeden z nejhezčích večerů na mojí cestě. Nejenom, že jsem v dalším plánovaném bodu cesty, ale od teď bude brácha zažívat stejná dobrodružství a to mě těší.

To, že cestuji sám má i svá „negativa“. Pro mě tedy moc ne, protože si spoustu věcí dokážu užít, obstarat, překonat sám, ale šťve mě, že ty hezký věci přejí zažít každému na kom mi zaleží. Problém je v tom, že se všichni nachází tisíce kilometrů daleko. Ale teď je tady brácha a je to super. Na pár měsíců to teď zažije taky. Pojede se mnou a bude mít možnost si to všechno poznat, prožít, užít¹. Zítra musíme vyřešit problém číslo jedna, ale dnes ještě kejchnem pár piv. Sedíme si na ulici, popíjíme a já bráchu připravuju na to, co všechno zažije na této cestě. Je natěšený a z fotek, které měl zatím možnost shlédnout je úplně unešený. Když to doplním nějakou historkou kterých už je několik, tak to jen shrne slovy, že musím napsat knížku. A to, kolik mě toho ještě čeká je na několik knih. Že prý hodně lidí píše knihy, články, blogy, tak mám taky něco sepsat, protože jedu sám, bez sponzorů a pouze na kole, což mnoho lidí nedělá. Je pravda, že většina lidí jezdí po světě ve dvojici, má za sebou sponzory nebo podpůrný tým a nebezpečné oblasti projíždí v dopravních prostředcích, ale určitě se najdou i jiní cyklisté kteří jezdí nebo jedou podobně jako já.

Úkol číslo jedna je koupit kolo. Společně hledáme nějaký větší obchod s koly a doplňky. Všude narážíme pouze na kola obyčejná, ale my potřebujeme koupit kolo horské a minimálně jeden zadní držák. To se po návštěvě několika prodejen projevuje jako velký problém. Skoro nikde nic neprodávají a vždy nás odkáží do dalšího obchodu. Až v jedné zapadlé uličce nacházíme to, co hledáme. Brácha si kupuje kolo a nechává si odmontovat a přemontovat různé díly. Nedbá moji rady, ať si nechá vyměnit i sedačku a později toho bude asi litovat (je úzká, tvrdá, malá). Já jsem si také nechal vyměnit některé díly, poněvadž byli úplně opotřebované. Nejdůležitější je vyměnit řetěz a kliky s převodníkem. Řetěz jsem opravoval v Mongolsku a řekl jsem si, že ho vyměním až budu měnit převodník. Ta chvíle právě nastala a po předchozí zkušenosti si myslím, že s tímto nově vyměněným kusem dojedu až domů. Úkol číslo dva je vyřídit víza do Kambodži. Po nalezení ambasády, vyplnění všech formulářů a

¹Ve dvou se to lépe táhne.

zaplacení víz nezbyvá než čekat. Dny trávíme poznáváním města s různými výlety. Je toho hodně k vidění. Třeba uličky a ulice. V každé hlavní, ale i vedlejší ulici nás ohromí fungování místní elektrické rozvodové sítě. Tisíce kabelů zavěšených podél domu nebo umístěných na stožárech. Je opravdu záhadou, jak se v té spleti kabelů místní elektrikáři vyznají. Také si s bráchou každé odpoledne dopřádáme místní polévku s nudlemi na x způsobů a vařenou kukuřici kterou prodávají skoro v každé ulici. Tu polévku umějí Vietnamci opravdu dobře.

Take je v každé ulici neuvěřitelný provoz všech motorových vozidel. Hlavně motocyklů. Chaos na motorkách je dost komplikovaný a intenzivní, ale kupodivu je to takový „organizovaný chaos“. Když chcete třeba přejít silnici nebo na kole odbočit do jiného pruhu, tak prostě musíte vstoupit přímo do toho chaosu. Místní lidé jsou na to zvyklí a prostě vás v klidu objedou, ale když budete čekat, že vás někdo pustí nebo spoléhat na dodržování silničních pravidel, tak se nikdy nikam nedostanete. Na tak obrovský počet motocyklů, aut, autobusů, nákladňáků atd. je zajímavé, že je opravdu málo dopravních nehod.

Po aklimatizaci a několika dnech strávených ve městě které se v minulosti nazývalo Saigon, vyrážíme směr Kambodža. Brácha i já se neskutečně těšíme na chrám Angkor Wat. Je to další velký bod na mojí cestě, tak vzhůru do další pohádkový jeskyně. Ještě předtím musím zhodnotit Vietnam, takže tady je krátké shrnutí. Vietnam jako země je velice pěkná, dost levná a má svoje hezké památky. Když vás místní lidé nenatáhnou a podaří se vám sehnat normální ubytování, tak je to po Číně druhá nejlevnější země. Řekl bych, že nahoře v severním Vietnamu jsou lidé o dost slušnější a příjemnější. Severní Vietnam, jako část země se mi líbila více, nehledě na zátoku Ha Long. Střední Vietnam zase nabízí krásné a nezalidněné pláže bez turistů. Je jich tam plno a klidně můžete mít pláž dlouhou 1 km pouze pro sebe. Z jižního Vietnamu stojí za návštěvu určitě Ho Či Minovo město. Internet, hotely, ubytování i restaurace jsou na slušné úrovni a když nepřistoupíte na první požadovanou cenu, tak hodně ušetříte. Nejedná se o žádné smlouvání, ale pouze navýšení ceny z toho důvodu, že jste cizinec. Nenechte se tím otrávit, poněvadž i mezi Vietnamci jsou slušní lidé. Nepodvádějí všichni lidé, ale je jich dost a někteří jsou totálně mimo. Celkově zemi hodnotím kladně. Do Vietnamu bych se v budoucnu znovu podíval a Radkovi se zde líbilo taky.

KAPITOLA DVANÁCTÁ- KAMBODŽA

Chrámové děti

Den 243 až 254

Tak jsme na hranicích. Brácha má za sebou první kilometry a první zkušenost s překračováním hranic na kole. Zatím měl zkušenost s Asií a hraničními přechody pouze letecky. Na kole je to úplně něco jiného. K naší smůle jsme se dostali k hranicím až k večeru a Kambodžani už zavřeli. Do země nás sice pustili, ale musíme čekat do druhého dne na razítka. Ubytovali jsem se v bezcelní zóně, kde jsme večer navštívili místní Casino. Nešli jsme hrát hazardní hry, ale uvnitř byla restaurace.

Z toho Casina mám jednu moc pěknou historku. Když jsme přišli do restaurace, tak mě i bráchu personál požádal, ať si sundáme čepice. Jenže s tím nás otravovali úplně všude. Radek i já už jsme toho měli dost. Všichni všude chodili v turbanech, v náboženských čepicích některé dámy v kloboucích atd. Když obsluze brácha odvětil, proč všichni ostatní mohou mít na hlavách ty komedie a pouze po nás všude chtějí nějaký respekt, tak mu bylo sděleno, že ostatní to mají z náboženských důvodů, dámy z etiky a různých pravidel. Pravidla, náboženství, respekt. To bráchu kompletně udivilo a dotázal se, co dělá mnich v Casinu? Ten shodou okolností zrovna vycházel z hrací části Casina. Na to obsluha neodpověděla, ale trvala na sundání našich čepic z hlav. Poslední věc kterou mu Radek odvětil byla ta, že baseballová čepice je součástí jeho náboženství, že si ji musí z náboženských důvodů nechat jako všichni ostatní, ať to prosím respektuje. Tímto argumentem obsluze zavřel hubu a já to používám všude tam, kde se někdo snaží uplatnit různá pravidla pro stejné lidi¹. Po večeři jsme zhodnotili první den a šli si řachnout na pokoj. Radek ušlapal první den 87 kilometrů, ale ke konci dne ho začali bole kolena. Snad to bude v pohodě. Zítřa, až Kambodžané otevřou hranice, tak nás ještě čeká vstupní kontrola, ale myslím, že to proběhne stejně rychle jako výstup z Vietnamu.

Jsme v Kambodže, oficiálně. Tady máme jen dvě zastávky. Hlavní město Phnom Penh, kvůli vyřízení víz do Thajska a plánovaná návštěva chrámu Angkor -Wat u města Siem Reap. Na kambodžské hranici proběhlo vše rychle a bez nějakých problémů. Do hlavního města je to zhruba 200 km takže tam asi do dvou dnů budeme.

¹Když dva lidé dělají totéž není to totéž.

Musíme překonat řeku Mekong a k tomu nám poslouží přívoz. Je to vlastně moje předposlední a Radkovo první setkání s touto významnou řekou. Já si to vlastně můžu započítat jako druhou plavbu po Mekongu (první byla na kánoí v Laosu). Než jsme se nalodili, tak nás udivil jeden pán na motorce, který také čekal na přívoz. Na zadní části motocyklu měl uvázané dvě živá prasata. Aby toho nebylo málo, tak je ještě položil na záda a přikryl nějakým listím. Asi se jim to nelíbilo, poněvadž dost kvičela. Když jsme se nalodili, tak Radek zašel koupit nějaké nápoje a převoz po Mekongu jsme si užili, poněvadž tohle byl Mekong a ne nějaká řeka kterých jsem už překročil desítky. Dole na jihu je Mekong stejně žlutý, jako jsem ho zažil nahoře v severním Laosu. Dost mi to připomnělo Žlutou řeku v Číně, ta byla taky tak sytě zbarvená. Pomalu se dostáváme k hlavnímu městu Phnom Penh, ale začíná se projevovat jedna nepříjemnost. Bracha nedbal moji rady na výměnu sedačky a teď začíná doslova trpět. Bolest kolenou již přešla, ale vystřídala ho bolest zadku. První dny jsou holt náročné, ale za tu sedačku si může sám. Docela ho lituji a aspoň mu nabízím svoje kolo. Problém je v tom, že je o dost více naložené a ke konci dne to už ani ta lepší sedačka nezachrání. Když přijíždíme k hlavnímu městu, tak je s podivem, že cesta je čím dál tím víc horší (rozbitá). Doslova bracha prohlásil: celý den mě bolí zadek a teď tohle? Ta prdel se mi může rozlítnout! Já ho sice litoval, ale vybuchl jsem smíchy. Naštěstí to zvládnul a po úporném dni jsme šli spočinout na hotel. Poslední kilometr to kolo sice vedl, ale dal to.

K Radkovo štěstí přispělo to, že byl na kole pouze tři dny a teď čekáme v hlavním městě na vyřízení víz. Vystavení má trvat necelý týden, tak se dá aspoň dohromady a můžeme pokračovat dál. Čas trávíme poznáváním města a k němu se váže pár příhod.

První je ta, že jejich současný král umí plyně česky. Mnoho lidí na světě česky neumí, poněvadž to není rozšířený jazyk. On ale studoval několik let v Československu, tak český jazyk dobře ovládá. Další zajímavostí tohoto města je ta, že bylo zbudováno vedle řeky Mekong a podél břehu se nachází královský palác. V některých ulicích a parcích se prohánějí opice a nezdá se nám stalo, že jsme v ulicích potkali slona. Na to navazuje jedna příhoda z místní hospody. Když jsem si dopřávali místní pivo, tak mezi auty se najednou vynořil obrovský slon. Někáký místní muž ho vedl odněkud někam, ale v tom provozu automobilů, autobusů a nákladáku to byl prostě bizár. Prostě jste v hlavním městě, sedíte si v hospodě na terasce a z ničeho nic se 3 metry od vás zjeví slon.

A aby toho nebylo málo, tak ta hospoda má ještě jeden příběh. Jak si tam tak sedíme a kecáme, tak k Radkovi přistoupil malý kluk a chtěl mu prodat knihu. Jenže ta knížka byla jako jediná v češtině. Všechny ostatní knihy byly v cizích jazycích (angličtina, španělština, němčina aj). Radek se toho hochu hned zeptal z jakého důvodu mu nabídnul zrovna titul v našem rodném jazyce a kluk mu jen stroze odvětil, že vzal první knihu která ho napadla a nabídnul jí k prodeji. Maktub.

Po získání víz se mužem znovu vydat na cestu a tentokrát je to k dalšímu velkému bodu- Angkor Wat. Při cestě Kambodžou narážíme na chudé, ale stále usměvavé děti. Jsou velice přátelské a vysmáté. Třeba jeden malý lovec žab. Ten malý hoch měl prut z bambusu, cca 4 metry dlouhý a chytal na s ním žáby. Nejdříve je omráčil elektrickým proudem a poté vytáhl. Jenže jak byl ten prut dlouhý a ten chlapec tak malý, tak to vypadalo směšně. Né, že bychom se tomu chlapci smáli, ale on sám si byl toho velkého rozdílu vědom a hrdě nám ukázal, jak se loví žáby v Kambodže. Nakonec si stoupl k silnici, vztyčil ten dlouhý bambusový prut a hrdě, jak nekalý lovec zapózoval pro fotografii. Vzhledem k tomu, že ty žáby nechytal pro zábavu, tak jsme ho obdarovali na přilepenou penězi.

Těch dětí je všude spoustu a úplně z nich vyzařuje taková spokojenost. Jenže, co máme zatím možnost vidět, tak většinu z nich nečeká nejlepší budoucnost. V hlavním městě, ale i na vesnicích narážíme na dost bezdomovců a tento osud stihne i nemalý počet těch dětí. Do jisté míry je to zapříčiněno neslavnou historií Kambodže a hlavně období Pol Potovo vlády s jeho kumpány. Za krátkou dobu 4-5 let tento zlořád nechal povraždit, umřít, zmrzačit miliony lidí. Informace si dohledejte na netu a neopomeňte si dohledat i to, jak se zachovali západní státy a všechny instituce které mají plnou hubu o spravedlnosti, demokracii, a rovnosti. Ale pryč od té ponuré historie. Během cesty míváme venkovní školy a děti mají očividně radost, že jim vyučování zpestří dva cyklisté na kole. Těch venkovních škol je podél silnic dost a jsou určeny pro chudé děti. Dopravní prostředky pro malé školáky jsou taky dost skromné a z evropského hlediska by někdo napsal až nebezpečné. Takový dopravní autobus spočívá v tom, že tříkolka nebo motorka táhne vozík. Na vozíku jsou přivázaná prkna. V řadě je třeba 8 prken a na nich sedí děti. Nikdo nemá přilbu, nikdo nemá žádný bezpečnostní pás, nikomu není víc než 15. Myslím že úředníkům a západním maminkám by praskla hlava, ale místní děti to vnímají úplně jinak. Je to obdobné jako příběh ze školy z Laosu, který jsem popisoval výše. Tyhle děti mají také jiné starosti. Více info si dohledejte na netu, ale něco k tomuto tématu napíšu níže.

Doprava v Kambodže je ještě větší bizár než v Mongolsku, Číně nebo Vietnamu. V jedné rikše jede třeba 15 lidí nebo na střeše minibusu, bez jakéhokoliv jištění sedí třeba 6 lidí. Taky jsme viděli pick-up a na korbě se mačkalo 25 lidí včetně malých dětí a některé ženy držely kojence v náruči. Je nám těch lidí líto protože takhle riskovat životy a zdraví určitě nechťejí z vlastní vůle. Je těžké to popsat, tak se pro dokreslení některých příběhů z této knížky podívejte na můj web v sekci cesta/fotky¹.

Můžu oslavit 21000 km. Je to jen malá oslava s čokoládou, ale za den nebo dva to oslavím v hospodě. To už budeme ve městě Siem Reap a tam to spláchnu pivkem. Teď aspoň čokoláda a zastávka u zvláštních stromů. Nevím zda to je nějaká odrůda palmy, ale na pohled a hlavně na fotografii to vypadá hezky. Škoda, že si zde dnes nezakempuju, protože je ještě málo hodin a máme málo najetých kilometrů. Uvidíme večer. Buď přespíme v hotelu nebo narazíme na tyto zvláštní palmy a přespíme u nich.

Radek může taky slavit. Večer navýšil osobní rekord na 158 km za jeden den, ale hlavně, bolest v kolenech je úplně pryč a pomalu si zvyká i na tu sedačku. Zadek a kolena byly dvě větší zdravotní komplikace, ale teď už dělá trochu potíž jen ta sedačka. Ještě pár dní a bude v pohodě. To, že udělal rekord a je v pohodě mi umožnilo připomenout jednu výzvu. Když jsem byl ještě v Rusku, tak po jednom osobním rekordu 153/km den jsem s bráchou telefonoval a oznamoval mu veškeré údaje. Když jsem dohovořil a z rozhovoru vyplynulo, že jsem dost zhubl, ale ještě mám nějaké zásoby tuku na břiše, tak mě Radek vyzval, ať si ještě před spaním dám pár lehsedů. Abych to břicho pořádně vyrýsoval. Tak mu povídám jestli se neposral, jestli si myslí, že toho cvičení mám každý den málo? A on mi na to povídá, že on by si ještě pár lehsedů večer dal (na jeho obhajobu musím napsat, že když jde z práce, tak si většinou ještě zajde zacvičit). No a dnešního dne přišel čas mu ta slova, tu výzvu vůči mě připomenout. Když jsem ho viděl, jak po těch 158 km odpočívá na posteli a je rád, že leží, tak jsem si jen lehl na zem a začal dělat lehsedy. Radek na mě koukal, jak na blázna a já mu povídám, tak co, dej teď to břicho. Hned pochopil, co tím myslím a s omluvou a úsměvem na tváři uznal tu hloupou výzvu která padla před několika měsíci.

Je tady další významný den na mojí cestě a de facto i významný den pro bráchu. Dnes jedeme navštívit slavný Angkor Wat. Údaje a podrobnosti si najdete opět na netu, ale

¹Jedna fotka vydá za víc, než tisíc slov.

jednu zajímavost napíšu. Podle rozlohy je to největší chrámový komplex na světě. Mě k němu lákají hlavně mohutné stromy a jejich kořeny, které některé části chrámů pohltily. Škoda, že se uvnitř nemůže přespat, to by byl skvělý zážitek.

Den A nebo W? Prostě den Angkor Wat. Opět je to tady. Ten den kdy se plán/cíl/sen změni v realitu. Zase se dostávám do další pohádkové jeskyně na mojí cestě. Tentokrát je to o něco lepší tím, že jsem tady s bráchou a můžeme to ihned probrat. Ta atmosféra, mohutnost, prostředí a prostě všechno kolem je opravdu impozantní. Je až neskutečné, co všechno byli schopní lidé v dávných dobách vytvořit. Nevím přesně, zda to bylo jen hlavní město nebo hlavní náboženské město, ale hezký je to, že je zde vidět totálně jiná mentalita znázorňování božstev než v Evropě. Tam je Ježíš ukřižovaný na kříži, všechny náboženské postavy se tváří kysele a utrápeně, ale zde je to jako v některých buddhistických chrámech v Laosu, Vietnamu nebo v Číně. Všechny náboženské symboly mají úsměv na tváři a navíc shlížejí do všech světových stran. Čili jedna socha má čtyři tváře a každá kouká jinam. Stojíme uprostřed džungle, v jednom z kamenných chrámů a chvíli posloucháme zvuky cikád. V různých dokumentárních filmech to vypadá skvěle, ale takhle na živo je to prostě super. Ani se nedivíme některým filmařům, že si vybrali tento kout světa pro natočení dobrodružných filmů. Jako bychom se ocitli třeba ve filmu Indiana Jones. Při procházení těch chrámů a komplexů si připadáme jako v jiném světě. Všude nějaký kamenný chrám, ale někde jen zříceniny. Některé chrámy a zdi pohltily kořeny stromů. Navíc z těch stromů visí něco jako liány. Do toho všeho jsou všude zvuky džungle a když se díváme nahoru do těch korun stromů, tak zahlédneme spoustu zavěšených netopýrů. Jsou tak velcí, že vypadají jako létající kočky. Podle přírodovědců to vlastně ani netopýři nejsou, ale nazývají se Kaloni. Jsou to býložravci a docela zvláštní tvorové. Na fotografiích a hlavně v těch chrámových komplexech které pohltila džungle jsou nádherná živá dekorace. Opravdu parádní zážitek a atmosféra.

Co nám zážitek z návštěvy jedno chrámu zkazilo byl místní mnich. V jedné z hlavních místností se za každého příchozího pomodlil a pak vyžadoval za osobu 5 dolarů- milodarů. Naštěstí byl Radek opět pohotový a negativní zážitek převedl do dalšího pozitivního příběhu. Když jsme vkročili do jedné hlavní místnosti, tak bráchu hned lapil jeden mnich. Aniž by se ho Radek na něco zeptal nebo něco chtěl, tak ten mnich automaticky začal s modlitbami v místním jazyce. Pomodlil se za něho, zavěštil mu zářnou budoucnost a hned se začal ptát i na mě. Když mu Radek řekl, že jsem jeho mladší brácha a společně cestujeme po Asii, tak se pomodlil i za mě a zavěštil zářnou

budoucnost i mě. Za to všechno jen suše konstatoval, že chce 5 dolarů za mě a 5 dolarů za bráchu. Radek si toho mnicha prohlédl a zeptal se, jestli to myslí vážě? Když mnich požadoval 10 dolarů, tak na něj brácha začal mluvit česky a na konci věty mu jen sdělil anglicky: teď jsem se pomodlil já za tebe a popřál jsem ti hezkou budoucnost. Ty mně teď dáš deset dolarů, protože to je moje cena za modlitbu pro tebe. Já vybouchl smíchy, i ten mnich pochopil, co tím brácha myslel a kam směřoval. Záhy už nechtěl ani dolar a my pokračovali dál v prohlídce dalších chrámů.

Koupili jsme si jen jednodenní lístek, ale když chcete prolézt většinu chrámů, bran, nádrží a všeho, co s touto nádherou souvisí, tak potřebujete alespoň dva dny. My to máme naplánovaný tak, že v prvním dnu se budeme po těch areálech pohybovat pronajatou rikšou a druhý den využijeme naše kola. Jeden den přímo uvnitř chrámových komplexu a druhý den po okolí. Je to z toho důvodu, že nás naštvala ta vypočítavost místních úřadů. Vstupenky jsou na místní poměry dost drahé a musejí se platit v dolarech. Pro místní je vstup zadarmo, pro cizince za poplatek. To je fér a přijatelné, poněvadž Kambodža je hodně chudá země, hlavně lidé. Co se nám ovšem nelíbilo, tak podle místních lidí nejde ani jeden cent ze vstupu zpět na provoz nebo opravy těch chrámů. Veškeré opravy a výzkumy jsou placeny pouze z příspěvků jiných států a peníze ze vstupu jdou do státního rozpočtu.

Za celý den jsme navštívili vše, co jsme navštívit chtěli, ale k našemu údivu nám odjel zaplacený rikša. Možná to dělají všem zahraničním turistům, poněvadž záhy se nabídl jiný řidič, že nás odveze zpět do města. Ta částka kterou požadoval byla hodně přemrštěná, tak jsme slušně poděkovali. Dotyčný pán se nám na rozloučenou vysmál, ať prý tedy šlapem po svých. Cestou do města jsme ještě prolézali některé plánované body a shodou okolností nás zastavil jeden rikša který sídlil vedle našeho hotelu. Nabídl normální cenu za svezení, tak jsme jeho služby využili. Ani jsme to nepotřebovali, ale byl to dočasný souseď, tak dostal kšeft. Náhoda tomu chtěla a cestou zpět jsme potkali zrovna toho borce, který nám nabídl tu přemrštěnou cenu a ještě se nám vysmál. Za jízdy jsme na něj pokřikovali z jedoucího tuk tuku a pro změnu jsme se mu vysmáli my, že jede zpět bez zákazníků. Tvářil se kysele a jediný, co ho zajímalo byla cena za kterou jedem s jiným provozovatelem. Schválně jsem mu řekl úplně směšnou částku, abych ho ještě víc vytočil. Evidentně to zabralo, poněvadž se potom tvářil ještě hůř. Už ho přešel smích¹.

¹Padla kosa na kámen.

Dalšího dne jsme se vydali do chrámu znova, ale to pouze k venkovním hradbám a k hlavním bránám. Tam se již neplatí a když máte vlastní dopravní prostředek, tak je to vlastně nejrychlejší a nejpohodlnější varianta. Zastavíte si kde chcete a na kole projedete i cestičkami v džungli. Hlavně si tu projížďku pořádně vychutnáte. Musím uznat, že celý komplex Angkor Wat je pěkný, vlastně všechny chrámy jsou super, ale mě nejvíc zaujaly hlavní brány do Angkor Thom. Jsou čtyři a jedná se o vstupní brány které obepínají jeden z dalších komplexů. Více info si opět přečtete na netu, poněvadž z této knihy nechci dělat nějakou encyklopedii. Nechci to zahltit základními informacemi které se dají jednoduše dohledat na netu. Takhle to беру i s fotkami. Zde žádné nenajdete, protože nechci rušit vaši představivost, ale můžete navštívit můj web.

Když jsme odpočívali u jednoho z dalších chrámů, tak si k nám přisedávaly děti které u chrámů prodávaly různé suvenýry. Je jich tam opravdu hodně a všechny nabízejí stejné produkty. Po několikátém odmítnutí různých dětí si k nám přisedla 8 letá holka. Začala se vyptávat odkud jsme, co nás přivádí do Kambodže a prostě sbírala informace. Když jsme jí řekli základní informace, tak najednou spustila česky: Ahoj, jak se máš, jak se jmenuješ a mnoho dalších českých frází. Úplně nás udivila a mile překvapila kolik se těch českých frází naučila. Po delší debatě v Angličtině z ní vypadlo, že se naučila maximum frází z různých jazyků, aby mohla prodat co nejvíc suvenýrů. Za její upřímnost a snahu od ní Radek koupili vícero suvenýrů než by potřeboval a zaplatil dvojnásobnou částku než požadovala. Naučila se něco navíc než ostatní a i když jí při povídání s námi určitě uteklo mnoho zákazníků, tak přesto, aniž bychom si od ní předem něco koupili, tak podle jejich slov aspoň využila toho, že může s někým pokecat anglicky. S bráchou jsme se shodli, že to byl opravdu hezký zážitek a kór na tak magickém místě, jako jsou chrámy v okolí Angkor Wat. Jestli můžete a plánujete cestu do Asie, tak tyhle chrámy v džungli určitě navštivte. A když budete mít štěstí jako my, tak vás třeba osloví někdo místní ve vašem rodném jazyce.

Po splnění posledního cíle v Kambodži jedem do dalšího státu, tak je třeba zhodnotit Kambodžu. Stát je to stejně chudý jako Laos, ale díky Angkoru, moři a džungli je na tom o něco lépe. O historii jsem vám již psal, ale přesto bych Vám rád připomenul, ať si přečtete něco o Pol Potovi a reakci západních států. Ač jsou komunisti v různých státech tací jací jsou, tak Vietnamští komunisti pro Kambodžu udělali víc než celý západní svět. Určitě bych rád také zmínil místní obyvatele kteří jsou dost přátelští. Hlavně ty chrámové děti. Vlastě všechny děti obecně. Po celé cestě touto zemí se všechny děti tvářily tak šťastně a vypadalo to, že jsou hodně spokojené i v zemi která jim asi dobrou budoucnost nenabídne, ale kdo ví. Kambodžu určitě doporučuji

navštívit, protože opravdu stojí za návštěvu. A ten kdo nemůže, ať si aspoň pustí píseň Cambodia od Kim Wilde. Jde o jakýsi hodně starý "protest" song nebo upozornění, jak tuto zemi několikrát Američané vybombardovaly za Vietnamské války. Píseň se držela několik měsíců na špici předních světových hitparád a poukázala na to jaké zvěrstva se v Kambodžě odehrály a o kterých se moc neinformuje.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ- THAJSKO

Sex, drogy a faleš

Den 254 až 285

Tak jsme ve vychvalovaném Thajsku. Mnoho západních turistů si tuto zemi nemůže vynachválit a to hlavně mužská populace. Levná země která toho prý hodně nabízí. Místní lidé vám splní každé přání. Zde máme s bráchou jen tři cíle. Hlavní město Bangkok, vyřízení víz do Myanmaru a návštěvu chrámů nad Bangkokem.

Na hranicích proběhlo vše rychle a hladce, ale hned na úvod nás čekal první šok. Po radostném objevení, že v Thajsku funguje anglický řetězec Tesco jsme se vypravili nakoupit některé základní potraviny. Po zjištění cen místních i zahraničních surovin jsme zůstali nemile překvapení. Nejenže zahraniční potraviny byly dost drahé, ale i místní pochutiny byly přímo předražené. Navíc jsme v tom západním obchoďáku spatřili pobíhat krysu a místní zaměstnanci dělali jako by se nic nedělo. Nakonec nás dorazil místní bankomat. Za jakýkoliv výběr hotovosti chtěli (mimo poplatku za směnný kurz, který byl hodně, ale hodně nevýhodný a výdělek připadl bance) 3 libry. Ten poplatek 3 libry nebyl poplatek bankám, ale Thajskému státu. Ať jsme zkoušeli různé karty různých bankovních společností, tak poplatek byl u všech stejný. Úvod do této vychvalované země tedy nic moc, ale jsme teprve na začátku.

Po příjezdu do Bangkoku a prvních dnech v Thajsku to zatím vypadá nehezky. Zatím mě udělala radost pouze osobní váha na kterou jsme narazili u jednoho krámu. Po zvážení se ukázalo 83,5 kg což dokazovalo, že moje váha od posledního vážení šla nahoru o rovných 5,5 kg. Tak aby ne, když jsem si po celou Čínu dopřával samé pochutiny a když jsem čekal na bráchu ve Vietnamu, tak to pívko a jídlo udělalo svoje. Čili možnost se zvážít super a celková osobní váha výborný.

Město Bangkok. Už v té písničce One Night in Bangkok se o tomhle městě dozvíte dost a to je ta píseň stará řadu let. Je to z roku 1984 od zpěváka Murray Head a ta písnička byla v Thajsku nějaký čas zakázána, protože hanobila město a Thajsko jako takové. No, hanobila, prostě to ten zpěvák shrnul do písničky a řekl pravdu¹. Musíme si dávat pozor, co s bráchou v Thajsku říkáme, poněvadž mnoho věcí je nezákonných. Některé činy jsou dokonce i z pohledu práva branné jako těžký zločin. Když budete kritizovat, zesměšňovat nebo nadávat na krále a královskou rodinu, tak je to trestný čin. Mnoho lidí odsuzuje zákony v Severní Koreji ohledně jejich vládce, ale také v Thajsku platí jiná a přísná pravidla než na západě. V leccems jsou stejná jako v Severní Koreji, takže velký pozor. Neznáme všechny zákony, ale kritika vládce a jeho rodiny se rozhodně nevyplatí.

Asi nejznámější tvrzení o Thajsku v západních zemích je to, že sem jezdí většina mužů za sexuální turistikou. Co zatím máme možnost vidět v ulicích, tak toto tvrzení se jen potvrzuje. Co ulice, kavárna, restaurace, to západně vypadající muži všech věkových kategorií v doprovodu žen. Nemáme pochyb, že většina žen/dívek/slečen jsou manželky, přítelkyně nebo jen kamarádky Asijského vzhledu. Vždy mladá, krásná a většinou to těm partnerům náramně sluší- ironie. Abyste byli v obraze, tak úchylně vypadající muž od 18 do 80 let a vedle něj nádherná slečna která mu splní každé přání. První dojmy z Bangkoku tedy nic moc, ale těch negativních věcí už je víc než pozitivních.

Dalšího dne stráveného v Bangkoku využíváme k návštěvě Myanmarské ambasády. Shodou okolností a nepřízní všech vnitřních záležitostí Myanmaru se potvrzují informace, které jsem dostal od toho Francouze, kterého jsem potkal na Sibiři. On mi vyprávěl o cestovatelích kteří chtěli jet do Myanmaru na kole, ale nedostali víza. Bylo to z toho důvodu, že armáda prováděla nějaká opatření a cizincům byl vstup zakázán. Myslel jsem, že ta jejich akce již skončila, ale na ambasádě jsme se dozvěděli, že i pro nás je v tuto dobu cesta do Myanmaru zakázána. Jediná víza která můžeme dostat jsou krátkodobá na 24 hodin a ještě se musíme vrátit na stejný přechod odkud do Myanmaru vstoupíme. Průjezd nebo třicetidenní vízum s tím, že začneme na východě a pojedeme na západ nám umožněno není.

Je to špatný a musím změnit plán. Když už jsem odpískal cestu pouze po zemi, kvůli nehodě která se stala v Číně, tak teď je jasný, že musím totálně překopat část návratu

¹Za pravdu se každý zlobí.

domů. Jsou jen dvě možnosti. První možnost: jet zpět do Laosu a pak do Číny, což by znamenalo objet celý Tibet a poté nějak přes Himálaje do Kašmíru. To je nereálné, poněvadž na kole do nevyšších hor světa a s extrémně náročným povolením do horských oblastí to prostě v tuto dobu nelze (Pákistán, Indie a Čína se nemohou dohodnout na oficiálních hranicích, tak je obtížné se do těch končin dostat). Ani není možné jet do Tibetu a pak cestovat do Nepálu. Tedy možné to je, ale ne sólo na kole. Když chcete jet do Tibetu, tak pouze s průvodcem nebo cestovkou a po předem určené trase. Také potřebujete různá povolení a je to komplikované. Hlavně musíte dodržovat časové termíny a příkazy kam můžete a nemůžete, což s bráchou nehodláme dělat. Druhá možnost je vzít letadlo z Thajska do Bangladéše. Bereme druhou možnost a tím je moje cesta pouze po zemi definitivně ukončena. Nepomohlo mi ani trestní kolečko v Číně, poněvadž letadlo se nahradit nedá. Odteď už je to pouze cesta domů a doufám že i s posledním přeletem.

Po zvážení a dohledání všech informací ohledně přeletu do Bangladéše se vyskytuje další komplikace. Letenky, víza a všechny požadované dokumenty jsou dost komplikované a drahé. Po propočtu a zhodnocení všech pro a proti se nám nechce dávat tak vysokou částku a plnit všechny jejich požadavky. V Bangladéši máme naplánovaný pouze jeden bod a tím je slam v Dháce, čili vyhodit tolik úsilí, času a peněz za maximálně 3 dny v této zemi pro nás nemá smysl. Ač nerad, tak Bangladěš prostě musím dobrovolně zrušit. Pro mě je ta země zajímavá hlavně tím, že na tak malém území žije přes 150000000 milionů lidí, což je skoro stejně jako počet obyvatel celého Ruska.

Nedá se nic dělat a jdeme vyřizovat víza na Indickou ambasádu. Celý pobyt v Thajsku mě začíná dost štvát. Všude neustálé navyšování cen a cestou na ambasádu nás ještě vytočil místní taxikář. Jsou zde jak klasické taxíky, tak levnější alternativa tuk-tuky. Problém je v tom, že když jste cizinec, tak cena je kolikrát stejná jako cena za klasický taxík. Po několikátém pokusu si najmout místní tuk-tuk jsme narazili na jednoho jedince, který se nabídl, že nás odveze za normální cenu. Požadoval po nás jednu protislužbu, zastávku v místním krejčovském obchodě. Prý mu tím prokážeme laskavost (dostane za nás kupón) a on nás pak odveze za místní ceny. Podmínka zněla tak, že vejdemo do obchodu, prohlédneme si zboží a poté budeme pokračovat dál na ambasádu. Po příjezdu k nějakému krejčovství nás řidič slavnostně uvedl dovnitř a pak na nás šel čekat zpět do tuk tuku. V daném obchodě se nás hned ujala obsluha. Začali nám nabízet různé košile a obleky. Když bylo evidentní a dokonce jsme jim sdělili, že o žádný oblek nemáme zájem, tak nás začali přeměřovat. To už bylo dost za

hranou. Byli neodbytní a trvali na koupi aspoň něčeho z jejich sortimentu¹. Nic jsme nepotřebovali a hlavně nechtěli. Vypadli jsme z obchodu a nasedli zpátky do tuk tuku. Jenže ten řidič nám sdělil, že když jsme si nic nekoupili, že dál budeme pokračovat za jinou cenu. Tohle ale nebylo součástí dohody a on to moc dobře věděl. Trval na změně plánu, tak jsem ho poslal vulgárně do hajzlu. Začal tam vyhrožovat policií a ať mu zaplatíme aspoň cestu do obchodu. Znovu jsem ho poslal do hajzlu, ať si policajty klidně zavolá. Chvilku tam ještě něco mlel, ale my se vydali pěšky na ambasádu. Tohle byl poslední pokus, jak vyjít s místními dročkařema. Stejní šmejdi jako různí taxikáři po světě.

Po příchodu na Indickou ambasádu nás čekala další nepříjemnost. Po dotazu, kde se vydávají formuláře (žádosti) o víza do Indie jsme byli odkázáni do nějaké agentury, která všechno za poplatek vyřídí a víza dostaneme od nich. Po argumentu, že nehodláme nic platit a papíry i s požadovanými dokumenty si podáme sami nám bylo sděleno, že žádný formulář nám nedají, ať si pro něj zajdeme do té agentury. Tak jsme si nechali zavolat nadřízenou osobu a ta nás pro změnu odbyla tím, že žádný vytištěný formulář momentálně nemá k dispozici, ale že nám ho dají za poplatek v té agentuře. Opět jsme trvali na tom, že žádnou zprostředkovatelskou agenturu za poplatek využít nechceme a vše si vyřídíme osobně na ambasádě, která je k tomuto účelu určena. Poplatky, dokumenty a jiné formality vyřídíme u nich jako i v jiných ambasádách. Ať nám pouze sdělí oficiální název dokumentu a kde si ho můžeme stáhnout, když nejsou ochotni nám ho vydat. Odpověď byla, že jediná cesta, jak se dostat k vízu do Indie z Thajska je ta, že musíme zaplatit poplatek nějaké agentuře. Ta za nás všechno vyřídí a odešle na jejich Indickou ambasádu.

Vnímáme to jako jakýsi mezičlánek korupce, je to korupce podporovaná státem. Nejenom, že musíme zaplatit poplatky za víza a předložit různé dokumenty, ale navíc ještě chtějí zaplatit manipulační poplatek agentuře o kterou ani nestojíte. Je to to samé, jako když si zajdete do krámu koupit potraviny, ale obchod který je k tomu určen vám vnutí prostředníka který stojí venku. Vy jste nuceni mu zaplatit a předložit seznam požadovaných věcí. Vydat mu peníze na nákup, osobní doklady a čekat, zda vám ten krám něco prodá nebo ne. Když se náhodou stane, že požadované zboží nebude skladem, tak vám sice vše vrátí včetně peněz na nákup, ale poplatek za

¹Kde je mršina, tam jsou mouchy.

zprostředkovatele si ponechají a zprostředkovatel se podělí s tím krámem. V našem případě je to tak, že když nám z jakéhokoliv důvodu víza nevydají, tak poplatek za víza nám vrátí, ale poplatek za zprostředkování (i neúspěšné) zůstane nějaké agentuře.

Po donucení a navštívení oné agentury zjišťujeme, že na víza do Indie musíme čekat několik týdnů. Ta představa, že budeme v Bangkoku ještě několik týdnů se nám vůbec nelíbí. Naposled berme místní dopravu. Tentokrát nevyužijeme žádný taxi ani tuk tuk, ale místní přepravu na lodích. Jedná se o takovou alternativu autobusů na vodě. Zde totiž nehrozí, že vás řidič natáhne a bude chtít přemrštěnou cenu jen proto, že jste cizinec. Tuto dopravu v Bangkoku využívají hlavně místní lidé, protože plavba po řece různými kanály, které město propojují nejsou pro západní turisty moc v módě. Sem tam na nějaké turisty v lodi narazíme, ale je to spíše výjimka a většinou jsou to batůžkáři. V těch kanálech lodě plují dost rychle a docela by nás zajímala roční nehodovost. Většinu kanálů lemují domky na kulech a asi bych to přirovnal k nějakému podélnému vodnímu slamu kde žijí chudí lidé. Nezřídka se totiž z vody vynoří nějaký sběrač odpadu. Pomocí šnorchlu a brýlí se snaží nálezy železo na dně kanálu. Většinou vidáme železný šrot naskládaný na staré nafouklé duši od automobilu, ale někteří sběrači sbírají i plasty z hladiny. Je to dost nebezpečný, poněvadž když ty lodě projíždějí a častokrát se míjejí vedle sebe, tak dotyčný který zrovna něco loví musí dávat velký pozor. Těch kanálů je po celém městě hodně a některé se za slam považovat nedají, poněvadž je lemují hezké zahrádky, upravené domy a někde i restaurace. To jsou ale spíš ty kanály, které jsou v blízkosti centra, u zastávek a na vytižených místech. My jsme jich projeli dost i mimo frekventované trasy a tam je pouze špína a smrad.

Když musíme čekat několik týdnů na víza, tak padlo další neplánované rozhodnutí. Rozhodujeme se odjet na rekreaci. Vyrážíme směr ostrov Phuket. Prý to je jakási perla Thajska, tak snad bude lepší než Bangkok. Vyplníme tím čas čekáním, než získáme Indická víza. Bude to taková dovolená na dovolené. Když už je nám známo, že musíme vzít letadlo na přelet Myanmaru, tak jsme rozhodli, že docestujeme na ostrov Phuket vlakem. Z Bangkoku jsme našlapali 350 km a poté nastoupili do vlaku. Volba vlaku je pouze logické vyústění na nejrychlejší přepravu dolů na Phuket, ušetří nám to čas. Tuto část cesty vlakem si do své cesty nezapočítávám, poněvadž by to byl podvod a manipulace s ujetými kilometry. Je to to samé, jako bych si měl započítat těch cca 300 km po nehodě v Číně když jsem musel jet autobusem.

A jsme před ostrovem Phuket. Vlakem jsme dorazili co nejbližší k ostrovu, ale přímo na ostrov jedeme zase na kolech. První, co nás zde uvítá je nádherná pláž bez lidí. Nejsou zde žádní zahraniční turisté, jen asi 10 místních lidí. Je to úplně vylištěná pláž a podle dohlédnutí doleva i doprava to odhadujeme minimálně na 2 km pláže bez lidí. Opravdu paráda. Úvod na tento vychvalovaný ostrov je tedy vynikající. Okamžitě sesedáme z kol a jdeme se na pár hodin rekreovat. Voda je zde teplá a ani po několikahodinovém koupaní v moři nemáme scvrklé polštářky na prstech nebo fialové rty. Připomnělo mi to střední Vietnam, tam jsou také dlouhé a hezké pláže bez lidí.

Po rekreaci jsme dorazili do středu a cípu ostrova. Opět jsme v šoku. Všude západní turisté v doprovodu Thajských slečen a komerce nejvyššího stupně. Všude krámký, půjčovny aut a skútrů, cluby, hotely a restaurace. Zase nabídky všeho druhu od místních pasáků, prostitutek a obchodníků. Vypadá to tady přesně jako v některých ulicích Bangkoku. Tam jsme také prošli dost známé a vyhlášené ulice a tady to je stejné. Také zde má většina těch západních nadlidí móresy z Evropy nebo z jiných částí světa. Pohrdavé pohledy, jednání s místními, jak s nějakou onucí a nadřazení nad všemi ostatními. Tak ono je o Thajsku také známo to, že dost zlodějů i podvodníků z celého světa sem jezdí utratit svoje nelegálně vytvořené peníze. Podle toho to tady taky vypadá. Obrovská koncentrace těchto individuů ze všech koutů světa. Abych to jen nehanil, tak i zde narážíme na dost batůžkářů, mladých i starších lidí. Jsou zde i západní turisté v párech a je evidentní, že to nejsou sexuální turisté nebo namachrovaní a namyšlení jedinci. Sice zde převažují takzvaní nadlidé ze západu, ale potkáváme i normálně vypadající lidi kteří pozdraví a dají se s námi do řeči. To platí i o Thajcích. Všichni nejsou stejní a najde se dost výjimek, ale čeho je moc, je moc.

Naštěstí tenhle nešvar je hlavně na západním pobřeží Phuketu, kde jsou hlavně hotely a resorty pro tuto sortu lidí. Na východní straně jsou hlavně batůžkáři, místní lidé a řekl bych více sympatičtí lidé. Aby nedošlo k nějakému omylu a nezačali jste si myslet, že posuzuji lidi podle vzhledu, tak musím napsat, že na západní i východní části ostrova se najdou různí lidé, ale na té západní straně je těch pánů s asijskými slečnami nebo západních slečen se starými dědečky prostě o dost více. I ty nabídky od místních pasáků, dealerů a lehkých slečen jsou na západní straně prostě mnohem častější. Východní strana je více historická a taková více přátelská. Spousta nočních i denních trhů, hezké starobyle domy a uličky. Ty domy jsou architektonicky ovlivněny ještě z dávné doby, kdy Phuket (Thajsko) kolonizovali Portugalci. Je to obdobné, jako jsem psal o kolonizaci Laosu Francouzi, v Laoské kapitole.

Po navštívení několika míst k ubytování nám vždy řekli přemrštěnou cenu a vzápětí hned nabízeli doplňkové služby. Doplňkové služby rozumějte, slečny, paní, babičky, dívky vypadající jako děti, pány, předělané pány nebo předělané ženy. To se dělo hlavně na západní straně ostrova. My jsme měli obrovské štěstí, že jsme na východní straně narazili na nově otevřený hotel dvou místních kamarádů, kteří byli tak říkajíc normální. Cena za ubytování byla stejná jako pro místní obyvatele a hlavně nenabízeli žádné drogy ani sexuální doprovod. Úplně jiní Thajci. Většina Thajců s kterými jsme zatím měli možnost mluvit byla pouze banda vychcanejch chytráků a právě proto je třeba napsat čest výjimkám. Ještě bych rád zmínil jednoho cyklistu. Ten nás doprovázel asi dvě hodiny na kole, poněvadž jel naším směrem a ten cyklista byl taky jakoby z jiného světa. Žádné nabídky, ale pouze přátelské povídání o Thajsku.

Dny trávené na ostrově Phuket jsme využili k návštěvám různých pláží, restaurací a k výpravám na lodí. Tři nejhezčí výlety s použitím lodě byly na ostrovy: James Bond Island, Maya Bay a Phi Phi ostrov. James Bond Island je znám svojí účastí v jednom filmu o tom anglickém zabijákovi. Osobně jsem film neviděl, ale když jsme s bráchou přišli o možnost navštívit chrámy z filmu Mortal Kombat, které byly součástí trasy (jeden z bodů na mojí cestě) k Myanmarské hranici, tak jsme jeden den věnovali k návštěvě jiné filmové lokace. Ostrov J.B.I byl opravdu hezký, ale hrozně malý. Za následek to mělo to, že tam bylo mraky turistů.

Dalšího dne jsme tedy zvolili návštěvu jiného zprofanovaného ostrova, kde leží zátoka Maya Bay. Zátoka známá z filmu Pláž. Ani tento film jsem neviděl, ale co jsme měli možnost vidět když jsme připluli k té pláži, to bylo něco neskutečného. Na té pláži kotvilo tak 60 lodí všeho druhu a bylo tam neskutečně lidí. Naší posádce lodí jsme pouze řekli, že se tam rozhodně nevyložíme a raději jsme si vzali ploutve, brýle a šnorchly. Nedaleko naší kotvicí lodě jsme totiž spatřili pláž a po přiblížení fotoaparátem jsme zjistili, že je zcela opuštěná. S posádkou lodí jsme se dohodli v kolik se bude odplouvat a my si vytvořili vlastní plán. Odplavali jsme na osamocenou pláž bez kotvicích lodí a bez turistů. Po doplávání k pláži jsme si užili další hezké odpoledne v opravdovém ráji. Na malé pláži jsem byl pouze já, Radek a ještě tam připlul jeden manželský pár. Měli stejnou myšlenku jako my a shodli jsme se na tom, že kdybychom věděli předem o takto přelidněné zátocce, tak se na nějakou Maya Bay vykašleme. Vzhledem k tomu, že ostrov Phuket, tedy ani výlety po okolí nebyly v plánu mojí cesty, tak jsem o této části skoro nic nevěděl. Ani jsem se tedy nezajímal o

jeho okolí a atrakce které nabízí. Maya Bay, tedy její protější samostatná malá pláž s palmami, útesy a jemným žlutým pískem byla opravdu pěkná, ale turisticky vyhledávaná pláž z filmu byla pouze přelidněná pláž lidmi a korunu tomu nasadilo to množství kotvících lodí.

Do třetice, třetího dne jsme vyzkoušeli poslední vodní výlet a to na ostrov Phi Phi. Během plavby na ostrov jsme navštívili několik menších ostrůvků s různými druhy pláží. Jedna byla úplně bílá. Na světě je hodně pláží, černé, červené, oranžové, šedé, žluté, ale bílou jsem viděl prvně. Těch pláží a ostrovů je v Thajsku opravdu hodně a každá nabízí něco jiného. Mě třeba zaujal jeden ostrov. Během odlivu se vynořila jakoby brána do vnitřku ostrova. Když je odliv, tak se můžete tunelem (který je jinak zatopen mořskou vodou) dostat do středu ostrova a spatřit nádherné Mangrovníky. To byl daleko hezčí zážitek než nějaký J.B.I. Dále jsme si na dalším z ostrůvků pronajali kajaky a s průvodcem proplouvali jedním z mnoha ostrůvků. To už tak super hezký nebylo, ale jako zážitek to šlo. Po celodenním průplavu po různých ostrovech jsme navštívili už zmiňovaný ostrov Phi Phi. Ostrov je to hezký, ale i zde mě nepotěšilo příliš mnoho turistů. Chápu, že každý kdo může, tak chce tento ostrov navštívit a spatřit, ale když jedu do přírody, tak tam očekávám klid a pohodu s minimem lidí. To je moje vnímání přírody. Je to stejný jako když jdete do lesa. Tam jdete relaxovat a ne potkávat všude desítky lidí. Jak jsem psal, návštěva Phuketu a okolí nebyla vůbec v plánu, tak jsem neměl ani čas dohledat podrobné informace kde, co a jak v realitě opravdu funguje. Jak se to liší od různých obrázků, prospektů a od reality. Prostě jsme to s bráchou pojali jako klasičtí turisté kteří se někam nechají odvést agenturou nebo cestovkou. Já si z toho vzal ponaučení a přes tyto zprostředkovatele nebo podobné organizace (agentury) už nikdy cestovat nebudu.

Po zhodnocení dosavadního pobytu v Thajsku se s bráchou rozhodujeme, že odsud vypadneme a dovolenou na dovolený budeme trávit na jiné dovolené. Když Radek po několika dnech viděl, jak silně jsem z Thajska znechucen, tak se mě pouze zeptal, co považuji za top město nebo stát který jsem doposud navštívil na svojí cestě. Moje odpověď byla ostrov Hong Kong. Z vyprávění a ukázky fotek se Radek rozhod, že mě pozve do Hong Kongu. A tak se stalo, že koupil zpáteční letenky s ubytováním. Čas, který jsme ještě museli čekat, než nám vystaví víza do Indie jsme jeli prožít do Hong Kongu. Je to zapeklité, ale čas na Phuketu měla být taková dovolená na dovolené.

Jenže mě už všichni tak rozčilovali (úřady, místní a někteří nadlidi z jiných koutů světa), že jsme jeli na další dovolenu na dovolený, na dovolený. Bráchu jsem naučil jedno ruské přísloví, tak ho použil¹. Občas si z toho přísloví děláme srandu a nijak nás necharakterizuje. Ani bráchu ani mě. Je to jen takové veselé přísloví, které ze srandy občas použijeme a jediné přísloví které používáme v cizím jazyce.

VLOŽENÁ KAPITOLA- HONG KONG 2

dovolená na dovolené, na dovolené

Den 272 až 278

Osud tomu chtěl a opět jsem v Hong Kongu. Říkal jsem si, že se sem určitě ještě minimálně jednou v životě podívám, ale nenapadlo mě, že za tak krátkou dobu a v rámci mojí cesty. Aspoň se budu moc znovu podělit o ty nádherný pocity a budu moci být jakýmsi průvodcem.

Když jsme přiletěli na mezinárodní letiště v Hong Kongu, tak to pro mě byla premiéra. Radek i já máme něco málo nacestováno a navštívili jsme již několik letišť. Shodli jsme se na tom, že letiště v Hong Kongu je zatím to nejhezčí které jsme poznali. Radek i já jsme kdysi dávno, nezávisle na sobě viděli dokument o tomto letišti. Jak se staví s čím se museli inženýři vypořádat a jak toto letiště funguje. Je to opravdu špičkový technologický počín a jestli vás to zajímá, tak si naleznete info na netu. Já jen napíši, že část tohoto letiště stojí na takzvaných hydraulický pilířích, poněvadž se ten částečně vytvořený ostrov potápí. Než si celá stavba zcela sedne, tak je nutno každý rok, části toho letiště nadzvednou a zvýšit nad hladinu moře. Těch zajímavostí je opravdu hodně.

Po přesunu z letiště do centra Kowloon měl brácha možnost spatřit Laser Show, kterou jsem popisoval v první návštěvě Hong Kongu. První, co jsme při příjezdu udělali bylo to, že jsme vyrazili na nábřeží. Po odbavení a dopravení k nábřeží to vyšlo přesně na začátek tý parády. Čili úvod Hong Kongu měl brácha přímo famózní.

¹Если барон отдыхает, деньги роли не играют.

¹Yesli baryn otdykhayet, dengi roli ne igrayet . „ruská výslovnost“

¹ Když baron (král) odpočívá, peníze nehrajou roli. „volný český překlad“

Po návštěvě obcerstvení jsme vyřešili ubytování a zašli nakoupit nejnnutnější věci. Všechny osobní věci jsme si totiž nechali na hotelu v Thajsku, kde jsme zůstali ubytovaní (kola, vybavení, tašky, suvenýry). Každý jsme si vzali pouze hadry na sebe, elektroniku a pas. Ostatní věci jako, hygienu, hadry na převlečení aj. jsme nakoupili až v H.K. Je super když můžete cestovat bez zavazadel.

Další dny v H.K probíhaly stejně, jako při naší samostatné návštěvě, ale pár odlišností nebo spíše něco navíc se naskytlo. Třeba návštěva W.T.C. Jedná se o nejvyšší budovu v H.K. a my se vypravili do nejvyšších pater na vyhlídkové patro. To patro bylo navíc spojeno s výstavou a výkladem o historii bankovního sektoru H.K. Po stěnách byly vyobrazeny významné události které se udály v bankovním sektoru a něco jako výstava všech bankovek H.K. Je to stejné jako v Anglii nebo ve Skotsku. I v H.K. je několik hlavních bank a každá banka si tiskne vlastní peníze. V praxi to znamená, že třeba 20 dolarovka má 3 různé typy bankovek a všechny jsou platné. Každá banka má různé bankovky nominálních hodnot a všechny jsou v jiném designu i velikosti. Nejhezčí mají od banky HSBC (Hongkong and Shanghai Baking corporation).

Celé dny jsme trávili návštěvami různých budov, ulic a zákoutí. Prostě všeho o čem jsem myslel, že by se bráchovi mohlo líbit. Ostrov toho nabízí opravdu hodně a je pouze na vás co si vyberete. My třeba navštívili jednoho sportovní hřiště. Prostě jsme ho zahledli a tak jsme místo dalšího parku, chrámu nebo vyhlídkové plošiny zašli i tam. Mezi mrakodrapy, ve strmém svahu bylo hřiště, ale něco úplně jiného než v Evropě. Žádné velké prostranství, ale hřiště uprostřed mrakodrapů ve svahu. Když jsme koukali přes plot, tak pod námi byl strmý sráz. Jeden z mnoha mrakodrapů byl zhruba v polovině a bylo vidět do oken. Opravdu je všechno v H.K. tak netypický oproti jiným městům. Radek si nejvíce užil pouličního jídla. To je další věc která je na H.K. super. Spousta jídla všeho druhu z různých koutů světa a různých variací.

Co ulice to nějaký bar nebo restaurace, v centru samé luxusní obchody nebo nadnárodní společnosti. Samozřejmě všude pobočky různých světových bank. Však H.K. Angličani stvořili jako jeden z prvních daňových rájů, aby se bohatí lidé mohli vyhnout placení daní. Někdo říká krácení daní, ale bankéři to nazývají optimalizace. Ale ty slovní obraty používají i lidé z jiných odvětví. Když zaměstnanec něco ukradne z firmy, tak řekne, že si to vyšetřil. Když podnikatel použije jiný materiál na stavbu než bylo uvedeno ve smlouvě (z důvodu snížení nákladu pro zhotovitele), tak se řekne nahradit účinnějším pro zákazníka. Úředník, který si na státní náklady objedná, čili na

svého zaměstnavatele, židli a odnese si jí domů výměnou za svojí rozbitou, prohlásí podobit stát. Zlatokopka řekne o starém dědkovi s břichem, že je to pán v letech, který už ví co chce a má sexy břicho. To platí, když je bohatý. Jinak je to chlípný, uslintaný starý dědek s cejchou. Mohl bych pokračovat, ale zase jsem odbočil.

H.K. je dobře uzpůsoben všem národnostem a různým náboženským vyznání. Ta asijská historie, kultura a tradice je smíšená s Evropskou, Americkou, Arabskou aj. Je tady úplně všechno a všechno nějak funguje. Když procházíte různé ulice, tak máte buddhistický chrám nebo muslimskou mešitu, židovskou synagogu nebo hinduistickou svatyni, křesťanský kostel nebo pravoslavný chrám. Akorát mi zde schází Pastafariáni a jejich létající špagetové monstrum ;o). H.K. je opravdu pulsující kosmopolitní ostrov. Je to ostrov náboženství, ras, tradic, jídel a prostě všeho, co naše planeta nabízí. Když budete chtít objet svět, tak doporučuji zajet do H.K. A hodně toho poznáte. Na malém ostrově je jakoby zastoupen celý svět. Všechny národy, všechny rasy, všechny náboženství. A to, že to všechno funguje, že se všichni mezi sebou přátelsky dohodnou bez válek, násilí, rasových nebo náboženských konfliktů je důkaz toho, že peníze přebijí úplně všechno. Tady peníze spojují jak rasy, tak náboženství. Jak kultury, tak tradice. Prostě a jednoduše, vše je pouze o penězích, čili lidech.

Ač si to tady pořádně užíváme a ještě jsme ani neodjeli, tak Radek i já se chceme do H.K. v budoucnu znovu podívat a prozkoumat to, co nyní nestihneme. Uvidíme, co nám život, osud, hvězdy přichystají, ale když tomu půjdeme naproti, tak se tady jednou zase objevíme. Já to vlastně beru jako samozřejmost a jasně danou věc¹.

V mém názoru, že se tak v budoucnu stane, mě utvrdil jeden starý muž. Jednoho hezkého dne jsem čekal na bráchu. Radek šel vyzvednout kafe a já stál na perónu, kde jsem pozoroval každodenní ruch. Užíval jsem si vyhlídku na panoráma Hong Kongu a najednou připlul jeden z mnoha převozních trajektů. Z té masy lidí, která z trajektu vystoupila ke mě přistoupil jeden starý pán, celý v černém. Asiat s černým deštníkem v ruce, černým kloboukem a povídá mi: Ahoj, vypadáš jako velmi charakterní člověk, odkud jsi? Z Evropy, odpověděl jsem mu stroze, protože jsem si myslel, že je to další z mnoha lidí, kteří když něco potřebují nebo vám chtějí vnutit jejich víru nebo něco prodat, tak začnou lichotkou. A pán znovu povídá a odkud z Evropy, Evropa je velká a má spoustu států? Tak mu povídám, že ze střední Evropy z malého státu, z Československa. A on povídá, ale to už není, v roce 1992 zaniklo! Od roku 1993 je

¹Slunce vyjde i když kohout nezakokrhá.

pouze Česká republika a Slovenská republika, odkud jsi? To mi doslova vyrazilo dech, poněvadž málokdo v odlehlých částech světa ví, že se Československo rozdělilo. Natož přesně v kterém roce a názvy obou zemí. A kór Asiat pro kterého je Evropa jako pro Evropana Afrika nebo pro Američany Evropa. Vždyť kdo z vás by z fleku dokázal říct, který stát se v Africe, v jakém roce rozdělil, jak se jmenoval před a po rozdělení (nebo aspoň rozpad Jugoslávie, v jakém roce a na jaké části)? Zbystřel jsem a povídám mu odkud tuto informaci zná a proč se o Evropu a ČR zajímá? Odpověděl: Zajímá mě, co se děje a dělo ve světě! Co ty, proč jsi tady v H.K? Řekl jsem mu, že mám nějaký plán a jedna z mnoha součástí toho plánu je i poznání (ověření si), jak svět v různých částech ve skutečnosti opravdu funguje. Hned jsem přešel jakoby do protiútoků a začal jsem se ptát já. Co je zač, co všechno zná ohledně ČR a proč mě vůbec oslovuje? Jak může někoho hodnotit, když ho nezná a dokonce o někom říci, že vypadá jako velmi charakterní? Odpověděl: jsi celý v černém, máš dlouhé vlasy v culíku samurajského typu, což je netypické nejen pro zdejší Evropany. Nikdy v životě jsem nikoho takhle neoslovil, ale ty jsi mě zaujal, jsi jiný. Jaký je ten tvůj plán? V duchu mě napadlo další x myšlenek. Je to nějaký teplouš, chce nějaký prachy, chce si povídat o jeho víře? Raději jsem se ho slušně a na rovinu zeptal na tyto tři otázky a dostal jsem i odpovědi. Pán povídá: teplej nejsem, mám rodinu a šťastný život. Peníze nepotřebuji- mám zde firmu na deštníky která mě dobře živí celý život a o víře se bavit nechci.

O ČR věděl to a to a dalších mnoho informací na které jsem se ani neptal, ale o kterých jsem věděl, že jsou pravdivá a rozhodně je nezná drtivá většina lidí, kteří v ČR nežijí nebo s ní nesousedí. Věděl toho dost i o světě, ale nebyl to žádný historik ani učitel. Podle jeho slov pouze starý šťastný muž. Znovu se mě zeptal na můj plán, tak jsem mu ho ve zkratce řekl. Nejen o mé cestě, ale i o plánu. Řekl mi ať začnu třeba podnikat, že toho můžu v životě hodně dokázat a dokážu. Že už teď jsem na správné cestě. Když jsem se ho zeptal, proč mi tohle všechno říká, tak odpověděl, že ze mě sálá velká energie a chtěl mi to jen říct. Pak mi popřál hezký den a jak se z toho davu zjevil, tak zase zmizel. Najednou se tam objevil vysmátý brácha a povídá. Co je, vypadáš jako bys viděl nějakého ducha, co se stalo? Převyprávěl jsem mu kompletní rozhovor a koukal jako já. Ten starý pán mě prostě zaujal, potěšil a život mi opět ukázal, že všechno se vším nějak souvisí. Byla to náhoda, indicie, pošťouchnutí? Kdo ví, každopádně mi tahle příhoda zůstala v hlavě a chtěl jsem se o ní podělit (více v černé knize).

Druhou návštěvu H.K. hodnotím opět na výbornou. Radek má stejný názor a zažil všechno, co jsem zažil já při první návštěvě. Jak už to tak bývá, tak tam, kde je vám dobře a kde se vám hrozně líbí ten čas utíká ukrutně rychle. Ani jsme se nenadáli a jsme zpět na cestě do Thajska. Naštěstí pro mě už jen pár dní a pak z Thajska nadobro vypadneme. Ještě musíme z Phuketu vyzvednout kola a osobní věci. Zajet do Bangkoku pro víza a pak letecky do Kalkaty. Nyní jsem si v H.K. spravil chuť, tak mi jí snad Thajsko zase nezkaží.

POKRAČOVÁNÍ TŘINÁCTÉ KAPITOLI- THAISKO

A je to tady zas. Hned po přiletu na ostrov Phuket nás čeká další problém, nepříjemnost. Vzhledem k tomu, že jsme přistáli v noci, tak z letiště nefunguje žádná doprava. Jediná možnost, jak se dostat dolů na cíp ostrova je taxíkem. Jenže všichni taxikáři jsou mezi sebou dohodnutý a všichni požadují přemrštěnou cenu. Ani jeden taxikář není ochoten jet za normální cenu. Naštěstí k nám přišli dva Američtí turisté, kluk a holka. Mají stejný problém a nechtějí platit tak vysokou částku. Taky cestují po světě a vědí, že tihle podnikatelé spoléhají pouze na to, že jiná možnost v těchto nočních hodinách prostě není. Buď využít jejich služeb nebo počkat do rána na letištní dopravu. Dohodli jsme se a všichni se společně rozdělíme s platbou taxikářovi. Do centra se svezeme dohromady a pak si půjdeme každý svojí cestou. Po příchodu k našemu hotelu zjišťujeme, že je recepce zavřená a provozovatelé toho hotelu jeli někam slavit. Naštěstí nechali na dveřích telefonní číslo, ať v případě potřeby zavoláme. Po zhruba dvou hodinách dorazili a my si můžeme jít řachnout. Na jejich obhajobu musím napsat, že nevěděli, že přijedeme v tento čas, tak se prostě místo posedávání v nově otevřeném hotýlku šli bavit jinam. Příjezd do Thajska opět super-ironie.

Poslední den a večer na ostrově Phuket jsme strávili na jedné kamenné pláži. Nikdo na ni nebyl, ale obrovské balvany a palmy úplně sváděly ke koupání. Hned jsme toho využili, ale po chvilce koupání nám došlo proč byla ta hezká pláž opuštěná. Skok do průzračné teplé vody byl v pohodě, ale vylézt z té vody téměř nešlo. Jak se ukázalo, tak na všech těch balvanech byli prisáté a již odumřelé mušle. Většina z nich měla rozlomenou skořápku ostrou jak břitva. Když jsme se dotkli těch balvanů a chtěli vylézt, tak to řezalo do rukou. Prakticky nešlo vylézt bez krvavých následků. Do toho nás vlny pokaždé odmrstily směrem k těm balvanům, takže jsme měli co dělat, aby jsme vždy rychle odplavali co nejdál od těch ostrých hran. Naštěstí jsme oba měli na nohou sandále a když nás vlna tlačila na balvany, tak jsme se zapřeli pouze chodidly a

nemuseli na ty ostré hrany sahat rukama. Nakonec nás vysvobodilo to, že jsme počkali na opravdu velkou vlnu, která se přenesla přes nejmenší balvany. Vynesla nás tak, že jsme se mohli postavit přímo na ty ostré hrany aniž bychom se jich museli dotýkat rukama. Nemít na nohách sandále, tak jsme byli hodně dořezaný, ale i tak si Radek pár škrábanců odnesl. Když jsme byli oba zase nad tou pláží, tak se zrovna blížil západ slunce a to nám tu nepříjemnost vynahradilo. Parádní západ jak z nějakého dokumentu. Palmy přerůstající přes ty kameny, moře a zapadající sluníčko. Na fotce to vypadá super.

Po přepravě z ostrova Phuket do Bangkoku už zbývalo pouze vyzvednout víza a dopravit se na letiště. Ještě než jsme tak učinili, tak jsem zašli navštívit pár chrámu a jeden uměle vytvořený svatý kopec. Na tom kopci kterému Thajci říkají Zlatý kopec byl jeden z mnoha chrámů, ale hlavně pěkná vyhlídka na celé město. Jedna z mála věcí která se mi na Bangkoku líbila. Nejenom tento kopec, ale dost chrámů mají Thajci opravdu pěkný, jenže to je málo, co bych zde mohl hodnotit kladně. Snažil jsem se z Bangkoku a vlastně z celého Thajska napsat dost pozitivních věcí, ale těch negativních je podle mého názoru daleko více a když si na ně vzpomenu, tak se jenom rozčilím. Všechny je sem psát nebudu, poněvadž by to vyznělo dost zaujatě a nebylo by to pěkné čtení. Na druhou stranu nebudu lhát a ani nebudu zdvořilí. Jakmile odsud s bráchou vypadneme, tak já se v budoucnu do Thajska rozhodně vracet nebudu. Jestli máte čas, tak se podívejte na dokument Zajatci bílého boha. Dokument je tendenční (není objektivní), ale беру to tak, že se třeba podvodníka taky nemůžete ptát a očekávat doznání proč něco dělá, že skutečně podvádí (tím myslím podvodníka který ještě nebyl chycen natož usvědčen). V tom dokumentu je hezky ukázáno, co jsou nejen někteří Thajci, dobrovolníci, organizace, společnosti zač. Sice to není pouze o Thajsku a na základě jednoho dokumentu nelze vrhat temné světlo na celý stát, ale já si skládám všechny střípky z různých informací. To není jen o Thajsku, ale hlavně o světě, o lidech. Raději napíšu poslední příhodu z letiště v Bangkoku a tím bych tuto zemi uzavřel.

Když jsme měli vyzvednutý víza do Indie, tak nás čekal poslední úkol. Dojet na letiště, rozebrat kola, projít kontrolou a odletět do Indie. Jakmile jsme se odhlásili v Bangkoku z hotelu, tak jsme se vydali směr letiště. Cestou k němu jsme museli najít nějaký krám s bílou technikou a sehnat velké krabice na rozmontovaná kola. Příjezd na letiště byl poslední úkol který nás čekal. Na perónu jsme rozebrali a zabalili kola. Jedno přišlo do rozřezané krabice a druhé do plachty. Jediné, co nám dělalo starosti,

byl moment odletu z Thajska. Než jsme rozebrali kola a poté je připravili k přepravě, tak to na perónu vypadalo dost divně. Vypadali jsme jak nějakí pašeráci a z toho důvodu jsme vše rozebrali a zabalili pod jednu z kamer, která snímala vstupní halu. Kdyby pohraničníci měli nějaké podezření, tak aby se podívali skrz kamery. Když jsme odbavili veškeré věci a vyřídili formality, tak nás čekalo poslední překvapení. Kvůli bezpečnosti super, ale nepotěšili nás. Po absolvování všech bezpečnostních opatření na thajské straně, jsme museli všechno absolvovat znovu u přepravní společnosti. Čili jedou nás kontrolovalo Thajsko (včetně prohlídky) a poté přepravní společnost (včetně prohlídky).

Nachýlil se konec Thajska, tak je čas na zhodnocení. Pro mnoho lidí je Thajsko splněný sen a určitě si v něm každý najde něco svého. To, že se něco nelíbí mě neznamena, že to tak vnímají i ostatní. Já třeba nemám rád přelidněné pláže. Naštěstí jsme našli jednu liduprázdnou hned na začátku ostrova Phuket. Na ní jsme strávili většinu času, poněvadž byla opravdu bez lidí. Propůjčili jsme si dopravní prostředek a každý den, který jsme nevyužili na výlety s lodí jsme trávili hlavně na té pláži. Takových pláží je zcela jistě v celém Thajsku mnoho a kdo vyhledává samotu, tak ji někde nalezne. Problém je v tom, že dost pláží v Thajsku je obehnané resorty, hotely a různými doplňky. To láká mnoho turistů. Nežádá se stane, že na 200 až 600 metrové pláži je tak plno, že si skoro nelze lehnout na písek. Teda dá, ale jste tam jako sardinky a hned vedle vás, před vámi i za vámi leží další lidé. Pro mě je tato forma rekreace něco nepředstavitelného, ale někdo to má rád. To, že se Thajci snaží vytřískat z turistů maximum je „normální“. Konec konců, to se děje skoro všude ve světě, v Praze, v Paříži nebo třeba v Drážďanech, ale čeho je moc toho je prostě příliš. Různé ceny pro místní a cizince, neustálé nabídky drog, placeného sexu, vypočítavost úředníků i místních lidí je hodně za hranou. Proto tuhle zemi hodnotím hodně negativně. Že zde mají pár hezkých pláží, přírodu, ostrovů a chrámu neznamena, že to přebylo ty negativa. Není to jako Vietnam nebo Laos, kde místní také občas měnili ceny. V Thajsku to bylo už dost za hranou a ze všech stran. Vychcaný jsou úřady, místní lidé i podnikající cizinci z různých koutů světa. Já už do Thajska určitě nepojedu a nebýt zrušeného Myanmaru, tak by mě ani nenapadlo jet na nějaký ostrov Phuket, kterému říkají perla Thajska. Pro mě je to žumpa Thajska a vlastně celé Thajsko беру jako velkou žumpu. Laos a Vietnam nastavili nějakou laťku, ale Thajsko ji hravě překonalo. Dokonce ji o desítky příček ještě navýšilo. Tohle je můj osobní názor který brácha a spousta lidí, kteří Thajsko navštívili nesdílí. Radek Thajskem tak znechucen není, čili to berte tak, že většina názorů na Thajsko je pouze můj pohled. Radkovi se v Thajsku líbilo víc než v

H.K. Co člověk, to názor, poněvadž se každému líbí někde více někde méně¹. Já Thajsko nedoporučuju². Samozřejmě musím uznat a napsat to, že můj pohled je ovlivněn hlavně tím, že jsem Thajsko navštívil s bráchou. Spousta Thajců si to vyložila tak, že když spatří dva muže západního vzhledu, tak se automaticky jedná o další sexuální turisty. Proto nás neustále a několikrát denně zahrnovali různými nabídkami. Když do Thajska pojedete ve smíšeném páru (kluk a holka), tak takové nabídky mít asi nebudete, ale samy na vlastní oči určitě uvidíte ty hochy, muže, dědečky a po jejich boku mladé, starší i staré ženy. Muže převlečené za ženy držící se za ruce s nějakým úchylně vypadajícím turistou a jiné individua všech národností, ras nebo vyznání. A když vlezete do nějakého z hotelů a už na zdech budou psána pravidla, že za krev, sperma a výkaly na povlečení budou účtovány příplatky, tak se raději otočte a jdete hledat jiné ubytování. A nebo ne, jděte si takový pokoj prohlédnout a po chodbách hotelu uvidíte výkvět naší planety ;o)

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ- INDIE

Incredible India - Peklo na zemi

Den 285 až 330

Tak teď něco zažijeme. Přistáli jsme na letišti v Kalkatě a podle mých informací tohle místo bude opravdu síla. Chudoba, špína a smrad. Kalkata je taková zmenšenina hlavního města Bangladéše kterým je Dháka. Je škoda, že úvod do Indie bude zrovna do města kterému nepředchází dobrá pověst. Osud tomu chtěl a místo plánované oblasti někde u Dardžilingu vstupujeme do Indie v Kalkatě. Už přilet na místní letiště je dost ponurý. Ještě jsme nevystoupili z letadla a skrz monitory v sedadlech máme možnost pozorovat dění na letištní ploše. Všude se pohybují nějakí lidé a zavazadla z letadla nám odvázejí na valníku tažený malotraktorem. Je to jak z nějakého apokalyptického filmu. Šero, asi smog nebo nějaké výpary které na monitoru a zpoza oken prolínají letištní části. Z té mlhy nebo co to je, se vynořují a ponořují nějakí lidé v roztrhaných hadrech a celé to působí tak divně.

Po absolvování pasové kontroly se začíná Kalkata ukazovat v plné síle. Už to pozorování z letadla bylo dost divné. Teď jsme v takzvané vstupní bráně do tohoto velkoměsta a je to takové jiné. Letiště bylo ještě tak nějak "čisté", ale jakmile jsme

¹Tisíc lidí, tisíc chutí.

²Mršina, není potrava pro orla.

venku, tak se Kalkata začíná projevovat. Bereme taxíka a necháváme se odvez do nejlepšího hotelu. Tak zněl náš požadavek na první ubytování v Indii. To, co o Indii víme nám napovídá, ať si první noc raději vezmeme nějaký lepší hotel a až budeme připraveni na cestu, tak budeme brát všechno ubytování které bude po cestě k mání. V Indii jsou totiž úplně jiné standardy než v Evropě a dokonce, i pro některé Asiaty je to taková jiná dimenze.

Když nás taxikář vyložil u proklamovaného nejlepšího hotelu v Kalkatě, tak si objednáme apartmán. Kupodivu zjišťujeme, že nejlepší apartmán je stejně drahý jako cena taxikářů z letiště do centra města. Z toho plyne, že nás musel taxikář neskutečně natáhnout nebo je cena za apartmán neskutečně levná. Hodnocení si udělejte sami, ale ty taxikářů jsou opravdu skoro všude stejní šmejdi. Tedy kromě Číny, poněvadž tam mi to připadalo tak, že mě vozili skoro zadarmo nebo mi asi všichni dávali neskutečnou slevu.

První noc strávená v Kalkatě proběhla a na řadě je první den. Při denním světle a prosvícení apartmánu sluncem zjišťujeme, že za tmy vypadal lépe. Pokládáme si otázku, co bude příště, když tento nepěkný hotel považoval taxikář za top hotel. Z pokojového jídelního lísku si vybíráme telefonicky snídani a po doručení na náš pokoj zažíváme první šok. Nejenže obsluha ani nezaklepala a rovnou si to místní číšník nekrácel ke stolu, aniž by se zeptal zda smí vstoupit do pokoje, ale ta snídaně byla opravdu vrchol nechutnosti. Jídlo se jíst dalo (omeleta s pečivem), ale Radek si objednal i džus. Místo nějaké karafy nebo sklenice dostal napůl naplněnou plastovou láhev bez etikety a bylo evidentní, že ten džus byl do té láhve odněkud přelit. Ta pet-láhev byla tak zmačká a evidentně už 100x použita, že to Radek rovnou vyhodil. Když se ptal číšníka, co to má znamenat, tak číšník jakoby nechápal, co se děje. No, nechali jsme si aspoň nalít objednanou kávu a to byl další nezmar. S kávou to nemělo nic společného a byla to taková obarvená černá voda. Ani tu kávu jsme nevypili a raději jsme si objednali z obchodu uzavřené pet-lahve Fenty. Po ranním uvítání do Indických standardů jsme se rozhodli, že si na pokoji složíme kola, dáme sprchu a půjdeme hledat ubytování někam jinam. Mezitím nám číšník opět donesl do apartmánu nápoje. Po předchozím upozornění, ať příště zaklepe a počká až bude vyzván ke vstupu, tak naši prosbu opět úplně ignoroval. Já se zrovna sprchoval ve velké bílé mramorové koupelně a najednou poslíček ve sprše a čumí na mě. Vyhodil jsem ho, tak šel dát nápoje bráchovi do další místnosti. Opravdu super úvod.

Jakmile jsem se odhlásili z toho "nejlepšího" hotelu v Kalkatě, tak jsme poznali další místní specifikum. To, že se nás občas ve Vietnamu, Kambodže nebo Thajsku lidi ptali odkud a kam jedeme nemá nic společného s Indií. Jakmile jsme opustili hotel a na místní ulici začali upevňovat brašny na kolo, tak nás obklopilo asi 30 lidí a pokládali různé dotazy. Protože všichni evidentně viděli, že nejsme místní a zajímali se o nás i naše kola, tak nám pokládali otázky pouze v hindštině. Všichni jakoby očekávali, že mluvíme hindu. Když jsme jim Anglicky řekli, že jim prostě nerozumíme, tak si z toho nic nedělali. Prostě smršť různých dotazů. Já na to byl už tak nějak zvyklej z jiných států, ale co mě i bráchu dost vytočilo bylo to, že někteří lidé na nás hrabali, jak na nějaký opice. Mačkaly všechny páčky na kole, prohlíželi si brašny a součástky na kole a vůbec je nezajímalo, že si to nepřejme. Začali reagovat až poté, co jsem jednoho a pak i ostatní plesknul přes prsty a oni teprve pochopili, že nemají přehazovačku kroutit z leva do práva, kroutit řídítky, zkoušet hmotnost brašen, šťouchat a hrabat na mě.

Když jsme konečně nasedli na kola a vydali se hledat jiné ubytování, tak jsme zjistili další místní specifikum. Většina taxikářů, automobilů, autobusů a nákladáků nemá boční zrcátka. Západně vypadající dopravní prostředky je mají, ale místní značky, jako je třeba TATA většinou ne. Podle toho to na silnicích vypadá. Každý používá neustále klakson a v tom počtu těch dopravních prostředků, neustálého trubení všech a všude, klakson úplně pozbývá smyslu.

Následující dny trávíme v Kalkatě. Zatím je to nejhorší část světa kterou jsme viděli na vlastní oči. Nejenom na této cestě, ale v životě. Brácha to pojmenoval úplně přesně- Peklo na zemi. Sem bychom nahnali všechny lidi kteří dokážou říct, že se mají v životě špatně a přitom si užívají dovolený, zdravotní péče, mají kde spát, co jíst a jsou zdraví. Mají zdravé děti i příbuzné a přesto nadávají na vlastní život. To, co tady vidíme bych přál opravdu na vlastní oči, čich a hmat poznat každému, aby si aspoň na 5 minut uvědomil, jaké to je narodit se v Indii. A dokonce se narodit jako Nedotknutelní (nedotýkatelní)! Ve zkratce popíšu, kdo jsou Nedotknutelní, ale jestli Vás to hodně zajímá, tak si nejen o nich najdete bližší informace na netu. Indie nejsou jen čajové plantáže a dobré jídlo, tygřici a slůňata, chrámy a mantry, jóga a meditace, ale taky koncentrace zla, špíny, chudoby, smradu, neexistující budoucnosti, nespravedlnosti aj.

Nedotknutelný je člověk s kterým si doslova každý vytře prdel. Dělá ty nejhorší a nejnebezpečnější práce, co si jen umíte představit (třeba se noří do ucpaných kanálů a vše čistí bez jakýchkoliv nástrojů, ochranných prostředků, očkování. Všechny hovna,

zdechliny a jiné hnusy dopravuje na povrch pouze holýma rukama a po vytrídění zase holýma rukama přenese jinam) a když se takzvaně vyšší vrstvě nebo jen někomu, kdo mu tu práci zadal nechce, tak mu nezaplatí. Když už zaplatí, tak pouze částku kterou si prostě usmyslí, že je adekvátní a většinou je to úplný minimum. Nedotknutelný se nemá na koho obrátit, poněvadž má jen minimální práva, která tuto sortu lidí mají chránit. I ta minimální práva jsou neustále porušována z řad úředníků, policistů a lidí kteří na to mají dohlížet. Takový Nedotknutelný se prostě jednoho dne narodí a po celý život je pouze zneužíván a využíván k těm nejhorším pracím. Není nikde evidován, nemá žádný doklad, porušují se jeho práva a když už se najde někdo, kdo se ho zastane, tak to stejně vede vniveč, poněvadž nedotknutelný je stejně většinou úplně negramotný. Nemůže se nikde naučit na co má právo, co může nebo nemůže a je to takový začarovaný kruh. Těchto lidí žije v Indii více jak sto milionů a to je nejnižší odhad. Drtivá většina lidí ve světě ani nemá ponětí, co se s těmito lidmi děje v bordelech a jak se k nim "zákazníci" chovají. Nejen ženy dělají prostitutky, ale i muži a děti. Častokrát jsou k tomu donuceni a přinuceni, protože ostatní moc dobře vědí, že tyhle lidi nikdo nikdy hledat nebude a většinou se jich nikdo nezastane. Opravdu si o tom něco přečtete a dohledejte nějaké informace, ať víte jak vypadá peklo. Jsou i jedinci kterým osud dopřál a někdo jim pomohl. Mohli se z toho pekla dostat, jenže ze 100-200 milionů lidí to je úplně nic a jednalo se o souhru štěstí.

Ač je Kalkata jeden z mých plánovaných bodů, tak toto město rozhodně nemůžu považovat za pohádkovou jeskyni. Ale i tato temná jeskyně zla patří do méj cesty a jak jsem si doposud vážil svého života, tak teď si ho vážím jednou tolik. I když jsem tyhle negativa věděl dopředu, tak cítit to na vlastní nos a vidět to na vlastní oči je úplně něco jiného¹. Když o tom pouze čtete, vidíte v dokumentech nebo jen přemýšlíte, tak střet s realitou je opravdu síla. Těch negativních jevů je v Kalkatě opravdu hodně. V každé ulici jsou nějakí chudásové a tohle selektování (třídění lidí do kast) se učí nebo jsou k tomu vedeny i malé děti. Napišu Vám další příběh.

Pokaždé když vyjdeme z hotelu, tak nás mívá mnoho žebráků a žádají o nějaký dar. Všem samozřejmě vyhovět nemůžeme, poněvadž během jednoho dne bychom všechno rozdali a dostali bychom se na stejnou úroveň těch žebrajících. Ale každý den se s bráchou snažíme vybrat někoho komu pomůžeme. Jednoho dne padla volba na dva (cca 10 a 12 let, špinavé, v potrhaných hadrech bez bot), kluky. Ti hoši nás

¹Jednou vidět, je jako stokrát slyšet.

neotravovali jako někteří dospělí, ale přišli a začali předvádět různé akrobatické triky. Nejenže dostali nějaké peníze, ale ještě jsme jim koupili jídlo. Když to viděl stejně starý kluk, ale dobře oblečený, tak přišel a ty dva obdarované chudáse vyhodil a něco na ně řval. Bylo evidentní, že nic pěkného to nebylo. Potom se na nás obrátil, ať mu taky koupíme jídlo a dáme peníze. Když jsme se ho ptali, proč ty dva vyhodil z ulice která byla veřejná a proč po nás chce peníze, tak odpověděl, že když jsme dali těm klukům, tak má něco dostat i on. Byl to syn jednoho z prodejců který měl v té ulici obchod. I zde je ten nešvar, že ten, kdo nic nemá je slušný a snaží se nějak vydělat, dostane od někoho splasku nadávek, ale očividně jiný hoch (v budoucnu bude povoláním syn) má tu drzost se nad tyto chudáse povyšovat a dožadovat se také nějakého daru. Přestože byl evidentně dobře zaopatřený. Je to stejná drzost a ubohost jako když si někdo v západním světě dovolí říci, že děti z dětských domovů se mají lépe než jiné děti v rodinách a poukazují na to, že děti z děčáku jezdí na hory, na výlety, dostávají oblečení, učebnice a všechny základní věci zadarmo. Ale jakmile dosáhnou plnoletosti, tak se s většinou z nich nikdo nemazlí a jsou ze dne na den postavený do tvrdé reality. To někteří blbci prostě nevidí. Ty děti z děčáku většinou nemohou přijít za rodiči pro radu, pomoc nebo aspoň nalézt útočiště. Ale přese všechno se najde dost blbců, kteří se budou pohoršovat a dožadovat stejných věcí zadarmo. Přesně jako ten malý šmejda, který měl tu drzost někoho vyhodit a ještě si říci o peníze. Kolikrát si říkám, že je škoda, že nejsem kouzelník. Hned bych mu nadělil aspoň jeden týden života v roli těch kluků a hned by prozřel.

Dalšího dne v Kalkatě jsme s bráchou zašli navštívit památník Královny Viktorie. Zde jsme se setkali s dalším místním specifikem. Lístky do památníku jsou rozděleny podle ceny. Nejnižší= pro místní, dražší= pro spřízněné státy Indie a nejdražší jsou pro ostatní státy. To, že se vstup platí i do přilehlých zahrad je podle našeho názoru dobře, poněvadž je to první místo v Kalkatě, kde se neštítíme sednout do trávy nebo na obrubník. Opravdu je všude čisto, nikde žádné odpadky a prostě takový jiný svět v centru Kalkaty. Když jsme navštívili i jiné parky, tak se to s tímto oplocením parkem který nazývají zahrada nedá srovnat.

V Kalkatě jsme toho viděli dost, ale po několika dnech se řítíme k dalšímu bodu a tím je posvátná řeka Ganga. Kalkata byla svým způsobem zvláštní, taková jiná dimenze na tomto světě a proto musím napsat, že ti z Vás kdo máte tu možnost, tak se tam zajdete podívat. Uvidíte město se spoustou žebráků a zdeformovaných lidí. Všudypřítomný smog a popel vám ukáže, v čem jsou někteří lidé nuceni nebo ochotni žít. Budete smrkat pouze černě a když se dotknete jakéhokoliv listu nebo keře tak vám na rukou

ulpí černé saze. Ten popílek je všudypřítomný. Nežrídka po ránu budete vidět sběrače mrtvol. Nevím, zda jsme měli ukrutnou smůlu nebo „štěstí“, ale dvakrát po ránu jsme viděli jakousi pracovní četou, jak nakládá z ulice mrtvá těla na vozík a někam je odváží. Uvidíte, jak se chudí lidé myjí na ulici a jak žijí přímo na ulici, na zemi. To nemá nic společného s nějakými bezdomovci v různých státech. Kalkata je fakt peklo na zemi.

Při konzumaci čokolády, u dovršení 22000 km jsem zjistil, že mi praskl další drát u více kolečka. Po zkušenosti z Číny již vím, že 2 až 3 poškozené dráty jsou ještě v pohodě, takže zatím pohodička. Brácha prvně píchнул zadní kolo, čili ani jemu se technické malo problémy nevyhýbají. Na druhou stranu nám při každém problému nebo nějaké zastávce dělají společnost různá zvířata. Třeba nás očumují divocí pávy v přírodě, nad hlavami nám občas lítají pestrobarevní papoušci, ale všude narážíme na drzé opice. Ty jsou jak v přírodě, tak ve městech. Když už zmiňuji ta zvířata, tak musím napsat, že nám občas dělá starost tygr bengálský, leopard nebo různé druhy jedovatých hadů. Obzvlášť ti tygři a levharti. Zrovna projíždíme jejich územím (západní Bengálsko) a útoky na lidi jsou zde dost časté. My máme obavu hlavně po ránu, když nespíme v hotelu, ale ve stanu v přírodě. Než vylezeme ze stanu tak se snažíme klackem pořádně pošťourat okolí stanu, jestli není někde zalezlí had. Nikdy nevíte, zda o vás nemá zájem had, levhart nebo tygr.

Lidé kteří zde trvale žijí mají mnoho možností, jak mohou zemřít. Když je něco nesežere, neuštkne nebo nesrazí, tak je dostane nemoc. Tahle krajina je totiž nějaká těžební nebo průmyslová oblast. Některé řeky a říčky jsou totálně znečištěné černé páchnoucí stoky. Všudypřítomný popílek je v daleko větší koncentraci než v Kalkatě. Určitě se zde těží černé uhlí, poněvadž neustále míváme nákladáky a hlavně lidi, jak na svých kolech převáží toto černé zlato. Nehovoří anglicky, takže se nemůžeme dozvědět, zda to jsou nějakí pracovníci nebo si uhlí vozi pro vlastní potřebu. Je jich opravdu hodně a skoro každý cyklista má na štangli přehozený pytel s uhlím.

Řeka Ganga. Poslední plánovaný a mě známý veletok z mojí cesty. Další bod na mojí cestě. Základní info si dohledejte na netu, ale jednu zajímavost napíšu. Tato řeka byla v dávných časech využívána nejen námořníky a to z toho důvodu, že po načerpání vody do různých nádob vydržela nezkažená půl roku. Bez jakýchkoliv přídavných chemikálií nebo bylin jste si nabrali vodu a půl roku jste ji mohli bezstarostně pít. Toho využívali hlavně zmiňovaní námořníci při dlouhých cestách. Jenže, vzhledem k náboženským obřadům, rituálům, skokového počtu obyvatel, znečišťováním a dalším

nešvarům se tato řeka stala z velké části páchnoucí, nečistou stokou. Pouze některé části, za pomoci vládních nařízení se pomalu dostávají zpět ke své výjimečnosti.

Cestou k dalšímu plánovanému bodu mjíme další významné město. Jmenuje se Varanasi a hodně Indů kteří hovořili anglicky nám doporučovalo, ať toto město určitě navštívíme, protože pro Indi je tohle město opravdu posvátné. Většina lidí nám sdělila, že tam pohřbívají více jak 8000 lidí měsíčně (nejvyšší číslo jsme zaslechli 50000 obřadů [pohřbů] měsíčně, ale to asi bude po celé délce řeky Gangy a ne přímo ve městě) a ty obřady prý musíme vidět. Po zkušenosti z Kalkaty a vyhodnocení všech informací i zkušeností které máme padlo rozhodnutí, že se tomuto městu a hlavně centru raději vyhneme. Nebylo v plánu mojí cesty a nechceme něco chytit. Zatím se zdravotním problémům úspěšně vyhýbáme, tedy aspoň já na celkové cestě. Ruka v sádře nebyla žádná infekce nebo horečka. Radek už má střevní potíže od Kalkaty, tak nechci mít stejný nebo ještě horší problém. Moje teorie je ta, že Radek má problémy asi z toho masa co jí, protože vodu i limonády pijeme pouze balené a všechna jídla jíme stejná. Až na to maso, já se raději konzumaci masa vyhýbám a беру si pouze bezmasá jídla, ale zpět k tomu městu. V tom městě Varanasi je to o infekci a já prostě nechci riskovat. Kdybych nejel na kole a neměl jiný plán, tak tam zajedeme, ale tahle cesta není o tom, že musím navštívit úplně každé posvátné nebo důležité město. Pro mě jsou důležité moje zdraví, naplánované body a úspěšné dokončení cesty. Do toho města se sjíždějí Indové z celé Indie a hodně turistu z celého světa. Koncentrace různých nemocí je tedy obrovská. A navíc, cizinci, kteří sledují nebo se přímo účastní toho, jak se pálí mrtvoly na otevřeném ohni (chudáci chudší pozůstalí, kteří si nemohou z finančních důvodů dovolit pořádné zpopelnění nebožtíka [dřeva na spálení ostatků je zapotřebí opravdu hodně a navíc je drahé], ale pouze ho z náboženských důvodů jen tak trošku přismahnou, aby bylo možné tělo vhodit do té posvátné řeky) jsou pro mě svým způsobem ujetý. Chápu, že pro někoho jsem ujetý já, ale zaplatit si cestu do Varanasi, abych přijel do špíny, smradu, měl střevní potíže a každý večer se chodil dívat na nábřeží, jak se rituálně pálí mrtvoly pro mě prostě není. Ať si každý jede do Varanasi meditovat, zdokonalovat jógu nebo provádět nějaké rituály, ale já tomuto městu prostě nefandím a není v mém zájmu. Navíc nemám rád když se znečišťuje příroda a zrovna v tomto městě dostává řeka pořádně zabrat. Nejenom, že do té řeky Indové hází napůl nebo jen částečně ohořelá těla, ale hází do ní i různé odpadky a navíc se v ní za použití šamponů a mýdel koupou.

Po cestě na severozápad často míváme převrácená nákladní auta, úplně zdemolované autobusy i osobní auta. Všude se objevuje čím dál tím víc bouraček. Asi je to tím, že se v Indii jezdí úplně nejhůře (nejnebezpečněji) z celé naší cesty. Když máme možnost jet po dálnici, což není cyklistům zakázané, tak nás, v protisměru, v našem pruhu vytroubí jakékoliv vozidlo. Je jedno, zda uprostřed, zleva nebo zprava. Ač tam nemá co dělat, tak nás vytroubí a donutí nás jemu uhnout. Nebo si prostě jedete po silnici a zleva nebo zprava vám klidně kdokoli zkříží cestu a vy musíte prudce zastavit. Ve Vietnamu je takový organizovaný dopravní chaos, ale na rychlostních silnicích nebo v ulicích se takhle bezohledně a nebezpečně nejezdilo. Tady je to opravdu o život a musíme si dávat všude velký pozor. Nechápeme jak někteří řidiči mohou vlastnit řidičák. Ona je ovšem otázka, zda ho vůbec mají a jestli jo, tak jak se zde provádějí zkoušky a dodržují pravidla.

Den blbec. Radkovi praskla páčka u přehazovačky, takže do cíle pojedou pouze na jeden převod. Navíc má velké bolesti břicha, tak jsme udělali hodinovou pauzu u jedné studny. První větší zdravotní komplikace v Indii, ale k večeru to naštěstí ustoupilo. Má štěstí, poněvadž po tom jídle a stravování v Indii je to zatím jen takové šolichání. Nežrídka se stane, že když si jdeme něco vybrat do útrob restaurace, tak při otevření různých přihrádek, hrnců a misek vždy vylétají nějaké mouchy. Je velký rozdíl být ubytovaný někde v hotelu a nevidět, jak se připravuje vaše jídlo v některých kuchyních, oproti možnosti si všechno tak říkajíc omrknout¹. Jsme dobře proočkováni, ale myslíme si, že se nějakým potíží v budoucnu asi nevyhneme.

Ted' je vhodná chvíle na to, abych Vás seznámil s některými hodně nechutnými zvláštnostmi v Indii. Drtivá většina Indů nepoužívá toaletní papír, ani ho v běžných krámech nekoupíte. Místní totiž svoje vyprazdňovací potřeby vykonávají úplně jinak. Mají tady takové pravidlo, že se nejí levou rukou. Vlastě by levou rukou neměli dělat vůbec nic. To pravidlo vychází z té nechutnosti, že si levou rukou vytírají zadky. Proto se levé ruce říká ruka nečistá. Sice k tomu používají vodu, ale po běžném ohledání toalet zjistíte, že většinou je voda napuštěná v nějaké kádi nebo sudu. Žádné mýdlo natož tekuté nikde nenajdete. Osoba si tedy vytře (omyje zadek) vodou a k tomu právě používá tu levou ruku. Pravou nabírá vodu z kádě a omývá jak znečištěnou ruku, tak zadní část těla. Ani nemusím popisovat, jak takový záchod s kádí vypadá po celodenním používání. Toalety evropského typu jsou hlavně tam, kde je možno potkat

¹Někdy je lepší prostě nevidět.

cizince. Čili restaurace, hotely, letiště. Klasický záchod je jen na zprofanovaných turisticky navštěvovaných místech, ale na vesnicích nebo v menších i větších městech bez turistů prostě není. Jenže je záchod a záchod. Záchod pro místní rozumějte turecký záchod, ale většinou to je jen udupaná hlína s dírou bez odtoku. A nyní to nejnechutnější. Z toho důvodu, že tam ,kam ještě tato vymoženost nedorazila (záchod), a v Indii je to opravdu na hodně místech, poněvadž většinou žádné záchody nejsou, tak hlavně po ránu vidíme podél silnic sedět hodně lidí. Kolikrát sedí vedle sebe nebo na proti sobě, komunikují a vykonávají velkou potřebu. Problém je v tom, že venku tu vodu na opláchnutí nemají! Něco tak nechutného a častého jsme nikdy nikde neviděli. Někteří ani nejdou dál od sinice nebo za nějaký roh, ale přímo před ostatními a všem na očích prostě serou. Tohle není záležitost nějakého jedince nebo oblasti, ale takto vyprazdňovat vidáme každé ráno podél cest a všude! Muži, ženy, děti. Ženy jdou většinou do pole nebo do nějakého křoví, ale není to pravidlo.

Dále nás zaráží až fanatický přístup ke kravám. Kráva je v Indii posvátné zvíře a nesmí se jíst. Jenže jak je kráva posvátná, tak se asi ani neodklízí zdechliny. Nám to takto připadá při celé cestě do Dillí, protože pokaždé, když při cestě začne něco smrdět a je to puch opravdu z velké dálky, tak víme, co bude následovat. Je to rozkládající se kráva někde u cesty, ve stoce nebo v poli. Když kráva zdechne, tak je prostě ponechána tam, kde zdechla. Hnusně to vypadá a ještě hůř to smrdí.

Když už píšu o těch kravách, tak napíšu i to, jak funguje místní McDonald's. Všude ve světě si tahle společnost drží nějaké standardy, ale v Indii (teda aspoň ty pobočky které jsme měli možnost navštívit) rezignovali na čistotu. Zatím všechny pobočky nějak smrděly a byly takové jiné. Asi jsme měli smůlu, ale nikde nefungovala vzduchotechnika, úklidová služba měla volno nebo jsou v Indii jiné standardy. Ony tedy standardy jiné jsou. O některých zvláštностech jsme věděli předem, ale špína v McDonaldu byla až zarážející, s ní jsme nepočítali. Co jsme naopak věděli a očekávali byla absence hovězího masa. Jak je kráva v Indii posvátná, tak hovězí na jakýkoliv způsob je tabu. Žádný Big Mac, cheesburger aj. Zato špína, smrad a jiné standardy jsou O.K. Až si říkáme jaký má McDonald's v Indii smysl, když pro mnoho lidí na naší planetě je to symbol nějakého Burgra. Představte si, že založíte třeba v Indii vegetariánskou sít restaurací a bezmasé jídlo bude vaše hlavní vize. Bude na tom stát základ vaší strategie (ohledně jídla) a prosadíte se i ve zbytku světa. Jenže jednoho dne se z nějakého důvodu rozhodnete expandovat do jediné země na světě, kde je vegetariánství zakázané a tabu. Takže ohnete páteř a v dané zemi budete prodávat

všechno kromě vegetariánských jídel a navíc ještě porušíte další pravidlo a tím je čistota¹. Ale je fakt, že peníze nikde a nikomu nesmrdí. Z pohledu podnikatele a prosazení se na Indickém trhu je otevření sítě poboček mistrovský počín. A jestli se Big Mac změnil na vegetariánskou slátaninu Mac Maharaja je fuk. Hlavně, že se krvavá proměna na zeleninu a jede se dál. V Indii žije hodně vegetariánů (více jak 50% obyvatel) a když do toho zahrnu nemožnost konzumace hovězího, tak se otevření McDonald's dá logicky pochopit a odpouštím mu i ty hygienické základy na kterých si tak zakládá- ironie.

Nejzávažnější zdravotní problém s kterým jsem se setkal nejen na této cestě, ale i v životě. Nikdy mě nepotkalo nic tak hrozného. Velké štěstí, že je se mnou Radek, poněvadž tohle bych asi sám nezvládnul ani silou vůle. Při jednom dni, když jsem rozdělával stan mi totiž prasklo v zádech. Já se shýbl pro tyčku a už jsem se nemohl narovnat. Takovou bolest jsem v životě nezažil. Naštěstí mě brácha povzbudil, že to je pravděpodobně jen skřípnutý nerv, ale i tak to pořádně bolelo. Já se nemohl posadit a ani se napřímít, zůstal jsem zablokovaný v předklonu. Jakýkoliv pohyb nahoru nebo dolů byla ukrutná bolest. Naštěstí brácha rozdělával stan a já si lehnul za jeho pomocí aspoň na zem v té poloze, jak se to zaseklo. Kdybych tam byl sám, tak nemám ponětí co bych dělal, ale znáte to, kdyby, kdyby, kdyby... musel bych to prostě nějak vyřešit i bez pomoci. Následující celý den jsem jen ležel ve stanu, ve stále stejné poloze. Až další den to částečně povolilo. Nechtěl jsem riskovat, tak jsme zajeli pomalu do nejbližšího města a vzali hotel.

Problém byl v tom, že ne všechny hotely v Indii jsou západního typu. Několikrát se nám stalo, že po návštěvě některých pokojů jsme se raději rozhodli spát venku ve stanu. Ten den poté, kdy se mi přihodila ta nepříjemnost jsem nutně potřeboval spát na posteli nebo aspoň na vyvýšeném místě tak, abych se nemusel moc ohýbat. Narazili jsme na jeden pěkný a čistý hotel (podle místních nejlepší ve městě), ale jak se večer ukázalo, tak to byla špatná volba. V místnosti se večer vyrojilo snad milion komárů. Nešlo je všechny vymlátit, tak jsme se rozhodli, že bude lepší když srazíme postele k sobě a vytvoříme velkou plochu. Rozdělali jsme si aspoň tropiko ze stanu, aby nás chránilo před obtěžujícími komáry.

Ten pokoj jsme pojmenovali živoucí, poněvadž aby toho nebylo málo, tak Radek objevil v koupelně žábu. Je zcela normální, že vám v pokojích po zdech běhají

¹Kdo chce s vlky žít musí s nimi být.

ještěrky a loví hmyz, ale žába na vodní baterii byla jiná liga. Normálně si tam seděla (bylo to páté patro hotelu) a relaxovala u vodního zdroje. Já si ten večer dal spoustu pív, poněvadž když se opravdu hodně opijete, tak se vám uvolní i svaly o kterých ani nevíte, že používáte. No a ono to zabralo. Jak to přišlo, tak to odešlo. Další den ráno už jsem mohli zase standardně pokračovat směr Agra, ale než jsme opustili hotel, tak jsme si dali ještě snídani. V hotelové restauraci se začali objevovat hosté z hotelu. Úplně všichni měli obleky a kravaty. Všichni vysmátí a takový šťastní. Když jsme se s nimi dali do řeči, tak z nich vylezlo, že i jejich pokoje byly plné komárů, ale prý to je v této oblasti normální. Vůbec jsme nechápali, jak se mohli bez tropika vyspat.

Poslední den před návštěvou Tádž Mahalu jsme oba píchli přední i zadní kolo. Asi jsme na něco najeli a výsledek byl 4x píchlá duše. Nechali jsme vyměněnu na ráno, poněvadž to unikalo hodně pomalu a my si tohoto všimli až k večer. Toho dne nás ještě potěšil jeden sběrač lusků. V Indii mají na všech potravinách napsanou cenu určitého produktu, aby ti nejchudší nebyli okrádání. I nám se stalo, že nám občas chtěli dát vyšší cenu než byla uvedena na obalu. Jenže když na to dotyčné upozorníte, tak se vrátí zpátky na zem a musí prodat za stanovenou cenu která je na obale. Všichni Indové tací nejsou a je to spíše výjimka, ale je také výjimka, že vám někdo dá něco zadarmo. Když jsme chtěli koupit od jednoho sběrače lusky, tak nám dal půlku igelitky zdarma. Samozřejmě jsme mu dali peníze, ale původně nám dal lusky zdarma. Peníze nechtěl přijmout, ale nakonec byl za dobrý skutek odměněn. Zase se potvrdilo, že ten kdo má nejméně je víc dobročinný než ten, kdo vlastní třeba obchod.

Ho, ho, hou. Další velký plánovaný bod na mojí cestě. Dorazili jsme do města Agra. Když jsme se odpoledne ubytovali, tak jsme vyrazili k památníku Tadž Mahal. Po vystátí hodně dlouhé fronty na lístky jsme se konečně dostali na řadu. U přepážky nás prodejce sdělil, že stojíme u špatného okénka, ať si zajdeme koupit lísky vedle. Když jsme se ho zeptali z jakého důvodu, tak nám odpověděl, že toto okénko slouží pouze pro místní lidi. Po přesunu k určenému okénku nám další prodejce vysvětlil, kde je problém. Také u T. M. mají různé ceny pro místní, spřátelené státy a ostatní cizince. Tedy stejný problém, jako při návštěvě Viktoriina památníku v Kalkatě. To, že se nás někdy někde snaží natáhnout nějaký chudšas se dá pochopit, ale aby nás chtěl natáhnout stát to pro mě prostě není přijatelné. Myslím si, že mají platit stejně pravidla a ceny pro všechny stejně. S díkem jsem pánovi v pokladně poděkoval a požádal ho, ať svým nadřízeným vyřídí, že si tento přístup mají strčit do prdele! On za to nemohl a proto jsem k tomu prodejci byl slušný, ale ten vzkaz byl určen všem úředníkům který tento

paskvil vytvořili. Kdyby to aspoň bylo jako v Kambodži, kde místní za vstup do Angkor Watu vůbec neplatili a cizinci měli stejnou cenu, ale v Indii to ještě rozdělili na sprátené státy. Navíc když je Indie tak bohatá země. Je to holá vychcanost. Už ty víza do Indie které jsme museli řešit skrz nějakou agenturu nás dost našťvali.

Když jsme se druhý den vrátili k pokladně T.M., tak byla zavřená. Předchozí den se už schylovalo k večeru a nám se nechtělo platit vstup před zavírací dobou. Vycházelo to na necelou půl hodinu, tak jsme návštěvu přesunuli na další den. Chyba, zrovna měli zavřeno a naplánovanou uzávěru ještě na následující den.

Cestou k dalšímu bodu narážíme na velkou svatyni. Rozlohou ani výškou se to Tadž Mahalu nevyrovná, ale je to monumentální stavba pouze z bílého mramoru, stejně jako T.M. Zastavujeme u té stavby a jdeme ji prozkoumat. Naneštěstí nepatří vládě a vstup do toho svatostánku je za stejných pravidel umožněn i nám. Procházíme velké mramorové náměstí které nás dovede až do samotné svatyně. De facto je to stejný styl jako T.M. Z bílého mramoru je zábradlí, stěny, stropy, kopule, podlahy, brány atd. Stejná architektura a styl jako T.M. Opět nám život ukázal, že když o něco jakoby přijdete (a tím myslím ne vlastní leností nebo blbostí), tak vzápětí dostanete ještě hezčí nadílku. Tady je to bez masy lidí a podobně monumentální jako T.M.

Všude ve městech i na vesnicích, na dálnicích a různých cestách potkáváme samé pekelné stroje. Je to něco neuvěřitelného. 100% tyhle stroje nemohou mít žádnou technickou. Je to jak z filmu Mad Max. Ještě bych to přirovnal k pojízdným vozům z festivalu Burning Man nebo nějakých postapokalyptických filmů. Takový vehikly různých typů, velikostí a barev je něco opravdu bizarního. Hodně filmařů musí čerpat mnoho inspirací ze všech odlišných států na této planetě (já toho využil taky, více v bílé knize), ale co se pojízdných prostředků týče, tak Indie zatím vede. Složených některých pojízdných prostředků je totiž z různých druhů materiálů dřevo, plech, sklo, plast, alobal, igelit.

Mám pokořeno 23000 km a to je připomenutí, ať si dám další čokoládu. Radek už má taky slušně našlapáno a jsem zvědav kolik bude mít v cíli. Už je taky vytrénovaný a bez sebemenších zdravotních problémů. Zafixovaná přehazovačka mu stále funguje a je štěstí, že se pohybujeme na rovinatém území. Kdyby jsme jezdili někde v kopcích, tak by si zlomená páčka vyžádala výměnu, ale takhle to už určitě dojde. Jízdu na kole si také užívá a poznávání jiných světů je pro něj velkým přínosem.

Čím blíže se přibližujeme k nějakému většímu městu, tím více se všude vyskytují divoké opice. Je jich čím dál víc a začínají být opravdu všude. Kolikrát projíždíme městem a nad hlavami se nám skrze dráty, stromy, poutače, pohupují nebo dovádějí opice. Nejsou tak drzé jako v Kambodže, ale asi to bude tím, že u nich většinou nestavíme. Kdybychom tak činili, tak musíme stavět každých deset minut. Ty opice žádný problém nejsou a ani nám neblokují silnici, což se nedá říci o místních lidech. Pokaždé když někde zastavíme, tak se kolem nás seběhne tolik lidí a pokládají různé otázky. Každý se chce s námi vyfotit a skoro všichni si chtějí z nějakého důvodu omakat kolo. Ač je kolo v Indii hodně rozšířený dopravní prostředek, tak mají odlišný typ než máme my. To ty lidi asi svádí k tomu, aby neustále přecvakávali přehazovačku a přesmykač, pouštěli a mačkali brzdy, zkoušeli hmotnost a pružnost předních vidlic atd. Je to dost otravný, poněvadž se to děje furt a všude, kde se jen na chvíli zastavíme. Nejhorší lidé jsou „doprovod“. Celou cestu a to už od Kalkaty se na nás někdo nalepí (jeden, dva, tři cyklisti všech věkových kategorií) a buď jedou vedle nás a vytlačují nás ze silnice nebo se za námi táhnou v nějakém roji. Prostě nás doprovází třeba 5 km. Úplně nejhorší jsou ale ti, kteří nás s vypjetím všech sil předjedou a poté začnou únavou rychle zpomalovat. Za následek to má to, že nás akorát brzdí a vždy musíme vynaložit víc energie na rozjezd. Problém je to v tom, že těch lidí je všude hodně a když jeden po několika kilometrech odpadne okamžitě ho vystřídá někdo jiný. Vždycky to má za následek zpomalení našeho tempa. Jsou jak nějaké přerostlé děti, které se vás snaží dojet, předjet, jet vedle vás, ale vůbec si neuvědomují, že vás při tom vytlačují ze silnice, brzdí a neúmyslně zpřijemňují a sťažují jízdu.

Konečně jsme dorazili do Dillí. Konečně píšu z toho důvodu, že ty doprovody jsou fakt otravný. Ve městě je totiž o dost hustší provoz než v meziměstech a doprovázejících výrazně ubylo. V Dillí chceme s bráchou navštívit pouze jeden oblouk a poznat toto velkoměsto. Žádný vládní památky, žádný vládní parky a prostě nic, co je spjaté s vládou a selektováním. Navíc musím zařídít dvě důležité věci a to, vyřídit víza do Pákistánu i Íránu. Poslední vyřizování víz na mojí cestě. Potom pouze bezvívové cestování, čili žádné jednání s úředníky.

Indie nás naučila, že restaurace a hotely jsou nejlepší, když se dá jíst a bydle vysoko nad ulicí. Za prvé tam není takový hluk a za druhé ani všudypřítomný prach. Po nalezení a ubytování v hotelu s názve Krišna se ukázalo, že jsme vybrali znamenitě. Jsme v centru Dillí, v nejvyšším patře budovy a s hezkým výhledem na náměstí. Výhled na ryzí indický život ve velkoměstě. Uprostřed náměstí se válejí krávy ve

změti odpadků, suti a všelijakého bordelu. Kolem nich projíždějí tuk tuci a podél budov místní obchodníci prodávají ve stáncích svoje zboží. Mezi tím vším se proplétají lidé kterých je v každé ulici i uličce nejen v Dillí opravdu hodně.

Co se místních lidí týče, tak je tady další podivnost. Už jsem psal o tom, jak se někteří chovají k nedotýkatelným, ale to, co předvádí Indická policie v Dillí, nad tím nám zůstává rozum stát. Již několikrát jsme viděli a zdůrazňuji, že to není nic neobvyklého, že místní policisté přetáhnou přes záda nebo zadek místní občany rákoskou nebo holí. Ne nedotknutelného, ale i "normálního" Inda. Nepíšu nic o dopadených zlodějích nebo kriminálních živlech, ale o zcela běžných lidech. Prostě si jako Ind jdete po ulici a z nějakého důvodu, když si vás policista vyberete, tak dostanete rákoskou nebo tyčí. Není to žádná velká nebo silná rána, ale udělat to mě, tak to okamžitě řeším. Skoro každý pouliční policista má místo obušku dlouhou rákosku nebo hůl. My jsme je několikrát pozorovali a chtěli jsme vědět z jakých důvodů někdo dostane ránu a někdo ne. Na nic jsme nepřišli, ale prostě se to zde děje. Povzbuzování jsou pouze pánové, ale ženy mláceny nejsou. Když jsem se po tomto nešvaru pídil na internetu, tak jsem narazil na jedno video, jak místní policisté tahají asi desetileté děvče za vlasy a měli z toho ohromnou srandu. Ta mentalita a chování některých Indů (vůči nedotknutelným dokonce tolerována státem a schvalována většinou místních) je prostě otřesná. I vnímání žen a jejich postavení v Indii je dost za hranou.

Pro ženy platí jiná pravidla, třeba to v metru. O Indii je známo, že v ní dochází snad k nejvyššímu počtu znásilnění žen na přepočít obyvatel. Znásilňovány jsou i zahraniční turistky. Asi to plyne z toho, že již několikrát průzkum ukázal, že místní muži berou znásilnění žen jako zcela normální věc. Teď bych se místních nechtěl nějak dotknout, ale to číslo je opravdu vysoké. Nevím, co je na tom pravdy, ale až 70 procent mužů bere znásilnění jako normální. Znovu zdůrazňuji, že nevím, zda jsou ty údaje pravdivé (mohou být tendenčně zkresleny), ale již několikrát jsem četl různé průzkumy na toto téma a vždy se to pohybovalo od 50% do 70%¹. Asi na tom bude něco pravdy, poněvadž když jsme jeli s bráchou prvně metrem, tak jsme nastoupili do prvního vagónu. Nějak jsme tomu nevěnovali pozornost, ale po rozjetí té soupravy jsme si všimli, že v prvním a druhém vagónu jsou pouze ženy. Všechny na nás vražedně pohlížely s takovým pohrdáním. Až jedna paní která hovořila anglicky nám vysvětlila, že první dva vagony jsou vždy určeny pouze pro ženy. Je to z toho důvodu, že jsou

¹Na každém šprochu, pravdy trochu.

ženy častou obětí obtěžování a sexuálního napadání ze strany místních mužů. Ty hrůzné příběhy které jsem měl možnost číst o různých činech znásilnění v Indii jen napovídají tomu, že Indie má opravdu hodně vážný problém.

K metru se váže hned několik zvláštností, ale napíšu ještě dvě. První je ta, že do metra v Dillí se chodí jako do nějaké válečné zóny a to doslova. U každého vchodu i východu jsou vojáci schováni za pytlí z písku a mají namířené kulomety (ne samopal, ale kulomet). Jsou namířeny přímo na Vás, jako na vcházejícího člověka do metra. U všech těch kontrolních stanovišť je i rám na detektor kovů a někde jsou rentgeny. Prý to není jen dočasné kontrolování lidu, ale trvalé řešení na základě různých teroristických útoků a ochrana místních lidí. Musíte se podrobit prohlídce a když máte zavazadla, tak vše musí projít kontrolou. Ani Indii se nevyhýbají teroristické útoky, únosy a jiné nepěkné záležitosti. Druhou zvláštností jsou různé zákazy. U nás v Evropě to není potřeba, ale zde je zákaz plivání na podlahu, zákaz spaní na podlaze, zákaz malé a velké potřeby na podlahu a ten nejkurióznější a pro nás naprosto nepochopitelný zákaz je, že ježdění na střechě soupravy se nepovoluje. Jak jsem již psal, tak dost lidí je zde opravdu negramotných, ale i ten největší blb by si snad nevlezl v tunelu na střechu vagonu i kdyby byl vagon plný. Sice ty vagóny občas plné jsou, ale tento zákaz je opravdu pro úplný tupce bez sebemenšího myšlení a sebereflexe (a že zde ty zákazy jsou jen dokazuje, že jsou potřebné- to je opravdu smutné). Ty zákazy jsou vyznačené v piktogramech a pro ty kteří umějí číst i písemně. To, co jsme za zvláštnosti v Indii spatřili na vlastní oči, tak se tomuto zas tak moc nedivíme.

Jdeme na Ambasády. Nejdříve Pákistánská a poté Íránská. Už při příchodu k Pákistánské ambasádě mě překvapilo chování jednoho úředníka k jisté ženě. To, že se v různých státech (vlastně na všech kontinentech) chovají někteří muži k ženám nadřazeně je mi dobře známo, ale úvod na Pákistánskou ambasádu byl opravdu extra. Většinou se bezohledné chování mužů k ženám děje tam, kde je zapšklost a nízké sebevědomí některých chudáků, ale v Indii, Pákistánu a jiných státech je to všeobecnou mentalitou a vnímání žen. Přede mnou stála paní a něco řešila. Když tam s dotyčným úředníkem o něčem diskutovala, tak mu podala nějaké dokumenty a ten muž, v okénku za bránou, ty papíry pouze vzal, zmuchlal je a hodil jí to schválně na zem. Pak už se s ní nebavil a dotyčná odešla. Nevím, co řešila a ani jestli byla nějak hubatá, ale vzít si od ní papíry, ani se do nich nepodívat, zmuchlat je a pak jí je hodit pod nohy mi přišlo dost nepřiměřený. Když jsem přišel na řadu já, tak se dotyčný tvářil velice přátelsky. Požádal jsem o vydání úředních formulářů ke vstupu do Pákistánu, tak mě úředník odeslal do vedlejší ulice k písařům.

Písaři jsou lidé kteří vám za úplatu vyplní formulář k vydání víz do Pákistánu. Můžete si ho vyplnit sami, ale problém je v tom, že formulář musí být vyplněn pouze na psacím stroji a pouze černým písmem. Není možné vyplnit formulář modrou psací propiskou hůlkovým písmem. Není možné vyplnit formulář stažený někde z netu a vytištěný digitálně. Hlavně není možné ve psacím stroji použít jinou barvu náplně než černou. Modrá, červená nebo vybledlá černá (šedá) má za následek to, že vám žádost o udělení víz nevezmou. Tohle mi sdělil ten úředník a na otázku, kde mám v Indii, v 21 století shánět psací stroj s černou stuhou který vám někdo zapůjčí mi odpověděl, že u písařů. K tomu právě slouží písaři, kteří si z vyplnění dokumentů udělali živnost. Když jsme tedy našli v nedaleké uličce volného písaře, tak jsem mu zaplatil a on na mém stroji, přímo na ulici pod širým nebem, vyplnil můj formulář. Hezky podle předpisů, na psacím stroji, černým písmem. To není žádný žert, ale skutečnost. Radek celou akci fotil, protože to bylo opravdu zvláštní. Taková jednoduchá kancelář pod širým nebem a hned vedle další a další a další. Do Pákistánu jezdí hodně Indů, tak písaři mají zajištěnou práci na každý den.

Po vyplnění formuláře jsem byl vpuštěn do útrob ambasády a mohl jsem přikročit k bodu dva. Povinný pohovor s velvyslancem Pákistánské Islámské republiky. Pohovor se týkal účelu, doby, plánu cesty a různých dalších otázek ohledně cestování po Pákistánu. O tom na jak dlouho a jestli vůbec dostanete víza do Pákistánu rozhoduje pouze velvyslanec. Aspoň tak mi to dotyčný tvrdil a z předchozích informací které jsem si zjišťoval je tomu skutečně tak. Po úspěšném pohovoru a sdělení, že jejich zemi hodlám projet na kole mi nakonec pan velvyslanec dal neomezená víza na 30 dní. Abyste to dobře chápali, tak víza vám ještě můžou omezit pouze na některé části Pákistánu a nemusejí vám dát 30 dní. 30 dní je maximum a musíte řádně zdůvodnit proč na tak dlouhou dobu ty víza chcete. Já vše zdůvodnil a nahlásil oblasti kterými projedu. Když jsem velvyslanci sdělil, že hodlám projet i Balúčistán, tak se moc netvářil, ale nakonec to zafungovalo přesně jako na Ruských hranicích. Ukázal jsem mu moji dosavadní cestu zakreslenou v mapě, nějaké fotky a předchozí víza. Vysvětlil jsem můj plán a cíl. Velvyslanec zakroutil hlavou, ocenil moji odvážnost (odvážnost jsou jeho slova, já bych použil obezřetný, jenže někdo bude tvrdit blbí, hazardující, nezodpovědný, ale o tom napíšu v Pákistánské kapitole) a víza bez omezení udělil. Tudiž se mohu pohybovat u hranic s Afganistanem a různých vojenských oblastech aniž bych byl zatčen nebo sankcionován. Po sdělení dne, kdy si mohu víza vyzvednout jsme s bráchou zašli na pivo kterého se mi v Pákistánu nedostane¹.

¹Po svátcích, přichází doba půstu.

Dalšího dne je na řadě ambasáda Íránu. Tady je to o dost tvrdší a složitější záležitost. Po první návštěvě uvnitř ambasády a ověření mých informací jsme zase postaven před vyřešení mnoha úkolů. Než Vám je popíšu, tak bych rád zmínil úředníka z ambasády. Nevím proč, ale snad všichni nižší úředníci na ambasádách (netýká se Mongolského konzulátu v Irkutsku) jsou snad naučení, aby byli nepřijemní a striktní. Až ti výše postavení jsou víc ochotní a vstřícní. Tento úředník byl arogantní a posléze nekomutativní člověk ze všech úředníků na všech ambasádách, co jsem zatím navštívil. Ještěže to byla poslední, ale zato nejobtížnější ambasáda. Já mu skrz okénko, skrz skleněnou bariéru pokládal různé dotazy a dotyčný se mnou vůbec nekomunikoval. I když jsem zvýšil hlas, tak dotyčný ani neotočil hlavou, jako bych tam vůbec nebyl. Až když jsem tam natruc seděl půl hodiny a do místnosti přišel další člověk, tak až potom se se mnou začal bavit. Vůbec nevím, co ho k tomu vedlo. Jestli moje dlouhé vlasy, kratšasy- nevím. Po získání všech aktuálních informací mě zarazila pouze jedna. Úředník po mně požadoval potvrzení z České ambasády, že nejsem hledaný zločinec. Tuhle informaci jsem předtím nikde neslyšel ani nikde nečetl, ale jak se později ukázalo, tak to chtěl i po ostatních cizincích. Když jsem vyšel před bránu ambasády, kde na mě čekal brácha, tak mi sdělil, že se zrovna seznámil s jedním cestovatelem který taky cestuje na kole. Zrovna vešel do ambasády vyřídit víza a já ho míjel u východu.

Bošťan, jedná se o Slovince který jede dost podobnou cestu jako já, akorát má trochu jiné složení států, některé objel nebo vynechal. Důležité je, že tento kluk jede podobný okruh jako já, ve stejném čase a teď řeší stejný problém na Íránské ambasádě. Všichni tři, Bošťan, Radek a já jsme zašli do restaurace a nikdo z nás se nestačil divit. Máme dost podobné zkušenosti a stejné myšlení. Je opravdu příjemné, když narazíte na někoho, kdo má stejné zkušenosti třeba z Indie a není to pouze papouškování nebo kopírování různých "cestovatelů". Má stejně kritický i nekritický pohled nejen na Indii. Nebojí se říct vlastní názor. Po pár pivech a hezké konverzaci jsme se dohodli na dalším shledání a rozešli se do svých hotelů.

Dalšího dne když jsem měl všechny formuláře a různé formality splněny, tak jsme zašel na Českou ambasádu v Dillí. Potřeboval jsem potvrzení, že nejsem hledaný zločinec. Na ambasádě mi řekli, že takový požadavek po nich nikdo nikdy nechtěl a nic takového nevydají! Žádný potvrzení Česká ambasáda nevydává. Nechal jsem si tedy zavolat nadřízenou osobu a vedl znovu celý pohovor¹. Požadoval jsem na

¹Když tě vyhodí dveřmi, vstup oknem.

hlavičkovém papíře s razítkem ambasády napsáno, že mě ambasáda ČR neeviduje jako hledaného zločince. Když jsem dotyčné úřednici vysvětlil, že je to podmínka Íránské ambasády, bez které mi nevydají víza, tak se dotyčná jakoby uráčila, zželela, udělala službu navíc a napsala to, o co jsem jí jako zaměstnance ambasády požádal. Nevím jak smýšlejí úředníci a nějací lidé, ale pro mě je ambasáda úřad který má řešit, pomáhat, vyřizovat různé mezinárodní požadavky a hlavně vlastním občanům pomoci při řešení nějakých problémů! Jó kdybych tam přišel jako veřejně známá osoba, kamarád nějakého úředníka nebo kamarád kamaráda, tak by všechno proběhlo bez keců: to nejde, to neděláme, to nevydáváme, nic takového jsme neslyšeli. Zcela výjimečně, pro jednou to tedy napíšeme. A přitom šlo pouze o jeden papír s datem, iniciály, číslem mého pasu a větou: pan Libor není evidován v žádné databázi a není hledán v ČR, tečka.

Po dosažení všech požadavků jsem se zase vydal na Íránskou ambasádu, kde mě ten arogantní úředník z předešlého dne úplně dorazil. Když jsem mu předával veškeré dokumenty, tak mi moji žádost o víza vrátil s tím, že to je špatně. Na otázku, co nesdííl mi sdělil, že moje fotografie jsou s modrým pozadím, že musejí být pouze na bílém! Když jsem se ho zeptal, proč mi to neřekl, když jsme spolu hovořili naposled, tak odpověď byla- ty jsi se neptal! No jo no, jsem to já ale hovořo, že mě tohle nenapadlo. Je to to samé jako černá náplň v psacím stroji na Pákistánské ambasádě. Příště se budu ptát i na to, jak velké písmo mám použít na formulářích, jestli jenom velké písmena a hlavně barvu, protože ta je důležitá nejen na písmenkách, ale i na pozadí fotografie.

Po úspěšném podání žádosti už nezbývá nic jiného než počkat na jakýsi kód (číslo). Ten kód dostanete, až zaplatíte poplatky. Jenže kvůli Americkým sankcím není možno platit poplatky kartou a z nějakého důvodu ani nelze platit hotově přímo na ambasádě. Musel jsem tedy požádat kamaráda Zdeňka, aby odeslal peníze z ČR do Turecka, tak totiž Íránci obcházejí Americké sankce (ani platba on-line z Dillí do Turecka na ten konkrétní účet není možná). Je to složitě na vysvětlování, ale turistická víza do Íránu z Dillí jsou pro cizince opravdu komplikovaná záležitost. Jakmile máte vše zapláceno, tak si musíte zase na Íránské ambasádě ověřit, zda tam ten kód již mají a až poté, kdy je v jejich evidenci, můžete zjistit, jestli a kdy dostanete víza do Íránu. Situace se mění každým dnem a je to to samé jako s vízy do Myanmaru. Když jsem vyrážel na tuto cestu, tak nebyl problém ani s vízy do Myanmaru, ale po nějakém čase se situace změnila a žádala si řešení. To samé platí i o Íránské ambasádě. Někdo vyhlásí sankce, někdo válečné tažení (operaci), něco se prostě někde změní a vy jako pouhý cestovatel

který nemá nic společného s politikou, terorismem, diskriminací, náboženstvím, vírou, musíte řešit nějaké problémy. Na druhou stranu si říkám, že když jsem zdravý, mám čas a žádný starosti, tak tyhle nepříjemný prkotiny nějak vyřeším a budu pokračovat dál.

Čas se vleče a já stále čekám na víza do Íránu. Kód na Íránskou ambasádu našťestí dorazil a to znamená, že platba proběhla v pořádku. Už mám i datum kdy víza dostanu, tak si Radek může konečně koupit letenku z Dillí do Londýna. Původně se mnou chtěl jet až do ČR, ale po dohodě letí z Indie. Pákistán je dost nebezpečný na únosy a atentáty, tak bude bezpečnější (později vysvětlím) když tuto část cesty pojedu sám. Únosy a atentáty se dějí i v Indii, ale hlavně ty atentáty jsou v Pákistánu o dost častější. Hlavně západní cizinci, ti jsou kolikrát jako lovná zvěř. Hlavně v Balúčistánu u hranic s Afganistanem.

Před Radkovo odletem trávíme dny poznáváním města. Nějak jsme se trefili do festivalu barev (Hóli) který zanedlouho začíná a už teď se v ulicích prodávají práškové náplně všech barev. I někteří místní lidé je po sobě již házejí, ale není to tak hrozné jako v den oslav. Nějak nemůžeme pochopit, jak můžou místní lidé dělat ještě větší bordel než už udělali. Aby toho nebylo málo, tak v té změti odpadků, smradu a špíny, po sobě místní lidé jedno dne házejí naplněné pytlíky barvy smíchané s vodou. Za následek to má to, že někdo, kdo je čistě oblečen je najednou několika zásahy barvy zcela obarven. Jediný pozitivní jev je ten, že ty barvy aspoň na čas překryjí tu hnědo černou všudypřítomnou špínu, protože když se dotyčný netrefí, tak obarví nějakou zeď, okno, dveře atd. Na fotografiích různých agentur i cestovatelů to vypadá hezky, ale představte si, že jíte, jdete s nějakými dokumenty, jdete na jednání, držíte v ruce mobil nebo drahou zrcadlovku a mnoho dalších příkladů. Najednou Vám někdo, kdo je prostého rozumu vhodí pytlík naplněný vodou s barvivem přímo do obličeje nebo na vaše osobní drahé věci. To už tak zábavné a hezké není. A jak jsem psal výše, hodně lidí je v Indii negramotných, takže se chovají dost dětinsky. Ne, znamená jo. A zdůraznění, že si opravdu něco nepřejete znamená vyčkat na vhodný okamžik a hodit. A někdy na vás může přiletět barevný sáček od někoho z davu zcela omylem.

Další nehezká věc jsou žebraři. Po celé Indii jich je všude opravdu hodně. Někteří jsou i hodně fyzicky a mentálně postižení. Těchto lidí je v Indii taky hodně. Takových stromových lidí, lidí s různými bradavicema, s deformovaným obličejem nebo částí těl je v každém městě fakt hodně. Jak jsem již psal, tak skoro každý den s bráchou vybereme jednoho člověka a obdarujeme ho nějakým obnosem. Problém je v tom, že někteří žebraři jsou i dost drzí. Radek dával jednomu chudšasovi peníze a vzhledem k

tomu, že vedle něho seděl ještě jeden, tak dal i tomu druhému. Jenže ten druhý si darované peníze převzal a bez nějakého poděkování na bráchu vyhrkl: tak málo! Dej mi ještě! Radek se na něj podíval, vzal si předem darované peníze nazpět a řek mu, že kdyby aspoň poděkoval a zeptal se slušně, zda by mu nemohl dát víc, jako jeho kolegovi, tak by mu i přidal. Takhle mu zabavil i to, co předtím dostal a dotýčný nedostal nic. Když už jsem u těch darů, tak Radkovo poslední dar byl ten, že svoje horské kolo daroval jednomu místnímu chlapci. Pracoval v hotelu na kterém jsme byli ubytovaní. Ten kluk si to kolo zasloužil, protože ještě jako malý sám přijel do Dillí z nedaleké vesnice a snažil se v životě proboujet k lepší budoucnosti. Říkal, že si kolo nenechá, ale zpeněží ho. Stejně prý na ježdění nemá čas a podle jeho slov by o něj nejspíš přišel. Sice to kolo mělo prasklou páčku u přehazovačky, ale bylo jen 3 měsíce staré, takže klukovi udělalo vekou radost¹. Byl to takový bonus nebo dýško. Bráchu neustále otravoval jeden z manažerů v hotelu, ať mu to kolo prodá, ale byl to takový ten úlisný člověk, tak to kolo Radek raději daroval. Předvečer odjezdu se přišel rozloučit i Bošťan. Zašli jsme do baru na pár piv a pořádně pokecali, byl to takový hezký večer. Teda až na jednu cizinku která byla v baru s jednou mladší cizinkou. Namýšlená ženská která si myslela, že všechno zná, všechno ví. Ne vůči nám, ale oproti její kamarádce kterou neustále poučovala jen z toho důvodu, že ona je starší a proto ví všechno lépe než její mladší kamarádka².

Brzo ráno již má Radek zabaleno a čekáme na předem objednaný a zaplacený odvoz. Ukázalo se, že s námi vyjebal taxikář, nikdo se nedostavil. Naštěstí jsme stopli tuk tuk a brácha se v brzkých ranních hodinách dostal včas na mezinárodní letiště. Když Radek odletěl, tak jsem šel odpoledne vyřešit toho podvodníka. Dotýčný netušil (my jsme mu to s bráchou neřekli), že odjíždí pouze brácha a tak spoléhal na to, že ve 3 hodiny ráno nebudeme nic řešit v jeho kanceláři, poněvadž bude zavřená. Když jsem odpoledne vstoupil do jeho kanceláře a požadoval okamžité vrácení peněz, tak ani necek a bez jakýchkoliv otázek prachy navrátil. Taxikáři. Opravdu je nechci všechny a všude házet do jednoho pytle, ale někteří jsou stejná svoloč.

Nastal čas na Radkovo rekapitulaci. Ač přiletěl z Evropy do Asie letadlem a tím pádem se ani neměl možnost přizpůsobit místní stravě a zvyklostem, tak to všechno zvládnul na výbornou. Ze začátku měl problém s koleny a zadkem, ale po pár dnech to všechno rozhýbal. Horší to bylo s jídlem. Jak jsem již psal, tak přiletěl a zanedlouho

¹Darovanému koni na zuby nehled’.

²Stará kráva si myslí, že nebyla nikdy mladým teletem.

na to jsme vyrazili směr Kambodža. Ta strava je hodně důležitá a když nemáte pořádný kus žvance, tak to s vámi občas zamává. Je úplně něco jiného, když se jedete projet v okolí vašeho domova a víte, že večer nebo za 3 dny budete opět ve své posteli. A navíc s vaší dávkou oblíbeného jídla a jistotou, že budete mít tu pohodičku na kterou jste zvyklí. Já si na změnu a množství stravy zvykal postupně, ale Radek byl vhozen do jámy lvové. Jídlo bylo jeho největší problém, ale celou cestu a zážitky hodnotí kladně. Jak Vietnam, Kambodžu, Thajsko, Hong Kong tak i Indii. Sice má pár výhrad, ale tak kritický třeba k Thajsku nebyl. Prožil a poznal jiné tradice, jiné zvyky a jinou mentalitu různých lidí. Navštívil několik dalších států světa a poznal mnoho dobrých lidí. Za 84 dnů které trávil na cestě ušlapal přes 3200 Km (ujel víc, ale já mu několikrát zapomněl zapnout tachometr) a to je velice slušný výkon na to, že vůbec netrénoval. Sice celý život pravidelně kondičně cvičí, ale tyto tréninky jsou pro dálkovou jízdu skoro k ničemu. I na kole jezdí, ale takto dlouze a dlouhé části jel také poprvé v životě. Na téhle cestě prožil zážitky, objevil a poznal spoustu věcí které jsou prostě k nezaplacení. Užil si to a opět poznal kus světa. Má další zkušenosti a příběhy k vyprávění. Ty různé výzvy, požadavky i úkoly zvládl a to je to podstatné. Jeho poslední úkol je, že doveze domů můj batoh se suvenýry.

Když jsem u těch suvenýrů, tak napíšu poslední srandovní příhodu s bráchou. V jednom krámu, v centu Dillí jsme sháněli nějaký pěkný suvenýr pro mámu. Narazili jsme na jeden z mnoha obchodů se slony. Ti sloni jsou jako ruská Bábuška, ale z kamene a nedají se rozebrat. V jednom slonu byl vyvrtán druhý slon a v něm třetí slon. Hned jak jsem vstoupili do jednoho krámu, tak nás oslovil prodavač a nabízel nám různé produkty. Některé drahé a některé levnější. Nám padl do oka jeden z mnoha slonů. Bylo očividné, že je to prvotřídní práce a také byl nejdražší. Když jsme ho chtěli koupit, tak nám prodejce řekl bezkonkurenčně nejvyšší cenu ze všech slonů, které jsme za uplynulou hodinu viděli v jiných krámech. Za tu cenu jsme to odmítli s tím, že vedle mají podobné, ale o dost levnější. Začal nám tedy nabízet jiné druhy za nižší cenu, jenže na cenovkách byla cena vždy ještě nižší než požadoval. Bylo evidentní, že nás chtěl natáhnout, tak jsme se k němu zachovali stejně šibalsky. Stále jsme trvali na tom prvním slonu, ale za jinou cenu. Když jsme po 10 min. odcházeli z obchodu, že si nic nekoupíme, tak toho prvotřídního slona postupně začal slevovat. My řekli 90 liber on 100, tak jsme řekli 80 a on že jo. Pak jsme mu řekli, že se nám to zdá stále moc. Dáme max. 60. On začal kňourat, že nebude mít žádný profit, ale že jo. Poslední nabídka byla, že mu dáme 40 a na to už nepřistoupil. Když jsme odcházeli z krámu, tak povídá, že nám to za 40 nechá. Nakonec jsme mu řekli, že ani za 40 těch

ho nechceme a ten prodavač nechápal, co se děje. Prostě jsme mu řekli, že jsme si to rozmysleli a odešli jsme do dalšího krámu. Ten tam ječel a chodil za námi, že prý nám to da ještě laciněji, ale my mu jen řekli, že o slona nemáme zájem, že jsme ho stejně ani nechtěli ;o)

Íránské víza byla v pase, tak po několika dnech přišel i můj den odjezdu. Rozloučil jsem se tedy s Bošťanem a vyrazil směr Pákistán. Bošťan ještě na svoje víza do Íránu čekal, protože jeho Slovinská ambasáda mu potvrzení o tom, že není hledány zločinec nedala. Ten samý požadavek jako byl od Íránské ambasády dán mně požadovali i po Bošťanovi. Problém byl v tom, že jeho ambasáda mu prostě řekla, že mu definitivně nic nedá. Propůjčil jsem mu tedy moje potvrzení z mojí ambasády a pak měl možnost argumentovat tím, že jiné ambasády toto potvrzení vystavují a je zcela legitimní, aby ho napsali i jemu. Kór, když to není jeho výmysl, ale požadavek Íránu. Na třetí pokus se tedy na Slovinské ambasádě uráčili a to „nestandartní“ potvrzení také vydali. Jenže kdybych mu to potvrzení nepůjčil, tak mu nějaký úředník překazí plánovanou cestu domů. Měl velké štěstí v tom, že jsem tam s vízy řešil stejný problém a mohlo mu zapůjčit jeden papír s dvěma řádky.

Příhodu s Bošťanem a problémy s jeho vízy píšu jenom proto, abych ukázal, že úředníci ve všech zemích jsou stejní. Zase opakuju, že ne všichni a všude, čest výjimkám, ale většinou jsou jen líní a neochotní udělat něco navíc. Jen když jim z toho kouká nějaká výhoda nebo nebo nějaký zisk, tak to se mohou přepracovat. Na úřadech, v zaměstnaní i v byznyse většinou platí to, že když nejste známá osoba nebo hodně movitá osoba, tak ze začátku pro vás nikdo neudělá nic navíc. Čili se nikdy nezdávejte. Líněj a blbej člověk vás vždy hned odbyde, že něco nejde, že něco nemůže. Začne lhát, podvádět, vymýšlet různá pravidla, nesmyslné požadavky atd. Neztrácejte s ním čas a obraťte se na jinou kompetentnější osobu. Hledejte moudřejšího, ale dejte si pozor, poněvadž vychcaní se často pokouší převtělít za ty moudré. Vychcaní rozhodně nedělají pro nikoho nic navíc natož zadarmo. Nedržujte, nelžete, nepodvádějte, ale když to dělají oni (nejen úředníci), tak můžete použít stejné nástroje (zbraně) jako oni¹. Můžete jim všechno vrátit i s úrokem, více v modré knize.

Po několika dnech putování k hranicím to bylo stále stejné. Docela jsem se těšil, až z Indie vypadnu. Indové jsou celkem přátelští, ale zase mě každý doprovázel (předjížděl, vytlačoval, zdržoval, zbrzdňoval) a ten jejich ranní způsob vyprazdňování

¹Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

podél cesty už mě nebavilo každé ráno sledovat. Jediná věc která mě potěšila byla ta, že když jsem se dostal k Indicko/Pakistánským hranicím, tak mě dojel Bošťan. Ač dostal víza do Íránu o nějaký den později, tak jsme se potkali přímo na hraničním přechodě. Tedy před přechodem, tenhle byl navíc úplně jiný než ostatní.

Každý den, na tom hraničním přechodě probíhá jistá show. Je to takové představení pohraničních hlídek Indie a Pákistánu. Ty dva státy se opravdu nesnášejí. Na hranici v horách (ve sporných oblastech) mají časté konflikty a ozbrojené střety. Někoho napadlo, že když se častokrát fyzicky likvidují v horách, tak by mohli udělat takovou show pro lidi. Každý večer sehrají jakési "divadlo", jak na sebe vojáci křičí a předvádějí, kdo má větší koule. Na velké tribuně se každý večer usadí Indové i Pákistánci (Indové na své straně státu, Pákistánci na své. Konec obou tribun je oddělen plotem) a pozorují, jak na sebe vojáci křičí. Vyhrožují si, ukazují zbraně a hrozí zařatou pěstí. Když se obě strany vykecají, tak se uzavře velká železná brána a tím pádem i celý hraniční přechod. Bošťan i já jsme přijeli pozdě, takže nás do útrob toho hraničního přechodu nepustili. Po přehlídce se přechod uzavře a otevřeno mají až druhý den ráno. Prostě se hranice na noc zavírá, tak jsme si rozbalili stany nedaleko hranic a přečkali jsme do dalšího dne, až se zase hranice otevrou.

Opouštím Indii, tak je třeba ji zrekapitulovat. Indická vláda razí jedno propagační heslo- Incredible India. Je to výstižné a těch neuvěřitelných věcí které jsou v Indii možné vidět, cítit a slyšet by bylo na samostatnou knihu. O Indii se říká, že ji buď milujete nebo nenávidíte. Co se týče vlády, některých nechutných věcí a hlavně chování některých lidí k jiným lidem, tak za to ji zcela určitě nenávidím.

Třeba absolutně nechápu vlády, organizace a de facto i většinu lidí, proč brojí proti Číně za porušování lidských práv, ale ohledně Indie většina mlčí. Jak už jsem psal výše, tak to, co předvádí někteří příslušníci Indické policie, co předvádí většina místních mužů vůči ženám a dokonce celý systém (národ čili lidé) vůči Nedotknutelným je něco otřesného. Nechci sem plést politiku ale, že v Indii takřka nemají toalety, je oficiálně umožněno, aby se lidé k některým lidem chovali hůře než k posvátným krávám, dovolí to, aby děti i dospělí kteří jsou bez možnosti získat cestovní pas, vzdělání, důstojný život byli méně než zvíře (čímž v žádném případě nezvažuji život jakéhokoliv živého tvora), mě nejen udivuje, šokuje, netěší, ale vyloženě sere. Jedte se podívat do Kalkaty a neopomeňte jí prolézt, ráno, odpoledne, večer. Sice jsou některá místa dost nebezpečná, tak buďte opatrní, ale když některé věci uvidíte, tak uvidíte, jak některé státy doopravdy fungují. Uvidíte peklo na zemi.

Nemohu napsat, že bych Indii miloval, to je hodně silné slovo. Ty části, věci a vše kolem, co jsem měl možnost zažít mi nějak k srdci nepřiřostly. Jestli se v budoucnu podívám třeba do Dáržilingu, Kašmíru nebo prostě někam, kde nebude tolik špíny a lidé se k sobě budou chovat ve všech stupidních oddělení kastovního systému aspoň trochu normálně, tak budu rád. Většina lidí se ke mě a k bráchovi chovala hezky a slušně, ale ty jiné standardy v restauracích, hotelích, ulicích, dopravě atd mě prostě neberou. A hlavně mě nebere přístup k přírodě a ostatním lidem. Dost lidí ze západu (vlastně z celého světa) jezdí do Indie provozovat, jógu, zlepšovat karmu a prostě se nějak realizovat. Rozjímat a ponořit se do nějakého hlubokého duchovna. Naladit se na jiný svět. Nějak nechápu tu logiku, když někdo bojuje za lepší planetu, tříděný odpad, rovnoprávnost a různé další neduhy této planety, proč se účastní a nepřímo (někteří přímo) podporují tuhle zvrhlost (znečišťování přírody, zneužívání lidí aj.), které se v Indii děje ve velkém měřítku. Oprava, ne ve velkém, ale obrovském. Možná bych se do Indie ještě někdy v budoucnu podíval a poznal i jiné kouty země, ale bojuji s otázkou, zda mám tuto zemi navštívit, utratit v ní peníze a de facto podpořit systém, který se mi vůbec nelíbil. Na druhou stranu jsou zde lidé kteří jsou úplně v pohodě a některé části Indie určitě stojí za návštěvu. Proto doporučuji, ať si každý udělá vlastní obrázek o této velké zemi a jestli má problém s návštěvou Číny, Severní Koreje, Ruska nebo Íránu, tak ať zváží to, jak se lidé a vlády chovají (chovali) třeba v Thajsku, Indii, USA, Německu, Anglii, Francii, Belgii a jiných oblíbených státech.

Co mě naopak velmi potěšilo a chutnalo bylo jídlo. Spousta různých omáček kari a spoustu druhů pečiva bylo opravdu dobré, v tom jsou opravdoví mistři. Když nebudu myslet na to v čem se umývalo nádobí, z jaké vody a ingrediencí se vše vyrábělo, co všechno jsem na vlastní oči viděl a nechci psát úplně všechny nechutný příhody, tak některá jídla byla fakt hodně dobrá. Nedá se to srovnat s Čínou, kde byla taky neskutečná nabídka různých druhů jídel, ale co se srovnat dá, tak v Číně jsem nemusel pokaždé, když mi nějaký pouliční prodavač podával jídlo, myslet na to, jak dobře si po toaletě omyl ruce. Jak zaznělo v jednom filmu "je zvykej žrát to, z čeho i prase bleje", tak i takové pokrmy jsme měli s bráchou možno spatřit a neodvážili jsme se je sníst. Představte si třeba naporcovaný kuře i se zobáčkem, pařáty, oči (asi i vnitřnosti, ale ty jsme v nasekané misce nebyli schopni identifikovat), šlachy, pouze opálené peří a to všechno naservírované v misce kterou před vámi umyjí ve vodě v které očividně myjí nádobí celý den. Pouze v malé kádí, kde plavou nějaké kusy čehosi z předešlého mytí. A fór je v tom, že to potom ani neopláchnou pod nějakou tekoucí vodou, ale rovnou naservírují pokrm ke konzumaci. Dobrou chuť ;o). Jak jsem psal na začátku knihy, tak

nebudu psát pouze kladné věci a brát ohled na nějaký zalíbení, nezalíbení, zatajovat, překrucovat nebo o něčem diskrétně pomlčím. I tyhle příběhy jsem zažil a Indie dostála svému heslu Incredible India.

Indie je opravdu jiný svět. O napůl spálených, ohořelých nebo rozkládajících se mrtvolách v posvátné řece Ganga, kde se myjí lidé a připravují z té řeky pokrmu snad ani nemá cenu psát (to jsem sice neviděl na vlastní oči, ale mohl jsem). Těch zvláštností je nejen v Indii celá řada a proto Vám doporučuji shlédnout jeden starý dokument- Šokující Asie. Je to hodně starej dokument. V ranném mládí jsem ho viděl (ještě na videokazetě) a opravdu to bylo v tu dobu šokující. Problém je v tom, že když jsem měl možnost některé věci vidět na vlastní oči a dokonce o tolik let později, tak jsem si jen uvědomil, že to všude stále probíhá, ale v daleko větším měřítku než onehdy, kdy byl ten dokument natočený. Dokument byl natáčen v roce 1976, kdy v Indii žilo zhruba 620 milionů lidí. A po roce 2010, kdy jsem jí navštívil já to bylo 1,2 miliardy lidí, což je dvojnásobná porce neuvěřitelných sraček. Opravdu hrůza, děs a odpornost. Ten dokument není pouze o Indii, ale zahrnuje celou Asii. Dokumentů a informací pouze o Indii je také celá řada, tak mrkněte na net a když nebudete mít nasazené růžové brýle, tak místo slůňátek, tygríků a jógy s různými meditacemi naleznete skutečný svět (peklo), v kterém jsou někteří lidé nuceni žít. Nebudu psát, že Indii doporučuji nebo nedoporučuji. Je to hodně velká země a já měl možnost projet jen její část z východu na západ. Prakticky nevím nic o středu nebo jihu Indie, ale podle toho co vím z dokumentů, článků, knížek, z vyprávění některých lidí, tak by to mělo být stejné. Obávám se, že po mojí zkušenosti a vyhodnocení informací před a po, to bude na jihu, ve středu a na severu Indie daleko horší než je známo.

KAPITOLA PATNÁCTÁ- PÁKISTÁN

I hory mají oči a uši

Den 330 až 341

Po hladkém překonání Indických hranic jsem na hranicích Pákistánu. Někaké informace o této zemi mám, ale pro jistotu ještě některá pravidla konzultuji přímo s lidmi a úředníky přímo na hranicích. Formality proběhly rychle, tak mám čas i na zjištění aktuálních informací. Nejvíce mě zajímalo, zda mohu v Pákistánu nosit kraťasy. Tak jako ženy nesmějí ukazovat odhalené vlasy, ramena a nohy tak u mužů není možné chodit s odhalenými lýtky natož stehny. U cizinců je to někde tolerováno, tak je to pouze na mém uvážení. Problém je, že tuhle informaci vám většinou nikdo

nikde neřekne a ve všech průvodcích, radách, názorech cestovatelů tohle nikdo nezmiňuje. Všichni řeší pouze ženy. Já si raději svoje info ověřil u místních. Ukazuje se, že v Pákistánu to funguje jako všude jinde ve světě. Co člověk to názor. Oficiálně to prý zakázané není (podle celníků a úředníků s kterými jsem na hanicích jednal), tak nechávám kratásky na sobě a jedu do Pákistánu.

Když už vše potřebné vyřídil i Bošťan, tak mužem vyrazit do nejbližšího města a tím je Lahore. Jsme dohodnutý, že k prvnímu bankomatu pojedeme společně, protože ani jeden z nás nesehnal Pákistánskou hotovost. Kdyby bylo třeba oba si navzájem vypomůžeme. S kartami je to tady totiž obtížné a může se stát, že jeden z nás nebude mít hotovost. Já svoji bance věřím, poněvadž když fungovala v Rusku a Číně, tak určitě bude fungovat i v Pákistánu. Jenže Bošťan měl s tou svojí nějaké problémy v Indii, tak pro první kilometry k nejbližšímu bankomatu pojedeme společně.

První dopravní značka mi připomněla příjezd do Číny. Tam jsem taky neměl ponětí, co na ní píšou. I zde je vše psáno v místním jazyce, tak se to snad ve městě zlepší, protože tomu absolutně nerozumím. Čemu naopak rozumím je reklamní poutač na obuv Baťa. V Indii jsou tyhle boty rozšířené a populární, ale je hezké vidět, že i v Pákistánu má svoje zastoupení takřka na každém rohu. Vysvětluji Bošťanovi historii tohoto obuvnického gigantu a ostatně jako skoro všichni Evropané, Asiaté nebo Američané nemá ponětí, kde tato společnost vznikla. Je to to samé, jako když někomu vyprávím, že třeba kontaktní čočky jsou český vynález. Nikdo z cizinců to neví. Ale i spousta Čechů nemá ponětí o tomto, že kontaktní čočky jsou vynález z bývalého Československa. Na druhou stranu Čechy chápu, já zase nevím, kdy se narodil třeba Karel IV nebo Ferda Brabenec (mě to vůbec nezajímá), mám úplně jiný okruh zájmů.

Když jsme dorazili k prvnímu bankomatu, tak jsem vybral kýženou hotovost. Bošťanovi bankomat nic nevydal, tak jsme jich museli navštívit dalších pět od různých společností. Až u posledního se dostavil kýžený výsledek. Já jsem to zkoušel i u ostatních a krom jednoho moje karta fungovala všude. Proto všem cestovatelům radím, ať si pečlivě vyberou svoji banku. Hlavně, ať ji předem informují, že budou platit nebo vybírat hotovost i v méně známých státech. Předejdete tak problémům, že Vám bankomat odmítne dát hotovost nebo bude odmítnutá platba třeba v restauraci.

Ač se pokračování ve spolujždě s Bošťanem zdá jako bezpečnější varianta, tak opak je pravdou. Rozloučil jsem se a dál chci a musím z bezpečnostních důvodů pokračovat sám. Pro ty z Vás, kteří o Pákistánu něco vědí, tak nemusím nic psát, ale pro ty kteří

vědí minimum bych rád napsal pár řádků. Vlastně se to netýká jen Pákistánu, ale všech zemí a všech kultur. Nevylíká Anglie nebo Ameriky které jsou nejen v Evropě předkládány za vzor spravedlnosti a morálního kreditu.

Když jsem Pákistán zahrnul do mojí cesty, tak jsem o této zemi něco věděl a něčemu jsem se ještě přiučil. V Pákistánu je velká korupce a soudci, jsou propojeni s policií, policie s armádou a všichni dohromady s nějakým zločinem. Ve skutečnosti se vždy jedná o peníze ke kterým se chce každý nějak dostat. Musím napsat, že tento problém se vyskytoval, vyskytuje a bude vyskytovat všude a ve všech státech. Od Ameriky k Anglii, od Anglie k Německu, od Německa k Rusku, od Ruska k Číně od Číny k Japonsku. Prostě a jednoduše se korupce týká všech států, odvětví, kultur, náboženství atd. V Pákistánu je korupce navíc spojována s terorismem a únosy. Neunáší se tolik lidí jako například v Mexiku, Bolívii nebo Brazílii, ale v Pákistánu jsou občas cizinci jako lovná zvěř. Jsou dobře ceněni a dobře rozpoznatelní. Je to způsobeno tím, že když jste cizinec, tak je to skoro vždy vzhledově poznat a když to nelze poznat vzhledově, tak na vás nějaký zkorumpovaný úředník někoho upozorní (zločince, kriminální živly). Když se jim povede někoho unést a dostat výkupné, tak z toho každému něco kápne. Je to složitý systém korupce a aspoň k částečnému pochopení by to chtělo minimálně velkou obsáhlou kapitolu nebo knihu.

Mám v plánu projet Pákistán co nejrychleji a hlavně se vyhnout všem úředníkům, policistům i vojákům. Není to jen o té korupci, ale hlavně proto, že na tyto zmíněné profese se útočí v podstatě a všude. Je to nelogické, ale zločinci se navzájem potřebují nejen s úředníky, ale i s policisty a armádou. Navzájem se uplácují, navzájem se potřebují, ale navzájem na sebe i útočí (mezi tou škálou úředníků, policistů a vojáků jsou i slušní lidé a těch je mi především líto). Nikde a nikdy si nemůžete být jistí, že zrovna na nějaký úřad nebude spáchán teroristický útok. Jediné, co jisté je, že určitě někde přijde a po něm další a další a další. Byl bych velice nerad kdybych musel na nějakém úřadě něco řešit a zrovna ten úřad by někdo vybral jako svůj cíl. A nechci spekulovat o tom, že by to bylo kvůli mně, kvůli vyřizování zločineckých účtů nebo kvůli náboženském přesvědčení. Těch útoků je opravdu hodně a ani místní už nevědí odkud, proč, za jakým účelem byl spáchán ten a ten teroristický útok.

To, že píšu tyhle moje úvahy (znalosti, přesvědčení) se potvrdilo hned ve městě Lahore. Když jsem projížděl tím velkoměstem a omylem jsem odbočil z hlavní silnice, kde jsem se poté ztratil v nepřehledné spleti uliček, tak jsem byl nucen dojet a zastavit u policejní hlídky která byla smíšená s vojáky. Jakmile mě spatřili, že jedu na svém

naloženém kole přímo k nim, tak první co bylo, že všichni začali okamžitě něco řvát a mířit na mě zbraněmi. Hned mi došlo, co asi řvou a co po mě chtějí. Slezl jsem z kola, vzal mapu a raději se přibližoval pěšky bez kola. Když jsem byl u nich a oni pochopili, že nejsem nějaký sebevražedný útočník, tak mě nasměrovali do správné ulice, kde jsem se zase dostal na hlavní cestu. Takhle z popisu to asi nevypadá nějak zvláštně, ale ten zážitek mě opět přesvědčil o mém uvažování jak, kde, kdy se mám v této zemi chovat. Nebezpečí opravdu číhá vždy a všude, nikdo si není jistý kde něco bouchne. Chudáci lidé, kteří nemají nic společného s nějakým zločinem. Chtějí jen v klidu žít, ale narodili se zde.

Zatím jsou místní lidé velice vstřícní a přátelští, ale jak už to tak bývá, tak jsem narazil i na malou nepříjemnost. Nevím proč, ale když jsem projížděl kolem hloučku menších dětí, tak po mně začali házet ztvrdlou hlinu. Sice jsem napsal menší děti, ale vhodnější slovo je parchanti. Co je k tomu vyprovokovalo nevím, ale to je zatím jediný negativní zážitek z Pákistánu.

Zajímavostí v Pákistánu je (teda aspoň pro mě), že mají víc benzinových stanic než v ČR. Na jednom kilometru jsem jich napočítal pět a jsou opravdu všude. Při zastávce na jedné z nich, když jsem si kupoval nápoje, tak mě oslovila jedna místní žena. Nabídla mi limonádu zdarma. S díkem jsem odmítnul, ale dal jsem se s ní do řeči. Uměla dobře anglicky a vysvětlila mi, že pohoštění cizince je pro muslima povinnost a proto mi nabídla nápoj zdarma. Ta žena měla pravdu, ale druhá stránka věci je ta, že někteří lidé vás pohostí a pak vás klidně sejmou nebo tomu nějak napomohou. Vytáhnou z vás informace, někam vás nasměrují, dají vám zaručenou dobrou radu. Nemám v plánu se s někým moc vybavovat, poněvadž nikdy nevíte, co, kde komu říkáte a kam se to až donese¹. U té paní jsem se nad rozhovorem zamyslel i z jiného důvodu. Když jsem tam s ní kecal, tak obsluha benzínky byl muž a koukal na nás, jako na nějaký zločince. Jakoby nás káral pohledem. Nechci nikoho dostat do nějakých problémů. Já jsem v pohodě, ale dost žen v tomto státě ne. Tahle by asi žádný problém neměla, ale kdyby si ten prodáváč něco vymyslel, tak zfanatizovaný dav by nejdřív konal a až potom by se někdo ptal. Mohla by dostat pořádný výprask, protože blbců kteří si myslí, že jsou něco víc je i v Pákistánu poměrně dost².

¹Co jsi z úst vypustil ani párem volů nedostaneš zpět.

²Když je osel velký, myslí si že je kůň.

V Pákistánu je ještě hodně oblastí, kde mají ženy zakázáno hovořit s cizími muži, natož bez přítomnosti manžela nebo nějakého rodinného zástupce. To je jedna z věcí která mě na téhle zemi štvě. Přístup k ženám, různé zákony a pravidla. Některé zákony schvalují, ale některé jsou přímo za hranou. Já se nejvíc (více než atentátů, únosů nebo napadení) obávám toho, abych se někde nepřimotal k nějakému kamenování. Spousta lidí ze západu si myslí, že se kamenuje pouze v odlehlých částech Pákistánu nebo na neveřejných místech, ale to je omyl. Nebojím se toho, že by někdo chtěl ukamenovat mě, ale když jsem nad touto otázkou přemýšlel a kladl si otázku, co udělám když něco tak ohavného uvidím, tak mám velkou obavu. Oficiálně je kamenování postaveno mimo zákon, ale když se kamenuje, tak je ten dav dementů úplně zfanatizovaný a než zasáhne policie, tak je pozdě.

Tak, jako se v západních zemích vždy najde idiot, který mlátí svou manželku, přítelkyni, sestru, matku, tak v Pákistánu je dost dementů kteří schvalují kamenování, bičování a jiné fyzické tresty. Já třeba některé fyzické tresty za krádeže, podvody, vraždy aj. schvaluji a je jedno, zda se jedná o muže, ženu nebo dítě. Ale aby někdo ukamenoval ženu jen proto, že si dotyčná najde sama partnera je prostě strašný. Nejhorší na tom všem je to, že kamenování schvalují i někteří zákonodárci a lidé kteří mají moc to změnit. Není to problém jen Pákistánu a tohle svinstvo se děje i v jiných zemích, ale já zrovna projíždím tudy, tak doufám, že se k tomu nepřichomýtnu. Víím o tom, nesouhlasím s tím, odsuzuji to, ale jestli se k tomu přichomýtnu a nebudu mít opravdu velký strach, tak mi začnou opravdové problémy.

Uběhl další den mojí cesty a já mám našlapáno 24000 km. Když jsem si dopřával čokoládu, tak u mě zastavilo obytné auto a z něho vylezla holka s klukem. Hned za nimi ozbrojená eskorta místních policistů a všichni se mě začali vyptávat odkud a kam jedu. Ten kluk s holkou byli nějakí Španělé a jeli do Indie. Zajímalo je, jak je možné, že po Pákistánu jedu sám a bez eskorty. Tvrdili mi, že oni dostali na hranicích s Íránem povinnou ozbrojenou eskortu a ta je doprovází až k Indickým hranicím. I ti policisté mi tvrdili, že musím mít eskortu, ale když jsem jim řekl, že jedu do města Karáčí, tak mě nechali jet dál. V ten samý dne jsem zlomil můj osobní rekord. Za jeden den jsem ušlapal 204 km. Nebýt toho, že mi odešlo zadní kolo, protože vnitřek nějak začal drhnout a nakonec celý náboj nějak prasknul a zadřel se, tak bych určitě ujel ještě víc. Naštěstí se tahle závada opravila velice rychle, protože jsem si z Indie vezl kompletní zadní kolo, tak stačilo jen přehodit plášť a duši. Následujícího dne mi opět přálo počasí a terén. Vše zapříčinilo to, že hned druhý den jsem trhnul rekord z

předchozího dne. Dosavadní rekord mám tedy 206 kilometrů za jeden den. Čili 410 km za dva dny je úplně super, ale je fakt, že byla rovinka a neustále jsem měl vítr v zádech. To se pak jede na upnou pohodu.

Tak došlo i na mě. Když jsem se přibližoval k jednomu nevýznamnému městu, tak mě na kontrolním stanovišti zastavili úředníci a já musel počkat na přivolanou ozbrojenou eskortu. Odtud prý mohu pokračovat pouze s ozbrojeným doprovodem. Naložili moje kolo do terénní Toyoty a už mě převáželi skrz město. Prý je to dost nebezpečné město, tak nemohu jet na kole. Když mě převezli skrz a vyhodili u dalšího kontrolního stanoviště, tak mi přikázali počkat na další eskortu. To mě úplně vytočilo, protože podle jejich slov mě takto dovezou až do města Karáčí a pak k hranicím s Íránem. Musel jsem tento problém nějak vyřešit, protože tahle cesta je o tom, že jedu na kole. Nehodlal jsem se nechat převážet v autech od stanoviště ke stanovišti a doputovat až k hranicím Íránu. Doprovodu jsem sdělil, že chci zpátky do toho nebezpečného města a přímo na hlavní policejní stanici. Že chci mluvit s někým, kdo o této eskortě rozhoduje. Bylo mi vyhověno a dokonce jsem ani nemusel jet v autě, ale za autem na vlastním kole.

Po příjezdu na policejní stanici mě, z pro mě neznámého důvodu nechali sedět na židli přímo uprostřed vstupních dvoukřídlových dveří a měl jsem počkat na příjezd hlavního velitele. Musím přiznat, že jsem se necítil úplně bezpečně, protože to bylo hned vedle hlavní silnice a já tam seděl jako nějaký připravený terč. Říkal jsem si, co když si dnes někdo vybere tuhle stanici k nějakému atentátu nebo útoku. Ne kvůli mě, ale k vyřizování nějakých účtů. Když jsem si židli přesunul za dveře, k chodbě abych nebyl přímo na ráně a mohl aspoň být skryt za hliněnou zdí, tak mě vždy někdo vyzval, ať si sednu doprostřed dveří kde jsem seděl předtím. Asi to bylo tím, že i policisté se báli a řekli si, že když po mě někdo půjde, tak ať to odnesu pouze já, v tom vestibulu. Po hodinovém čekání se dostavil velitel stanice a vzal mě k sobě do kanceláře kde už sedělo pět mužů.

Začali se mě vyptávat proč odmítám ozbrojenou eskortu a kam přesně jedu. Když jsem jim vše vysvětlil a popsal svojí dosavadní cestu, i můj plán následující trasy, tak jsme se částečně dohodli. Eskorta se mnou musí jet, ale jestli chci pokračovat na kole až k Íránským hranicím, tak budu muset jet tou nejkratší cestou. Musel jsem se vzdát cesty do města Karáčí. Souhlasil jsem, protože mi nic jiného nezbývalo. Než jet autem do Karáčí a poté až k Íránským hranicím, tak vypustím jeden bod z plánované cesty.

Asi Vás zajímá, jak jsem k tomuto kompromisu dospěl, tak to ve zkratce popíšu. Když jsem seděl v té místnosti a všichni do mě hustili, že Pákistán je hodně nebezpečná země a kór oblast Balúčistán, že úplně všichni cizinci musejí a mají vždy ozbrojený doprovod, tak ať si ho pro vlastní bezpečnost nechám přidělit taky, tak jsem jim tak říkajíc vyrazil dech. Prostě jsem jim řekl pravdu o tom proč doprovod nechci¹. Všichni mi poděkovali a velitel stanice nařídil eskortě, že budu moc jet vždy za nějakým doprovodným autem nebo motocyklem. Celou cestu až k hranicím s Íránem pojedu pouze na vlastním kole. Dohoda tedy zněla takto: já budu moc jet na kole, ale na oplátku se vzdám města Karáčí a pojedu nejkratší cestou do Íránu. A za co mi policisté a vojáci poděkovali? Já jim řekl pouze to, že nechci mojí přítomností v přepravním autě ohrozit jejich bezpečnost a když už by se tedy mělo něco stát, tak ať to jde pouze za mnou. Že o únosech, atentátech, napadení vím již z předchozích let mého života a s tím vědomím jsem do Pákistánu jel. Že důvod proč jedu přes tuto zemi sám je ten, že nechci ohrozit sebe ani někoho dalšího. Že když se člověk snaží žít dobře, tak by se mu nemnělo nic stát².

Ať nedojde k nějakému omylu, tak to napíšu ještě jednou, nemělo. Nemělo, neznamená nestane nebo málo pravděpodobné. Únosy a jiné kriminální činy jsou o dost častější v Mexiku. Napadení nebo vraždy bych se obával víc třeba v Brazílii, ale Pákistán, ač je taky nebezpečný, tak na mém žebříčku je až pod jinými státy. Já věřím ve svojí obezřetnost, intuici, předvídavost, znalost, vědění, ale také ve štěstí, zlo a dobro³.

Po opětovném putování na mém kole jsem se cítil dobře a spokojeně. Městy a vesničkami jsem projížděl za džípem ve kterém sedělo několik ozbrojených mužů. Někdy se stalo, že mě doprovázela i dvě vozidla. Když jsem se někde zastavil, tak se eskorta zastavila taky a počkali až si třeba něco vyfotím, najím se v místní restauraci nebo si jen koupím občerstvení od místních prodejců. Eskortu jsem za jejich vstřícnost občas pozval na nějaký drink nebo oběd. Žádný úplatek nebo podbízení se (úlisnost), ale pouze přátelské chování k těm, kteří se ke mně chovali slušně a přátelsky (na vypočítavého šmejda bič, na dobráka laskavost).

¹S poctivostí nejdál dojedeš.

²Ten, kdo s čistým svědomím chodí, ani hrom mu neuškodí.

³Můžeš věřit v jakéhokoliv boha, ale nespolehej na něj.

Terén byl zatím rovinatý a dost mě „táhnul” ten doprovod, ale v horách, v té oblasti Balúčistánu do které jsem zrovna dorazil jsou ty doprovody (eskorty) opravdu početné a nevím kolik lidí bude nevrých. Přeci jenom se snažím jet maximálně rychle, ale stejně to pro ně musí bej obtěžující, že jedou mojí rychlostí a musejí se mi přizpůsobovat. Zatím jsme to vyřešili tak, že buď jedou za mnou, nechají mě jet napřed a pak mě dojedou nebo dojedou k nějakému záchytnému bodu a tam na mě čekají. Problém je, že v horách budou muset čekat ještě déle a častěji. Naštěstí jsou ty jejich kontrolní stanoviště nedaleko od sebe, takže se během jednoho dne prostřídá třeba 5 aut a osádku to tolik neštvě.

Balúčistán, jedna z nejnebezpečnějších oblastí Pákistánu a já pojedu blízko Afgánských hranic. Tato oblast a hlavně hory sousedící s Afghánistánem jsou profláknuté tím, že se zde skrývají lidé, kteří se hlásí k Tálibánu. Po zemi z Afghánistánu sem totiž nemůžou kolační jednotky ani Američané, tak toho bojovníci Tálibánu využívají. V horách, v blízkosti hranic mají bezpečné útočiště. Občas sem tedy zavítá nějaký dron a vybombarduje nějakou základnu. Pákistán podá protest pro narušení státní suverenity, ale přísun peněz od Americké vlády jim vždy zavře hubu. To je jeden z důvodů, proč je tady nebezpečně. Nejenom, že vás můžou unést nebo zabít Tálibanci, ale navíc i místní kvůli víře a zločinci kvůli penězům. Paradox by byl kdyby vás zrovna trefil dron který vás nedopatřením vyhodnotí jako nepřátelský cíl. Asi si říkáte, že to přeháním, ale jestli znáte problematiku válek v Afghánistánu, Iráku nebo jinde, tak víte, že se tyto chyby často dějí. Civilisté jsou vždy až na posledním místě.

Musím uznat, že je to tady celkem hezký. Jsou to takové jiné hory a jiné prostředí než jsem doposud zažil. Občas jsou skály žluté, občas úplně černé a někde hnědé. Nadmořská výška stále stoupá, ale naštěstí je dost vedro i večer, takže nemám žádné starosti s teplotou. Cesta vede většinou průsmykem což je dobře, protože není náročná tak, jak jsem předpokládal. Občas je ve skalách proražen tunel, který usnadňuje cestu nejen mně, ale i železnici která vede podél kaňonu.

Na jedno kontrolní stanoviště mám zatím nejhezčí vzpomínku nejen z hor, ale z celého Pákistánu. Když jsem u jednoho stanoviště čekal na příjezd další eskorty, tak jsem volný čas využil ke koupání. Vypral jsem si zaprášené oblečení i vybavení. Strávil jsem tam nějaký čas a v tom parném dnu se mi to zrovna hodilo. Přímě mezi skalními útesy tekla velká řeka a já se proto nejen řádně vykoupal, ale udělal jsem si takový relax v nebezpečné části Pákistánu. Nádherně teplá a průzračně smaragdová voda byla fakt super. Přišlo mi to opravdu vhod a vědomí toho, co o této části země

vím, se mi silně zapsal do paměti. Pro někoho nejnebezpečnější stát na světě, pro někoho nejnebezpečnější území na světě a já si tam jen tak plaval v průzračný řece a čekal na eskortu. Když eskorta dorazila, tak jsem se jen v klidu oblékl, chlapi z eskorty dopili čaj a mohlo se pokračovat.

Aby nedošlo k omylu nebo nějaké nepřesnosti, tak vysvětlím, popíšu eskortu: jedná se o jednoho muže na motocyklu, někdy dva, max. 8 ve dvou autech. Nejčastěji to jsou tři nebo 2 lidé a vždy závisí na dalším stanovišti a původu doprovodu. Když je ráno a někteří lidé jedou do práce (na své pracoviště, na svůj úsek, do svojí stanice), tak jede nejvíce příslušníků. To platí také pro večery. Když se blíží noc, tak se místní policisté a vojáci rozvozí do domovů. Nejčastěji se mnou jedou 2 muži v džípu nebo jeden typ na motorce. Vždy jsou ozbrojeni aspoň jednou útočnou puškou a eskorta je bezplatná, ale také nenáročná. Nemějte falešný pocit, že když mě doprovází 8 mužů, tak se nemůže nic přihodit. Jedno auto se odpojí po 1 km cesty, poté další dva vystoupí v nějaké vesnici a ve finále jedu s jedním mužem za motorkou. Mně to zrovna vyšlo u té koupačky v řece. Kdybych na ní narazil ráno nebo večer, tak bych si koupaní v řece nemohl dovolit, poněvadž bych se nedohodl s tolika lidmi, ať v klidu počkají než si zaplavu. V tom údolí jsem jel za jedním mužem za motorkou, tak byla dohoda velmi snadná.

Při jednom průjezdu nějakým významným průsmykem jsem narazil na zablokovanou silnici. Nepokusil jsem se projet skrz zátarasy, ale na kole by to projet šlo. Respekt- to je klíč k úspěchu a nevytváření konfliktů. To, že si ani policejní auto (které mě u zátarasu dojelo) netroufalo blokadou projet značilo, že v horách platí jiná pravidla a vládne někdo úplně jiný než zákon. Všichni jsme museli čekat než se místní lidé rozhodli a dohodli blokadu ukončit. Já to aspoň využil k občerstvení a focení. Nedaleko, před blokadou jsem zahlédl místní občerstvení, tak jsem se tam vydal něco pojmít. Pan majitel mi připravil místní jídlo a já z kopce pozoroval dění na silnici. Celou vozovku ucpala auta, motocykly a nákladáky. V Pákistánu jsou nákladáky z nějakého důvodu neskutečně vyšperkované. Většinou jsou nákladáky starší, ale mně se poštěstilo, že na té blokadě zastavili zrovna čtyři úplně nové vozy. Hned jsem toho využil a detailně jsem nafotil nejen exteriér, ale i interiér. Páni řidiči byli očividně na ty nákladáky hrdí, tak mi vše ukazovali a vysvětlovali¹. Já jim sice nerozuměl ani slovo, ale bylo to záživný. Když si nás všimnul nějaký místní chasník, který nedaleko prodával benzín, tak ze svojí chatrče přinesl kazetový magnetofon. Celý kazeták byl

¹Každá liška chválí svůj ocas.

po celém těle vyšperkován podobně jako ty vozy. Ty nákladáky jsou ozdobeny různými korálky, vlaječkami, látkami, plíšky, plasty, sklíčky, dřevem a malbou. Nezřídka ty nákladáky mají dokonce místo plechové kabiny, kabinu celou ze dřeva. Ta výzdoba se netýká pouze kamionů. Takhle jsou vyzdobeny autobusy, auta i motorky, ale jak se ukazuje, tak místní zdobí úplně všechno, včetně rádia.

Noci jsem většinou trávil ve stanu a po ránu mě vždy přišli navštívit místní lidé. Když už jsem musel jet v doprovodu eskorty, tak mi bylo místo ke spaní vždy určeno. Jednou mě chtěli zamknout na noc do nějakého hliněného domečku o jedné místnosti. S díkem jsem odmítnul a raději si kvůli bezpečnosti rozdělal stan za nedalekou chatrčí. Jak jsem již psal, tak Balúčistán a hlavně okrajové části u hranic s Afghánistánem jsou hodně nebezpečné a všichni to berou dost vážně. Balúčistán totiž sousedí s Kandahárem a Kandahár je nejnebezpečnější oblast v Afghánistánu. Dvě nejhorší oblasti různých států hezky vedle sebe. A proto všechny večery musím trávit uvnitř policejní nebo vojenské stanice. Na jednu, která byla pod skalním masivem mám obzvlášť hezké vzpomínky.

Když už byl večer a já nemohl pokračovat v jízdě, tak mi policisté přikázali zastavit u jedné stanice. Byl to větší komplex, ale nebyl vůbec využívaný. Já si opět rozdělal stan, ale tentokrát trochu jinak. Abych byl úplně přesný, tak jsem stan rozložil jako jakousi vábničku uvnitř stanice dole na nádvoří. Spát jsem chtěl na střeše toho komplexu, ale pod širákem. Po zhodnocení všech prostorů a okolí jsem usoudil (intuice), že na střeše to bude nejbezpečnější¹. Ta oblast byla úplně opuštěná a kdyby na tu stanici někdo zaútočil, tak by nikdo z nás neměl šanci. Policisté měli jen dvě útočné pušky a podle toho, jak se k těm zbraním chovali, tak to s prominutím nebili žádní profíci. Byli tři. Jenže jeden z těch policistů se mi celou dobu nějak nezdál, tak proto ta úvaha o spaní na střeše a vábnička v podobě stanu v suterénu. Nabídl mi občerstvení (oni udělali čaj, já dal do placu sušenky), jakoby jsme „pokecali” a já šel jakoby spát do stanu.

Tuhle kapitolu jsem nazval i hory mají oči a uši. Je to z toho důvodu, že ať se kamkoliv hnete a jste v pusté hornaté oblasti, tak lidé kteří se o vás zajímají vidí přesně kam jedete, odkud jedete a kde se zrovna nacházíte. Slyší co říkáte. Jsem si 100% jistý, že o mně věděli jak dobří, tak zlí lidé. Ten jeden policista mohl být na straně zlých. Minimálně mohl předávat informace. Moje úvaha byla v tom, že když se

¹Čert nikdy nespí.

ten večer něco semelme, tak já nebudu ve stanu, ale na střeše. Banditi půjdou po stanu v suterénu a já mezi tím rychle seskočím ze střechy a co nejrychleji budu utíkat k masivní skále která stála opodál. Tam někde vylezu na nejvyšší pozici, kde budu pozorovat situaci. Já si totiž stanici ještě pořádně obešel z venku až k těm skalám a pro jistotu, jsem si ty skály osahal. Na té stanici nebo kdybych utíkal do otevřeného prostoru, bych neměl žádnou šanci. Nebál jsem se, že by mě chtěl někdo zabít, protože kdyby jo, tak to udělá kdykoliv za jízdy a to je ten nejjednodušší způsob (projede kolem mě, vystřelí a jede dál), ale ta opuštěná stanice v pustině vyloženě vybízela k únosu, vidině lehce získaných peněz. Jenže abyste někoho unesli, tak je holt nutnost plánování a hlavně úspěšné získání oběti. Neměl jsem strach z únosu, protože kdyby jo, tak do Pákistánu a natož do jeho hor ani nejedním, ale raději si připravím nějaký plán, než abych musel řešit to, že jsem něčí zajatec. Nejhorší chybou vojáka je podcenit nepřítele. Sice nejsem voják, ale jsem obezřetný. Nikdy se mi na mých cestách světem nic nestalo, protože jsem měl štěstí, ale tomu štěstí je třeba jít naproti a proto jsem si raději budovu a nejbližší okolí zkontroloval¹. Když se mi něco nezdá a situace si to vyžaduje, tak raději přemýšlím. Nejsem paranoidní, v Evropě, v hospodách, barech a restauracích, když je možnost, tak si raději sednu na konec místnosti do rohu a zády ke zdi, abych měl přehled.

Něco jsem slíbil mámě a nehodlal jsem svůj slib nedodržet. Když můžu něco málo udělat pro svoji bezpečnost a dodržet slovo, tak to udělám. Nikdo z nás nezná svůj osud, ale mužem ho někdy více někdy méně ovlivnit. Mnoho z Vás asi napadne úvaha, že jsem do těch míst vůbec neměl jezdit a byl by klid, ale koho z Vás napadne, že vedle Vás, třeba v metru při jízdě do práce, stojí vrah, únosce, udavač? Koho z Vás napadne, že zrovna vaší blízkou osobu někdo znásilní? Koho z Vás napadne, že vaší blízkou osobu někdo zmrzačí při konfliktu nebo autonehodě? Taky si řeknete neměl/a tam být? Neměl/a být na tom místě? Neměl/a vylézat z domu, bytu, zařízení? Tyto hrozné věci se dějí dnes a denně v každém koutě světa třeba právě tehdy, když někdo jede do práce, jede na dovolenou, jede někoho navštívit nebo jde na procházku po okolí! Máte syna, manžela, bratra, otce, kamaráda? Je to policista, požárník, voják, mechanik nebo zdravotník? Někdo by je mohl při výkonu služby třeba napadnout, zmrzačit, zabít a vy byste si pak řekli, že tam neměl být? Neměl to povolání dělat? Měl být zavřený doma a nevycházet? Jenže doma může vybuchnout plyn, přijít vrah, někdo může uklouznout ve sprše a zlomit si vaz. A co pak? Neměl někdo vařit na

¹Štěstí přeje připraveným.

plynu, neměl někdo spát u otevřeného okna, neměl se někdo sprchovat. Takhle bych mohl pokračovat dál a dál ...elektrický proud, vypadnout z okna, spadnou do studny...¹. Je to složité a důvod proč tyto úvahy zmiňuji je pouze ten, že chci vysvětlit, jak se k tomu stavím já a jak jsem to vysvětlil mámě. Ze začátku nebyla nadšená z toho, že pojedou do takzvaných nebezpečných států, ale když jsem jí vysvětlil, co, kde a jak budu dělat, co o těch krajích vím a jak eventuálně některé věci vyřeším, tak přemýšlela jinak. Hlavní úkol před odjezdem byl ten, že musím a chci přesvědčit/vysvětlit/ukázat mámě, že nemusí mít větší strach než kdybych jel třeba na dovolenou do Anglie (je to divný a neuvěřitelný, ale i v Anglii se lidé vraždí, unášejí, napadají). Jel na výlet po ČR nebo jen zašel na pár piv do hospody. Nebezpečí totiž číhá vždy a všude a spousta lidí si to uvědomí, až když se stane něco jim nebo někomu blízkému. A většinou se lidem něco přihodí hlavně v jejich nejbližším okolí (řekněme do 50 km od bydliště nebo dokonce doma).

Daleko víc (než já) riskují příslušníci armády, bezpečnostních sborů nebo zdravotníci kteří jedou na mise třeba do Afghánistánu (to se netýká těch, kteří jsou zalezlí v základnách a za celou dobu mise nevystří paty ze základny). Daleko víc (než já) riskují lidé na silnici, kde je hodně smrtelných nehod z nedbalosti a bezohlednosti jiných řidičů. To myslím tak, že když jedu po hlavní silnici a vidím několik vedlejších silnic, tak se většinou nespolehám na to, že mám přednost, ale pouze počítám s tím, že se tam může vyřídit nějaký idiot. Daleko víc (než já) riskují svůj únos hlavě lidé kteří si myslí, že se jim nemůže nic stát (jsou součástí armády, zdravotníků, charitativních organizací, ochranky aj.), mají otevřenou hubu na všechny strany, vykřikují a dokonce někdy i přesvědčují ostatní o tom co by měli, jak, kdy a kde dělat. Je to složitá věc k vysvětlování, tak jednu příhodou napíšu na konci ve shrnutí Pákistánu. Snad pochopíte, jak uvažuji, jak se chovám a jak to myslím.

Já se na svět a jeho části dívám realisticky. Věřím v dobro, ale vím že existuje i nedobro. Nikdo z nás si nedobro nepřeje a nepřeje ho ani ostatním (tedy jsou i tací kteří jiným nic dobrého nepřejí, ba naopak jen každému to nejhorší nebo aspoň neúspěch), ale nedobro (zlo) prostě existuje. Jediný, co můžeme udělat je to, že o zlu víme a můžeme s ním počítat. Můžeme věřit, že nás zlo nepotká, ale musíme vědět, že existuje². Ostražitost, předvídání a příprava musí být hlavní základ nejen pro každého

¹Kdo nic nedělá, nic nezkaží.

²Věř v nejlepší, ale připrav se na nejhorší.

cestovatele, ale pro každého člověka. Ne strach, paranoia, obavy, ale vědění, že se každému z nás může něco přihodit a pokud je to možný, tak nic nepodcenit! Není třeba se bát vyrazit do různých států, ale dokázat se tam na patřičné úrovni chovat, orientovat, vnímat, pozorovat, učit.

Chápu, že pro spoustu z Vás jsou moje úvahy v této knize otravné a bezpředmětné, ale tato kniha je určena i pro lidi kteří chtějí začít cestovat, pro rodiče cestovatelů, ale i pro lidi kteří o cestování zatím moc nevědí a mají růžové nebo černé brýle. Proto se snažím něco objasnit, doporučit, ukázat. Jak už jsem psal, tak svět není jen slunce a duha, ale je to také hodně zlý a drsný místo se spoustou nástrah a nepěkností. Informace, jak se nedostat do potíží nebo jak se z nich dostat jsou podle mého daleko důležitější a cennější než klapky na očích (pozitivní i negativní).

Čím dál tím blíží se přibližují k hlavnímu městu této oblasti, jmenuje se Kvéta. Tomuto městu se chci vyhnout, protože je to snad nejnebezpečnější město, co se teroristických útoků týče. Není to jako město Bagdád (Irák) který je ve válečné zóně a atentáty tam jsou snad ještě častější, ale ve Kvétě to bouchá často a hodně. Nejsem tak na palici, abych tam jel na kole. Ještě bych o tom uvažoval kdybych jel autem, vlakem nebo autobusem, ale na kole se mi tam rozhodně nechce. Všem bych byl neustále na očích a všude by si mě všichni všimli. Je to něco jiného než jet na kole skrz Pákistán. Je to složité na pochopení, tak to raději vysvětlím.

Každé město na světě je hlavně důsledek toho, že se do něj stahuje víc a víc lidí z okrajových částí země. Za rychlejším a snazším vyděláním peněz a tím pádem pohodlnějším životem. A tam kde je pohodlí, hodně lidí a lehčí život, tam má více lidí čas k přemýšlení, jak rychleji a snáze vydělat peníze. A nejlépe na úkor někoho jiného. Nechci vstupovat do jámy lvové a být příčinnou snadného výdělku pro někoho, kdo na mě dá tip, za úplatu mě napadne nebo dokonce vyhodí do povětří. Ve Kvétě se lidé často masakrují mezi sebou a já nechci dat nikomu nějakou záminku. Problém je v tom, že mi před několika dny odešel foťák a rád bych si koupil nový. Naštěstí si vezu náhradní fotomobil který dělá docela hezké fotky (ve dne), ale mám dilema. Náhradní fotomobil nemá optický zoom a když jsem třeba fotil jednoho ještěra (délku odhaduji na 1m až 1,50m - poloviční délka Varana komodského), tak jsem ho nemohl ani „nazumovat“. Takhle velkou „ještěru“ jsem nikde neviděl a byla dost rychlá. Nechtěl jsem ji fotit z blízka a zoom by se mi proto dost hodil.

Když jsem dorazil na křižovatku která rozdělovala silnici do města Kvéta, tak moje úvaha o koupi nového foťáku šla rychle stranou. Na prvním stanovišti které bylo před městem jsem se rozhodl, že raději budu pokračovat dál směr Írán a budu se držet mého plánu. Ty zátarasy a houf vojáků s policisty mě opět přesvědčili o mých znalostech a úvahách. Tohle už byla opravdová válečná zóna. Pytle s pískem a kulomety, vojáci i policisté a v rukách nabitě útočné pušky. Já pro ně byl zpestření všedního dne a všichni se se mnou chtěli fotografovat. Byli dost přátelští a ochotní předvést svoje ostře nabyté zbraně, ale taktéž mi potvrdili zvěsti o městě Kvéta. Tomuto městu je opravdu lepší se vyhnout. Jak jsem psal, tak nejet na kole tak tam jedu, ale takhle bych byl jak nějaká dýmovnice kterou by neustále všichni a všude viděli. Už z dálky by měli špatní lidé spoustu času k různým akcím. Nepovažuji se za hrdinu nebo zbabělce, ale někdy je třeba udělat taktický ústup a v tomto případě si ho můžu dovolit. Nebudu riskovat pro nějaký foťák¹.

Další pokračování k Íránským hranicím je dost monotónní. Všude hliněné domky které občas obklopují palmy. Tam kde je řeka nebo vodní reservoar, tam je zeleně o dost více. Projíždím vesničkami a občas se v některé zastavím k nákupu potravin a vody. Trhovci prodávají hlavně zeleninu a hliněné nádoby všech velikostí a různých tvarů. V ulicích a uličkách stojí kárky zapřažené za velblouda, ale častěji za oslíky. Přimo z těch vozíků si lidé nakupují různé produkty a je to jak z nějakého historického dokumentu. Vozíky jsou totiž celodřevěné s minimem šroubů nebo železa. Na jednom tržišti pořizují ručně vyrobený prak a šátek který nosí nejen mudžáhidi. Pro mě je to nejvýstižnější artefakt který tuto zemi charakterizuje. Šátek jak módní doplněk, ale i funkční věc v boji s všudypřítomným pískem. A prak jako symbol zbraně kterých je zde opravdu dost. Tam kde je vesnice, městečko, město nebo kontrolní stanoviště, tak všude je několik policistů a vojáků se zbraněmi. Co je fakt zajímavý, tak v oblasti Balúčistánu jsem zatím neviděl ani jednu ženskou (ani zahalenou). A ani děti ženského rodu.

Další z večerů na policejní stanici. Tahle je zvláštní tím, že mě k ní policisté přivezli. Dohodli jsme se, že mě druhého dne převezou zpátky na místo kde mě naložili, ale přes noc budu spát ve vesnici a na policejní stanici. Policejní doprovod mě nechtěl nechat spát tam, kde jsem večer zastavil, poněvadž já to vyhodnotil jako dobré místo ke spaní, ale oni ne. Nyní jsem v nějaké hliněné vesničce na policejní stanici a ani nevím přesně kde. Z mapy to nejde poznat, protože mám jen základní mapu Pákistánu.

¹Někdy je lepší živý zbabělec než mrtvý hrdina.

Podle GPS souřadnic je to necelých 12 km k Afgánským hranicím. Zajímavostí této stanice je to, že pod přístřeškem jsou spoutáni velkým těžkým řetězem tři lidé. Všichni mají v okovech jak ruce, tak nohy. Vypadají jak nějakí čerti, poněvadž mají dlouhé černé vousy, husté černé obočí a černé husté kudrnaté vlasy. Nejraději bych je vyfotil, ale nevím co jsou zač. Raději je nebudu provokovat. Policisté nejsou vůbec sdílní s informací o koho jde. Ani jeden z policistů kteří hovoří anglicky mi nechce říci proč jsou takto těžce spoutáni, co provedli a co s nimi bude. Nebudu daleko od pravdy když řeknu, že mají něco společného s Tálibánem a možná s nějakým terorismem. Všichni tři jsou navzájem spoutáni, sedí na špinavé zemi a ještě jsou připoutáni ke zdi.

Projevil jsem žádost o možnost se někde najíst a policisté mi vyhověli. Ještě před odchodem ze stanice jsem si kolo raději připoutal k jednomu z řetězů¹. Je to poprvé, kdy jsem ve městě nebo vesnici takhle pozdě večer po setmění. Je to tady opravdu zvláštní. 12 km od Afghánistánu, v horách, večer budu spát vedle čertů a v podvědomí myšlenka, že je může někdo přijet osvobodit. Tyhle věci jsou v Pákistánu časté. Mnohokrát se stalo, že zajatce přijela osvobodit nějaká banda a kvůli tomu padla celá policejní nebo vojenská základna. Přesně tohle jsem nechtěl, být v blízkosti policistů a vojáků. Jsou jen 4 možnosti. Kvůli mně to můžou odnést policisti, kvůli policistům to mužů odnést já, kvůli čertům to mužem odnést všichni nebo se vůbec nic nestane a já si to pěkně užiju. Budu mít další hezkej zážitek. Beru čtvrtou možnost, ale vím o všech. Teď se tady procházím po nějaké vesnici u hranic a večer budu spát u „sudu s dynamitem“ Ale co, i tohle k tomu životu (cestě) patří, aspoň budu mít na co vzpomínat a vyprávět, že jsem viděl čerty :o). K mému štěstí jsem narazil na restauraci, kde místní pečou i tradiční chleba. Tento způsob pečení už mám nafocený a natočený z předchozích dní, ale teď mám možnost to všechno zdokumentovat i večer. Místní lidé i v této části a v tuto dobu jsou ke mně vstřícní a přátelští. Nevadí jim natáčení ani focení a sami se podbízejí, ať zdokumentují jejich každodenní pracovní činnost. Jídlo bylo dobré a posezení v restauraci taky.

Pomalů se blížím k mému cíli a tím je město Taftan. Leží u hranic s Íránem a měl bych tam být za 2 až 3 dny. Teď je ale čas sníst další čokoládu. Právě mám našlapáno 25000 Km a čokoládu mám z železné zásoby. Tady jsem na čokoládu narazil naposled ve městě Jacobabad, tak s ní musím dost šetřit. Vůbec nikde ji neprodávají. Už to není jako třeba v Rusku nebo Číně, že jsem si dával čokoládu nejen za každých 1000 Km, ale i na dobrou noc. Ani tím pivem si zde nespravím chuť a tento pivní půst mě čeká

¹Alláh je velký, ale velblouda si raději přivaž.

ještě v celém Íránu a minimálně na začátku Turecka. Jó život je někdy těžkej:o) to byl samozřejmě žert. Aspoň mi při mojí oslavě dělají společnost velbloudi, kterých je v této části Pákistánu opravdu dost. Řekl bych, že o dost více než v Mongolsku nebo Indii.

Blíží se konec Pákistánu, tak je čas na jeho shrnutí. Země je to zajímavá a nebýt těch parchantů na začátku Pákistánu, tak bych mohl napsat, že úplně všichni lidé se ke mně chovali slušně až přátelsky. Ceny za ubytování a ubytování hodnotit nemohu. Ze začátku jsem spal pouze ve stanu a potom na nebo vedle policejních stanovišť. Hodnocení platí i o zařízení toalet a koupelen. Ke koupání jsem využíval převážně čisté řeky podél cesty nebo zavlažovací systémy. Toalety jako v Indii jsem nezažil a ani ten odporný nešvar z Indického venkova (ale i měst) nemám možnost hodnotit.

Ač Pákistán a Indie byli dřív „jeden stát“ (Britská Indie- zahrnovala Indii, Pákistán a Bangladéš), tak různé zvyky a návyky mají prostě odlišné. Co ale mají společné je chování k lidem. Nevím co je horší, zda hinduistická Indie nebo muslimský Pákistán. Obě země mají obrovský problém k respektování k lidem, obzvlášť k ženám. Někteří Číňani se k sobě navzájem chovali hrozně, ale v Indii a Pákistánu jsou některá práva nejen pošlapávána, ale vůči ženám je to bezprávi dokonce schvalováno. Nevím co je horší, zda se narodit jako Nedotknutelná žena někde v Kalkatě nebo žena někde v Pákistánu. Jestli je pravda (asi jo, protože hodně důkazů tomu nasvědčuje), že Pákistán i Indie mají jaderné zbraně, tak je to hrozně smutný výsledek těchto zemí. Na pořádnou toaletu, infrastrukturu, služby a respektování lidské bytosti zákony, vůli a peníze nemají, ale hlavně že mají schopnosti, peníze a vůli investovat do jaderných zbraní. To jsem ale odbočil od hodnocení pouze Pákistánu.

Pro mě byl Pákistán velkým přínosem. Byl jsem překvapen chováním lidí ke mně, jako k cizinci. Krom jednoho člověka, který se pohoršoval nad mým oblečením (tričko a kraťasy), mě všichni respektovali. Docela jsem koukal, že všichni respektovali i mojí víru a přesvědčení. V Pákistánu je nemyslitelné, aby někdo nevěřil v Mohameda. A když už někdo nevěří v Mohameda, tak musí věřit v Ježíše nebo v jiná božstva. Bezvěrec je pro ně úplně nejhorší a nejnižší spodina. Když se mě někdo zeptal na to, v co věřím já, tak všichni nevěřičně kroutili hlavou, ale nechali mě vždy domluvit a vysvětlit moje přesvědčení. Teď je vhodná chvíle napsat příběh který jsem vám slíbil v jednom odstavci výše. Jak se chovám, co dělám a jak uvažuji nejen v Pákistánu.

Nejsem si zcela jist, zda je ateismus vyloženě postaven mimo zákon (pro místní lidi myslím je, ale cizinců se to netýká), ale svádění muslima od jeho víry je jeden z nejtěžších zločinů a smrt hrozí i cizincům (tím myslím v Pákistánu). Ve zkratce: když řeknete muslimovy, že by bylo lepší věřit třeba v Ježíše, tak vás podle místních zákonů může stihnout trest smrti. Zcela určitě vás minimálně zavřou třeba na pár let. Když jsem projížděl Pákistánem, tak se mě častokrát lidé tázali, jako v jiných zemích na moji víru. Když se mě kdokoliv zeptal, tak jsem v klidu odvětil, že pocházím z ateistické země a v žádného boha nevěřím. V jediné, co věřím je dobro a zlo. Že když uděláte něco zlého nebo dobrého, tak se to vždy ukáže ve vašem osudu, vždy se vám obě věci nějak vrátí. Když otázka náboženství přišla od jednoho duchovního (Imáma), který jel vedle mě v autě a přes hodinu se mě snažil přesvědčit/naverbovat k islámu, tak jsem s ním komunikoval otevřeně, ale obezřetně. Po hodinové cestě jsem zastavil u jedné restaurace a pozval jsem toho duchovního na oběd. Prostě si v klidu a přátelsky pohovořit na téma jeho víry a jeho božstva.

V Rusku, Číně, Indii a v dalších zemích se mě vždy někdo pokusil „lanařit“ ke svojí víře a každý mi vždy tvrdil, že zrovna ta jeho víra (božstvo) je lepší než jiné náboženství. Doma v Evropě, v ČR, ještě když mi bylo 19- 21 let, tak bylo zvykem, že u domovních dveří občas zazvonili svědci Jehovovi (jedno z mnoha druhů náboženství) a snažili se každému vnutit jejich víru. I u nás občas zazvonili. Já s nimi vedl vždy 2-3 hodinové rozhovory a bral jsem to tak, že jim seberu čas, aby nemohly zlomit někoho slabšího. Nikdy jsem jim to neřekl, ale neustále jsem jim pokládal otázky a argumentoval jinými fakty. Prostě jsem je zdržoval a „kradl jejich čas“ ve víře, že tím pomůžu někomu jinému, na koho jim toho dne nezbyl čas a koho by mohli zlomit. Když mě oni přesvědčovali, ať se k nim přidám a přijmu jejich víru, tak jsem je automaticky začal přesvědčovat taky. Taky jsem jim začal slušně vysvětlovat, ať se svojí víry vzdají. Ať přestanou věřit v Jehovu a že se se svojí vírou pletou. Jenže tohle jsem nemohl udělat v Pákistánu, protože bych porušil zákon a riskoval trest, že se snažím otočit muslima k jiné víře. Proto jsem toho duchovního v té restauraci jen poslouchal a neotvíral si nějak hubu. Nepřesvědčoval jsem ho, aby se vzdal svojí víry ani, že se nějak plete a jeho víra v něco je špatná. Že jsou daleko důležitější věci (hodnoty), že by se nad nimi a hlavě sám nad sebou měl zamyslet.

Já nikdy nikoho nepřesvědčuji, ať si každý věří čemu chce, je to jeho svobodné rozhodnutí, ale když se mě někdo snaží přesvědčit (nebo nutí, nabádá, ovlivňuje děti a slabší jedince) a chce ostatní přivést ke svojí víře, tak to dotyčnému/dotyčné vždy a hned oplatím. Taky je zkouším přesvědčit, že se oni mýlí, že ta moje pravda, můj

názor, moje víra je lepší než ta jejich. Nebo když se mi někdo snaží vysvětlit, proč bych měl věřit v nějakého boha, že když nevěřím, tak je to špatně, že jsem hloupí člověk. V klidu těmto jedincům vysvětluji, že špatné je to, že si oni nedokáží najít vlastní víru a musejí se jako všichni ostatní pouze přiklonit na tu či onu stranu a uctívat nějaké náboženství kterých je na světě několik. Že ti hloupí jsou oni, když se pro svoji víru nestydí ovlivňovat druhé, nadřazují se nad jiné víry nebo nad některé lidi. Že se kvůli vlastní víře hádají i vraždí a dokonce vedou války. Že jsou to ovečky (ovečky nepíšu nijak hanlivě, ale tak nazývají třeba křesťanští faráři svoje věřící¹), které si někdo pěkně vodí a směřuje tam kam potřebuje². Že si nedokáží udělat vlastní názor, že když zhřeší, tak si pouze řeknou o rozhřešení a jede se dál. Ale teď se vraťme k Pákistánskému Imámovi.

Po celkových dvou hodinách konverzace (já pouze pokládal otázky, ale neargumentoval jsem, nepřesvědčoval jsem, neprovokoval jsem) se dotýčný duchovní sebral a odjel. A co z toho plyne? Ať jste v jakékoliv zemi na této planetě, tak važte slova. Nelžete, ale buďte obezřetní. Neříkejte všechno hned a na plná ústa. Hlavně si o těch zemích do kterých jedete předem něco zjistěte. Nespoléhejte se jen na jeden zdroj a ověřujte, zjišťujte si maximum z různých zdrojů. Až tohle budete dělat, tak pak můžete jezdit sami po světě i do takzvaných nebezpečných států. Spousta lidí kteří chtějí jet třeba do nějaké muslimské země neustále řeší nějaké šátky, dovoz alkoholu atd., ale kolikrát jsou daleko důležitější věci který by měl každý znát. Kdybych nevěděl, že pouhá zmínka o tom, že se ten Imám plete a podle jeho chování bych mu měl, podle mého přesvědčení naservírovat jeho vlastní medicínu, tak bych byl ve velkém průšvihů. Jedno slovo natož pár vět by mě dostalo do velkých potíží.

Projel jsem Pákistán bez jediného problému a k tomu mi napomohla obezřetnost, vědění, i štěstí. Proto nezapomeňte, že i hory mají oči a uši. Když budete prostořeký a každému na potkání vyprávět vše o sobě, vaše cíle v dané zemi a vaše názory, tak se může stát, že se znelíbíte a budete snadný cíl. To, že se bavíte s policistou, duchovním nebo jen s člověkem bez funkce neznamena, že stojí na straně dobra, ale může stát na straně zla. Vaše názory sdělí dál a když se toho chytne nějaký radikál, tak vlastně svoji neopatrností roztočíte v nejhorším případě spirálu smrti. Už jsem o tom psal v Thajsku. Když budete kritizovat v Thajsku jejich krále, jdete do vězení. Když v

¹Vlk, v rouše beránčím.

²Když jsi se stal ovci, nediv se, že po tobě jdou vlci.

Pákistánu budete muslima lanařit k jiné víře, jdete do vězení. Než někam pojedete, tak se pokuste sehnat důležité informace z vícero zdrojů a když něco nevíte, tak buďte zticha¹. To platí, i v jiných státech. Nejen v Pákistánu, ale i v životě. Dávejte si pozor na to, co, komu, kde a kdy říkáte. Když se budete třeba moc chlubit, co všechno vlastníte, tak vás může někdo zabít, oloupit nebo podvést (více se o tom rozepisují v červené knize). Mnoho lidí vás může pomluvit, uškodit, osočit, udělat naschvál. Závistiví a zlí lidé žijí opravdu všude ve světě.

Já měl štěstí, že jsem většinou narazil na dobré lidi a nedobrým jsem nedal záminku, aby mi něco provedli². Jsem si 100% jistý, že o mě nedobří lidé věděli, ale nenapadli mě, neunesli mě ani mě nezabili. To zabít šlo udělat jednoduše na jakémkoliv metru Pákistánu. Poznal jsem, že jsou zde lidé dobří a ochotní. Že spousta z nich neschvaluje bezpráví na ženách, nepřejí si smrt každého bezvěrce, nechtějí konflikty, ale jen v klidu prožít svůj život. Kdybych měl věřit jen jednomu zdroji, tak by mě měli unést nebo rozčtvrtit. Ve skutečnosti se to děje a je mnoho cizinců kteří se z Pákistánu nevrátili (mimochodem unáší se v Indii, Anglii, Americe, Rusku, Francii, Německu atd.) nebo vrátili, ale až po hodně dlouhé době. Když někdo zaplatil výkupné nebo splnil nějaké požadavky. Jak jsem již psal, tak existuje dobro a zlo. Existuje všude. A tak, jako si vás zlo může najít 50 metrů od vašeho bydliště, tak Vás dobro může doprovázet tisíce kilometrů od domova. Já Pakistánskou kapitolu hodnotím kladně a kdo chce, ať se do Pákistánu jede podívat. Je to sice dost chudá země, ale je to prostě jiný svět na naší planetě. A dám Vám jednu radu, když do Pákistánu a nejen do Pákistánu, do jakékoliv země pojedete, tak zvažte s kým jedete, aby Vás spolecestující třeba kvůli prostorečnosti nedostal do nějakého maléru. Konkrétně do Pákistánu bych nejel s blízkou osobou a ani s nějakým dalším člověkem. Pouze sám.

Město Taftan, jsem před branami Íránu, ale k mojí smůle jsem dorazil pozdě. Celnice už je zavřená, tak poslední noc trávím zase na policejní stanici. Tato je zatím největší a nejpočetnější útvar. Před samostatnou místností jsem dal opět přednost spaní ve stanu, ale tentokrát jsem si ho rozdělal vedle cely, kde bylo 24 vězňů. Všichni tam byli za pokus nelegálně překročit hranice nebo pašování věcí. Úplně jiná sorta lidí (vzhledově) než ti čerti před několika dny. Tihle vězni nebyli spoutáni, ale pro změnu namačkaní v malé cele. Já si vedle jejich cely nabil telefon, postavil stan a šel spát. Ráno rychlá očista a hurá do Íránu.

¹Mlčet, se vždy vyplatí.

²Dobrým pomáhěj, zlým se vyhýbej.

Ještě než jsem opustil Pákistán, tak se mi jeden prodejce snažil před celníci prodat Íránskou hotovost. Já bych jí i koupil, ale naznal jsem momentální kurz a hlavně jsem neznal Íránskou měnu. Nechtěl jsem riskovat, že koupím padělky nebo měnu která nemá s Íránem nic společného. Je to tak, že jako Křesťani, Budhisti, Hinduisti, Židé aj., tak i Muslimové podvádějí. Peníze neznají víru ba naopak peníze jsou víra na které se shodne i zapřísáhlý ateista. Směnil jsem hodně malou částku a pak se vydal na celnici. Výstup z Pákistánu proběhl rychle a hladce. Vzhledem k tomu, že jsem tam byl první, tak to všechno trvalo 10 minut :o)

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ- ÍRÁN

Perská říše a kouzelný koberec

Den 341 až 358

Po hladkém a rychlém výstupu z Pákistánu je zde dlouhý a složitý vstup do Íránu. Papírování, otázky, kontroly. Hned na začátku mě vytočil a převezl (vyjebal se mnou) místní úředník celnice. Sdělil mi, že není možné jet na kole do nejbližšího města (Zahedan) a jediná cesta, jak se tam dostat je autobusem nebo autem. Autobus prý v tuto dobu žádný nejede a tak se nabídnul, že mě tam doveze, zrovna mu končí služba a má tam cestu. Znovu podotýkám, oficiální úředník. Když jsem tedy naložil kolo do jeho vozu a vše bylo připraveno k odjezdu, tak na mě vyhrknul, že chce zaplatit 40 dolarů. Úplně mě s tím vytočil, protože se celou dobu tvářil „jako“, že mi nezištně pomůže a o penězích vůbec nebyla řeč. Začal jsem tedy vyndávat kolo z jeho vozu s tím, že počkám na autobus. Nechtěl přijít o snadno vydělané prachy, tak hned snížil cenu na 30-25-20-15 a nakonec jsme skončili na 10 dolarech. Dohoda zněla, že mě zaveze nejenom do města, ale přímo do otevřené banky, kde si budu moc vybrat nebo směnít peníze. A peníze dostane až tehdy, až uvidím, že je banka opravdu otevřená a lze v ní provádět transakce.

Když jsem vyřešil toho vychcaného úředníka, tak jsem ve vestibulu banky uzamkl kolo a napochodoval dovnitř. Transakce, výběr hotovosti nebo jiné zahraniční věci spojené se zahraniční bankovní kartou nejsou možné (Americké sankce). Toto jsem sice věděl dopředu, ale doufal jsem, že bude nějaká výjimka pro cizince- nebyla. Naštěstí jsem měl připravené dolary a eura, tak jsem vyměnil nějaké dolary. Výměna hotovosti je hodně zdoluhavý proces i v bance. Čekal jsem necelé 3 hodiny a musel

vyplňovat několik papírů v jejich jazyce. Naštěstí paní za přepážkou hovořila plynně Anglicky a vše za mě vypsala. Než se všechno vyřídilo, tak jsem překontroloval základní informace, poněvadž mi na hranicích celníci řekli, že když jsem cizinec, tak mohu mít kraťasy a tričko¹. Je to zvláštní, protože podle mých informací je to oficiálně zakázáno. Asi je zmatlo to, že jsem takto přicestoval z Pákistánu, kde by to mělo být také zakázáno. Celníci i bankovní úřednice mi řekla, že by bylo lepší mít dlouhý oděv, ale když jsem cizinec, tak nemusím. Záleží prý pouze na mě. Co mi ale umožněno nebylo, bylo pokračovat dál na kole. Paní mi řekla, že musela odevzdat můj pas policistům a dál pojedou pouze s nimi. Je to prý nebezpečná oblast a nemohu se pohybovat sám na kole. Až do města Bam pojedou v doprovodu policejní a vojenské eskorty.

Je to stejný problém jako v Pákistánu, ale tady se se mnou nikdo nebaví a navíc ti policisté nehovoří anglicky. Musím jet s doprovodnou eskortou, ale nelze se domluvit, že bych jel za nimi na kole, jako tomu bylo v Pákistánu. Prostě není z jejich strany žádná vůle a ochota. Jediné nad čím se všichni podivují jsou moje kraťasy a neustále na ně ukazují, asi se jim to nelíbí. Přehazují si mě z auta do auta a stále mi nechťejí vydat zabavený pas. Večer, zhruba po celkových 400 km od hranic, mě vyhazují před jedním hotelem, ve městě Bam. Problém je, že ani tady mi pas nevrací.

Když jsem si dal sprchu a převlékl se, tak byl čas na noční vycházku městem. Jenže než jsem stihl vylézt z hotelu, tak mě zastavil pan majitel s tím, že sám do města jít nemohu. Musel jsem počkat na policistu v civilu který mě doprovázel na každém kroku. Hovořil anglicky a já aspoň vyřešil dost věcí. První byla ta, že mi vrátil pas a řekl mi, že od zítra mohu jet sám bez doprovodu. Asi zabrala otázka, kde a kdy si mužů stěžovat na policisty kteří mě dovezli až do města. Argumentoval jsem tím, že víza a veškeré jejich státní požadavky jsem splnil a přese to mě omezují cestovat. Že mám podezření na porušení zákona. Dále jsme si vysvětlili proč nemohu tento večer chodit sám po městě. Prý je to z toho důvodu, že s cizincem jako já se ještě nesetkali. Když už někdo tímto krajem projíždí, tak v autě, autobusem, vlakem nebo s vícero lidmi na motorkách. Zatím prý nezažili nikoho jet samostatně na kole. A většinou je to tak, že cizinci jedou z Íránu do Pákistánu. Já jedu opačně a oni mají obavu, aby mě někdo neunesl z takzvaného trojúhelníku. To je cíp Afghánistánu, Pákistánu a Íránu který hojně využívají pašeráci a teroristé. Něco na tomto důvodu bude pravdy, protože

¹Duvčrúj, ale provčrúj.

těch 24 pašeráků v Pákistánské cele jsem viděl na vlastní oči a příběh o pašerácích je zcela jistě pravdivý. Problém je v tom, že zítra ráno, když už budu moct jít sám do města a sám pokračovat v cestě do Isfahánu, tak už žádný únos hrozit nebude. Asi se únosy dělají pouze večer a v určité dny. Osobně si myslím, že si mě chtěli jen ohlídat a prověřit, poněvadž se pohybuji v oblasti, kde by měli mít Íránci podzemní základny nebo továrny. Potřebuji čas na ověření, kdo opravdu jsem. Ač mám víza, splnil jsem jejich požadavky pro vstup, tak jsem takový nestandartní cizinec na kole, kterého je třeba důkladně proklepnout. Dokonce mi prohledali zavazadla, když jsem se procházel městem. Mám rád přehled a než jsem opustil pokoj, tak jsem si upravil věci v brašnách tak, že když s taškami bude někdo manipulovat, tak nebude možné věci uvnitř tašek poskládat tak, jak jsem to nastražil.

Město Bam před několika lety zastihlo silné zemětřesení a některé zdroje uvádějí, že zahynula polovina populace města. Mým cílem v tomto městě je hliněná citadela. Je to hodně stará stavba která patřila ke křižovatce na Hedvábné cestě. Podrobnější informace si opět dohledejte na netu. Citadelu už neuvidím v plné kráse a majestátnosti, poněvadž ono zmíněné zemětřesení ji totálně zničilo. Teď ji sice opravují, ale podle mých informací to potrvá ještě hodně dlouho. Zrovna u ní stojím a jsem u mého dalšího bodu. Citadela je hodně poničená a kdybych o ní nevěděl, tak bych jí i minul. Neznalého člověka který by tudy projížděl by ani nenapadlo jaká nádhera zde dřív stála. Z dálky to vypadalo jako obrovská hrouda hlíny. Některé části zdi (opevnění) a budovy uvnitř areálu jsou již opraveny, ale je toho žalostně málo. Práce na opravě pokračují pomalu protože by se mělo postupovat podle starých technologií a to si opravdu vyžaduje dlouhý čas. Je škoda, že takto starou a významnou památku smetlo jediné zemětřesení. Stálo to tady více než 2000-2500 let (odhady stáří se různí) a pak přijde otřes který během 10 vteřin všechno zničí. No nic, tak si aspoň koupím plánovaný kobereček a vydám se dál k dalšímu bodu v Íránu. Koberec jsem sice koupil, ale není hedvábný jak jsem požadoval, zato je to ruční práce přímo z města Bam.

Když jsem z města Bam vyrazil k dalšímu bodu (město Isfahán), tak mě zase doprovázeli policisté. Tentokrát už mi nezapavili pas a mohl jsem jet na svém kole, ale neustále mě doprovázeli. Když jsem se dostal na jeden vyvýšený kopec, kde na mě opět čekali, tak jsem byl už dost vytočený, protože mi to přišlo nefér. Předchozí noc mi bylo řečeno, že budu pokračovat sám. S tím jsem taky zašel k doprovodnému vozidlu a vše (řekněme nepříjemně) jsme si vyříkali. Výsledek byl ten, že od toho okamžiku už mě nikdo nedoprovázel a já opět mohl pokračovat sám v mojí cestě.

Tahle oblast je dost vysoko a potvrzují to i moje hodinky. Dne 343 jsem dosáhl výškového rekordu 2575 m.n.m. Od města Bam (zhruba 1020 m.n.m.) neustále stoupám. Naštěstí se to zlomilo, tak doufám, že už žádné dlouhé stoupání nebude. Není to tak hrozný jako na Vietnam/Laos hranici, kde ty kopce byly opravdu strmé a neustále se opakovalo stoupání/klesání. Tady je to pomalé, ustavičné stoupání do mírného kopce a pak zase z kopce.

Po návštěvě jednoho města a nalezení internetové kavárny mohu napsat, že v Íránu jsou jistá omezení pro místní lid. Některé internetové domény jsou blokovány. Tedy ne pro všechny, poněvadž obsluha kavárny může udělit výjimku. Já, protože jsem cizinec, tak mám možnost brouzdat po internetu bez omezení. Jediné, co jsem pro to musel udělat, bylo ukázat pas a požádat obsluhu kavárny o deblokaci. Hned jsem si vzpomněl na Indii. V několika částech Indie jsem se musel pro přístup k Internetu zaregistrovat. Pro cizince zcela běžná věc a bez registrace mě k internetu prostě nepustili. Personál v Indii si ofotil můj pas a dokonce vyfotili aktuální fotku, ale v Íránu se vůbec nic podobného nedělo. Jen jsem musel říct obsluze, že některé stránky jsou blokovány, ať to dají do pořádku. Napadlo mě využít internet v mobilu a vyzkoušet jestli je vše blokováno i z České sim karty, ale ty přemrštěné ceny českému operátorovy nehodlám platit.

Írán je zatím dost náročný úsek. Nejenže jsem se již po několikáté dostal nad 2000 m.n.m., ale v těch vyšších polohách je dost chladno a dost fouká. Zatím mě každý den zdržuje protivítr a oproti Pákistánu postupuji pomalu. No, důležité je, že posupuji a mohl jsem vytáhnout další čokoládu. Naštěstí už s ní nemusím šetřit, protože v Íránu je k dostání skoro všude. Rozbalil jsem tedy mléčnou odměnu za ušlapaných 26000 km a po spořádání celé čokolády jsem pokračoval dál. Toho dne, kdy bylo překonáno číslo 26 (26 000 km) jsem mohl dorazit do Isfahánu, ale rozhodl jsem se rozdělat stan a město navštívit až dalšího dne. Večer když už jsem spal, tak mě probudil silný vítr. Než jsem šel spát, tak jsem si z lenosti neukotvil stan a dost to s ním potom házelo. Musel jsem tedy po půlnoci vylézt ze stanu a provést ukotvení.

Isfahán. Můj další a nejlhavější bod Íránu. Zde mám několik malých bodů, ale jeden velký. Tím velkým bodem je nevelká mešita. Už se na ni těším. Nejdřív je třeba najít ubytování na pár nocí, což jak doufám nebude problém. Po několika neúspěšných pokusech se mi daří najít ten správný hotel. Provedl jsem očistu, spočinul a po vydatném obědě v místní restauraci můžu vyrazit k hlavnímu bodu.

Mešita šejka Lotfollaha. Tak jsem v další kouzelný jeskyni a tentokrát se to s jistou nadsázkou dá brát doslova. Stojím si uprostřed nádherně zdobené mešity, která je od podlahy až po strop tak špičkově provedená, že se mi tají dech. Stěny, okna, strop a podlaha tvoří celek něčeho tak parádního, že to přeju vidět úplně každému člověku bez ohledu na jeho víru. Informace o tomto skvostu si zase dohledejte na netu, ale musím napsat, že když stojíte uvnitř, tak je to úplně něco jiného než když o tom pouze čtete. Já o tom doposud pouze četl, ale teď tady stojím. Z toho vyzařuje taková síla, takový kouzlo a já mám navíc to štěstí, že jsem uvnitř úplně sám. Další bod z mojí cesty se vyplnil. Po tolika kilometrech v nohách, překonání několika problémů, po několikaměsíčním putování světem mám další splněný sen. Bajkal, Terakotová armáda, Hong Kong, Mekong, Angkor Wat, Isfahán...

Město toho nabízí opravdu hodně. Nejen vyznáme mešity, minarety, mosty atd., ale i široké okolí hlavního náměstí. Na tom parádním náměstí jsem začal a prolezl jsem všechny plánované body. Navštívil jsem všechno známe i neznámé. Třeba jsem vlezl i tam, kam bych lézt neměl, ale bylo otevřeno¹. Jedna parádní a pravděpodobně soukromá zahrada (nebo statní, ale uzavřena pro veřejnost) stojí nedaleko náměstí. Když jsem se procházel v okolí, u jedné vysoké zdi, tak její dveře byly otevřeny. Když jsem vlezl dovnitř, tak jsem se ocitl v nádherné zahradě, kde byli vzrostlé stromy, ozdobné keře, rostliny a uprostřed fontánka. Velké parky a zahrady s nějakou významnou budovou a před ní nějakou fontánku naleznete skoro v každém městě. Isfahán toho není výjimkou, ale tato malá zahrada byla jiná. Relaxoval jsem tam do té doby než mě slušně vyhodil nějaký zaměstnanec a zabouchnul obrovské vrata.

Když jsem dokončil všechny obhlídky, tak jsem neopomenul koupit suvenýry. V Isfahánu, mimo jiné, padla volba na pravý Perský koberec. Brácha mi říkal, že si chce nějaký pořídit, tak kde jinde ho mám pro něj koupit když ne zde, v Persii. Problém byl v tom, že koberce jsou neskutečně, velké, těžké a drahé. Musel jsem vyřešit, jak ho dovezu domů, protože na kole je to dost komplikovaný. Napadlo mě koupit nějaký ten létající, abych ho nemusel tahat, ale nikde ho nemají skladem a dokonce o něm ani neslyšeli :o). Nakonec jsem ho koupil. Sice není velký, těžký a létající, ale zato ruční práce z hedvábí. Je to takový malý Perský kouzelný kobereček. Když jsem ho kupoval, tak jsem si na pohádku o létajícím koberci vzpomněl, protože si na moji cestě opravdu připadám jak v nějaký pohádce. Rozdíl je pouze ten, že k putování světem

¹Kde je otevřeno, můžete vstoupit.

používám obyčejné a teď už dost opotřebované horské kolo. Čím větší možnost mám (poznávat různé státy, kultury, zvyky a prostředí), tím více si uvědomuji a vidím, kde všichni ti spisovatelé, filmový a divadelní tvůrci, umělci a visionáři berou, tak širokou škálu inspirace. Taky jsem se nechal inspirovat k jedné pohádce. Je to o jednom kouzelném kole, které dovezlo jednoho jinocha do různých částí světa, aby si ověřil a poznal, jak opravdu funguje svět více v oranžové knize.

Než jsem vyrazil na další část mojí cesty, tak jsem si v Isfahánu ještě vyměnil nějaký Eura za Rijády. Tentokrát už ne v bance, ale rychlejší a jednodušší cestou u překupníka. Bylo to během 1 minuty. Navíc jsem v některých krámech narazil na to, že spousta prodejců dokáže obejít Americké sankce a skrz bezhotovostní terminál nabízejí platby kartou i pro západní karty. Chtěl jsem to vyzkoušet, ale zároveň neriskovat, aby mi banka později na nějaký (Americký) příkaz nezablokovala kartu, to bych měl problém.

Při putování nahoru, na sever k hranicím Turecka jsem přenocoval v jednom z dalších mnoha měst. Když jsem si zašel do internetové kavárny, tak mě pan majitel přivítal českými slovy: dobrý den, jak se máte? Byl to totiž obchodník a za účelem pracovních návštěv ČR se naučil nějaké české fráze. V ČR byl ve Zlíně kupovat nějaký šicí stroj na boty, tak několikrát navštívil Českou republiku. Chápu, že pro rodilé Američany, Angličany, Australany atd to, žádný význam nemá, ale můj mateřský jazyk se nikde jinde než v mojí zemi nepoužívá. Představte si, že přijedete do jakékoliv země a všude se bude mluvit jinak než vašim rodným jazykem. Někteří Anglicky hovořící lidé (rodilí mluvčí) si totiž občas neuvědomují, jak velkou výhodu ve světě mají. Já bych byl hrozně rád, kdybych přijel do jakéhokoliv státu na světě a všude se hovořilo česky. Na hotelech, na letištích, v obchodech atd. A tam, kde by čirou náhodou někdo česky nemluvil, tak bych měl jistotu, že úplně všechno, formuláře, jídelní lístek, reklamy atd. by bylo napsáno česky. Je fakt velká výhoda, být anglicky rodilý mluvčí a ve všech cizích státech mluvit rodným jazykem.

Defektů a různých oprav nejen kola mám již nespočet, ale odešel zadní plášť a zároveň se píchla zadní duše. Problém je, že náhradní plášť mám jen skládací z kevlaru a ten jsem si šetřil jako poslední záchranu. Ta právě nastala, takže jestli rychle nevypadnu z Íránu a v Turecku nebudu mít možnost koupit náhradní plášť, tak bude problém. Raději jsem vyměnil přední bytelnější plášť a ten skládací z kevlaru jsem obul na přední kolo. To kolo a hlavně ta zadní část je dost přetížená, tak nechci riskovat další problém. Už takhle mám dost věcí opravených tak, že drží jen zázrakem.

Do toho jsou poslední dny neustále chladné a vlastně se ten chlad táhne už od města Bam. Přes den svítí sluníčko, ale večery jsou občas chladné. Ne, že by byla zima, ale prvně mi namrznul stan, tak je moje ranní stávání trochu opožděný. Když spím venku, tak se snažím stan rozdělat tak, aby mi ho ráno ohřálo vycházející slunce. Jenže to nelze praktikovat všude, poněvadž musím neustále kalkulovat s tím, aby mě kvůli bezpečnosti nikdo neviděl. Stane se, že je stan občas ve stínu, takže mi ani slunce nepomůže a mě se pak z vyhrátého spacáku nechce.

Je vidět, že se čím dál tím víc přibližuji k domovu. Poprvé jsem míjel slovenský kamion a hlavně se již začíná častěji zelenat i zem. Ne úplně všude, ale už jsem zase po dlouhý době spal na zelené trávě. Ještě to není ta klasická tráva, ale oproti Indii a Pákistánu se to začíná zelenat (v Indii, Pákistánu i Íránu je samozřejmě viděl zelená plocha, ale to byla hlavně obdělávaná půda nebo tráva ve městě). Já mám na mysli tu travu do které si můžete v klidu lehnout a rozjímat. Keře, stromy i stromky začínají rozkvétat nebo už rozkvetlé jsou. Jaro se čím dál tím víc hlásí o slovo. Dokonce jsem viděl i čápa, což značí, že jaro už vlastně je, ale ranní mrazíky se občas ještě přihlásí. Blížím se ke konci Íránu a to se projevuje na idiotech v autech. Zatím mám vyzorováno, že čím blíží jakýchkoliv hranic, hlavně v Evropě, tím více se vyskytují dementi. Asi se k hranicím opravdu vždy a všude sestěhovávají hlavně magoři.

Je čas na zhodnocení Íránu, ale ještě před tím musím sníst čokoládu. Dosáhl jsem 27000 km a jsem blízko u hranic. Teď ta rekapitulace. Nebýt všemožných sankcí, tak by se tento stát měl hodně dobře. Jak se říká, že Íránští lidé jsou přátelští a ochotní, tak to můžu potvrdit. Spousty z nich mě zvalo na čaj nebo aspoň přátelský pokec. I ženy zde mají lepší práva a rovnocennější postavení oproti Pákistánu. Úplně v pohodě se baví i s cizinci a já na několik žen narazil. Vždy to bylo v duchu přátelské konverzace a překvapilo mě kolik z nich hovořilo anglicky. Írán je daleko čistější než Indie i Pákistán a ve velkých městech bych řekl i rozvinutější. To píšu proto, že když pojedete z Íránu do Pákistánu, tak zažijete šok a když pak pojedete dál do Indie, tak v jistých věcech se ten šok ještě znásobí. Rozhodně jsem se v restauracích a na hotelech v Íránu neštítel, jako v Indii. Já to měl naštěstí otočené, že z Indie jsem cestoval do Pákistánu a pak do Íránu, čili u mě se to nezhoršovalo, ale zlepšovalo.

Dále je možnost v Íránu nakoupit dost západních věcí, tedy oproti Pákistánu, ale co mají s Pákistánem společné, to jsou jejich svolávání k modlitbám. Já to sice respektuji, ale žít blízko jakékoliv mešity (minaretu) bych rozhodně nechtěl. Je to dost podobný, jako žít v blízkosti nějakého kostela s tím rozdílem, že zvony v kostele bijí pouze v

neděli při svolávání a při umíráčku (tedy v každém státě, městě, vesnici to mají jinak, tak to berte v potaz). V Íránu i Pákistánu je to svolávání několikrát denně a když jsem projížděl různými vesnicemi nebo městem, tak mi připadalo, jako by do těch amplionů řvali non-stop. A když už jsem jel mimo město a vesnici, tak se mi nezdálo, že z ničeho nic zastavilo nějaké vozidlo, vyběhl muž nebo osazenstvo vozu, rozbalili kobereček a začali se modlit. Za zvuků nějaké hlasité písně z reproduktorů vozu (hlášení, povídání, možná modlitby) vykonali svoji modlitbu a jeli dál.

Do Íránu zcela určitě doporučuji zajet a poznat dávnou Perskou říši. Nebýt mého plánu, mého cíle, tak bych Írán procestoval víc a navštívil bych i jiná zajímavá místa. Jenže všechno je dost vzdálené od sebe a kvůli vízům bych to nestačil všechno projet pouze na kole. Dostat se do Íránu je pro někoho hodně složité, ale prodloužit turistická víza takřka nemožné pro všechny. Já strávil v Íránu hezkých pár dní, ale musel jsem si jako v každé zemi nechat nějakou časovou rezervu. Řekněme, že 6 dní bych mohl ještě využít k návštěvě dalších míst, ale ty o které se zajímám byly úplně mimo moji trasu. Nešlo to naplánovat tak, abych se nemusel vracet stejnou cestou, protože jedna ze zásad na téhle cestě je ta, že se nebudu vracet na stejnou cestu. Moc mě to neštve, poněvadž to, co jsem měl naplánováno jsem splnil. A hlavně, jak říkal Egypťan Sinuhet v knize od Waltariho „o zítřku předem niko nic neví“, čili jestli se do Íránu v budoucnu ještě podívám, tak se podívám i tam, kam jsem se nedostal.

Poblíž hranic jsem z dálky, až na Tureckém území zahlédl nějakou majestátní horu. Podle názvu by to měla být hora Ararat. Vrchol byl dost zasněžený. Hned vedle je další hora a vypadala jako menší sourozenec, ale oproti ostatním vrcholům to byl stále gigant. Na hraničním přechodě mě vyzval nějaký úředník, ať předběhnu celou frontu čekajících lidí. Ač jsem si stoupnul do řady a čekal až na mě přijde řada, tak ten úředník vyloženě trval na tom, ať všechny předběhnu. Naštěstí to nemělo žádný skrytý význam jako na začátku Íránu když mi ten jeden úředník chtěl pomoci s přepravou a pak požadoval dolary. Opustil jsem Írán během 30 minut a vše proběhlo bez nějakých problémů.

221 KAPITOLA SEDMNÁCTÁ- TURECKO

Poslední krok z Asie do Evropy

Den 358 až 374

Stejnou dobu trvala kontrolní procedura na Turecké straně, ale opět jsem byl hned po vstupu do další země vytočený. Tentokrát mě vytočil voják, takže taky úředník, ale v uniformě. Na jednom odpočívadle, které bylo evidentně zřízeno k odpočinku (stůl, lavice, přístřešek, odpadkový koš) jsem si chtěl dát svačinu, ale když jsem začal svačit, tak tam přilítu nějaký aktivní blb a vyhnal mě. Vyložene nepřátelsky řval. Opravdu hezký a přátelský turecký úvod.

Další nepěknost mě čekala v nejbližším městě. Když jsem stál ve frontě u bankomatu, tak ke mně přišel nějak malý spratek a šlehnul mě páskem přes záda. Z ničeho nic přišel a prásk. Vyložene šel po mně, protože ve frontě stáli i jiní lidé, ale vybral si mě. Nevím, zda ho někdo navedl, byl to nějaký mentálně postižený jedinec nebo prostě malej parchant, ale bylo to takový „hezký“ druhý přivítání v Turecku.

No a do třetice, když jsem si vybral hotovost a vyrazil jsem směr Istanbul (to je totiž můj další bod/cíl), tak mě hned za městem chtěli napadnou dva čmoudi (byli špinaví, smradlaví a v roztrhaných hadrech). Jak jsem si tak jel, tak mě ze škarpy doběhli a fyzicky zastavili dva maníci. Chtěli peníze nebo cigára. Já jim nerozuměl, ale podle gestikulace a mimiky jsem vytušil, co chtějí. Jeden z nich začal hrabat na moje hodinky a projevoval o ně zájem. Hned jsem do něj trochu víc strčil a to ho překvapilo. Normálně bych udělal něco jiného, ale mezi nohama jsem držel balanc kola. Druhý mě hned začal z kola tahat a vzniknul menší konflikt. Najednou kolem projíždělo několik aut a konflikt ustál. Já to dál neřešil. Byl jsem v Turecku první dvě hodiny, ale měl jsem právo se bránit, poněvadž fyzicky mě napadli první oni. Sice trochu, ale fyzický kontakt tam byl. Raději jsem se rozjel kupředu. Byl to dobrý tah, protože jak jsem se rozjel, tak jsem si všiml, jak ze svahu sbíhají další 4 čmoudi. Asi bych dostal přes držku. Zrychlil jsem a co nejrychleji z toho místa ujel¹. Opravdu se mi potvrzuje, že u hranic a kolem nich žijí většinou debilové. Když jsem ujížděl tou krajinou, tak mě ještě stačil napadnou jeden pes a ukrást mi zavěšené tričko. Čili úvod a první dvě hodiny v Turecku bylo fakt nejlepší uvítání z celé dosavadní cesty. Turecko je zatím na nejlepší cestě dostat své mírumilovné a vstřícné pověsti (ironie).

¹Kdo uteče, vyhraje.

Zatím jsem v Turecku hodně nespokojen a další z dnů mi začíná formovat názor na tuto oblast, tento stát, tento národ. Nejenom, že jsou v Turecku málo přátelští lidé (při nákupu jídla, vyřizování ubytování, v restauraci atd. jsou vícero všude arogantní a jako turista tohle vyloženě vyhledávám a určitě bych se chtěl do těch míst ještě vrátit [ironie]), ale i počasí a terén je dost nepřející. Na vrcholcích hor je spousta sněhu a v některých částech kterýma projíždím si ze sněhu mohu dělat i sněhuláky.

Do toho mi jede den začalo pršet a foukat silný protivítr. Naštěstí jsem narazil na jeden opuštěný starý tunel, který byl z jednoho konce zavalený (zasypaný). Rozhodl jsem se uvnitř schovat než ustane déšť a trochu se občerstvit. Osud tomu chtěl a já tam byl donucen strávit noc (neustál déšť ani vítr). Bylo to poprvé a naposled, kdy jsem se v přírodě na svojí cestě bál. Odpoledne jsem si uvnitř tunelu rozdělal oheň a využil jsem toho, že mě nemůže nikdo vidět (kouř šel dozadu do tunelu), ale večer jsem to už neriskoval (světlo by mě prozradilo). Když se setmělo a byla úplná tma, tak jsem si doslova neviděl na konec ruky. A to jsem si ji dal přímo před obličej. Tohle se vám v otevřené přírodě nikdy nestane a vždy je aspoň trochu vidět. Jenže já byl kvůli dešti v tunelu a pro jistotu, aby mě nikdo ze silnice neviděl, tak jsem si stan rozdělal ještě hlouběji. Nůž, klacek, kameny a baterku jsem měl samozřejmě po ruce, ale když si nevidíte na ruce i když je dáte přímo před obličej a jste někde v zavaleném tunelu, v kopcích, tak to byl opravdu bojácný pocit. Ráno, když už bylo aspoň trochu vidět, tak jsem stan rychle zabalil a pokračoval dál.

Velká část Turecka je pro mě pouze průjezd a nic záživného se nedělo. Je to pouze o čisté jízdě k dalšímu cíli a tím je Istanbul. Jediná významná věc která se za cestu od hranic s Íránem přihodila je ta, že jsem pokořil 28000 km. Samozřejmě, že jsem spořádal čokoládu, ale vzhledem k tomu, že den poté jsem byl 365 dní na svojí cestě, tak jsem obě významné události spláchnul pivem. Narozeniny, svátek, různé svátky, Vánoce nebo Nový rok neslavím, ale v ten den, kdy jsem byl přesně rok na cestě, jsem dal relax na hotelu a zhodnotil rok života. Normálně hodnotím rok života v den mých narozenin, poněvadž je to pro mě významný den a můžu zhodnotit, co se mi za můj rok povedlo a nepovedlo, ale ten (cestovní, objevovací, ověřovací) rok na cestě si zasloužil shrnutí. Kejchnul jsem několik piv, pojedl dobrého jídla (pizza) a v hotelovém pokoji jsem hodnotil, hodnotil a hodnotil do té doby než jsem usnul :o).

Jak se přibližuji k Istanbulu, tak je vidět ta rozdvojenost Turecka na křesťany a muslimy. Je tady daleko víc muslimů, ale to nebrání tomu, aby po ulicích chodili ženy a dívky bez šátku. Na billboardech jsou ženy v podprsence a alkohol který je

všudypřítomně propagován, taky koupíte úplně všude. Navíc i vesnice jsou již takové evropské. Spousta vesnic je ve stejném stylu jako v Evropě. Domy mají bílou fasádu, červenou střechu a většinou předzahrádku nebo zahradu. Jediné, co je trochu jiné je to, že místo kostela uprostřed vsi mají mešitu nebo minaret.

Po 14 hodinách, většinou z mírného kopce a s větrem v zádech jsem pokořil osobní rekord. Ujel jsem 220 km za jeden den. Ještě jsem dosáhl dvou cílů. První byl 29000 km na mojí cestě a druhý město Istanbul. Tuhle kapitolu jsem nazval poslední krok z Asie do Evropy, ale sluší se napsat poslední převoz. Mezi možnostmi přejezdu přes most který odděluje Asii od Evropy nebo možností nalodit se na trajekt jsem zvolil trajekt. Vzhledem k tomu, že to byla zcela určitě poslední možnost plavby trajektem, tak padla tato volba. Stál jsem na samém konci Asie a čekal na přibližující se trajekt. V hlavě mi vyskočilo několik vzpomínek, hlavně dvě. První vzpomínka byla, jak jsem s bráchou čekal v Kambodže u řeky Mekong na trajekt. A druhá vzpomínka byla, jak jsem čekal na poslední dvoupatrový trajekt z ostrova Hong Kong, kde jsem se de facto otočil a cesta tam se obrátila na cestu zpět.

Když to shrnu, tak večer, v Istanbulu jsem se chtěl hodně odměnit (nejen čokoládou). Byl jsem zpět v Evropě, byl jsem v dalším bodu mojí cesty, dosáhl jsem 29 a ještě jsem za jede den ušlapal 220 km. Co více si ještě můžu přát? Ženy, jídlo, zpěv (někteří lidé používají kurvy, šampus, chlebičky). Jídlo pro ten večer byla jasná volba-pizza. Poté bylo v plánu, že si dám na hotelu několik piv (to je místo toho zpěvu nebo šampaňského). No a potom se poohlédnout po nějaké přívětivé ženě. Tím nemyslím žádnou prostitutku, ale nějakou přátelskou sympatickou ženu, která má stejné zájmy jako já a uděláme si hezký večer. Konec srandiček.

Tohle píšu proto, že bych rád napsal o jistém nešvaru o kterém se moc nemluví, ale měli by ho lidé více slyšet. Jak jsem již psal, tak do Thajska jezdí hodně lidí za prostitutkami. Istanbul je něco podobného. Je to takové doupě prostitutek, ale s tím rozdílem, že oproti Thajsku, kde většina žen pracuje za dobrovolnou úplatu, tak v Istanbulu je tomu někdy obráceně. Za nabídku dobře placené práce, je sem lákáno a vlákáno spousta žen (hlavně z východu, ale i ze západu) a nuceny k nedobrovolné prostituci. Když jsem viděl některé dokumenty a pak jsem se snažil ověřit fakta, tak těch zavlčených žen z celého světa je opravdu hodně. Ono se to sice děje všude ve světě (třeba když jsem navštívil Marseille ve Francii, Manchester v Anglii, Madrid ve Španělsku), ale v převážně muslimském Turecku je provoz bordelů legální, čili

posvěcen státem (nezaměňovat nelegální a legální prostituci)! Jedním z bodů v Istanbulu který mám v plánu navštívit je jistá čtvrť Beyoglu. Tam se ty ohavnosti dějí, ale o ní až později.

Když jsem se ubytoval a všechny věci nanosil do pokoje, tak za mnou přišel pán z recepcce, že se spletl s cenou a chtěl po mě trojnásobnou částku. Evidentně ho navedl manažer nebo majitel hotelu, který si mě prohlížel zpoza rohu z kanceláře. Recepční mi dal cenu jako místním, ale (majitel nebo manažer) se mě snažil pořádně natáhnout, protože jsem cizinec. Znal jsem některé ceny ostatních hotelů v okolí, ale nechtělo se mi zase všechno balit, tak jsem mu dal dvojnásobek s tím, že jsem zrušil ostatní plánované noclehy. To už bylo v této zemi po několikáté, kdy se se mnou pokusil někdo vyjebat. Neplatím předem, protože pak nemám možnost získat peníze zpět, ale tady se na něčem dohodnu, zaplatím a pak stejně přijde nějaký špekulant, že je všechno jinak. Večer jsem jen skočil pro nějaký jídlo a šel spát. Přeci jenom 220 km za den dost unaví.

Mám další krásný slunný den a tak si jdu spravit chuť. Jdu navštívit moje plánované body. Ten nejhlavnější je Velký bazar. Základní info. si zase dohledejte na netu, ale pár zajímavostí napíšu. Jedná se o jedno z největších a nestarších tržišť na světě. Stále se tomu říká tržiště, ale vzhledem k zastřešení a neustále se navyšujícímu počtu krámků je to některými odborníky považováno za starověké nákupní středisko. Procházím se tímto komplexem a ta atmosféra mě vtáhne do dalekých časů, kdy se tady obchodovalo úplně stejně jako dnes. Akorát se změnila kultura oblékání prodejců a některé zboží. Na oblečení a různorodost přicházejících turistů (dříve hlavně obchodníků) zde musejí být zvyklí stovky let, ale ten počet příchozích se neustále zvyšuje. Nespočet krámů se stejným zbožím mě přivádí k myšlence, jak se v jedné uličce vedle sebe může uživit třeba 10 obchodníků s kořením. V jiných zase všichni nabízejí šátky, boty, potraviny atd. Dost mi to připomnělo Čínu a různé obchody v ulicích, kde také všichni lidé v jedné ulici nabízeli stejně zboží.

Po návštěvě Velkého bazaru mě ještě čekalo několik zastávek, bodů. Jeden temný bod je čtvrť Beyoglu. To je část Istanbulu která je pro mnoho místních, ale i turisty známá jako čtvrť s nočním životem. A právě v této oblasti je podle prokazatelných informací mnoho žen drženo v různých bytech a využívány jako prostitutky. Přestože jsou dělány razie a některé ženy jsou osvobozeny, tak je stále nahrazují nové a nové. Korupce i drogy vždycky a rychle zaplní zrovna vyčištěné místo. Když jsem tou čtvrtí

v dopoledních hodinách procházel a ještě nebyly různé krámy, bary a obchody otevřené, tak jsem měl v některých uličkách i ulicích nedobry pocit. Jako by na mě dýchalo zlo. Daleko bezpečněji jsem se cítil v Pákistánu než v některých ulicích Istanbulu. Dost mužů po mně čumělo, jako kdyby mě chtěli roztrhat. Někteří vypadali jako pasáci, někteří jako dealři drog, ale všichni měli stejnou poznávací značku. Ostatně jako všude jinde po světě. Zlato na krku, prstech, zápěstích. Výstřední oblečení, tetování a vyložené „přátelský“ pohled.

Premýšlel jsem o tom za kolika zdmi jsou právě v ten čas drženy, zdrogovány, znásilňovány ženy. To nebyl dobrý pocit. Těch dívek a žen je mi líto, ale jediné co pro budoucí mohu udělat je to, že aspoň budu informovat. Než někam za někým pojedete a nemáte dost zkušeností, tak si toho raději hodně zjistěte, protože takovouto zkušenost nebo dokonce budoucnost opravdu nechcete zažít. Nevěřte všemu, co vám nakecá neznámý člověk, známý nebo dokonce kamarád/kamarádka¹. Potom už muže být pozdě a je velice těžká cesta se z toho dostat. Jestli se třeba nemáte s kým poradit, tak si přečtete zelenou knihu která je hlavně o bezpečném cestování životem. Tam jsem se pokusil sepsat nástrahy, úvahy, zkušenosti, vědění nejen z mého cestování. Nejde jen o cestování, ale práci v zahraničí, dost rad, jak se dostat do potíží. Ba naopak, jak si život užít a dobře ho prožít. Já se nikdy do žádného problému nedostal, ale za svůj život jsem potkal dost lidí a nad některými jsem doslova žasl. Tím myslím, jak někteří lidé, podceňovali i zlehčovali některé situace a jaké to mělo následky. Je to blbý, ale furt je lepší se učit z cizích chyb než z vlastních. Ale zpět k této cestě.

Jednoho dne mi brácha vyprávěl, jak bylo impozantní když navštívil baziliku Svatého Petra ve Vatikánu a já si na to vzpomněl když jsem stál uvnitř chrámu/mešity Hagia Sophia. Plně jsem pochopil jeho pocity, když mi vyprávěl, jak majestátně a velkolepě taková velká stavba působí na každého návštěvníka. Na mě Hagia Sophia zapůsobila opravdu velkolepě. Mistrovské dílo které je odkazem pro mnoho budoucích generací. Jednou pro křesťany, potom pro muslimy a kdo ví která náboženská společnost se jí zmocní v budoucnu. Každopádně, když bude stát další stovky let a nedopadne jako citadela ve městě Bam, tak se lidé budou na tuto pamětihodnost jezdit minimálně dívat. Hagia Sophia je fakt impozantní stavba, ale zároveň jsem si opět uvědomil kolik peněz veškeré náboženské spolky (všechny organizace) vkládají do takových staveb².

¹Před nepřáteli se ochráním sám, před přáteli nechť mě ochrání bůh.

²Je lepší zachránit jeden život, než postavit chrám.

Když jsem nastavil i poslední zbývajících body Valentův akvadukt a Modrou mešitu, nezbyvalo nic jiného než si dát poslední kafe. Kousek od mého hotelu jsem navštívil Galatský most. Každý den na něm stojí rybáři a přímo z mostu, hlavně po ránu chytají ryby. Odpoledne je vystřídají návštěvníci kaváren a jedním z nich jsem byl i já. Podél mostu jsou totiž různé kavárny a můžete si dát čaj, občerstvení nebo kafe. Já si dal kafe a pak už jsem se vydal směr Turecko-Bulharské hranice.

Jedu jak raketa, poněvadž z Turecka chci rychle vypadnout. Už zde nemám žádné cíle a navíc mi 3x prasklo lanko na přesmykači. Koupil jsem nějaký nekvalitní zboží a v tomhle státě už nechci utratit ani líru. Už nechci nic řešit. Mám poslední náhradní lanko, tak s ním musím vydržet do Bulharska. Konečně jsem na hraničním přechodu a vstupuji do Evropské unie. Ještě než tak učiním, tak je třeba zhodnotit Turecko. Z dřívějších zkušeností z Evropy jsem nabyt dojmu, že Turci jsou pěkně křivý národ. Tady se mi to potvrdilo, protože jsem jich poznal opravdu hodně. Samozřejmě, že jsem narazil i na normální přátelský lidi, ale převažovala ta opačná sorta. Krajinou kterou jsem měl možnost projet bych přirovnal k Evropě, tedy minimálně polovinu Turecka. Silnice a značení mají dobré a co mě velice potěšilo a zaujalo bylo to, že každý větší město má před vjezdem napsáno v jaké nadmořské výšce leží a kolik v něm žije obyvatel. Služby v obchodech, restauracích, hotelích a ubytovnách mají dobrý. Všude fungují bankovní terminály, bankomaty, internetové kavárny, mobilní sítě. Mobilní signál je taky všude, takže všechno O.K. Podle všeho, Turecko využívá dost cestovatelů na motorkách (tím myslí z EU), poněvadž jsem jich na Tureckém území potkal opravdu hodně. Do Turecka se už v budoucnu neplánuji podívat, ale jestli máte nějaké plány vy, tak tuhle část světa klidně navštivte. I přes některá negativa je Istanbul opravdu hezké město se spoustou památek. Samozřejmě u hranic s Íránem budete obezřetní, poněvadž tam asi bude vícero hodně divných lidí.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ- BULHARSKO

Známé neduhy

374 až 376

Jsem v EU a hned se to projevilo na úřednické mašinerii. Kontrola dokladů, kontrola zavazadel a dlouhé čekání. Jak rád vzpomínám na jiné přechody. Tady jsou hezky vidět ty plusy a mínusy různých států. Každý má něco. Někde mají staré technologie a minimum zaměstnanců, ale po předložení pasu jste odbavení během 15-30 minut. Někde mají nejmodernější technologie, tisíce úředníků, ale čekáte a čekáte a čekáte.

Bulharsko je pro mě pouze tranzitní země. Necelých 300 km, takže to sfouknu během dvou dnů. Jediný naplánovaný mikro bod je průjezd skalním masivem nad kterým stojí domy. Udělám fotku, podjedu to a pak už se nikde nezdržím. A jak jsem naplánoval, tak jsem udělal. Ani jsem se nenadál a jsem na hranicích Rumunska. Když promptně shrnu Bulharsko, tak silnice nejsou dobré. Všude podél silnic autobazary, všude stánky s občerstvením. Prodávají se hlavně hranolky a Burgry, ale narazil jsem i na housky. Mají zde klasické pečivo na které jsem zvyklý z domova, tak jsem si po dlouhý době koupil jednu obloženou housku. Všude jsou hospody a bary, což je jako v ČR a na Slovensku, takže jsem skoro doma. Na hranicích chvilku čekám, ale ne tak dlouho jako na Turecko- Bulharské hranici. Bulhaři ještě nejsou v Schengenském prostoru takže menší zdržení, ale nic hrozného.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ- RUMUNSKO

Transylvánie a tajemný hrad v Karpatech

Den 376 až 382

Poslední větší a náročnější země. Ne tak náročná, co se terénu týče, ale prý zde žije hodně Romů kteří prý nejsou moc přátelští, tak mám být ostražitý. To říkají nejen lidé kteří Rumunsko navštívili, ale i místní. Zatím musím napsat, že nevhodně se chovají bílí obyvatelé této země, ale na hodnocení je ještě brzy.

V této zemi mám naplánovaný dva hlavní body a tím prvním je hrad Bran. Druhá věc která mě hodně zajímá jsou Karpaty neboli Transylvánie. Nejsem žádný geolog, ale v Rumunsku se Karpaty ještě dělí na Transylvánii a další části. Na vnější a vnitřní východní, vnější a vnitřní západní aj. Ať v tom nemám zmatek ani já, ani Vy budu je nazývat pouze Karpaty, protože ta Transylvánie, kterou budu muset překonat jako první mě obloukem zavede poblíž těm vnějším východním Karpatům, ale možná už to bude na hraně těch vnitřních východních Karpat, kde se jakoby stočím k Transylvánii až Transylvánské vysočině, která by mě měla dovést do těch rumunských západních Karpat. No a už jsem v tom zase ztracený;o).

Ale to předbíhám. Když jsem projel Bukurešti, tak se začínají objevovat prodejci sýru. To navazuje na moji testovací zkušenost se sýry. Jestli si ještě vzpomínáte na kapitolu z Ukrajiny, tak jsem jejich sýry v Karpatské části Ukrajiny hodnotil kladně a těšil jsem se až je ochutnám za několik měsíců v Rumunských Karpatech. Ta možnost konečně nastala a také zdejší sýry jsou vynikající. Místní lidé je prodávají před

vlastními domy nebo různí prodejci ve stánkách podél cest. Nejlepší je, když si nějaký sýr koupíte a sednete si na jakoukoliv vyhlídku. Kocháte se tou nádhernou kopcovitou krajinou a uštipujete tu slanou pochutinu. Sýrů mají mnoho druhů. Slané, uzené, obyčejné. Provázky, bochníky, plátky. Vyrábějí je ze všech druhů zvířat (kráva, koza, ovce), takže si každý přijde na to svoje, dle chuti. Ještě nejsem doma a už se mi zbláhají chutě na smažák. Ten si totiž dám hned, jak překročím hranice ČR. A nejen to, ale i vlašák s rohlíkem, Milu a pívko. Když už to pivo zmiňuji, tak další dobrá věc kterou v Rumunsku nabízejí je Karpatské pivo. Musíte být opatrní protože zde mají i jedno černý s 7,2% alkoholu. Jednoho večera jsem na pokoji vypil tři a bylo to opravdu znát na mojí mysli.

Ta členitost terénu, různé potůčky a potoky, jehličnaté lesy a listnaté stromy, salaše a roubenky, jsou opravdový balzám pro mojí duši. Jak jsou ty hory rozsáhlé a členité, tak je to přesně podle mého gusta. Jsem v dalším bodě mojí cesty, v další pohádkové jeskyni. Baráky většinou tvoří samotu s nádhernou vyhlídkou. Tam, kde jsou vesničky nebo městečka, tam to hezky zapadá do té nádherné přírody. Ty kamenný kostely, hradby, tvrze a baráky střídají dřevěné kostely na které navazuje dřevěný plot. Nezřídka je před kostelem hojně zdobená (vyřezávaná) dřevěná brána. Fakt paráda. Ještěže mám tu možnost a můžu si v té parádní přírodě rozdělat stan a přespát. Prostě si to užít. Je spousta hezkých věcí na světě a jedna z nich, tedy aspoň pro mě, je spaní v přírodě. Spoustu lidí se mě ptá, jestli se nebojím večer spát v hlubokém lese nebo někde v přírodě. Vždy odpovídám toto: v hlubokém lese nebo v přírodě je vždy více bezpečno než ve městě. Je to způsobeno tím, že tam, kde není člověk není problém. Do hlubokého lesa jde maximálně pytlák (pokud jde lovit pro potěšení, trofej nebo finanční zisk, tak je to samozřejmě špatně), ale i ten pytlák si dá hodně velký pozor, aby nebyl vidět a slyšet. V lese vám oproti jakémukoliv městu hrozí daleko menší až minimální riziko od lidí. To se samozřejmě bavím o opravdovém lese a přírodě. Ne nějaký příměstský les nebo nějaký přírodní park někde u města, kde jsou bezdomovci a fetky. Když jste v lese, kde žijí třeba medvědi (tady v Karpatech jich žije dost, ale nemusím hulákat jako na Sibiři), tak vám hrozí nebezpečí od medvěda, ale je to stále menší nebezpečí než od lidí. Medvěd uteče a raději se vám vyhne, teda pokud ho nepřekvapíte, nevystrašíte, nevyprovokujete. I v přírodě můžete narazit na nedobré lidi (pytlák, zapšklý hajný, ultra uvědomělý ochránce přírody), ale většinou ten, kdo má rád přírodu a je ochoten i schopen do přírody jít sám, tak je v pohodě. Takové jsou aspoň moje zkušenosti.

Už jsem před další kouzelnou jeskyní. Další bod na mojí cestě se mi zítra splní. Na tu parádu bych se mohl jít podívat ještě dnes, ale musím využít starý mazácký trik, poněvadž očekávám, že tu parádu bude chtít navštívit hodně lidí. Když chcete nafotit nebo navštívit nějakou památku bez všudypřítomných turistů, tak musíte být buď první nebo poslední. Já беру první možnost a na hrad Bran půjdu ráno, abych tam byl první. Měl jsem to štěstí, že se mi podařil sehnat pokoj s nádhernou vyhlídkou přímo na hrad a tak jsem dost natěšený.

Tak a je to tady zas. Ten pocit, když jsem stál u mého prvního velkého bodu. Bylo to ve městě Stalingrad/Volgograd a proměnil jsem první bod/cíl/sen v realitu. Teď stojím před branami hradu Bran a jdu si to pořádně vychutnat. K mému údivu zde nejsou žádní lidé, takže fotky budu mít podle svých představ. Zámky moc nemusím, ale hrady a tvrze, to je moje. Hradů už jsem navštívil v životě několik, tak mám možnost srovnání. Dva nejhezčí stojí ve Skotsku, Edinburský hrad a Eilean Donan. Oba hrady zmiňuji proto, že bych je rád vyzdvihl ze všech hradů které jsem kdy navštívil. Jsou perfektní a doporučuji si o nich aspoň něco přečíst, ale ještě lépe uděláte když je navštívíte. To jsem ale zase odbočil.

Každý hrad má nějakou historii, ale hrad Bran má navíc známou legendu a ta praví, že v něm žil Hrabě Drákula a pil lidem krev. Jenže to je jen legenda a žádný Drákula zde nežil. Zde občas přebýval, ožíral si držku a měl asi dost zamírákovaný živo jistý pan Vlad III, který dělal dost lidem dost nepěkný věci. Info o hradu a vladaři si jako obvykle najdete na netu. Hrad je to pěkný a členitý. Vyhlídka ze skály na které je hrad postavený je opravdu hezká. Žít tady a využívat hradních vymožeností mohlo být záživný, ale běda tomu kdo se nepohodl s hradním pánem, ten se se zlou potázal. Já si vždycky říkám, co je na různých historických pramenech pravda. Třeba to, co se píše o tomto Napichovači. Kolik zvěstev a nechutností se uvnitř hradeb dělo. Jestli je to všechno pravda, tak se divím, že ho někdo nesejmul (myslím někdo z nejbližšího okolí). To je ale historie, tak se vraťme k současnosti. No, pravda a realita je taková, že jsem tady v Rumunsku a stojím na hradě. Dojel jsem sem na kole a vzal to přes Rusko, Čínu, Pákistán atd. Můj další cíl je splněn. Jedná se o poslední velký bod, poněvadž Vídeň bude jen malá zastávka a Český Krumlov znám z minulosti.

Když jsem stál uvnitř hradu na jednom ochozu, tak mě napadlo zajít na protější kopec. Vyfotit si hrad z dálky, že by to mohla být pěkná fotka. A taky že jo. Když jsem po místní lávce překročil potok a vylezl na nedaleký kopec, tak jsem ulovil

parádní fotku. Hrad obklopený stromy, v kopci který se vynořuje z lesa. Připomnělo mi to úvodní znělku seriálu/pohádky Teta. Vynikající seriál/pohádka nejen pro děti, ale i pro dospělé, doporučuji shlédnout. Po prohlídce hradu a nafocení okolí nezbývalo nic jiného než koupit nějaký místní suvenýr. Hned na první pohled mě zaujaly přesýpací hodiny. Jedna stará paní je prodávala přímo pod hradem. Okamžitě mě napadlo, co s nimi provedu. Byla to myšlenka jako blesk z čistého nebe. Až budu doma, tak je demontuju a místo toho umělého písku který je uvnitř vložím ten svůj. Jestli si ještě vzpomínáte na tu písečnou bouři v poušti Gobi a ten jemný písek který mi navál skrz síťku do stanu, tak právě ten písek který jsem si na ten hezký památný den schoval, vložím dovnitř. Tu bouři písku spoutám do přesýpacích hodin a udělám z toho milionový suvenýr, artikl, artefakt. Dám těm hodinám z tajemné Transylvánie příběh. Stejně jako jsem dal příběh mému zelenému čaji. Už to není jen zelený čaj, ale čaj s příběhem a to je obrovský rozdíl. A s příběhem na základě reálné, pravdivé skutečnosti, což je o dost cennější. Takhle to bude i s přesýpacími písečnými hodinami. Legenda o zázračných přesýpacích hodinách které když překloupíte a vyslovíte přání, tak se vám možná splní. Ten, kdo bude ty vzácné hodiny vlastnit, ten bude šťastný člověk. Cenu jsem určil 9285000 liber, protože to bude originální kousek¹. Vlastně jediný na světě, takže ta cena tomu odpovídá. Už vím komu je prodám. Říká se, že peníze jsou zlo, tak já někoho toho zla zbavím, udělám tu osobu šťastným. Více v černé knize.

Když jsem měl našlapáno neuvěřitelných 30000 km, tak jsem váhal mezi sýrem nebo čokoládou. Nakonec jsem si dal slaný sýr, poněvadž jsem opouštěl Karpaty a blížil jsem se k hranicím Maďarska. Jenže po tom sýru jsem měl výčitky, že měním tradici. Na dalším odpočinku jsem sáhl do brašny, vyndal čokoládu a celou jsem ji snědl. Spokojen a už bez výčitek jsem pokračoval domů.

Máme zde konec Rumunska, tak je třeba ho zrekapitulovat. Krajina je to vyložené nádherná. Myslím hlavně Karpaty. Tam musí růst daleko více borůvek, brusinek a hub než v Brdech. Ubytování, ceny a služby jsou dobré a místní lidé taky. Ze začátku to vypadalo na to, že místní budou dost nepříjemní, ale opak byl pravdou. Tuhle zemi každému doporučuji a já se do Karpat, teď myslím tu Transylvánii určitě ještě podívám. Rumunsko se se mnou loučí a abych si ho dobře zapamatoval, tak mi naposled nabízí poslední pohled na hezkou stavbu. Parádní kamennou tvrz s šindelovou střechou a dřevěným ochozem.

¹Každé zboží má svého kupce.

KAPITOLA DVACÁTÁ- MAĎARSKO

Poprvé v životě

Den 382 až 385

Tak jsem v Schengenu, čili poslední hraniční kontrola a teď už pojedu volně. Maďarsko je pro mě další země, kde nemám vůbec žádnou zastávku nebo cíl. Ani nemám co hodnotit, tak aspoň napíšu, že tam mají hezký holky a vstřícného prodavače v jednom cyklokrámu. V obchodě jsem koupil náhradní plášť a prodejce mě obdaroval dvěma lanky které jsem nutně potřeboval už od Turecka. Poslední lanko na přesmykači drželo silou vůle, ale vydrželo. Pán si vyfotil moje kolo, protože stěží uvěřil, že na takto obyčejném horském kole jsem urazil takový kus cesty. A kór když viděl, jak to moje kolo vypadá jen po nutných, ale účinných opravách. Něco svázáno drátem, něco přilepeného izolepou, něco ohnuto, aby to drželo¹. Ještě jedna věc stojí za zmínku. Poprvé v životě jsem spal v kempu. Potřeboval jsem dobýt baterky, dat sprchu a hlavně jsem nenašel vhodné místo k přenocování. Kempům se celý život vyhýbám, ale v Maďarsku jsem narazil na jeden a ten byl zcela prázdný. Ještě nezačala sezona, tak jsem tam byl úplně sám. Asi proto se mi tam docela líbilo.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ- RAKOUSKO

Vídeňská zastávka

Den 385 až 387

Vídeň je moje předposlední zastávka. Nikdy jsem tam předtím nebyl, tak jsem se rozhodl ji projet. Ani tam nebudu spát, jen si koupím cheesburger, kouknu na pamětihodnosti a rychle do ČR. Rakousko mám naplánovaný maximálně na dva dny takže to bude taky opravdová rychlovka, stejně jako v Bulharsku nebo Maďarsku.

Město Vídeň bych přirovnal k městu Praha, ale bez heren grafitu a nepořádku. Mají dost hezkých památek, ulic a uliček. Jakoby se na nich podíleli stejní architekti a urbanisti kteří vytvářeli Prahu. V centru města katedrála, centrem města protéká řeka a všude jsou hospody i restaurace pro turisty. Parlament, různé budovy, kašny a památníky mají taky podobný jako v Praze, takže žádný překvápko.

¹Kdýž to funguje, tak to nespravuj.

Můj rychlý průjezd podél Dunaje a překonání Rakouska do dvou dnů, zmařil brácha. Kvůli bezpečnosti jsem každý den (když to šlo a byl signál) posílal SMS s GPS pozici mámě, bráchovi nebo kamarádce Ivaně. No a jak znal brácha mojí pozici z poslední smsky, tak se rozhodl, že mě překvapí. Když jsem byl za větší půlkou Rakouska, tak si prostě jedu k poslednímu cíli/bobu a najednou Radek. Najednou na mě někdo blinká a mává ze zaparkovaného auta u cesty a já si po chvilce uvědomil, že je to brácha. Já ho totiž vůbec nečekal, poněvadž měl být pracovně v Irsku, ale kvůli mému příjezdu si vzal dovolenou a byl v ČR. Bylo docela chladno a větrné počasí, takže jsme pokecali v autě a mně se pak z toho vyhřátého auta nechtělo. Jenže tuhle cestu jsem musel dokončit, tak jsem sedl na kolo a pokračoval směr ČR. Večer jsem rozdělal stan a naposledy přespal v Rakousku. Brácha si ráchnul v autě a byl to zábavný večer.

Večer když už jsem ležel ve stanu, tak jsem se furt převaloval a nemohl jsem usnout. V hlavě mi neustále šrotoval ten Perský koberec. Nedalo mi to a musel jsem bráchu podarovat tím koberečkem, co jsem vezl z Íránu. Znáte to. Víte, že někomu udělat radost, ale musíte počkat na vhodný okamžik. Jenže po té cestě, co jsem vezl suvenýry z cesty domů už jsem nevydržel čekat. Vylezl jsem ze stanu a než brácha usnul, tak jsem mu dal kouzelný Perský koberec.

Poslední kilometry v Rakousku a poslední čokoláda. Tachometr poskočil na 31000 km a je jasné, že se zanedlouho zastaví. Z Rakouska není co hodnotit. Pouze cesta podél Dunaje, která byla celkem hezká.

KAPITOLA DVCÁTÁ DRUHÁ- ČESKO 2

živej, zdravej, šťastnej - nebylo mi nic a je mi líp

Den 387 až 389

Do Českého Krumlova jsem dorazil odpoledne. Poprvé jsem plně pocítil jaké to je, když mám podpůrný tým a nemusím se o nic starat. Nic vyřizovat, shánět, objíždět, hledat, starat se nejen o bezpečnost atd. Je obrovský rozdíl, když cestujete v páru nebo ve skupině. Ve vícero lidech se cestuje opravdu na úplnou pohodu. Dobře jsem to pocítil, když Radek přiletěl do Vietnamu. Na nějaký čas jsem nemusel pokaždé zamykat kolo, když jsem šel do obchodu něco nakupovat a nemusel jsem ho mít neustále na očích. Nemusel jsem všechno vyřizovat sám a o všechno se starat (rozdělávání stanu, shánět a vyřizovat ubytování atd.). Není to tak, že bych si stěžoval

nebo machroval, že cestuji sám, ale spíše je to takové konstatování té neuvěřitelné pohody, když cestujete s někým. Já si vybral cestovat sám a měl jsem k tomu pádné důvody, ale také vím, že všechno má své pro a proti. Tak to prostě je.

A třeba v ČR. Když to srovnám s Čínou, kde jsem se nedokázal ústně někoho zeptat kde je nějaký hotel, obchod, úřad, cesta a navíc jsem byl v každém městě prvně. Navíc v drtivé většině měst nikdo nehovořil anglicky a nebyly žádné názvy v angličtině (všechno jsem hledal vizuálně a učil se za pochodu). Jídlo v restauracích jsem objednával pouze vizuálně nebo s pomocí mimiky a obrázku, ale tady doma je to vysloveně brnkačka. Všem rozumím, když nevím cestu, tak se zeptám, všechno si v klidu přečtu a hlavně se nemusím o nic starat. Radek byl taková rychlá spojka, poněvadž vyjel o dost dřív a sehnal ubytování v tom parádním městě. Pro ty z Vás, kdo neznáte Český Krumlov, tak je to taková malá Praha, takže kdo plánujete navštívit Českou republiku, tak určitě nevynechejte tohle město. Já ho řadím mezi nejhezčí městečka které jsem v životě navštívil a všem ho doporučuji vidět.

Po rychlém ubytování byl čas na Smažák. To je moje nejoblíbenější jídlo a v ČR ho dostanete v každé hospodě a restauraci. Jedná se o smažený obalovaný sýr s hranolky a tatarskou omáčkou. Těch variací a příloh je mnoho druhů, ale základní sýr s hranolky a tatarkou je TOP. Když si ho někde v ČR objednáte, tak ho samozřejmě nezapomeňte zapít Pepsi nebo Caca Colou. Pak se vám ta chuť rozloží na jazyku a budete mít nezapomenutelný chuťový zážitek (já to tak mám). Jen doufám, že nenarazíte na špatného a líného kuchaře který tu parádu neudělá dokonale. Když bude kuchař líný, který svojí práci odbyde, tak vám to zkazí chuť. Já měl s bráchou štěstí, že se kuchařovi povedl a tak jsem si smažák řádně vychutnal. Toho večera jsme ještě zašli na pár piv a byl to super večer.

Následující den jen rychlá procházka po Českým Krumlově a hurá domů. Počasí mi přálo, protože svítlo sluníčko. Jenže osud tomu chtěl a zase jsem píchnul. Nebylo to jako v poušti Gobi když mi škodil Olgoj Chorchoj, ale standartní defekt, zrovna před jedním motorestem. Bylo odpoledne, tak jsme zavolal bráchovi ať se vrátí a poobědvali jsme v tom motorestu. Já si objednal 8 knedlíků a hovězí guláš. U oběda jsme probírali ten rozdíl píchlé duše u motorestu v ČR a první píchlé duše v dešti na Ukrajině, kdy oprava trvala skoro dvě hodiny, v Rusku na Sibiři za asistence komárů, v poušti Gobi za přispění keřů nebo v Indii před Tádž Mahalem za asistence desítek přihlížejících lidí. Dospěli jsme k závěru, že je to stále otravná píchla duše která je třeba vyměnit, aby se dalo pokračovat dál do cíle. Píchlá duše bude vždy píchlá duše.

Neplánovaně jsem ještě zajel na zámek Hluboká, abych udělal poslední známější fotky a pak už mě čekalo jen moje rodné město Příbram. To jsem ale ještě nevěděl, že brácha mojí pozici vykecal kamarádovi Faustymu a ten dostal stejný nápad jako Radek. Když jsem dorazil do města Písek, tak už tam čekal brácha a Fausty. Zašli jsme do jedné pizzerie na mojí další oblíbenou pochutinu. Pokec i pizza výborný, ale já si dal pivo a to byla chyba. Už se mi nechtělo ten den šlapat na kole, tak jsem se rozhodl příjezd domů o jeden den odložit. Jenže když jsem to zavolal mámě, tak byla zklamaná. No, nechtěl jsem to tak nechat.

Celá cesta měla být pouze na kole, ale když se to tenkrát podělovalo v Číně a uštípnul jsem si kost v zápěstí, tak od té doby jsem občas použil nějaký dopravní prostředek. Nejdrív autobus (po nehodě do Hong Kongu), pak letadlo (neumožněný vstup a výstup na jiném místě v Myanmaru) a naposledy vozidlo (Írán, kde mi policisté/vojáci zabavili pas a odvezli mě 400 km od hranic s Afganistánem a Pákistánem). Nikdy jsem nevyužil jiný prostředek abych si ulehčil cestu. I v té Číně, kde mi praskl čtvrtý drát v zadním kole a nemohl jsem pokračovat dál. Po tom, co mě autobus odvezl do nejbližšího města a proběhla oprava, tak jsem si dal trestní kolečko abych se cítil lépe a neměl výčitky, že jsem si tu cestu ulehčil. Ale nyní, abych mámě nezkalil radost, když jsem slíbil, že budu večer doma, tak jsem udělal první a poslední výjimku na mojí cestě. Z vlastní vůle jsem se rozhodl rozebrat a naložit kolo i s vybavením do aut. Počítadlo kilometrů se tedy zastavilo v Písku u jedné pizzerie na 31124 km. Posledních 50 km jsem jel autem a poprvé na mojí cestě ne z donucení nebo z nemožnosti. Doma jsem se přivítal s mámou a slavnostně jsem uvařil vlastnoručně natrhaný a dovezený zelený čaj, který budu vařit u zvláštních příležitostí¹.

... a tak to skončilo...

Považuji se za spokojeného, pohodového a pozitivního člověka. Před odjezdem na tuhle cestu jsem měl v Edinburghu suprovou práci, spokojený život a spoustu zážitků. Dal jsem výpověď a vydal se na další životní etapu, na další cestu. Splnit cíl/plán/sen. Tahle poslední kapitola má nejvýstižnější název. Dorazil jsem domu živěj, zdravěj, šťastnej. Nebylo mi nic a je mi líp. To přeji i Vám. Buďte šťastný, buďte v pohodě a mějte nejen pevné zdraví, ale hlavně pevného ducha, čili draka neboli psychiku, poněvadž na tom hlavě záleží. Zdraví a pohoda.

¹Všude dobře, doma nejlíp.

SOUHRN, DATA, STATISTIKY

389 dnů na cestě
125 dnů relaxování bez šlapání na kole
23 dnů deště nebo mrholení (občasného i celodenního)
18 států plus 2x Hong Kong
31124 km minimálně ušlapáno
2x vážný zdravotní problém
Moje váha-100 kg před odjezdem
Moje váha- 84 kg po příjezdu
Maximální váha celého kola s výbavou a proviantem 65kg
Nejtěžší úsek-severní džungle u hranic Vietnamu a Laose
Nejlehčí úsek-všude s bráchou
Nejvyšší teplota 42 stupňů poušť Gobi (Mongolsko)
Nejnižší teplota minus 2, namrznul mi stan (Írán)
Maximální počet km/den 220 km (Turecko)
Minimální počet km/den 17 km (Laos)
Maximální nadmořská výška 2575 m (Írán)
Nejlepší zážitek- dosažení cílů
Nejhorší zážitek- realita na vlastní oči
Nejhezčí úsek- ostrov Hong Kong
Nejošklivější úsek- město Kalkata
Nejlepší země Čína
Nejhorší země Thajsko
92 zalepených děr v duši
19 vyměněných plášťů
14x praskl drát ve výpletu
9x výměna různých lanek
3x výměna brzdových špalků
2x měněný ráfek
1x výměna zadního kola
1x výměna středového ozubeného kola
1x výměna řetězu
1x výměna všech bovdenů
Nespočet snědených čokolád
Více informací na:

WWW.SEVEN-SHARDS.COM

Všechno, co jsem zde napsal jsou pouze moje zkušenosti a názory. Všechny názory a postřehy jsou pouze z těch částí a úseků které jsem projel. Nelze všechno aplikovat na celé země (obzvlášť ty opravdu velké). Nelze všechny lidi hodnotit stejně, protože jsem narazil na dementy, ale i dobré lidi. Moje názory a postřehy se týkají především mých zkušeností mimo turistická centra a dovolím si tvrdit, že dost cestovatelů má úplně odlišné názory i zážitky než mám já. Je to způsobeno tím, že když nějakého turistu někdo někam dopraví nebo je omezen jen na určitou dopravu, čas, oblast a je mu ukazováno pouze to, co někdo chce aby viděl nebo neviděl, tak každý cestovatel bude mít jiné zážitky a jiný pohled na danou zemi. To ovlivňování lidí se netýká pouze od vlád a místních podnikatelů v daných zemích, ale i od západních průvodců, knih a článků. Proto Vám radím, abyste vždy čerpali veškeré informace z mnoha zdrojů a kultur, protože jedna společnost může vlastnit několik nakladatelství, pořadů i průvodců. Bude mít vždy nějaký jednotný názor i předlohu pro nějakou danou zemi a to je špatně.

Prostě si všechno, vždy a všude ověřujte, zjišťujte. I moje názory, informace a úvahy v této knize mohou být mylné. Každopádně, kniha se vztahuje na čas, dobu a místa které jsem v daný čas navštívil. Včera svítlo slunce, dnes prší, ale po zřítí může přijít bouřka. Máme úrodu a neúrodu. Období hojnosti a strádání. Z toho plyne, že se všechno neustále mění za různých situací a to, co je dáno dnes nemusí platit zítra. To, že jsem byl v některých případech hodně kritický k některým zemím neznamena, že takové zážitky nebo zkušenosti budete mít i Vy. Samozřejmě to platí i obráceně. Tam, kde jsem se cítil perfektně může někdo cítit opak. Jde o moje zkušenosti, chování, vystupování, jednání. Prostě o člověka.

Když se někdo v cizích státech (ale i v osobním životě, třeba doma, v práci, mezi přáteli) bude chovat nadřazeně, povýšeně, pohrdavě, bez pokory, úcty, respektu nebo poníženě, podlézavě, vypočítavě, bude ze sebe dělat chudáka a blbce, tak bude mít úplně jiné zkušenosti a zážitky. Vždy a všude je to hlavně o člověku¹.

¹Nad nikým se nepovyšuj a před nikým se neponižuj.

ZÁVĚŘ

Dost lidí mě vybízelo, ať o téhle cestě napíšu knihu a argumentovali tím, že hodně lidí cestuje po světě, po vlastní rodné zemi, po rodném okolí svého domova. Píší se o nich články, někteří dělají přednášky, někteří jsou zváni do různých pořadů a ti více schopní dokonce píšou knihy. Přátelé, známí i někteří cizí lidé (lidé kteří se o mojí cestě doslechli) mi neustále říkali, že oproti některým cestovatelům mám takzvané zlaté vejce, eso, žolíka. Někteří cestovatelé prý využili sponzory, spoléhali na finanční dary, spoléhali na to, že dostanou někde něco zadarmo. Vydali se na cestu s někým, v partě a obtížné nebo nebezpečné úseky projeli v transportu. Neustále se mě někdo ptal a říkal, že já jel sám, bez sponzorů, za vlastní našetřené peníze a bez podpůrného týmu, tak proč nedělám přednášky a proč svojí cestu více nepropaguju, proč nenapíšu knihu? Co by prý dali za to, kdyby měli tolik příběhů, odvahy, vůle, psychické i fyzické odolnosti a některé zkušenosti. Hned by všechno sepsali a minimálně vydali aspoň v blogu, ale kniha by byla o něco lepší, ať jí napíšu.

Každému jsem vysvětlil, že si všechno plně uvědomuji, ale já o sobě nerad hovořím. Nerad sděluji svoje názory, poněvadž některé názory a příhody jsou pozitivní, některé negativní a některé neutrální. Zaleží na tom, jak je kdo vnímá a jak moc se chce někdo s některými názory konfrontovat. Někoho potěším, někoho zklamu a někoho vyloženě naseru. Někdy ani nemusím říct špatnou věc, ale najdou se jedinci, kteří nesdílí můj názor a pro ně jsem automaticky nepřítel nebo debil. Nebo když řeknu svůj názor a někomu se nelíbí. Občas slyším, že něco nechápu, útočím, závidím :o). Osobně mi to nevadí a debaty vítám, jenže v téhle knize nejde o debatu, ale o moje názory a zkušenosti, a proto jsem se knihu zdráhal sepsat. Když jsem jí začal psát, tak jsem si řekl, že napíšu všechny aspekty (negativa i pozitiva). Nechci být jako někteří cestovatelé, kteří propagují různá pozitiva cestování a o těch nepěkných věcech mlčí. Na začátku knihy jsem napsal, že napíšu to, co jsem zažil. Bez ohledu na nějaké povinnosti, závazky, obavy nebo dokonce z vypočítavosti, a to jsem taky udělal.

Nepotřebuji psát nebo vyprávět pouze to, abych se někomu zalíbil nebo abych někoho neurazil. Nepotřebuji skrývat můj pohled na nějakou část naší planety, abych si to s někým nebo někde nerozházel. Nepotřebuji kalkulovat do budoucna, abych pokrytecky mlčel nebo naopak hlásal to, co se někomu zrovna hodí. Nemusím se vypočítavě (vychcaně) s někým bavit, pro někoho psát, někomu něco vyprávět, aby mi to možná pomohlo v budoucnu a měl z něčeho prospěch. Na této cestě jsem toho zažil hodně. Svět je pěkný i nepěkný. Hodně věcí se děje v Evropě i v Asii a po téhle cestě

mužů napsat, že jsou lidé všude stejní (místní i cestovatelé). Jsou dobří i nedobří. Ochotní i neochotní. Vstřícní i vypočítavý. Pravdomluvní i ulhaní. Třeba někteří cestovatelé.

Někteří lidé přehánějí, dělají ze sebe něco víc nebo nafukují některé skutky. Třeba když někdo tvrdí, že udělal pěší poutní cestu z bodu A do bodu B, ale ukáže se, že ze skutečných ušlapaných X kilometrů pěšky prezentuje cestu dlouhou tisíce kilometrů. Jenže ta poutní „pěší“ cesta zahrnovala autostop, přepravu letadlem i autobusem. Čili, z 1000 km je 600 km letadlem, 200 km autobusem, 100 km stopem a zbytek pěšky. Nebo když někdo napíše, že projel na kole nějaký stát, ale ve finále se ukáže, že kolo naložil do vlaku a drtivou část daného státu neprojel na kole, ale procestoval vlakem. Když to udělá jeden člověk nebo dva lidé, tak se nad tím dá ještě mávnout rukou, ale těchto jedinců začíná přibývat.

K tomu všemu se začal rozšiřovat takový nešvar. Někteří cestovatelé začali lidi vybízet a navádět k tomu, že se dá cestovat i levně. Že nemusíte utratit moc peněz a hodně toho poznáte. Dost jedinců si cestování vyložilo tak, že se k někomu nakvartýrují, připojí, využijí a pak mají tu drzost psát i říkat, že procestovali nějakou zemi za pakatel nebo dokonce zadarmo. Nestydí se vzít od chudých lidí dar, službu nebo výhodu jenom proto, že to dotyčný nabízí zadarmo. Někdo, kdo je natolik bohatý, že může cestovat (nejen po světě) si klidně vezme i kus žvance od chudých lidí. Nebere to proto, že by nechtěl dotyčné urazit, ale proto, že ušetří svoje peníze na další zábavu a čím víc „ochotných“ lidí po cestě potká, tím více ušetří. Někteří to dokonce prezentují jako výhodu levného cestování. Tohle mě hodně rozčiluje. Jsou to pouze vychcankové kteří se tímto jednáním dokonce chlubí a doporučují ho i ostatním. Je obrovský rozdíl přijmout dar od bohatého, bohatšího nebo normálního člověka než od chudého pastevce, chudých vesničanů nebo chudých dětí, i když něco nabízejí zadarmo. Někteří „cestovatelé“ jsou vícero mazaní a svoje úmysly schovávají za různé činy. Třeba, když se nechají ubytovat v některé vesnici. Nafotí si pár fotek na svoje sociální síť, jak vyučují místní děti angličtinu a prezentují to tak, že dělají něco pro ostatní. Většinou je skutečnost taková, že si pouze zakládají nějaký vlastní byznys (projekt) nebo stlačují náklady na cestování. 1-2 hodiny denně učí, ale jídlo, ubytování a dopravu zdarma využívají od místních lidí po celý den a tak dlouho, jak potřebují. Takto vyučují týden, měsíc, dva měsíce, ale víkendy a některé dny si vyhrazují pro cestování v určité cílové zemi. Čest výjimkám, ale těchto vychcanků, oh promiňte cestovatelů-dobrovolníků je všude po světě opravdu hodně.

Nechtěl jsem o tom psát, ale dá se říct, že jsem byl už vytočenější, tak i donucenější. Do této knihy jsem napsal některé své dobré skutky, některé názory a příhody pouze proto, že jsem slyšel i „otázky“ proč. Ne slušnou otázku, ale spíše výčitku, obvinění, opovržení! Proč jsem nejel za nějakou charitu? Proč jsem nepropagoval nějakou charitu? Proč jsem svůj velký potenciál nevyužil pro nějaký charitativní projekt? Proč jsem třeba nepropagoval ekologii ve smyslu, že jedu na horském kole, abych ušetřil planetu všelijakých zplodin a mohl jít ostatním lidem příkladem? Proč jsem neodsoudil Rusko, Čínu, Írán? A mnoho dalších proč, proč, proč.

Ano, i tyto otázky, výkřiky a obvinění jsem zaslechl. Moje odpověď je vždy stejná. Seru na to! Seru na charitu a ekologii! Seru na ty lidi kteří moralizují a mají máslo na hlavě! Já si žiju svůj vlastní život a dělám to, co uznám za vhodné- správné. Moje „charita“ je vzít hračky a darovat je v Mongolsku. Moje „charita“ je koupit jídlo a dát ho někomu, kdo to v danou chvíli opravdu potřebuje. Moje „ekologie“ je neplýtvat jídlem a vodou. Moje „ekologie“ je nevyhazovat odpad volně v přírodě. Osobně bych tyto věci „charitou, ekologií“ nenazval, ale někteří jedinci mají potřebu se něčím pyšnit a dokonce se tím chlubit z toho důvodu, že jsou něco víc než ostatní. Vzal jsem si příklad a několikrát se v knize pochlubil (ironie) :-D! Někteří lidé chtějí jít ostatním příkladem, což je dobře a tyto lidi podporuji, ale spousta jedinců (organizací) má tu drzost někoho poučovat, citově vydírat nebo někomu něco vyčítat¹. Já to беру tak, že pomáhám když chci, když to uznám za vhodné a když se to opravdu hodí. Nikdo mi nebude říkat, za co, komu, jak, kdy, kde a proč pomáhat. To že na svých stránkách, svojí cestě a ve svojí knize nepropaguji nějakou organizaci neznamená, že někomu nepomáhám nebo něčemu nepomáhám. Ať to napíšu úplně napřímo a natvrdo, tak některé své „dobročinné“ příběhy jsem napsal proto, ať mám klid já i někteří jedinci. Zavřu jim tím hubu a nebudu muset v budoucnu slyšet věty typu: co jsi pro někoho udělal, proč jsi někomu nepomohl, proč jsi nepodpořil nějakou organizaci, proč jsi nepodpořil nějaký projekt atd. A abych některým jedincům udělal radost, tak jsem o sobě napsal některé příběhy negativní, i když jsem o nich mohl pomlčet. Jednou jsem četl, že každý člověk v sobě má dvě zvířata, dva vlky. Jednoho dobrého a jednoho zlého, ale je pouze na každém člověku kterého vlka bude v sobě více žít, ať se tedy někteří jedinci nažerou podle svého gusta.

Nejsem ani dobrý ani zlý. Nejsem čestný ani nečestný. Nejsem slušný ani neslušný. Když je třeba, tak dokážu ukázat vlídnou tvář. Když je třeba, tak dokážu ukázat zlou

¹Kážou vodu a pijí víno.

tvař. Jak jsem již psal, tak se řídím tím, že dobro si zasluhuje dobro, voják si zasluhuje vojáka a zmrda si zaslouží zmrda. Nežiju v ráji, kde všechno funguje a nic zlého se neděje. Nežiju v pekle, kde nic nefunguje a všem se dějí hrozné věci. Žiju v reálném světě jako každý člověk na této planetě. Někdo má život jednodušší někdo obtížnější. Někdo má život šťastný a někdo život utrpení. To, že každý člověk má jinou realitu je jen výsledek toho, jak na svůj život každý jedinec nahlíží. Boháč může říct, že má málo peněz a chudáš, že jich má až dost. Zdravý člověk dokáže říct, že se má špatně a hendikepovaný, že se má výborně. Já se snažím žít vyváženě a být svůj s vlastním názorem. Někdy špatným, někdy dobrým. Občas udělám chybu, občas udělám dobrou věc. Žiju si svůj život. Napsal jsem dost příběhů pozitivních, negativních i neutrálních, ať si každý vybere to svoje. Jedno vím jistě: bez dobra, ale i bez zla svět prostě neexistuje. Otázka je, čeho je víc, jestli dobra nebo zla.

Já za nedobro považuji i některé projekty. Třeba nemám tu drzost psát číslo účtu, ať mi lidé posílají peníze na moje cestování. V životě bych neposlal peníze pro nějaký projekt s tím, že si část strhne organizace pro svůj chod a nějaká část přijde dotyčné nebo dotyčnému. A kór posílat peníze někomu, kdo je zdravý, má možnost si peníze vydělat a hlavně, možnost si je morálně vydělat (pocitivě neznamená čestně, legálně neznamená morálně). Když chce někdo někomu opravdu nějak pomoci, ať začne u sebe, za vlastní peníze nebo s vlastním umem. Někteří jedinci, kteří se schovávají za různé dobročinné akce si například zřídí bankovní konto (projekt „charitativní projekt“) a zcela drze se nestydí požádat o peníze na svoje cestování. Prezентují to pro dobrou věc, pro charitu, pro ostatní lidi, zvířata, přírodu. Vyberou od sponzorů, lidí, států peníze. Nakoupí si vybavení, ubytování, zaplatí dopravu a veškeré náklady. Ze zbytku peněz, které zbydou pro potřebné se koncová částka rozdělí. Samozřejmě za slavnostního předávání darů i s asistencí fotografů, kamer a někdy i novinářů. Tito jedinci pak mají kecy o morálce, čestnosti, pocitivosti! Více o této problematice, jak fungují různé víry, charity, organizace, systémy, sekty, projekty a hlavně lidé se dočtete v modré knize. Tam se třeba dočtete, jak jsem ručně ušil 8 panenek pro UNICEF a jak to dopadlo.

Taky jsem slyšel názor, že jsem si tuto cestu vymyslel, že jsem velkou část cesty projel autem, vlakem, autobusem a jinými prostředky. Že jsem si připočítal kilometry navíc (nejsem žádný polykač km, nějaká délka je mi ukradená, mně šlo o cestu), že když nemám VŠ vzdělání (tenhle názor mě fakt pobavil), tak jsem nemohl tuto cestu sám zvládnout (vždycky mě udiví, jak někteří jedinci mohou hodnotit člověka podle vzdělání. Já to dělám tak, že když už hodnotím člověka, tak podle dlouhodobých činů,

charakteru, názorů. Je to z toho důvodu, že jsem v životě potkal spousty vzdělaných vychcaných zmrdů a spousty nevzdělaných charakterních čestných lidí. Vzdělanost se dá naučit, v mnoha případech získat podvodem, úplatkem, ústupkem, nečestně, ale moudrost získají někteří lidé možná až v dalekém stáří), že jsem některé státy na kole nemohl navštívit, že bez podpůrného týmu a sponzorů to prostě není možný, že bez přípravy a tréninku jsem to takhle hladce nemohl všechno sám zvládat a mnoho dalších argumentů proč něco nejde, nešlo, nestalo se, bylo jinak.

Těch názorů bylo, je a bude ještě hodně. Nepotřebuju se před nikým obhajovat a něco někomu dokazovat. Kdybych tu cestu měl projet znova a pak znova a klidě po stý a zase bych jí úspěšně a bez větších problémů dokončil, tak se vždycky najde někdo, kdo řekne: kdo ví jak to bylo, že jsem měl prostě štěstí¹. Ale kdybych jel po 285 a něco by se mi stalo nebo bych cestu nedokončil, tak bych některým lidem udělal radost a potěšil bych je². Začali by říkat: já jsem vám to říkal/a, že to není možný, já říkal/a, že se mu něco stane, já říkal/a, že to nezvládne. No, realita je taková jaká je. Sral jsem na tyto lidi před odjezdem a seru na ně i teď. Lidé kteří to někdy za mými zády říkají, pomlouvají a osočují mě, to jsou pouze lidé kteří sami podvádějí, pomlouvají a lžou. Řídí se tím, že když to dělají oni, tak to podle jejich názoru musejí dělat i ostatní³! Kdybych měl napsat různé kontakty na lidi, kteří mě na cestě potkali, tak by to stejně nemělo smysl, protože se vždycky najdou lidé, kteří za mými zády řeknou, že i tohle (lidi, fotky, víza, očkovací karta, kolo, výbava, výpisy z bankovní karty, GPS pozice, výpisy od operátora, kontakty) jsou falešné a že to prostě není možný. Chápu je a jedním příběhem jsem jim vyšel vstříc. Říká se, že se nelze zavděčit všem, ale já se o to chci aspoň trochu pokusit.

Protože si hodně lidí vymýšlí (dělají se lepší, chtějí se zalíbit, chtějí někoho osočit, stydí se, atd.- těch důvodů proč dost lidí lže, přibarvuje, říkají věci jinak než jaká je skutečnost je opravdu mnoho), tak jsem se i já nechal inspirovat. Je fakt, že kdybych napsal celou knihu bez jediné nepravdy neboli lži, tak by to bylo pro některý jedince nepochopitelný „podezřelý, divný, nenormální“. Nedal bych jim spát a to nechci. Pro jejich klid a klidné spaní můžu napsat, že jedna příhoda v této knize příběhů je smyšlená. Jsem holt charakter a udělal jsem vstřícný krok, dobrý skutek „charitu“ :o).

¹Čím větší sedlák, tím větší brambory. (tímto příslovím se neřídím)

²Nic nepotěší víc, jako cizí neštěstí a neúspěch. (tímto příslovím se neřídím)

³Podle sebe, soudím tebe. (tímto příslovím se neřídím)

Chápu, že jsem pro mnoho normálních lidí zpochybnil některé příběhy z mé cesty (lhářům jsem dopřál klid i klidné spaní), ale já chci pouze upozornit na to, ať normální lidé všemu a všem automaticky nevěří. Klidně si pod sebou podřežu větve, půjdu s kůží na trh a budu riskovat věrohodnost svojí knihy. Na jednom příběhu, části příběhu nebo jedné větě zpochybním nějakou část mé cesty, ale stále pro mě bude vyšší význam to (pokud to tedy ještě někdo nedělá), že si každý člověk bude všechno ověřovat a zjišťovat. Jak negativa, tak pozitiva. Ne pouze skrz mou cestu, ale v průběhu života každého (čtenáře-čtenářky) člověka. Pro pozorného čtenáře/čtenářku bude jednodušší vyhodnotit to, co je smyšlený příběh. Stačí se kouknout na moje stránky, kouknout se na fotky z cesty, přečíst si i další knihy. Pro ostatní, v budoucnu objasním která příhoda je vymyšlená, ale ať předejdu spekulacím, tak to není nic, co jsem zmínil ob několik řádků výše a z čeho mě někteří jedinci za mémi zády pomlouvají. Čili cestu jsem si nevymyslel. Minimální počet km taky sedí. Navštívené státy taky. Nepoužil jsem žádné dopravní prostředky krom těch, co jsem zmínil a byl jsem donucen je použít. Jel jsem sám krom 3200 kilometrů s bráchou. Neměl jsem sponzory ani žádný fyzický trénink. Celé jsem to ujel na obyčejném horském kole. Ta příhoda kterou jsem si vymyslel je součástí mého plánu. Zakomponoval jsem ji z několika důvodů které prozatím znám jenom já (dva jsem prozradil výše) a jeden navazuje na můj další počín. Jakoby jsem přeskočil současnost a skočil do budoucnosti. Nyní se to složitě vysvětluje, ale později to pochopíte a bude Vám to dávat smysl. Ale ať Vám to nevrátí moc v hlavě, tak poslední příhoda kterou napíšu do knihy není smyšlená.

Poslední příhodu z této cesty a hlavní účel této knihy píši na konec. Příhoda se stala na obyčejné hliněné cestě v džungli. Měl jsem našetřené peníze, nějakou část cesty za sebou a v paměti tolik zážitků a poznání. Nejsem bohatý a s penězi nakládám pouze tak kolik si jich vydělám. Na americký i evropský standard jsem „chudý“, ale vůči některým lidem jsem „bohatý“. Bohatý ve všech formách. Zdraví, možnosti, zkušenosti, zážitky. Na této planetě jsou ale o dost chudší lidé než jsem já a mají daleko horší životní podmínky. A za ty podmínky si oni sami nemohou, protože nikdo si nemohl vybrat, kde se narodí, do jaké doby se narodí a že se narodí zdravý. Jestli se někdo narodil zdravý, do období bez války a ještě k tomu v ekonomicky vyspělejší zemi, tak měl také obrovské štěstí stejně jako já. Tomuto štěstí nikdo nešel naproti, nijak se nikdo nezapřičinil a nemohl toto štěstí před svým zrozením nijak ovlivnit. Snad se chápeme.

Zahlédl jsem jednoho rolníka, jak šel z šichty domů. Bylo už kolem deváté večer. Stejně jako tento rolník kdesi v džungli, tak někteří lidé mají hodně těžký život. Děje se to všude ve světě v Severní Americe, Jižní Americe, Evropě, Asii, Africe, Austrálii. Někteří lidé pracují každý den a nemají nárok na žádnou dovolenou, nemůžou si dovolit být nemocní a někteří dokonce nemají ani přístup k pitné vodě. Prostě dřou a nemají nic. No a tento rolník, který se zrovna vyškrábal z údolí ze svého políčka nahoru na kopec, na cestu, kde jsem zrovna byl já, měl šťastný den. Já tam zrovna svačil a kochal jsem se tou nádhernou vyhlídkou na kopce zarostlé džunglí a západem slunce. Když se ten stařec vydrápal nahoru, tak jsem se už připravoval k odjezdu. Než jsem zase šlápnul do pedálu, tak jsem toho starce zastavil. Vzhledem k tomu, že jsem neuměl jeho řeč, tak jsem se jen mírně uklonil, usmál se a dal mu do dlaně peníze. Koukal na mě a taky se usmál. Očividně měl radost a netušil co se děje. Byl to jeho šťastný den. A propos: jaké by to bylo vám kdyby Vás někdo při cestě od nekad' zastavil a jen tak vám dal do ruky třeba 100 dolarů? Myslím, že by Vás to potěšilo a dlouho byste na to nezapomněli. Ale zpět k tomu rolníkovi. Dal jsem mu peníze do levé ruky, potřásl si s ním pravou rukou a beze slova jsem pokračoval dál svojí naplánovanou cestou. Pro něj to byl opravdu velký balík peněz, protože to byl nejchudší z nejchudších, ale pro mě z mého rozpočtu na tuto cestu to zas tak velký obnos nebyl. Mně to nic neudělalo a jeho na nějakou dobu potěšilo.

A proč tento poslední příběh vlastně píšu? Účel této knihy? Na této cestě jsem toho dostal opravdu hodně a objevil jsem tolik pohádkových jeskyní plných zlata. Získal jsem tolik zážitků, poznání a krásných chvil, že mám opravdu dost na rozdávání (příběhů, zkušeností, rad). Neberte to prosím jako vychloubání, ale na této cestě jsem toho zažil tolik, co by vydalo skrz cestování za několik životů. Některé země nebo dokonce příběhy mohou rozepsat do samostatných knih. Mnozí lidé za celý život nezažijí ani desetinu z toho, co jsem prožil já. Opravdu jsem toho během cesty dostal hodně. Ale i během mého dosavadního života jsem byl obdarován. Mám super mámu a bráchu na které se mohu spolehnout, pár přátel a hlavně zdraví. Nesmírně si vážím toho, že mi byla tato cesta umožněna a že jsem v životě dostal tolik darů (nejen na této cestě) o které jsem se ani nemohl přičinit. Proto se snažím žít dobře a to, že jsem celou cestu absolvoval bez větších problémů, živý a zdravý, je pro mě osobně, jakýmsi důkazem toho, že dobře asi možná někdy žiju. Spousta lidí a nejen cestovatelů takové štěstí jako mám já nejen v mém životě, ale i na té cestě, v životě nemělo. Někdo přijde o život nebo nohy při automobilové nehodě v sousední vesnici aniž by ji sám zavinil. Někdo zemře v práci nebo přijde o ruku při pracovním úrazu kvůli debilnímu

šéfovi/nadřízené aniž by si to sám zavinil. Někdo třeba onemocní vinnou špatného rozhodnutí na které neměl sebemenší vliv atd. Já tuto cestu dokončil. Skoro všechny body se mi podařilo splnit, ale hlavně jsem zdrav a mohu moje úvahy a zážitky sdělit dál. Ač jsem pro svou bezpečnost na cestě udělal maximum a všechno se mi do knihy psát nechtělo, tak musím uznat, že jsem měl i štěstí. Ale to, že jsem šel štěstí naproti a něco pro to udělal je výsledek této úspěšné cesty. Pomáhalo mi k tomu dobro (doprovázelo mě), ale střetl jsem se i s nedobrem.

To dobro, co od života dostávám nějak životu i vracím. Dělají to i ostatní lidé, ale všiml jsem si, že někteří to dělají blbě. Pokusím se to vysvětlit. Některé lidi si myslí, že dobro funguje tak, že když něco dobrého udělají, tak pak přijde něco dobrého pro ně. Ale tak dobro nefunguje. Aby někdo něco dobrého od života dostal musí nejdřív něco někomu dát. Jenže dát něco nezištně a pak možná něco dostane. Nejdřív něco udělat a za něčím si jít a pak to, po čem touží možná dostane. Nikdy se to nesmí dělat tak, že jakýkoliv člověk za dobrotu očekává něco nebo pomáhá z nějakého zistného důvodů který leží v jeho nitru a zná ho pouze on/ona. Když už někdo pomáhá z prestiže nebo proto, že se něco nedobrého přihodilo nebo, že se jakoby vykoupí z něčeho zlého, co někomu provedl nebo z obav, co by se mohlo přihodit v budoucnu, tak to musí každý člověk přehodnotit, poněvadž tak dobro nefunguje. Všechno se nějak vrací. Jestli je nějaká pomoc někomu cizímu dobrý počín, tak to každému člověku život ukáže v jeho budoucnosti, ve jeho osudu. To platí i když vykoná nějaké nedobro, nějak se to vrací. Jenže nedobro funguje i trochu jinak. To, že se něco nedobrého stane, tak to v danou chvíli třeba vypadá zle, ale v budoucnu se to může ukázat jako pomoc, jako dobro. Takhle to vnímám já. Nevěřím v žádného boha, poněvadž náboženských spolků, sekt, vyznání atd. je na naší planetě spousty, ale věřím v dobro a zlo¹. Udělejte něco dobrého a vrátí se to, udělejte něco zlého a vrátí se to. Tohle si myslím a tato cesta, i dosavadní cesta životem mně v tom pouze utvrdila.

Já si vybral svojí cestu a vplatila se. Tak jako jsem byl já několikrát na této cestě na správném místě ve správný čas a byl jsem obdarován, tak někteří narazili na mě. Nikdo nikdy neví na koho nebo na co v životě narazí a trochu to někomu změní pohled na svět. Špatný je když někdo narazí na dementa nebo na něco hrozného a život to někomu zkazí. Ale nic se na tomto světě neděje jen tak. Vše se děje za nějakým účelem a z nějakých podnětů. Všechno je mezi sebou nějak propojené. Tak

¹Každý má svého partnera, partnerku, boha za nejlepší.

jsem prozatím poznal svět. Není pouze dobrý, ale ani pouze špatný. Nevidím svět pouze růžově nebo černě, ale vím, že naskýtá mnoho možností. To se netýká pouze této cesty, ale mojí cesty životem. Život nám dává spoustu možností. Spoustu cest které si můžu vybrat, ale každý máme volbu, svojí volbu cesty.

Hodně lidí je hamižných, nepřejících, závistivých, škodolibých, ulhaných, udavačských, pomlouvačných zmrďů. Zkrátka vypočítavý neboli vychcaní jedinci kteří chtějí jenom brát a dokonce to schovávají za dobré úmysly. Život jim to vrací a proto mají život nedobrý, pouze zapšklý, plný zášti a závisti. Nikdy nepoznají štěstí a spokojenost, protože se neustále za něčím honí a stále koukají pouze na to, aby toho měli víc než ten či onen. Ubíjejí se vlastní záští, závistí, strachem a navíc ještě škodí ostatním. Ale kdyby se pokoušeli žít dobře, přáli druhým a občas úplně cizím lidem pomohli, tak dostanou dobra doušky vrchovatými¹. Život by měli plný hezkých zážitků, poznání a radosti. Jenže to spousta jedinců nechápe a hlavně to ani nechtějí pochopit². Je to jejich volba, jejich volba cesty, jejich osud.

Když jsem vyrážel na tuto cestu, tak jsem si přibalil nějaké hračky pro opravdu chudé děti, abych jim mohl udělat nějakou radost a trošku jim ovlivnil pohled na svět. Trošku šťouchnul do osudů, trochu ho mým počínáním ovlivnil. Peníze pomáhají, ale u dětí vítězí hračky. To už jsem psal výše v Mongolsku. U jiných lidí pomáhá jídlo, oblečení, kniha, příběh. Když jsem byl malý, tak jsem si vždycky přál něco dostávat jen tak. Hračky, v pozdějším věku výhru peněz a ještě později vědění o světě a o životě. Hračky jsem dostával, výhru peněz ne (ale dostal jsem zdraví a spoustu hodnotnějších darů) a každý rok mého života jsem získával spoustu znalostí i zkušeností (ty dostávám a zažívám pořád). Když jsem dosáhl určitého věku, tak jsem si uvědomil, že všechno, co jsem si přál už k určitým lidem, oblastem, dokonce i životům bylo dosaženo. Dostal jsem se z fáze dostávat, do fáze dávat. Ne si přát a snít, ale plnit, umožňovat, konat. Nejsem sice moudrý člověk, o životě toho ještě moc nevím, ale v životě který žiju už si ten „nadstandard“ můžu trochu někdy dovolit. Rozdávat radost, občas poradit a plnit někomu přání. Občas někomu jen trochu pomoc nebo jen trochu povzbudit. Něco třeba dát nebo ukázat.

¹Kdo rozdává, přibývá mu stále kdežto, kdo je skoupí mívá nedostatku.

²Zavedl osla do Mekky, vrátí se ti zase osel.

Tahle cesta je ukázka (důkazem) toho, že když nejste cyklisticky trénováni, nemáte zkušenost s různými oblastmi světa, nemáte za sebou armádu sponzorů, podporovatelů, dobrovolníků, placených pracovníků, atd., tak i když se cesta nepovedla podle 100% plánu/představ, tak je možné ji aspoň dotáhnul do konce. Moje cesta pouze na kole skončila v Číně, ale kdybych to tam vzdal a odletěl domů, tak jsem přišel o spoustu dalších zážitků, zkušeností, radostí (ale i starostí, problémů, zloby) a to by mě v budoucnu štvalo. Takhle to funguje i v životě. To že se Vám něco nepodaří na 100% nebo zažijete neúspěch, bezpráví, prohru, tak to neznamená konec, ale pouze ponaučení a další šanci, jak něco znovu uchopit- dotáhnou to do konce. Konec si každý člověk určuje sám!

Nejsem jediný na světě komu se podařilo úspěšně dokončit vlastní cestu (cíl) a ani nejsem nijak výjimečný. Já mám pouze štěstí, že jsem se narodil zdrav a nemusím řešit opravdu závažné problémy. Lidí jako jsem já je dost a potkal jsem lidi, kteří cestovali obdobně jako já, ale také jsem poznal lidi kteří z komára dělali (dělají) velblouda. Povyšují se nad ostatní, shazují ostatní, chlubí se cizím peřím. Prezentují se tak, jako by kompletně procestovali celý svět, všechno si zařídili samy, šlo jim o život a nikdo jiný by něco podobného nedokázal. Že když nejste trénováni třeba v cyklistice, tak takové výkony jako oni vy nezládnete. Ale nebojte, zvládnete. Zvládnete to, po čem toužíte, poněvadž je to hlavně o Vás. Nenechte se odradit, odstráit, shodit. Já taky předtím neujel na kole 40 kilometrů v kuse, taky jsem nikdy neprojel poušť, džungli, Sibiř. Nikdy jsem nenapsal žádnou knihu a spoustu jiných věcí který jsem udělal prvně v životě.

Podívejte, je to paradox, ale nejsem žádný vášnivý cyklista. Nemám rád cyklistiku, přesněji řečeno nerad jezdím na kole tam, kde to znám, poněvadž musím myslet na to který kopec mě zanedlouho čeká. Tuhle cestu jsem odšlapal pouze proto, že jsem chtěl splnit část mého plánu, tak jsem to udělal. Nebo tahle elektronická kniha. Je plná chyb, nejsem žádný češtinář nebo spisovatel, ale jde o to, že jsem jí chtěl napsat a teď tato kniha existuje¹. Pro někoho je tahle cesta nezáživná a knihu si nepřečte. Někdo o mojí knize třeba řekne, že je to hromada sraček. Ale pro mě je důležitý, že jsem to dotáhnul do konce, do cíle. Takhle to můžete dělat i Vy. Vykašlete se na to, co říkají ostatní a věřte si. Řiďte se takovou poučkou, že když někdo něco dokáže, tak není

¹Ukázaná platí a co je v domečku, to se počítá.

důvod proč to nedokázat taky. Samozřejmě musíte být soudní a nemůžete třeba očekávat, že v 85 letech vyhrajete Olympiádu na 100 m sprintu s 20 letým člověkem, tak víra v sebe opravdu nefunguje. Pro začátek stačí když budete chtít něco udělat a věřit si. Víra v sebe je fakt důležitá a myslím, že nejdůležitější. Spousta lidí má plnou hubu keců typu (já bych, kdyby, protože aj.), ale hodně lidí má také objektivní důvody, proč si myslí, že něco nedokážou. Na mém životě, na mé cestě nebo prostě na téhle cestě do Číny je vidět, že nějaké věci opravdu dokázat jdou.

Přečtěte si i zelenou knihu a možná se něčím inspirujete, jak se nabít. Každý máme jiný cíl, ale všichni si chceme život užít a dobře ho prožít. I v modré knize je toho hodně ze světa, ale musím napsat, že to není pěkné čtení. Je tam mnoho negativ a nehezke věci které se na naší planetě děly, dějí a dít budou. V knize červené se dočtete o městě Příbram, co jsem v něm zažil, co mě naučilo, ale ve finále zjistíte, že se město podobná vašemu městu. V této žluté knize, jak doufám, jsem Vám taky něco předal, ač se kniha týká hlavně mojí cesty, tak není jen o mojí cestě, ale o životě na naší planetě. Kniha bílá je apokalyptická z blízké budoucnosti a oranžová kniha je motivační pohádka pro děti. Všechny knihy jsou mezi sebou provázané a odkazují na sebe. Samozřejmě si přečtete knihu černou ve které naleznete dost odpovědí k některým otázkám. Naleznete v ní mnoho klíčů!

Jestli Vás tato kniha nebo ani jeden příběh nedokázal inspirovat, tak zkuste aspoň kouknout na film: Sedm Samurajů (1954). Je to film o odhodlanosti, odvaze, charakteru (ale také o vypočítavosti, přetvářce, pokrytectví). Říká se, že je to jeden z nejlepších filmů všech dob. Když jsem ten film ve 23-24 letech viděl tak mě naprosto nadchl. Je to dlouhé přes tři hodiny, tak tomu dejte aspoň prvních 55 minut a pak Vás možná bude inspirovat stejně jako mě a určitě ho dokoukáte až do konce.

Na otázku, zda mě tato cesta změnila musím napsat, že ne. Asi to zní vychloubačně nebo namyšleně (což nechci, poněvadž se nepovažuji za machra nebo namyšlence a to jsou i slova lidí kteří mě osobně znají), ale nemám rád falešnou skromnost nebo falešnou pokoru. Rozhodně nejsem generál po boji, ale jak jsem psal na začátku knihy, tak na svět, fungování některých věcí, systémů i lidí mám úplně odlišný názor než někteří lidé. Nepotřebuju něco prožít, zažít, vidět, slyšet nebo cítit abych si uvědomil, že když jsem zdravý já a moji nejbližší, tak mám moře možností jak si život na tomto světě nejen užít, ale ho i dobře prožít. Naopak mě tato cesta utvrdila v mém uvažování a myšlení nejen o mém životě, jak ho žiju, ale i o životech ostatních.

Než jsem se vydal na tuhle cestu, tak jsem si říkal, že mám hezký, pohodový a bezstarostný život. Žádné starosti, žádné závazky, žádné problémy. Vážil jsem si svého života, ale teď si ho vážím zase o něco víc. Dostal jsem to, co jsem v základu očekával. Dostal jsem dost odpovědí na moje otázky a úvahy. Dostal jsem potvrzení, že v některých věcech se nemýlím (ale i mýlím) a za to jsem nejvíc rád. Jak jsem psal na začátku knihy, tak životní priority/zásady mám už dlouhý čas pevně nastaveny, tak se podle nich budu řídit i nadále a snad mě zase dovedou o kus dál. Svět je v mnohém daleko horší než se zdá a v něčem daleko lepší. Něco mě překvapilo (zklamalo), něco pobouřilo (zhnusilo), něco nadchlo (potěšilo) ale...

Co napsat úplným závěrem? Jestli nad něčím uvažujete a opravdu si věříte, že to dokážete, tak se na to hlavně v duchu připravte, udělejte to a nenechte se odradit v začátku, v polovině ani před cílem. Pod nohy vám budou házet klacky lidé, okolnosti i život, ale je to hlavně o Vás, vaši mysl a psychice. Spousta věcí na tomto světě opravdu dokázat lze, ale je třeba si věřit a mít touhu-sílu která člověka přivádí k cíli. Touha je opravdu mocná zbraň a když ji dokážete ovládnout, tak dosáhnete svého cíle. Mám to ověřené nejen z této cesty, ale i ze života který jsem zatím prožil¹. Nyní jsem dojel na kole z Příbrami až do Číny, natrhal zelený čaj a dovezl ho domů, čili jsem dokázal úspěšně dokončit plán. Přetavit sen ve skutečnost a dosáhnout cíle. A proč?

Protože mám TOUHU!

A VY, MŮŽETE MÍT TOUHU TAKY!

Extra příběhy z různých knih si můžete koupit formou NFT tokenu
Na mém webu: <https://www.seven-shards.com/CZ/KOSTKA.htm>

¹Kdo prošel Příbramí, může projít celý svět.

PS: Kdysi jsem slyšel takovou úvahu, kterou se občas řídím: žij tak, aby se o tom dalo psát nebo piš tak, aby se o tom dalo vyprávět. Myslím, že mám nějaké životní zážitky nejen z této cesty, o kterých mohu psát. A jestli se Vám moje psaní líbilo, tak o něm dál vyprávějte. Ne o mně, ale o těch příbězích které píše „sám život“. Ať se Vám daří a mějte hezký život, protože jaký si ho utváříte záleží někdy více někdy méně hlavně na Vás.

Děkuji za Váš čas, za přečtení knihy.

Přemýšlel jsem vydat knihu knižně (fyzicky, ne on-line), skrz nějakého nakladatele, ale při zjišťování a ověřování různých informací jsem zjistil nepěkná fakta. Napsal jsem tedy do několika společností nabídku, ať vyhodnotí můj rukopis a zváží jeho vydání. Protože jsem četl a slyšel různé informace, tak jsem si chtěl ověřit skutečnost, jak to chodí když chce někdo vydat svojí knihu. Četl jsem, že drtivá většina začínajících autorů dostane za svůj rukopis finanční ohodnocení od 5% do 7%. Ti opravdu s větším potenciálním prodejem 8% až 10% z jedné prodané knihy. Čísla to jsou opravdu nízká, ale chápu to- nakladatelé nesou riziko, musejí všechno zaplatit a musí jim zůstat nějaký zisk. Velký problém vidím v tom, že někteří nakladatelé chtějí i veškerá práva, a to dlouhodobě (10, 20, 30 let, i více). Čili když to vztáhnou na sebe, tak já knihu napsal, ale hypoteticky na tom vydělají všichni ostatní. Nakladatel, distributor, i knihkupec. Každý dostane cca 30% z jedné prodané knihy. Pro mě by zbylo 5 až 10%, jenže já knihu nepsal proto, aby na tom vydělali všichni ostatní (nakladatel, distributoři, knihkupci). Knihu jsem nepsal pro to, abych nemohl rozhodnout kde, kdo a za kolik si bude moci knihu přečíst, jak se bude propagovat, jak bude vypadat, kolik bude mít stránek a o čem se v něčem zájmu pomlčí. Ze tří konkrétních jednání na vydání mojí knihy vzešlo nejlepší hodnocení pro nakladatelství EPOCHA. To mohu doporučit pro spolupráci, poněvadž se tam nejednalo o žádnou sprostou nabídku, ale o seriózní, přátelské a férové jednání. Návrh byl dokonce více než 10%, velkorysý ponechání autorských práv i jiné pobídky spolupráce. Kniha prošla radou, čili týmem profesionálů a byla schválena k dalšímu kroku pro vydání. To značí, že moje kniha je opravdu dobrá a zaslouží si výtisk. Problém byl v tom, že i tam bych musel podepsat smlouvu, a poté bych s knihou nemohl nakládat tak, jak si představuji. Po důkladném průzkumu a vyhodnocení všech nabídek i možností jsem zhodnotil tu nejlepší variantu. Ze všech odpovědí a nabídek z různých nakladatelství (ty hrozně a nejhorší psát nebudu) jsem si udělal reálnou představu, jak některé společnosti fungují, a co nabízejí začínajícím autorům. V souhrnu se naskytla otázka, zda to mám prodat téměř zadarmo a ještě se zbavit kontroly nad knihou, nebo podepsat smlouvu a nemožnost nakládat s knihou dle 100% uvážení, nebo to dát zadarmo, udělat dobrou věc a držet se mého plánu? Mnoho lidí nemá peněz nazbyt: děti z dětských domovů, hendikepovaní lidé, lidé s těžkým životním osudem. Proto jsem se rozhodl a udělám to po svém. Půjdu vlastní cestou. Tuhle žlutou knihu jsem nabídl široké veřejnosti bez placení, bez povinnosti vyplňovat nějaké údaje, bez jakéhokoliv požadavku, ale jestli se kniha líbila a hlavně, jestli mě chce někdo podpořit, tak dávám každému možnost volby. Není to prosba, není to žádost, není to povinnost. Záleží pouze na každém člověku, jak se rozhodne a jestli mě podpoří finančně, děkovným e-mailem, nebo jen přečtením celé knihy (přeposláním kamarádům, kamarádkám, kolegům, atd.). Jestli se kniha líbila- něco pošle. Jestli ne- nic nepošle. Je to jednoduché a fér. Pro bližší informace přejděte na můj web:

<https://www.seven-shards.com/CZ/KNIHA-CZ.htm>

V budoucnu vyjde fyzická kniha bez chyb, s korekturou a podle mých představ (vazba V8, cca 320-350 stran, rozměr 180x130 mm, bílé písmo černé listy [klasická verze bude taky dostupná- bílé stránky černé písmo, vazba V4 až V8, cca 250 stran, rozměr A5]). Ta kniha se bude obtížně prodávat, protože si ji kdokoliv může přečíst on-line zdarma, ale kniha bude. Budu muset zaplatit hodně peněz za tisk, korekturu, osazení, dopravu aj. Chci i překlad do AJ, a na všem pracuji. Nebude to pouze o mém čase a ochotě, ale budu muset zaplatit hodně lidí, hodně služeb, hodně poplatků státu aj. Investoval jsem spoustu času, energie i peněz do cesty, tvorby webu, napsání knihy atd., ale baví mě to a svůj plán dokončím ;o). Budu rád když mi kdokoliv napíše (seven-shards@seven-shards.com), že by chtěl/chtěla koupit fyzickou knihu, abych mohl udělat kalkulaci pro tisk, děkuji.

Nedávám žádné svolení kopírování a volného šíření žádné části knihy na jiných webech, nosičích nebo platformách.

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ - ČESKO	str.4
KAPITOLA DRUHÁ - SLOVENSKO	str.9
KAPITOLA TŘETÍ - UKRAJINA	str.12
KAPITOLA ČTVRTÁ - RUSKO	str.18
KAPITOLA PÁTÁ - MONGOLSKO	str.46
KAPITOLA ŠESTÁ - ČÍNA	str.65
KAPITOLA SEDMÁ - HONG KONG	str.97
KAPITOLA OSMÁ - ČÍNA 2	str.107
KAPITOLA DEVÁTÁ - VIETNAM	str.122
KAPITOLA DESÁTÁ - LAOS	str.126
KAPITOLA JEDENÁCTÁ - VIETNAM 2	str.135
KAPITOLA DVANÁCTÁ - KAMBODŽA	str.143
KAPITOLA TŘINÁCTÁ - THAJSKO	str.150

VLOŽENÁ KAPITOLA - HONG KONG 2	str.158
POKRAČOVÁNÍ TŘINÁCTÉ KAPITOLI - THAJSKO	str.162
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ - INDIE	str.165
KAPITOLA PATNÁCTÁ - PÁKISTÁN	str.189
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ - ÍRÁN	str.208
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ - TURECKO	str.216
KAPITOLA OSMNÁCTÁ - BULHARSKO	str.221
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ - RUMUNSKO	str.222
KAPITOLA DVACÁTÁ - MAĎARSKO	str.226
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ - RAKOUSKO	str.226
KAPITOLA DVCÁTÁ DRUHÁ - ČESKO 2	str.227
SOUHRN, DATA, STATISTIKY	str.230
ZÁVĚŘ	str.232